

ДЖЕЙМИ МАКГУАЙЪР ХОДЕЩО БЕДСТВИЕ

Част 2 от „Красиво бедствие“

Превод от английски: Ирина Манушева, 2014

chitanka.info

ПРОЛОГ

Макар че по челото ѝ бе избила пот и дишаше на пресекулки, тя не изглеждаше болна. Кожата ѝ нямаше онази прасковена свежест, с която бях свикнал, а очите ѝ не бяха толкова бистри, но все пак беше красива. Най-красивата жена, която щях да срещна през живота си.

Ръката ѝ се отпусна отстрани на леглото и пръстът ѝ потрепна. Погледът ми се плъзна от чупливите ѝ пожълтели нокти по тънката ѝ ръка, към слабото ѝ рамо и се спря върху очите ѝ. Клепачите ѝ бяха полузатворени, но бях сигурен, че тя знае, че съм тук. Точно това обичах в нея. Когато ме гледаше, наистина ме виждаше. Не гледаше през мен към десетките други неща, които имаше да прави в този ден, нито ставаше глуха за глупавите ми истории. Слушаше ме и това я правеше истински щастлива. Всички други като че ли кимаха, без да слушат, но не и тя. Никога.

— Травис — каза тя с пресипнал глас. Прокашля се и тъглчетата на устните ѝ се повдигнаха нагоре. — Ела, миличък. Всичко е наред. Ела тук.

Татко сложи пръсти на врата ми и ме побутна напред, без да спира да слуша сестрата. Наричаше я Беки. Дойде у дома за пръв път преди няколко дни. Думите ѝ бяха сърдечни, очите ѝ някак мили, но аз не я харесвах. Не можех да го обясня, но самото ѝ присъствие ме плашеше. Знаех, че вероятно идва, за да помогне, но това не беше хубаво, въпреки че татко нямаше нищо против нея.

Татко ме избута няколко крачки напред — достатъчно близо, за да може мама да ме докосне. Тя протегна дългите си изящни пръсти и ме погали по ръката.

— Всичко е наред, Травис — прошепна тя. — Мама иска да ти каже нещо.

Пъхнах пръст в устата си и го прокарах по венците си, докато пристъпях неспокойно. Кимнах и тя се усмихна по-широко, затова започнах да правя големи кръгове с главата си, докато се приближавах към лицето ѝ.

Тя ме придърпа към себе си с малкото си останали сили и си пое въздух.

— Ще те помоля да бъдеш много твърд, сине. Знам, че можеш, защото вече си голямо момче.

Пак кимнах и също се усмихнах в отговор, макар да не ми беше до това. Не ми се струваше уместно да се усмихвам, когато тя изглеждаше толкова изтощена и притеснена, но пък беше доволна, че се държа смело, и затова се държах смело.

— Травис, важно е да чуеш какво ще ти кажа и още по-важно е да го запомниш. Ще ти бъде много трудно. Аз се опитвам да помня неща, откак бях на три, а...

Тя млъкна, за момент болката стана прекалено силна.

— Много ли е зле, Даян? — попита Беки и вкара игла в абоката на мама.

След няколко секунди мама се отпусна. Пое си въздух и опита още веднъж:

— Ще можеш ли да го направиш заради мен? Ще запомниш ли това, което ще ти кажа? — Отново кимнах и тя вдигна ръка към бузата ми. Кожата ѝ не беше много топла, а ръката ѝ се задържа само за няколко секунди, преди да се разтрепери и да падне върху леглото. — Първо, съвсем нормално е да ти бъде тъжно. Чувствата са хубаво нещо. Запомни това. Второ, остани дете колкото можеш по-дълго. Играй, Травис. Забавлявай се — очите ѝ блестяха от влага — и се грижете с братята ти един за друг и за баща ти. Дори когато пораснете и се преместите да живеете другаде, важно е да се прибирате у дома. Разбираш ли?

Главата ми се мятеше нагоре-надолу в отчаян опит да я успокоя.

— Някой ден ще се влюбиш, сине. Не се примирявай с коя да е. Избери момиче, което не се дава лесно, за което трябва да се бориш, а после никога не спирай да се бориш. Никога — тя си пое дълбоко въздух — не спирай да се бориш за това, което искаш. И никога — тя склочи вежди — не забравяй, че мама те обича. Дори когато не ме виждаш. — По бузата ѝ се търкулна сълза. — Аз винаги, винаги ще те обичам.

При следващото вдишване изхриптя и се закашля.

— Добре — намеси се Беки и пхна нещо странно в ушите си, а другия му край допря до гърдите на мама. — Време е за почивка.

— Нямам време — прошепна мама.

Беки погледна татко.

— Още малко, мистър Мадокс. Може би трябва да доведете и другите момчета да се сбогуват.

Татко стисна устни и поклати глава.

— Не съм готов — сподавено промълви той.

— Никога няма да бъдете готов да изгубите жена си, Джим. Но не бива да я оставяте да си отиде, без момчетата да са си взели сбогом.

Татко се замисли за минута, избърса носа си с ръкав и кимна. Излезе с тежка стъпка от стаята. Приличаше на луд.

Гледах мама, наблюдавах мъчителното ѝ дишане, виждах как Беки проверява цифрите на кутията до себе си. Докоснах мама по китката. Погледът на Беки като че ли показваше, че тя знае нещо, което аз не знам, и от това ме свиваше коремът.

— Нали знаеш, Травис — каза Беки, като се наведе, за да ме погледне в очите, — от лекарството мама ще изглежда така, сякаш спи, но тя ще те чува. Пак можеш да ѝ кажеш, че я обичаш и че ще ти липсва, тя ще чуе всичко.

Погледнах към мама, но бързо поклатих глава.

— Не искам да ми липсва.

Беки сложи меката си топла ръка на рамото ми, също както правеше мама, когато бях разстроен.

— Майка ти иска да остане тук, при теб. Много го иска. Но Исус я вика при себе си още сега.

Намръщих се.

— Аз имам повече нужда от нея, отколкото Исус.

Беки се усмихна и ме целуна по главата.

Татко почука на вратата и я отвори. Братята ми се бяха скупчили около него в коридора и Беки ме заведе за ръка при тях.

Очите на Трентън не се откъсваха от леглото на мама, а Тейлър и Тайлър гледаха навсякъде, само не и към леглото. Почувствах се по-добре, че всички изглеждаха уплашени като мен.

Томас застана до мен, малко напред, също като онзи път, когато ме защити, докато играехме на двора и съседските момчета се опитаха да се сбият с Тайлър.

— Не изглежда добре — рече той.

Татко се прокашля.

— Мама е много болна от дълго време, момчета, и вече е време... време е да...

Той млъкна.

Беки се усмихна съчувствено.

— Майка ви не се храни и не поема течности. Тялото ѝ вече се предава. Ще бъде много трудно, но сега е подходящият момент да ѝ кажете, че я обичате, че ще ви липсва и че може да си отиде. Тя трябва да знае, че всичко е наред.

Братята ми кимнаха едновременно. Всички, освен мен. Не, не беше наред. Не исках да си отива. Не ме интересуваше дали Исус я вика. Тя беше моята майка. Той можеше да си вземе някоя стара майка. Някоя, която си няма малки момченца, за които да се грижи. Мъчех се да запомня всичко, което ми каза. Опитвах се да го запечатам в главата си. Да играя. Да си идвам при татко. Да се боря за това, което обичам. Последното ме безпокоеше. Обичах мама, но не знаех как да се боря за нея.

Беки се наведе към ухото на татко. Той поклати глава и кимна на братята ми.

— Хайде, момчета. Да се сбогуваме, а после ти ще сложиш другите да спят, Томас. Няма нужда да присъстват на всичко останало.

— Да, сър — отвърна Томас.

Знаех, че се преструва на смел. Очите му бяха тъжни също като моите.

Томас поговори малко с нея, после Тейлър и Тайлър прошепнаха някакви неща в ушите ѝ. Трентън се разплака и дълго я прегръща. Всички ѝ казаха, че може да ни остави. Всички без мен. Този път мама нищо не отговори.

Томас ме дръпна за ръката и ме изведе от стаята. Вървах заднешком, докато не излязохме в коридора. Опитах се да представя, че тя просто ще заспи, но главата ми се въртеше. Томас ме вдигна на ръце и ме понесе нагоре по стълбите. Когато през стените долетя плачът на татко, той ускори.

— Какво ти каза? — попита ме Томас, като пусна кранчето за ваната.

Не отговорих. Чух въпроса му и помнех думите ѝ, но не можех нито да заплача, нито да отворя уста.

Томас съблече изцапаната ми с кал тениска, после свали късите ми панталони и гащетата с Томас Влакчето на пода.

— Време е да влизаш във ваната, братле.

Той ме вдигна и ме сложи да седна в топлата вода, накисна гъбата и я изстиска върху главата ми. Дори не се опитах да махна водата от лицето си, макар да я мразех.

— Вчера мама ми каза да се грижа за теб, за близнаците и за татко. — Томас подпря лакти на ръба на ваната и сложи брадичка върху ръцете си, загледан в мен. — И това ще правя, Трав, нали така? Ще се грижа за вас. Така че не се тревожи. Заедно ще тъгуваме за мама, но ти не се плаши. Ще се погрижа всичко да бъде наред. Обещавам.

Искаше ми се да кимна или да го прегърна, но нищо не се получаваше. Трябваше да се боря за нея, а аз бях на горни етаж, в пълната вана, неподвижен като статуя. Вече я бях предал. Мислено ѝ обещах, че ще правя всичко, което ми бе казала, веднага щом тялото ми отново проработи. Щом тъгата си отидеше, щях винаги да играя и винаги да се боря. С всички сили.

ПЪРВА ГЛАВА

ВРАБЧО

Шибани лешояди. Могат да те дебнат с часове. С дни и ноци. Гледат право в теб, избират си кое първо да ти откъснат, кое ще бъде най-сладкото, най-крехкото или най-удобното.

Това, което не знаят, което никога не са очаквали, е, че плячката се преструва. Всъщност лешоядите са лесни. Точно когато си мислят, че трябва само да проявят търпение, да си стоят и да чакат да угаснеш, тогава нанасяш удара. В този момент вадиш тайното си оръжие: пълна липса на уважение към статуквото, отказ да се предадеш на общия порядък на нещата.

Сразяваш ги с това колко не ти пука.

Противник в Кръга, някакъв случаен кретен, който иска да те накара да покажеш слабото си място с обиди, жена, която се опитва да те върже — всеки път се получава.

От малък гледам да живея така. Онези задници с кървящи сърца, които раздаваха душата си на всяка вещица златотърсач, която им се усмихне, много грешаха. Аз някак си плувах срещу течението. Аз бях този, който изпъкваше. Ако питате мен, те бяха избрали трудния път. Да оставиш емоцията на вратата и да я замениш с безчувственост или гняв, който много по-лесно се овладява, е играчка. Чувствата те правят уязвим. Колкото и пъти да съм се опитвал да обясня тази грешка на братята си, на братовчедите или на приятелите си, те ме гледаха скептично. И колкото и пъти да ги виждах да плачат или да губят съня си заради някаква тъпа кучка с обувки на токчета, които все едно казват: „Изчукай ме“, не можех да ги разбера. Жените, които си струват разбитото сърце, не биха ти позволили толкова лесно да хлътнеш по тях. Не биха се навеждали над дивана, не биха допуснали да ги примамиш в леглото още на първата вечер... нито дори на десетата.

Никой не обръщаше внимание на теориите ми, понеже нещата не ставаха така. Привличане, секс, увличане, любов, разбито сърце. Това

беше логичният ред. Винаги.

Но не и за мен. В никакъв случай.

Отдавна реших, че ще карам на лешояди, докато не се появи добрата птичка. Моята гълъбица. Душица, която не пречи на никого, гледа си своята работа и се опитва да живее, без да дърпа всички надолу със собствените си потребности егоистични навици. Смела. Общителна. Интелигентна. Красива. Мила и възпитана. Същество, което търси партньор за цял живот. Недостижимо, докато не открие причина да ти се довери.

Докато стоях пред отворената врата на апартамента си и изтръсквах последната пепел от цигарата си, в ума ми проблесна образът на момичето с окървавената розова жилетка от Кръга. Без да се замисля, го нарекох Врабчо. В онзи момент това беше само глупав прякор, с който исках да я накарам да се почувства още по-неудобно, отколкото и бездруго се чувстваше. С алените пръски по лицето си и широко отворените си очи тя изглеждаше невинна, но знаех, че е само заради дрехите. Изтиках спомена настрани, обърнах празен поглед към дневната.

Меган лежеше лениво на дивана ми и гледаше телевизия. Изглеждаше отегчена и се почудих защо още е тук. Обикновено си обираше крушите веднага щом я изчукам.

Вратата изскърца жално, когато я натиснах, за да я отворя още по-широко. Прокашлях се и вдигнах раницата си.

— Меган, излизам.

Тя седна и се протегна, после стисна дръжката на огромната си чанта. Наистина ли имаше толкова вещи, че да я напълни? Преметна сребристите брънки на дръжката през рамо и нахлузи обувките си на клиновидни токчета, а на излизане през вратата каза, без да ме поглежда:

— Прати един есемес, ако ти стане скучно.

Сложи големите си слънчеви очила и слезе по стълбите, без да й пука за пренебрежението ми. Точно заради това безразличие беше една от редовните ми мацки. Не ревеше за обвързване, не се тръшкаше. Приемаше отношенията ни такива, каквито са, и си живееше живота.

Моторът ми „Харли Дейвидсън“ блестеше на утринното есенно слънце. Изчаках Меган да се отдалечи от паркинга и изтичах по стълбите, закопчавайки в крачка якето си. Часът по хуманитарни науки

на д-р Рузър започваше след половин час, но на него не му пукаше дали ще закъснея. Щом не се вбесяваше, не виждах причина да се претрепя, за да стигна навреме.

— Чакай малко! — извика един глас зад мен.

Шепли стоеше на вратата на апартамента, гол до кръста, и подскачаше на един крак, докато се опитваше да обуе чорапа на другия.

— Снощи исках да те питам нещо. Какво каза на Марек? Наведе се и му прошепна нещо. Изглеждаше така, сякаш си е глътнал езика.

— Благодарих му, че преди няколко седмици се изнесе за уикенда, защото майка му е като дива котка.

Шепли ме изгледа невярващо.

— Пич. Не може да бъде.

— Не. Чух от Карни, че са го хванали с алкохол.

Той поклати глава, после кимна към дивана.

— Да не би да си оставил Меган да преспи тук?

— Не, Шеп. Познаваш ме.

— Значи просто е наминала за едно бързо преди часовете, а? Интересен начин да си те заплуюе за деня.

— Мислиш ли, че е затова?

— При нея другите се нареждат след теб — сви рамене Шепли.

— Това е Меган. Кой знае. Трябва да закарам Америка до общежитието, ако искаш, мога да взема и теб.

— Не, ще се видим по-късно — отвърнах аз и си сложих тъмните очила. — Мога аз да хвърля Мер.

Лицето на Шепли се изкриви.

— Тъъ... не.

Развеселен от реакцията му, яхнах мотора си и запалих. Въпреки че имах лошия навик да прелъстявам приятелките на гаджетата му, имаше граници, които не бих преминал. Америка си беше негова, а щом той проявеше интерес към някое, момичето веднага излизаше от радара ми и повече не помислях за него. И той го знаеше. Просто обичаше да ме дразни.

Срещнах се с Адам зад „Сигма Тау“. Той движеше Кръга.

След плащането първата вечер го оставях да събира приходите от залаганията, като му давах дял за труда. Той се грижеше за прикритието, аз — за печалбата. Отношенията ни бяха строго

служебни и двамата предпочитаме всичко да бъде максимално просто. Понеже ми плащаше, стоях далеч от него, а понеже не искаше да му сритат задника, и той стоеше далеч от мен.

Тръгнах към столовата. Точно преди да стигна до двойните метални врати, пред мен застанаха Лекси и Ашли.

— Здравсти, Трав — рече Лекси.

Осанката ѝ беше съвършена, тенът — безупречен, а силиконовите ѝ гърди надничаха от розовата тениска. Тъкмо тези неотразими подскачащи хълмчета ме бяха изкушили да я изчукам, но веднъж ми стигаше. Гласът ѝ ми напомняше за съскането на балон, изпускащ въздух, а Нейтън Скуейлър я оправи още същата нощ след мен.

— Здравсти, Лекс.

Смачках фасата на цигарата си и го хвърлих в кошчето, след което бързо влязох в столовата. Не че бързах да напада бюфета с безвкусни зеленчуци, сухо месо и презрели плодове. Боже. Гласът ѝ можеше да накара кучетата да вият, а децата да се озъртат кой анимационен герой е оживял.

Двете момичета ме последваха, без да обръщат внимание на пренебрежителното ми отношение.

— Шеп — кимнах за поздрав аз.

Той седеше до Америка и се смееше с хората наоколо. Вrabчето от боя седеше срещу него и чоплеше храната си с пластмасова вилица. Гласът ми като че ли предизвика любопитството ѝ. Усетих как големите ѝ очи ме проследяват до края на масата, където тръснах таблата си.

Чух кискането на Лекси, което ме накара да потисна кипналото си раздражение. Щом седнах, тя се настани на коляното ми.

Някои от момчетата от футболния отбор на нашата маса ме гледаха с благоговение, сякаш ескортът от две кифли, които не могат да вържат смислено изречение, е непостижима мечта.

Лекси пусна ръка под масата и притисна с пръсти бедрото ми, а после я плъзна по вътрешния шев на джинсите ми. Разтворих леко крака в очакване да достигне целта.

Точно преди да почувствам допира ѝ, в другия край на масата Америка измърмори високо:

— Току-що повърнах в устата си.

Лекси се обърна със сковано тяло.

— Чух те, мърло.

Покрай лицето на Лекси прелетя питка и тупна на пода. С Шепли се спогледахме и аз изпънах коляно.

Задникът на Лекси тупна на плочките на пода. Признавам, че звукът от плясването на кожата ѝ по теракотата леко ме възбуди.

Тя се отдалечи, без да мрънка много. Шепли като че ли оцени жеста ми, а това ми стигаше. Толерантността ми към момичета като Лекси стигаше само дотук. Имах едно правило: уважение. Към себе си, към семейството си, към приятелите си. По дяволите, дори някои от враговете ми заслужаваха уважение. Не виждах причина да поддържам по-дълго от необходимото връзка с хора, които не разбираха този житейски урок. Може би звучеше лицемерно на жените, които бяха прекрачвали прага на апартамента ми, но ако те се държаха с уважение, и аз щях да им го дам.

Смигнах на Америка, която изглеждаше доволна, кимнах на Шепли и хапнах още малко от онова, което имах в чинията си.

— Добре се представи снощи, Лудо куче — рече Дженкс, като подхвърли един крутон през масата.

— Млъквай, тъпако — скастри го Бразил с характерния си нисък глас. — Ако те чуе, Адам никога няма да те пусне вече.

— А, да — Дженкс сви рамене.

Отнесох таблата си и се върнах намръщено на масата.

— И не ме наричай така.

— Как? Лудо куче?

— Да.

— Защо? Мислех, че това ти е името в Кръга. Нещо като прякор на стриптийзърка.

Стрелнах го с очи.

— Защо не млъкнеш и не дадеш шанс на тази дупка на лицето ти да зарасне?

Никога не съм харесвал този малък червей.

— Няма проблеми, Травис. Трябваше само да кажеш. — Той се изхили нервно, събра си боклуците и се изнесе.

Скоро почти цялата столова се изпразни. Погледнах към — Шепли и Америка, които още се мотаеха и си приказваха с приятелката си. Косата ѝ беше дълга и вълниста, а кожата и още имаше

бронзов загар след лятната ваканция. Циците ѝ не бяха най-големите, които съм виждал, но очите ѝ... те имаха странен сив цвят. Някак си познат.

Нямаше начин да съм я виждал, но лицето ѝ някак ми напомняше за нещо, без да можех да кажа какво точно.

Станах и тръгнах към нея. Имаше коса на порнозвезда и лице на ангел. Очите ѝ бяха като бадеми и уникално красиви. Тогава съзрях: зад красотата и измамната невинност имаше нещо друго, нещо студено и пресметливо. Дори когато се усмихваше, грехът беше така дълбоко запечатан в нея, че никоя жилетка не можеше да го скрие. Тези очи плуваха над малкото ѝ носле и правилните ѝ черти. За всеки друг това момиче беше чисто и наивно, но аз знаех, че крие нещо. Знаех го, защото същият грях живееше в мен, откакто се помнех. Разликата бе, че тя го криеше дълбоко в себе си, а аз редовно пусках моя от клетката.

Вперих очи в Шепли, докато се усети, че го гледам. Щом се обърна, кимнах към Вrabчето.

„Коя е тази?“, попитах с устни.

Шепли ми отговори само с объркано навъсване.

„Тя“, казах отново беззвучно аз.

Устата на Шепли се изкриви в дразнещата усмивка, предизвестяваща, че ще направи нещо, за да ме ядоса.

— Какво? — попита той по-силно от необходимото.

Момичето явно разбра, че говорим за нея, защото впери поглед надолу и се престори, че не чува.

След шейсет секунди в присъствието на Вrabчето научих две неща: тя не говореше много, а когато го правеше, държеше се като кучка. Но не знам... това някак си ме плени. Правеше се, че стои далеч от задници като мен, но това само ме амбицира още повече.

Вrabчето завъртя очи за трети или четвърти път. Дразнех я и това ми се струваше доста забавно. Не бях свикнал момичетата да се отнасят с неподправено отвращение към мен, дори когато им посочвах вратата.

След като и най-чаровните ми усмивки не свършиха работа, реших да разведря обстановката.

— Да нямаш тик?

— Моля?

— Тик. Очите ти постоянно се въртят.

Ако погледите можеха да убиват, кръвта ми щеше да изтече на пода. Не успях да сдържа смеха си. Беше зловна и адски груба. С всеки изминал миг я харесвах все повече.

Наведох се по-близо до лицето ѝ.

— Обаче са невероятни очи. Какъв цвят са? Сиви?

Тя веднага наведе глава и косата покри лицето ѝ. Точка. Накарах я да се почувства неудобно, а това значеше, че имам напредък.

Америка скочи и ме предупреди да внимавам. Не можех да я виня. Беше виждала безкрайната върволица от момичета, които влизаха и излизаха от апартамента. Не исках да я ядосвам, но и тя не изглеждаше ядосана. По-скоро ѝ беше смешно.

— Не си неин тип — заяви.

Зяпнах от изненада, включвайки се в играта:

— Аз съм типът на всички жени!

Врабчето ме погледна косо и се усмихна. Обзе ме топло чувство, а може би просто неистово желание да хвърля това момиче на дивана си. Тя беше различна и това ми действаше освежително.

— О, усмивка! — Струваше ми се нередно да я нарека просто „усмивка“, сякаш не беше най-красивото нещо, което някога съм виждал, но нямах намерение да прецаквам нещата точно когато набирах преднина. — Все пак не съм кофти копеле. Радвам се, че се запознахме, Врабчо. — Станах, заобиколих масата и се наведох към ухото на Америка:

— Помогни ми, моля те. Обещавам да се държа добре.

Към лицето ми полетя пържен картоф.

— Да си извадиш устните от ухото на момичето ми, Травис — отсече Шепли.

Отстъпих с вдигнати ръце и възможно най-невинно изражение на лицето.

— Мрежа! Създавам си мрежа.

Направих още няколко крачки назад към вратата и забелязах малка група момичета. Щом отворих вратата, те ме връхлетяха като стадо бизони, преди да успея да изляза.

Отдавна не бях срещал предизвикателство. Странното беше нямах желание да я изучавам. Притесняваше ме фактът, че може би ме смята за лайно, и то повече, отколкото бих искал. При всички положения за пръв път от много време насам някой се държеше

непредсказуемо. Врабчето беше пълната противоположност на момичетата, които бях срещал в Източния университет, и трябваше да разбере защо.

Залата за лекцията на Чейни беше пълна. Взех стъпалата към мястото си по две наведнъж и запрескачах голите крака около чина си.

— Дами — кимнах аз.

Те измучаха и въздъгнаха в хор.

Лешояди. Половината ги изучах в първи курс, другата половина мина през дивана ми още преди есенната ваканция. С изключение на момичето в края. София ме озари с кривата си усмивка. Лицето ѝ изглеждаше така, сякаш се е подпалило и някой се е опитал да изгаси пламъците с вилица. Някои момчета от братството бяха минали през нея. Като имах предвид техните впечатления и нехайството ѝ към мерките за безопасност, предпочитах да я възприемам като ненужен риск, макар самият аз по навик да внимавах.

Тя се приведе напред, подпряна на лакти, за да установи подобър контакт с очи. Изпитах порив да потрепера от отвращение, но се сдържах. Не. Изобщо не си струва.

Брюнетката пред мен се обърна и запърха с мигли.

— Здравсти, Травис. Чувам, че се задава парти по двойки в „Сигма Тау“.

— Не — отказах аз, без да се замисля.

Долната ѝ устна се нацупи.

— Но... когато ми каза за него, реших, че искаш да отидем.

Изсмях се.

— Гаврех се с купона. Не е същото.

Блондинката до мен се приведе напред.

— Всички знаят, че Травис Мадокс не ходи на купони по двойки. Кофти избор, Криси.

— Така ли? Никой не те пита — намръщи се Криси.

Докато жените се хапеха, Аби влетя в залата и буквално се хвърли на чин на първия ред, точно преди звънеца.

Преди да успея да се запитам защо, грабнах листата си, захапах химикалката си и се спуснах по стъпалата, за да се настаня до нея.

Изражението на лицето ѝ беше повече от забавно и по необяснима за мен причина ме изпълни с адреналин — също като преди бой.

— Чудесно! Ще водиш записки вместо мен.

Тя беше отворена докрай, което ми достави още по-голямо удоволствие. Повечето момичета ме отегчаваха до прилошаване, но това будеше интереса ми. Дори ме забавляваше. Не я вълнувах, поне не в положителен смисъл. Като че ли ѝ се гадеше от самото ми присъствие, а това по някаква причина ми изглеждаше много трогателно. Обзе ме желание да разбера дали наистина ме мрази, или просто си е такава. Наведох се към нея.

— Извинявай... обидил ли съм те по някакъв начин?

Погледът ѝ омекна и тя поклати глава. Не ме мразеше. Само ѝ се искаше. Бях много пред нея. Щом искаше да си играем, щяхме да си играем.

— Тогава какъв ти е проблемът?

— Няма да спя с теб — отвърна тя, като че ли я беше срам да го изрече. — Откажи се отсега.

Охо. Очертаваше се забавно.

— Не съм те молил да спиш с мен... нали? — Вдигнах очи към тавана, сякаш мислех по въпроса. — Защо не наминете с Америка довечера?

Устните ѝ се изкривиха, сякаш беше надушила нещо гадно.

— Дори няма да флиртувам с теб, кълна се.

— Ще си помисля.

Опитах се да не се усмихвам твърде много, за да не се издам. Тя нямаше да поддаде като лешоядите горе. Хвърлих поглед зад гърба си; всички бяха вперили убийствени погледи в тила на Аби. И те го знаеха също като мен. Аби беше различна и щеше да се наложи да се потрудя за нея. За разнообразие.

След три проекта за татуировки и две дузини триизмерни кубчета лекцията най-после свърши. Излетях по коридора, преди някой да ме спре. Развих добра скорост, но Аби някак си беше успяла да излезе преди мен и вече имаше двайсет метра преднина.

Дявол да ме вземе. Тя ме избягваше. Ускорих крачка, докато я настигна.

— Помисли ли си?

— Травис!

До мен изникна някакво момиче, което си играеше с косата си. Трябваше да слушам дразнещото ѝ дърдорене, докато Аби

продължаваше напред.

— Извинявай, тъъ...

— Хедър.

— Извинявай, Хедър... аз... трябва да вървя.

Тя обви ръце около мен. Потупах я по гърба, измъкнах се от хватката ѝ и продължих напред, чудейки се коя ли беше тази.

Преди да съм се сетил, пред погледа ми се появиха дългите загорели крака на Аби. Пъхнах една „Марлборо“ в уста и подтичвайки, се изравних с нея.

— Докъде бях стигнал? А, да... ти си мислеше.

— За какво говориш?

— Помисли ли си за довечера?

— Ако се съглася, ще престанеш ли да ме следиш?

Престорих се, че обмислям въпроса, и кимнах.

— Да.

— Тогава ще намина.

Да бе. С тази нямаше да е лесно.

— Кога?

— Довечера. Ще намина довечера.

Спрях на място. Беше намислила нещо. Не очаквах да мине в офанзива.

— Супер — отвърнах аз, като прикрих изненадата си. — Ще се видим тогава, Вrabчо.

Тя се отдалечи, без да погледне назад, ни най-малко не беше смутена от разговора. Изчезна сред другите студенти, отиващи на лекции.

Мярнах бялата бейзболна шапка с емблемата на Източния университет на Шепли. Бързаше за час по компютри. Смръщих вежди. Мразех този курс. Да не би някой да не знае как се работи с шибаните компютри?

Присъединих се към Шепли и Америка в потока от студенти по главната алея. Докато приятелят ѝ се заяждаше с мен, Америка се кискаше и го гледаше с блясък в очите. Тя не беше лешояд. Да, беше секси, но можеше да води разговор, без да заеква на всяка дума, и понякога беше доста забавна. Най-много ми харесваше, че седмици наред след първата им среща отказваше да идва в апартамента, а

после, дори след като гледаха филм у нас гушнати, се прибираще в общежитието си.

Имах обаче усещането, че изпитателният срок на Шепли е на път да приключи.

— Здравсти, Мер — кимнах ѝ аз.

— Как върви, Трав? — попита тя.

Усмихна се приветливо, но после очите ѝ се върнаха отново на Шепли.

Късметлия беше той. Такива момичета не се появяваха често.

— Аз съм дотук — каза тя и махна към общежитието зад ъгъла. Уви ръце около шията на Шепли и го целуна. Той стисна тениската ѝ от двете страни и я притегли към себе си, преди да я пусне.

Америка махна за последно и на двама ни и отиде при приятеля си Финч на входа на сградата.

— Хлътваш по нея, а? — попитах Шепли, като го оципах по ръката.

Той ме изблъска.

— Не е твоя работа, тъпако.

— Има ли сестра?

— Едно дете е. И остави приятелките ѝ на мира, Трав. Сериозно говоря.

Последните му думи бяха излишни. В повечето случаи очите му ясно изразяваха емоциите и мислите му и беше видно, че е безкрайно сериозен, може би дори отчаян. Не просто беше хлътнал, беше влюбен.

— Имаш предвид Аби.

Той се намръщи.

— Имам предвид всичките ѝ приятелки. Дори Финч. Просто стой настрана.

Преметнах ръка през врата му.

— Братовчеде! Влюбен ли си? Очите ми се навлажняват, като те слушам.

— Млъквай. Само ми обещавай, че ще стоиш далеч от приятелките ѝ.

Аз се ухилих.

— Нищо не обещавам.

ВТОРА ГЛАВА

ОБРАТЕН ЕФЕКТ

— Какво правиш? — попита Шепли, застанал в средата на стаята с чифт маратонки в едната ръка и мръсно бельо в другата.

— Ами... чистя? — отвърнах аз неразбиращо, докато пъхах чашите в съдомиялната.

— Виждам. Но защо?

Усмихнах се с гръб към Шепли. Той щеше да ме изрита по задника.

— Чакам компания.

— Е, и?

— Вrabчето.

— Ъ?

— Аби, Шеп. Поканих Аби.

— Не, пич! Не! Моля те, не ми прецаквай работата. Моля те, недей.

Обърнах се и скръстих ръце пред гърдите си.

— Опитях, Шеп. Опитях. Но... не знам. — Свих рамене. — В нея има нещо. Не успях да се сдържа.

Шепли стисна зъби, излезе с буреносен вид от кухнята и тръшна вратата на стаята си зад себе си.

Аз заредих миялната и обиколих дивана, за да огледам за празни опаковки от презервативи. Те неизменно водеха до неприятни обяснения.

За никого не беше тайна, че съм минал немалка част от красавиците в Източния, но не виждах причина да им го напомням, когато идвах в апартамента. Въпрос на представяне.

Вrabчо обаче беше друга работа. Нямаше да мога да я просна на дивана с лъжливи реклами. На този етап стратегията ми беше да я превземам стъпка по стъпка. Ако се съсредоточах върху крайния резултат, процесът лесно можеше да се прецака. Тя забелязваше

всичко. Наивността ѝ беше по-чужда, отколкото на мен, бяхме на светлинни години. Чакаше ме рискована операция.

Бях в стаята си и сортирах мръсното пране, когато чух входната врата да се отваря. Шепли обикновено се заслушваше за колата на Америка и щом тя паркираше долу, излизаше да я посрещне на вратата.

Лигльо.

Мърморенето и затварянето на вратата на Шепли бяха сигналът. Влязох в дневната и тя беше вече там: седнала, с очила, чорлава вдигната коса и дрехи, които приличаха повече на пижама. Нямах да се изненадам, ако ги беше извадила от дъното на коша за пране.

С усилие се сдържах да не прихна. Никоя жена не беше влизала в апартамента ми, облечена по този начин. Входната ми врата беше виждала джинсови поли, рокли и дори прозрачна прилепнала рокля върху прашки. Няколко пъти карнавален грим и блестящ лосион. Но никога пижами.

Видът ѝ мигновено обясняваше защо толкова лесно се съгласи да дойде. Искаше да се отвратя от нея и да я оставя на мира. И номерът ѝ щеше да мине, ако не изглеждаше толкова секси. Кожата ѝ беше безупречна, а липсата на грим и рамките на очилата подчертаваха цвета на очите ѝ.

— Крайно време беше — казах аз и се отпуснах на дивана.

В началото тя като че ли се гордееше с идеята си, но докато си говорехме и аз оставах невъзмутим, явно разбра, че планът ѝ се е провалил. Колкото по-малко се усмихваше тя, толкова по-трудно ми ставаше да не се ухилия до уши. Беше толкова забавна. Просто не можех да ѝ се нарадвам.

След десетина минути се появиха Шепли и Америка. Аби изглеждаше слисана, а аз бях замаян. Разговорът ни беше започнал със съмненията ѝ, че съм способен да напиша елементарно домашно, и продължаваше с въпросите ѝ относно увлечението ми по боевете. Беше ми приятно да си говорим за нормални неща. Беше за предпочитане пред това да я моля да си върви, след като съм я изчукал. Тя не ме разбираше, а на мен някак си ми се искаше да ме разбере, въпреки че май я дразнех.

— Ти да не си Карате кид? Къде си се учил да се биеш?

Шепли и Америка като че ли се смутиха заради нея. Не знам защо, на мен определено не ми пукаше. Това, че не говорех за детството си, не значеше, че се срамувам от него.

— Имам баща с проблеми с пиенето и избухлив нрав и четирима братя, които са наследили гените му.

— О — каза тя простичко.

Бузите ѝ пламнаха и в този миг усетих как нещо ме бодва в гърдите, макар да не бях сигурен какво е.

— Не се смущавай, Врабчо. Татко спря пиенето, братята ми пораснаха.

— Не се смущавам.

Езикът на тялото ѝ говореше друго. Опитах се да измисля нещо, с което да сменя темата, и тогава ми хрумна да се хвана за сексапилната ѝ, преднамерено невзрачна външност. Смущението ѝ веднага се смени с раздразнение, което ми беше значително по-близко.

Америка предложи да гледаме телевизия. Последното, което исках, беше да стоя в една стая с Аби, а да не мога да говоря. Станах.

— Гладна ли си, Врабчо?

— Вече ядох.

Америка свъси вежди.

— Не си. А... да, наистина, забравих, че си взе пица...

Аби пак се смути, но бързо го прикри с гняв. Не ми трябваше много да схвана емоционалните ѝ модели.

Отворих вратата.

— Хайде, сигурен съм, че си гладна — казах с колкото мога по-небрежен тон.

Никога не бях изпитвал такова желание да остана с някое момиче насаме, и то без да правим секс. Раменете ѝ се поотпуснаха.

— Къде отиваш?

— Където кажеш. Може в някоя пицария.

Коремът ми се сви. Май прозвуча твърде настойчиво.

Тя погледна анцуга си.

— Не съм подходящо облечена.

Нямаше представа колко е красива и това я правеше още по-привлекателна.

— Изглеждаш чудесно. Да вървим, умирам от глад.

Щом я качих отзад на своя харли, най-после си върнах способността да мисля. На мотора обикновено бях по-спокоен. Коленете на Аби стискаха бедрата ми като в менгеме, но това също ми действаше странно успокояващо. Беше почти облекчение.

Непривичното усещане, което изпитвах в нейно присъствие ме объркваше. Не ми се нравеше, но пък ми напомняше, че тя е наблизко; беше едновременно тревожно и успокояващо. Реших да се стегна. Аби може и да беше гълъбица, но иначе си беше просто едно шибано момиче. Нямахше нужда да си гълтам езика.

Освен това имаше нещо друго под фасадата на доброто момиче. Намрази ме от пръв поглед, защото се беше опарила от някого като мен. Но не беше курва. Нито дори преобразена курва. Тях ги надушвах от километър. Маската на играч бавно се стопи. Най-после бях намерил момиче, което беше достатъчно интересно, за да ми се прииска да го опозная, а някакъв двойник вече го беше наранил.

Въпреки че току-що я бях срещнал, мисълта, че някой задник е злоупотребил с Врабчо, ме вбесяваше. Още по зле беше, че Аби ме свързваше с човек, който би я наранил.

Намалих газта и спрях пред „Пица Шак“. Пътуването беше твърде кратко, за да проветри главата ми.

Изобщо не бях мислил за скоростта и когато Аби скочи от мотора и се разкреця, не можах да сдържа смеха си.

— Карах според ограниченията.

— Да, все едно си на магистралата!

Тя пусна кока си и разреса дългата си коса с пръсти.

Не можех да откъсна поглед от нея, докато отново си връзваше косата. Представих си как го прави сутрин, а после трябваше да си припомня първите десет минути от „Спасяването на редник Райън“, за да не се надървя. Кръв. Писъци. Изкормени черва. Гранати. Изстрели. Още кръв.

Отворих вратата и я задържах.

— Не бих допуснал да ти се случи нищо, Врабчо.

Тя влезе ядосано в ресторанта, без да обърне внимание на жеста ми. Жалко, беше първото момиче, на което съм поискал да отворя вратата. Чаках с нетърпение този момент, а тя дори не забеляза.

Влязох след нея и се упътих към ъгловото сепаре, където обикновено сядах. Футболистите от отбора се бяха настанили на

няколко събрани маси по средата на помещението. Вече ревяха, че съм влязъл с гадже, и аз стиснах зъби. Не исках Аби да ги чуе.

За пръв път се улавях, че се смуцавам от поведението си. Но това не продължи дълго. Като видях Аби, кисела и раздразнителна, от другата страна на масата, настроението ми веднага се подобри.

Поръчах две бири. Отвращението, изписано на лицето на Аби, ме хвана неподготвен. Сервитьорката нагло флиртуваше с мен и Аби не остана доволна. Явно можех да я вбеся, без дори да се опитвам.

— Май често идваш тук? — изсумтя тя, като хвърли поглед към сервитьорката.

Мамка му, да. Тя ревнуваше. Чакай. Може би начинът, по който се държах жените с мен, беше отблъскващ. Това също нямаше да ме изненада. Тази мацка ми замая главата. Подпрях се на лакти на масата, решен да не показвам, че ми е влязла под кожата.

— Та каква е работата, Врабчо? Мразиш мъжете по принцип или само мен?

— Май само теб — промърмори тя.

Трябваше да се разсмея.

— Не мога да те разбера. Ти си първото момиче, което изпитва отвращение към мен преди секс. Не се шашкаш, докато говориш с мен, не се опитваш да привлечеш вниманието ми.

— Няма никаква конспирация. Просто не те харесвам.

Ох.

— Нямаше да си тук, ако не ме харесваше.

Упорството ми се отплати. Намръщената ѝ гримаса се промени и кожата покрай очите ѝ се отпусна.

— Не съм казала, че си лош човек. Просто не ми харесва да бъда предрешен въпрос само защото имам вагина.

Каквото и да ме беше хванало, не можех повече да се сдържам. Опитах се неуспешно да го преглътна, но в следващия миг избухнах в смях. Тя все пак не мислеше, че съм кретен, само не харесваше подхода ми. Това лесно можеше да се поправи. Залят от вълна на облекчение, аз се смеех по-силно, отколкото се бях смял от години. Може би изобщо отколкото се бях смял някога.

— Божичко мили! Уби ме! Това е. Трябва да бъдем приятели. Не приемам отказ.

— Нямам нищо против да бъдем приятели, но това не означава да се опитваш да се пъхнеш в гащите ми през пет секунди.

— Схванах, няма да спиш с мен.

Това беше. Тя се усмихна и в този миг се откри цял нов свят от възможности. Мозъкът ми превключи като телевизор през няколко канала порно с Вrabчо и се спря на реклама за благородството и желанието да не съсия това странно приятелство, което тъкмо започваше. Усмихнах ѝ се.

— Имаш думата ми. Дори няма да мисля повече за гащите ти... освен ако ти поискаш.

Тя се подпря на лакти и се приведе напред. Естествено, погледът ми се забодеше право в циците ѝ, притиснати в ръба на масата.

— И тъй като това няма да се случи, можем да бъдем приятели.

Предизвикателството беше прието.

— Е, а при теб каква е работата? Винаги ли си бил Травис Мадокс, Лудото куче — попита тя, вдигайки по два пръста като кавички за отвратителния ми прякор, — или само откакто си тук?

Потръпнах.

— Не, Адам го измисли след първия бой.

Мразех това име, но то се лепна за мен. Всички други явно го харесваха и Адам постоянно го използваше.

Аби най-после наруши неловкото мълчание:

— Това ли е всичко? Нищо ли няма да ми кажеш за себе си?

Като че ли нямаше нищо против прякора или просто приемаше историята. Не знаех кога ще се засегне и ядоса и кога ще се държи рационално и ще запази спокойствие. Мамка му, не можех да ѝ се наситя.

— Какво искаш да знаеш?

Тя сви рамене.

— Обичайните неща. Откъде си, какъв искаш да станеш, когато пораснеш... такива работи.

Трябваше да положа усилие, за да отпусна рамене. Не обичах да говоря за себе си и особено за миналото си. Отвърнах с няколко мъгляви изречения и заряхах темата, но в този момент чух един от футболистите да пуска майтап. Изобщо нямаше да ми пука толкова, ако не ме ужасяваше мисълта, че Аби ще разбере на какво се смеят. Добре де, излъгах. Щях да се вбеся, независимо от присъствието ѝ.

Тя много държеше да научи повече за семейството ми и за специалността ми, а аз се мъчех да не скоча от мястото си и да ги помета всичките. Бях на прага да кипна и трудно се съсредоточавах върху разговора.

— За какво се хият? — попита тя накрая, като махна към шумната маса.

Аз поклатих глава.

— Кажи ми.

Стиснах устни. Ако си тръгнеш, можеше да не ми се удаде друг шанс, а тези тъпанари щяха да имат още един повод да се смеят.

Тя ме гледаше очаквателно.

Майната му.

— Смят се, че се е наложило първо да те заведе на вечеря. Обикновено не е... в стила ми.

— Първо?

Когато осмисли значението на думата, лицето ѝ замръзна. Беше ужасена, че е дошла тук с мен. Потрепнах в очакване да избухне.

Раменете ѝ се отпуснаха.

— Уплаших се, че се смеят, защото те виждат с мен, облечена по този начин — измърмори тя. — И че си мислят, че ще спя с теб.

Момент. Какво?

— Защо да не ме виждат с теб?

Страните ѝ порозовяха и тя сведе поглед към масата.

— За какво говорехме?

Въздъгнах. Тя се притесняваше за мен. Мислеше, че се смеят на външността ѝ. Това врабче все пак не беше чак такъв костелив орех. Реших да я питам нещо друго, преди да е размислила.

— За теб. Каква е твоята специалност?

— Засега никаква. Не съм решила още, но клоня към счетоводство.

— Не си тукашна.

— От Уичита. Също като Америка.

— И как се озовахте от Канзас чак тук?

— Просто трябваше да се махна.

— От какво?

— От родителите ми.

Тя бягаше. Имах чувството, че жилетката и перлите онази вечер са били само фасада. Но какво криеше? Дразнеше се на личните въпроси, но преди да успея да сменя темата, Кайл от футболния отбор си отвори устата.

Кимнах.

— А защо Източния?

Аби изстреля някакъв отговор. Дори не го чух. Кикотът и гаднярските коментари от съседната маса го заглушиха.

— Пич, тук има достатъчно ядене, защо си носиш кифлата?

Повече не можех да си трая. Обиждаха не само мен, но и Аби. Станах и направих няколко крачки, а те се сбутаха да излязат по-бързо през вратата, като се препъваха и настъпваха.

Погледът на Аби прогаряше тила ми. Овладях се и се върнах в сепарето. Тя повдигна вежди и гневът ми веднага се стопи.

— Тъкмо щеше да ми кажеш защо си избрала Източния.

Може би най-добре беше да се преструвам, че инцидентът не се е състоял.

— Трудно е за обяснение. Просто почувствах, че така трябва.

Ако имаше фраза, която да описва моето състояние в момента, то тя бе тази. Не знам какво, по дяволите, правех и защо го правех, но ми беше невероятно спокойно да седи срещу нея в това сепаре. Дори докато бях ядосан.

Усмихнах се и отворих менюто.

— Знам какво имаш предвид.

ТРЕТА ГЛАВА

БЕЛИЯТ РИЦАР

Шепли стоеше на прага като влюбен идиот и махаше на Америка, докато колата ѝ потегляше от паркинга. После затвори вратата и се отпусна на фотьойла с нелепа усмивка на лицето.

— Ти си тъпак — казах аз.

— Аз ли? Да беше видял себе си. Аби се чудеше как да избяга по-бързо оттук.

Намръщих се. Не бях забелязал да бърза, но сега си спомних, че наистина беше особено тиха, когато се върнахме.

— Така ли мислиш?

Шепли се разсмя, протегна се и придърпа табуретката под краката си.

— Тя те мрази. Откажи се.

— Не ме мрази. Заковах си среща — за вечеря.

Шепли повдигна изненадано вежди.

— Вечеря? Трав. Какви ги вършиш? Защото ако само си играеш и ми развалиш работата, ще те убия, докато спиш.

Проснах се на дивана и взех дистанционното.

— Не знам какви ги върша, но не си играя.

Шепли изглеждаше слисан. Но нямаше да допусна да види, че и аз съм не по-малко объркан от него.

— Не се шегувам — каза той, вперил поглед в телевизора. — Ще те удуша.

— Чух те — сопнах се аз.

Не стига че откачах, задето не съм в свои води, ами сега и този шут ме заплашваше със смърт. Хлътналият Шепли беше досадник. Влюбеният Шепли беше почти непоносим.

— Помниш ли Аня?

— Не е същото — подразни се той. — С Мер е различно. Тя е жената.

— И го разбра само за няколко месеца? — усъмних се аз.

— Разбрах го още щом я видях.

Поклатих глава. Мразех, когато се държеше така. От задника му излизаха еднорози и пеперуди, а във въздуха пърхаха сърчица. После му разбиваха сърцето и аз трябваше да го пазя да не се напива до смърт половин година. На Америка обаче май ѝ харесваше.

Все тая. Никоя жена нямаше да ме накара да хленча и да се натряскам заради загубата ѝ. Ако иска да си ходи, значи не си заслужава.

Шепли стана, протегна се и се затътри към стаята си.

— Загазил си, Шеп.

— Ти пък откъде знаеш?

Беше прав. Никога не се бях влюбвал, но не можех да си представя да се променя толкова. Реших да си лягам. Съблякох се и се проснах по гръб на матрака. В мига, в който главата ми докосна възглавницата се замислих за Аби. Мислено повторих разговора ни дума по дума. На няколко пъти тя беше проявила известен интерес. Не ме мразеше толкова много и това ми помагаше да се отпусна. Не че се извинявах за репутацията си, но и тя не очакваше да се преструвам. Жените не ме притесняваха. Аби ме караше да се чувствам едновременно разсеян съсредоточен. Развълнуван и отпуснат. Вбесен и замаян.

Никога не бях изпитвал такива противоречиви емоции. И от това още повече ми се искаше да бъда с нея.

След като два часа зяпах в тавана и се чудех дали ще я видя на другия ден, реших да стана и да намеря бутилката „Джак Даниълс“ в кухнята.

Извадих измита чаша от съдомиялната и я напълних догоре. Глътнах я и си сипах още една. Гаврътнах и нея и я оставих на мивката. Обърнах се. Шепли стоеше на вратата на стаята си със злорада усмивка.

— Започна се, значи.

— В деня, в който ти се появи на родословното ни дърво, ми се прииска да го отсека.

Шепли се изсмя и затвори вратата.

Аз се завлякох в стаята си, вкиснат, че не ми даде възможност да поспорим.

Сутрешните лекции продължиха цяла вечност и леко се отворих от себе си, когато препуснах към столовата. Дори не знаех дали Аби е там.

Беше.

Бразил седеше точно срещу нея и си приказваше с Шепли. Ухилих се самодоволно, а после въздъхнах едновременно от облекчение и примирение, че съм си смотаняк.

Жената на бюфета напълни чинията ми бог знае с какво и аз отидох до масата. Застанах точно срещу Аби.

— Седнал си на мястото ми, Бразил.

— О, тя от твоите момичета ли е, Трав?

— Категорично не — поклати глава Аби.

Зачаках. Бразил се подчини и отнесе таблата си на свободното място в края на дългата маса.

— Как си, Врабчо? — попитах аз, очаквайки да изплюе отрова насреща ми.

За огромна моя изненада тя не показа никакви признаци на гняв. Вместо това гледаше в таблата ми.

— Какво е това?

Аз също погледнах вдигащия пара буламач. Тя подхващаше разговор. Още един добър знак.

— Дамите в столовата ме плашат. Не бих искал да критикувам готварските им умения.

Аби ме гледаше как бърникам с вилицата в чинията си и търся нещо годно за ядене, а после като че ли вниманието ѝ бе отвлечено от шушуканията на другите. Гаранция, че за колегите в Източния беше нещо ново да направя на въпрос мястото срещу някое момиче. Дори не бях сигурен защо постъпих така.

— Уф... следобед имаме тест по биология — простена Америка.

— Учила ли си? — попита Аби.

Америка сбърчи нос.

— Не. Цяла нощ успокоявах гаджето си, че няма да спиш с Травис.

Шепли се намуси при споменаването на разговора от снощи. Футболистите в края на масата млькнаха, за да чуят какво си говорим, и Аби потъна на мястото си, стрелвайки Америка с убийствен поглед.

Беше смутена. По някаква причина всяко внимание я ужасяваше.

Америка напълно я пренебрегна и смушка Шепли с рамо, но той си остана все така намусен.

— Мили боже, Шеп, толкова зле ли го приемаш? — опитах се да разведря настроението, като го замерих с пакетче кетчуп.

Вниманието на околните се насочи към Шепли и Америка с надеждата да им поднесат нова тема за разговори.

Шепли не отговори, но Аби ме погледна със сивите си очи и лека усмивка. Днес ми вървеше. Тя не можеше да ме мрази дори да искаше. Не знам защо толкова се притеснявах. Нали не исках да излизам с нея или нещо такова? Тя просто ми изглеждаше идеалният платоничен експеримент. Беше добро момиче, макар и леко раздразнително, което не искаше да й проваля петгодишния план. Ако имаше такъв.

Америка потърка Шепли по гърба.

— Ще се справи. Просто му трябва малко време, за да повярва, че Аби ще устои на чара ти.

— Аз и не се опитвам да я очаровам — възразих аз. Тъкмо набирах преднина, а Америка потапяше бойния ми кораб. — Тя ми е приятелка.

Аби погледна към Шепли.

— Виждаш ли? Няма за какво да се притесняваш.

Шепли срещна погледа ѝ и изражението му омекна. Кризата беше избегната. Аби спаси положението.

Изчаках една минута, мислейки какво да кажа. Искаше ми се да поканя Аби да намине през нас по-късно, но след коментара на Америка щеше да прозвучи тъпо. В този момент ми хрумна гениална идея и изобщо не се поколебах.

— А ти учи ли?

Аби се смръщи.

— Никакво учене не може да ми помогне по биология. Просто нищо не ми влиза в главата.

Станах и кимнах към вратата.

— Хайде.

— Какво?

— Да вземем лекциите ти. Ще ти помогна.

— Травис...

— Вдигай си задника, Врабчо. Ще вземеш теста с отличен.

Следващите три секунди може би бяха най-дългите в живота ми. Най-после Аби се изправи. Мина покрай Америка и я подръпна за косата.

— Ще се видим на лекциите, Мер.

Тя се усмихна.

— Ще ти пазя място. Ще ми трябва всяка помощ.

На излизане ѝ задържах вратата, но тя пак не забеляза. И аз пак останах силно разочарован.

Пъхнах ръце в джобовете си и тръгнах в крак с нея към „Морган Хол“, а после я наблюдавах как се мъчи с ключа.

Най-после отвори вратата и хвърли учебника си по биология на леглото. Седна и кръстоса крака, а аз се проснах на матрака, отбелязвайки мислено колко е твърд и неудобен. Нищо чудно, че момичетата в Източния бяха кисели.

Изобщо не можеха да се наспят като хората на тези матраци. Божичко.

Аби разгърна учебника и аз се хванах за работа. Минахме ключовите неща от раздела. Имаше нещо готино в начина, по който ме гледаше, докато говорех. Сякаш едновременно се вкопчваше във всяка дума и се дивеше, че мога да чета. Няколко пъти по изражението ѝ пролича, че не разбира, и аз връщах назад, а после очите ѝ светваха. Започнах много да се старая, за да видя отново този светнал поглед.

Неусетно стана време да отива в час. Въздъхнах и я тупнах закачливо по главата с лекциите.

— Схвана го. Ето че вече знаеш всичко.

— Е... ще видим.

— Ще те изпратя и ще те изпитам по пътя.

Очаквах учтив отказ, но тя само се усмихна и кимна. На излизане в коридора тя въздъхна.

— Нали няма да ми се сърдиш, ако оплескам теста?

Притесняваше се да не ѝ се разсърдя? Не бях сигурен как трябва да възприема това, но се почувствах страхотно.

— Няма да го оплескаш, Врабчо. Макар че за следващия трябва да започнем по-отрано.

Докато я изпращах към катедрата по естествени науки, ѝ задавах въпрос след въпрос. На повечето отговаряше, без да замисли, на други се колебаеше, но всичко беше вярно.

Стигнахме до нейната зала. На лицето ѝ беше изписана благодарност, макар да беше твърде горда да си я признае.

— Разбий ги — казах ѝ аз, без да знам какво да добавя.

В този момент покрай нас мина Паркър Хейс и кимна.

— Здравсти, Трав.

Мразех този задник.

— Здравсти, Паркър — кимнах и аз.

Паркър беше от онези типове, които обичаха да се влачат след мен и да използват положението си на Бели рицари, за да свалят мацки. Наричаше мен женкар, но неговата игра просто беше малко по-фина. Не беше честен със завоеванията си. Преструваше се, че му пука, а после с лекота ги изритваше. Една вечер в първи курс взех Джанет Литълтън от „Червената врата“ и я заведох в апартамента си. Паркър се опитваше да си легне с приятелката ѝ. На излизане от клуба се разделихме и след като я изчуках и не я излъгах, че искам връзка, тя се ядоса и се обади на приятелката си да дойде да я вземе. Приятелката ѝ още беше с Паркър, така че в крайна сметка той закара Джанет у дома.

След тази случка Паркър се сдоби с нова история, която да разказва на завоеванията си. Коего и момиче да изпрасках, той започваше да го сваля, като разказваше как е спасил Джанет.

Понасях го, но трудно.

Погледът му попадна върху Вrabчо и очите му светнаха.

— Здравсти, Аби.

Не разбирах защо Паркър така държи да проверява дали може да свали същите момичета като мен, но учеше с нея вече няколко седмици, а едва сега проявяваше интерес. Знаех, че е защото ме е видял да говоря с нея, и това едва не ме вбеси.

— Здравсти — отвърна Аби изненадано.

Очевидно не знаеше защо Паркър изведнъж се обръща към нея. Беше изписано на лицето ѝ.

— Кой е това? — попита ме тя.

Свих небрежно рамене, макар да ми се искаше да хукна след него и да му насиня задника.

— Паркър Хейс. — Името му остави гаден вкус в устата ми. — Заедно сме в „Сигма Тау“.

Това също имаше гаден вкус. Имах си кръвни братя, имах си и братство в колежа. Но не възприемах Паркър като какъвто и да било брат. По-скоро като изпечен противник, с чието присъствие трябваше да се примирия, за да мога да го държа под око.

— Ти участваш в братство?! — Аби леко сбърчи нос.

— В „Сигма Тау“, също като Шеп. Мислех, че знаеш.

— Ами... просто не ми приличаш на такъв — отвърна тя, загледала в татуировките по ръцете ми.

Фактът, че отново гледаше към мен, веднага оправи настроението ми.

— Баща ми е негов член, всичките ми братя са били в „Сигма Тау“. Семейна традиция.

— И са очаквали също да се включиш? — попита тя скептично.

— Не. Те са просто добри момчета — казах аз, като си играех с лекциите ѝ. Подадох ѝ ги. — По-добре влизай вече.

— Благодаря ти, че ми помогна — каза тя и ме смушка с лакът.

Не можах да сдържа усмивката си.

Аби влезе в залата и седна до Америка. Паркър я зяпаше, докато двете момичета си говореха. Представих си как взимам един чин и го стоварвам върху главата му. Тръгнах по коридора. Днес нямах повече лекции и нямаше смисъл да се мотая наоколо. Едно дълго возене с мотора щеше да ми помогне да не полудея от мисълта как Паркър успява да спечели Аби с евтините си номера. Нарочно избрах дългия път към къщи, за да имам повече време да мисля. Покрай мен минаха няколко момичета, заслужаващи да бъдат метнати на дивана, но лицето на Аби постоянно изникваше в съзнанието ми толкова често, че започнах да се дразня от себе си.

Бях пословично лайно за всички момичета над шестнайсет, с които съм оставал насаме... още от петнайсетгодишен. Нашата история можеше да бъде съвсем банална: лошото момче се влюбва в доброто момиче, но Аби не беше принцеса. Тя криеше нещо. Може би тъкмо то ни свързваше — това, от което бягаше.

Спрях на паркинга пред блока и слязох от мотора. Дотук с поясното мислене върху харлито.

В главата ми се въртяха само хаотични, нелогични мисли. Просто се опитвах да оправдая странното си увлечение по нея.

Обзет от внезапно лошо настроение, хлопнах вратата след себе си и се тръшнах на дивана. Не намерих веднага дистанционното и още повече се подразних.

Шепли мина покрай мен, седна на фотьойла и ми го подхвърли. Взех го и го насочих към телевизора.

— Защо отнасяш дистанционното в стаята си? — сопнах се аз. — Какво ти струва да го оставиш тук?

— Не знам, по навик. Какво ти става?

— Не знам — изръмжах аз и включих телевизора. После изключих звука. — Аби Абърнати.

Шепли вдигна вежди.

— Какво за нея?

— Влязла ми е под кожата. Мисля, че трябва да я изпракам и да се приключи.

Шепли ме изгледа неуверено.

— Не че не оценявам факта, че не съсипваш живота ми с новите си задръжки, но досега не ти е трябвало разрешението ми... освен ако... не ми казвай, че най-после ти пука за някого.

— Не ставай гаден.

Шепли не можа да се сдържи и се ухили.

— Пука ти! Просто трябваше някое момиче да отказва да спи с теб поне двайсет и четири часа.

— Лора ме накара да чакам цяла седмица.

— Аби обаче няма да те извести колко да чакаш.

— Тя иска да бъдем само приятели. Сигурно имам късмет, че не се държи с мен като с прокажен.

Настъпи неловко мълчание. После Шепли кимна.

— Страх те е.

— От какво?

— От отхвърляне. Лудото куче все пак е един от нас.

Присвих очи.

— Знаеш, че мразя това, Шеп.

Той се усмихна.

— Знам. Почти колкото мразиш да се чувстваш така, както сега.

— Не ми помагаш.

— Значи я харесваш и те е страх. И?

— И нищо. Просто ми е гадно, че най-после намерих момичето, което си заслужава да имам, но тя е прекалено добра за мен.

Шепли се опита да сподиви смеха си. Дразнех се, че намира за забавни страданията ми. Той се постара да скрие усмивката си.

— Защо не я оставиш сама да реши?

— Защото ми пука достатъчно, че да искам аз да реша вместо нея.

Шепли се протегна и стана, влачейки босите си крака по килима.

— Искаш ли бира?

— Да. Да пием за приятелството.

— Значи просто ще се мотаеш с нея? Защо? Това ми звучи като средновековно мъчение.

Замислих се. Наистина звучеше така, но още по-лошо беше да я гледам отдалече.

— Не искам да свърши с мен... или с някой друг изрод.

— Искаш да кажеш, с когото и да било. Пич, това са глупости.

— Дай ми шибаната бира и млъквай.

Шепли сви рамене. За разлика от Крис Дженкс, той знаеше кога да си затвори устата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

РАЗСЕЙВАНЕ

Решението беше смахнато, но освобождаващо. На следващия ден влязох в столовата и без да му мисля, седнах на свободното място срещу Аби. В близост до нея се чувствах естествено и спокойно, а като изключим необходимостта да се примири с любопитните погледи на цялото студентско войнство и дори на някои преподаватели, на нея като че ли също ѝ беше приятно да ме вижда.

— Днес ще учим ли заедно?

— Да — отвърна тя невъзмутимо.

Единственият минус на това да се мотаем като приятели беше, че колкото повече време прекарвах с нея, толкова повече я харесвах. Ставаше ми все по-трудно да забравя цвета и формата на очите ѝ, уханието на лосиона по кожата ѝ. Започнах да забелязвам и други неща: дългите ѝ крака, цветовете, които носеше най-често. Даже доста добре се ориентирах и в коя седмица не трябва да я дразня прекалено, което, за щастие на Шепли, съвпадаше със седмицата, в която не биваше да закача Америка. Така имахме три седмици спокойствие вместо две и можехме да се предупреждаваме един друг.

Дори в най-лошата си форма Аби не беше заядлива като повечето момичета. Единственото, което я дразнеше, бяха въпросите за отношенията ни, но аз се грижех за това и тя бързо го преглъщаше.

С течение на времето спекулациите намаляха. Повечето дни обядвахме заедно, а вечерите, когато учехме, я водех на вечеря. Веднъж Шепли и Америка ни поканиха на кино. Нямаше неловки ситуации, не се питахме дали сме нещо повече от приятели. Не бях сигурен какво изпитвам към нея, особено след като решението ми да не я преследвам по този начин не ми пречеше да фантазирам как я карам да стигне до дивана ми... докато една вечер видях как двете с Америка се закачат и гъделичкат в апартамента и си представих Аби в леглото си.

Трябваше да я избия от главата си.

Единственият сигурен лек беше да се насоча към друго завоевание.

Няколко дни по-късно погледът ми попадна върху познато лице. Бях я виждал преди с Джанет Литълтън. Луси беше относително секси, никога не пропускаше възможност да покаже гърдите си и шумно обясняваше как не може да ме понася. За щастие, трябваша ми само трийсет минути и хипотетична покана за „Червената врата“, за да я заведе у дома. Едва успях да затворя входната врата, преди да започне да сваля дрехите ми. Толкова за дълбоката омраза, която хранела към мен от миналата година. Тръгна си е усмивка на лицето и разочарование в очите.

А аз продължавах да мисля за Аби.

Никое изтощение след оргазъм нямаше да ме оправя, а сега изпитвах и друго непознато чувство: вина.

На следващия ден влях в залата за лекцията по история и се тръшнах на чина до Аби. Тя вече беше извадила лаптопа и учебника си и почти не ме забеляза.

Залата беше по-мрачна от обичайното; облаците навън спираха естествената светлина, която обикновено струеше през прозорците. Смушках я по лакътя, но тя не откликна както обикновено, затова грабнах молива от ръката ѝ и започнах да драскам по полетата. Предимно татуировки, но написах и името ѝ с готини букви. Тя се усмихна доволно.

Наведох се и прошепнах в ухото ѝ:

Искаш ли на обяд да хапнем някъде в града?

„Не мога“, отвърна беззвучно тя.

„Защо?“, написах в учебника ѝ.

„Защото трябва да използвам купоните си.“

„Глупости.“

„Сериозно.“

Щях да споря, но страницата свърши. Хубаво. Още един загадъчен обяд. Нямах търпение.

Тя се закиска и аз за пореден път изпитах онова чувство, сякаш съм на върха на света, което ме обземаше винаги, когато успеех да я накарам да се усмихне. След още няколко драскулки и жестока рисунка на дракон, Чейни ни разпусна.

Подхвърлих молива на Аби в раницата ѝ, тя си прибра останалите неща и заедно тръгнахме към столовата.

Вече не събирахме толкова погледи, колкото преди. Студентското войнство беше свикнало да ни вижда заедно. Докато чакахме на опашката, си бърбяхме за новото задание по история, което ни беше дал Чейни. Аби подаде картата си за храна и се отправи към масата. Веднага забелязах, че нещо липсва на таблата ѝ: кутийката с портокалов сок, която си взимаше всеки ден.

Огледах редицата от сухи, безпардонни служители бюфета. Когато очите ми попаднаха върху строгата и намусена жена на касата, разбрах, че съм открил мишената си.

— Извинете, мис... тъ... мис...

Тя ме премери с поглед, за да прецени дали ще ѝ създам неприятности, както правеха повечето жени, преди да накарам бедрата им да тръпнат.

— Армстронг — каза тя сърдито.

Опитах се да потисна отвращението от мисълта за нея, която се промъкна в тъмните кътчета на съзнанието ми. Озарих я с най-очарователната си усмивка.

— Прекрасно. Чудех се... понеже вие ми изглеждате от тук... днес няма ли портокалов сок?

— Има отзад. Бях много заета и не съм изнесла.

Кимнах.

— Вие се скъсвате от работа. Трябва да ви повишат. Никой не работи колкото вас. Всички го забелязваме.

Тя вдигна брадичка и изпъна бръчките по шията си.

— Благодаря ви. Крайно време беше някой да го забележи. Искате ли портокалов сок?

— Само една кутийка... ако е удобно, разбира се.

Тя ми смигна.

— Разбира се. Ей сега идвам.

Взех кутийката и я оставих на таблата на Аби.

— Нямаше нужда. Щях да си взема.

Тя свали якето си и го сложи в скута си. Голите ѝ рамене бяха още почернели от лятото и леко лъскави, сякаш ме молеха да ги докосна.

В ума ми се стрелкаха десетки мръсни мисли.

— Е, сега не се налага — отвърнах аз.

На лицето ми се разля една от най-хубавите ми усмивки, но този път беше искрена. Това беше един от онези моменти „Щастлива Аби“, за които си мечтаех по онова време.

Бразил изсумтя.

— Да не те е превърнала в плажно жиголо, Травис? Какво следва — да й вееш с палмови листа, да обуеш прилепнали плувки?

Извих шия и видях ухилената физиономия на Бразил. Не че искаше да каже нещо лошо, но развали момента и това ме вбеси. Иначе сигурно наистина съм имал лигав вид, като съм и донесъл сока.

Аби се наведе напред.

— Ти дори не можеш да изпълниш плувките, Бразил! Така че си затваряй устата.

— Спокойно, Аби! Само се шегувах — вдигна ръце Бразил.

— Просто не му говори така — намръщи се тя.

За миг зяпнах. Видях как гневът ѝ малко се уталожва, когато се обърна отново към мен. Такова нещо определено не ми се бе случвало.

— Е, сега вече съм видял всичко. Доживях да ме защитава момиче.

Усмихнах ѝ се и станах, като хвърлих още един предупредителен поглед към Бразил, преди да си отнеса таблата. Бездруго не бях гладен.

Тежките метални врати се отвориха пред рамото ми. Извадих цигарите от джоба си и запалих една, опитвайки се да забравя случилото се преди малко.

Току-що се бях направил на задник заради някакво момиче за голяма радост на момчетата от братството, защото две години ги бях тормозил всеки път, когато дори споменаваха, че биха искали нещо повече от едно чукане от някое момиче. Но нищо не можех да направя, просто не можех. Още по-лошо: не исках.

Когато другите пушачи около мен се разсмяха, и аз направих същото, макар да нямах представа за какво говорят. Преди бях ядосан и унижен или ядосан заради унижението. Все тая. Момчетата ме докосваха и една след друга се опитваха да завържат разговор. Кимах и се усмихвах учтиво, но в действителност исках да се махна оттам и да ударя нещо. Изблиците пред хора обаче издаваха слабост, така че нямаше начин.

Аби мина покрай мен и аз прекъснах едно момиче по средата на изречението, за да я настигна.

— Чакай, Врабчо. Ще те изпратя.

— Няма нужда да ме изпращаш до всяка зала, Травис. Знам как да стигна и сама.

Признавам, това леко ме попари. Каза го абсолютно пренебрежително, без дори да ме погледне.

Тогава покрай нас мина момиче с къса пола и километрични крака. Лъскавата ѝ тъмна коса се полюшваше на гърба ѝ. В този момент го осъзнах: трябваше да се откажа. Най-много ме биваше да изпрасквам случайни сексапилни мацки, а Аби не искаше нищо повече от това да бъдем приятели. Щях да постъпя както трябва и да поддържам платонични отношения, но ако не направех нещо драстично, този план щеше да потъне във водовъртежа от противоречиви мисли и чувства в мен.

Беше време да тегля чертата. Така или иначе не заслужавах Аби. Какъв беше смисълът.

Хвърлих цигарата си на земята.

— После ще се видим, Врабчо.

Сложих маската на играч, но не беше нужно да се старая. Тя беше пресякла пътя ми нарочно с надеждата късата пола и високите ѝ токчета да привлекат вниманието ми. Изпреварих я и се обърнах, пъхнал ръце в джобовете си.

— Бързаш ли?

Тя се усмихна. Вече беше моя.

— Отивам на лекции.

— О, така ли? По какво?

Тя спря и се усмихна накриво.

— Травис Мадокс, нали?

— Същият. Репутацията ми явно ме е изпреварила.

— Така е.

— Виновен.

Тя поклати глава.

— Трябва да вървя.

Въздъгнах с престорено разочарование.

— Жалко. Тъкмо щях да те помоля за малко помощ.

— За какво?

Гласът ѝ изразяваше съмнение, но тя все пак се усмихваше. Можех просто да я помоля да дойде с мен вкъщи за едно бързо изчукване и тя вероятно щеше да се навие, но малко чар винаги се отплаща добре.

— Да стигна до апартамента си. Имам ужасно чувство за ориентация.

— Така ли?

Тя кимна, намръщи се, после се усмихна. Полагаше много усилия да не се чувства поласкана. Горните две копчета на блузата ѝ бяха разкопчани и откриваха извивката на гърдите ѝ и няколко сантиметра от сутиена ѝ. Усетих познатото издуване в джинсите си и преместих тежестта си на другия крак.

— Направо ужасно.

Усмигнах се, като видях как погледът ѝ се спира на трапчинката в бузата ми. Не знам защо, но тази трапчинка вършеше голяма работа.

Тя сви рамене, като се стараеше да запази хладнокръвие.

— Давай напред тогава. Ако забележа, че се отклоняваш, ще ти свирна.

— Аз съм насам — кимнах към паркинга.

Беше завряла езика си в гърлото ми още преди да се качим по стълбите до апартамента ми, и дърпаше якето ми, докато се мъчех да извадя правилния ключ. Не стана лесно, но беше забавно. Отдавна бях свикнал да отключвам, впил устни в нечийи други. Щом езичето щракна, тя ме избута в дневната, а аз я сграбчих за бедрата и я натиснах към вратата, за да я затворя. Тя уви крака около кръста ми и аз я вдигнах, притиснал слабини в нея.

Целуваше ме така, сякаш умираше от глад, а в устата ми имаше храна. Не знам, май ми харесваше. Захапа долната ми устна и аз направих крачка назад, изгубих равновесие и се стоварих върху масичката до фотьойла. Куп неща се изсипаха на пода.

— Опа — изкиска се тя.

С усмивка гледах как се приближава до дивана и се навежда върху облегалката, така че да се видят двете половини на дупето ѝ с тъничка дантелена лента между тях.

Разкопчах колана си и пристъпих напред. Тя определено ме улесняваше. Изви шия и отметна дългата си тъмна коса. Беше адски

секси, признавах ѝ го. Ципът ми едва задържаше това, което се криеше под него.

Тя се обърна да ме погледне и аз се притиснах към тялото ѝ, впил устни в нейните.

— Може би трябва да ти кажа името си — промълви тя.

— Защо? — задъхано отвърнах аз. — Така ми харесва.

Тя се усмихна, пъкна палци в прашките си и ги свали до глезените си. Очите ѝ, освежаващо похотливи, срещнаха моите.

В съзнанието ми проблесна неодобрителният поглед на Аби.

— Какво чакаш? — попита тя, възбудена и нетърпелива.

— Абсолютно нищо.

Поклатих глава и се опитах да се съсредоточа върху голото ѝ дупе, притиснато към бедрата ми. Никога не ми се беше налагало да полагам усилия за това и вината беше изцяло на Аби.

Тя се извъртя към мен и съблече ризата през главата ми, после доразкопча джинсите ми. По дяволите. Или аз бях бавен като охлюв, или тази мацка беше моето женско превъплъщение. Изритах обувките си, изхлузих джинсите си и ги скрих настрани.

Тя вдигна единия си крак и праметна коляно над хълбока ми.

— Отдавна го желая — прошепна тя в ухото ми. — Още откакто те видях първия ден миналата година.

Прокарах ръка по бедрото ѝ, мъчейки се да се сетя дали някога съм говорил с нея. Когато пръстите ми стигнаха до края, веднага подгизнаха. Тя не се шегуваше. Цяла година мислена любовна игра значително улесняваше работата ми.

Тя простена в мига, в който пръстите ми докоснаха нежната ѝ кожа. Беше толкова влажна, че пръстите ми не усещаха никакво триене, а топките ме заболяха. За толкова седмици бях изпраскал само две жени — тази и приятелка на Джанет, Луси. О, чакай. С Меган ставах три. Сутринта, след като срещнах Аби. Връхлетя ме чувство на вина, което упражни отрицателен ефект върху надървения ми пенис.

— Не мърдай — казах аз и изтичах само по боксерки до стаята си.

Изрових едно квадратно пакетче от нощното си шкафче и изтичах обратно при зашеметяващата блондинка, която стоеше точно както я бях оставил. Тя грабна пакетчето от ръката ми и падна на

колене. След немалка доза изобретателност и изненадващи номера на езика ѝ получих зелена светлина да я хвърля на дивана.

И го направих. По корем, отзад, и на нея страшно ѝ хареса.

ПЕТА ГЛАВА

СЪКВАРТИРАНТИ

Сексуалната маниачка се обличаше и пудреше в банята. Не каза нищо, след като свършихме, и си помислих, че ще трябва да взема номера ѝ и да я включа в краткия списък от момичета като Меган, които не държаха да имаме връзка, за да правим секс, но пък си струваха повторението.

В този момент избръмча телефонът на Шепли. Беше звук като от целувка, значи трябва да беше Америка. Тя беше променила звука за съобщения на апарата му, а той изключително доволен от този факт. Хубава двойка бяха, но ми се повръщаше от тях.

Докато седях на дивана и превключвах телевизионните канали в очакване момичето да излезе от банята, за да я отпратя, Шепли се защура из апартамента.

— Какво правиш? — свъсих вежди аз.

— Сложи си риза. Мер идва насам заедно с Аби.

Това прикова вниманието ми.

— С Аби ли?

— Да. В „Морган“ пак няма топла вода.

— Е, и?

— Ще останат тук няколко дни.

Изпънах гръб.

— Ще останат? Аби ще остане? В нашия апартамент?

— Да, глупако. Разкарай порнографските мисли от главата си и ме чуй какво ти говоря. Ще бъдат тук след десет минути. С багажа си.

— Мамка му.

Шепли спря на място и ме изгледа изпод вежди.

— Вдигни си задника и ми помогни. И си изхвърли боклука — каза той, като посочи към банята.

— Мамка му! — повторих аз и скочих на крака.

Шепли кимна с разширени от ужас очи.

— Аха.

Най-после се усетих. Ако Америка се подразнесе, че мацката е още тук, когато дойде с Аби, това щеше да е зле за Шепли. А ако Аби реши, че не иска да остане заради това, проблемът ще стане и негов, и мой.

Не откъсвах очи от вратата на банята. Водата течеше, откакто беше влязла вътре. Не знаех дали сере, или се къпе. Нямах начин да я изкарам от апартамента, преди да дойдат момичетата. Ако ме хванеха да се опитвам да я изгоня, щеше да изглежда още по-зле, така че реших вместо това да сменя чаршафите на леглото си и малко да пооправя.

— Къде ще спи Аби? — попитах аз, като гледах към дивана. Нямах да я оставя да легне върху телесни течности, трупани четиринайсет месеца.

— Не знам. На фотъойла?

— Няма да спи на шибания фотъойл, идиот такъв. — Почесах се по главата. — Предполагам, че ще спи в леглото ми.

Шепли се разсмя толкова гръмко, че сигурно се чу поне през две пресечки. Превисе на две, хвана се за коленете и лицето му почервения.

— Какво?

Той се изправи и размаха пръст, клатейки глава. Беше твърде развеселен, за да говори, затова просто се отдалечи и се опита да продължи с чистенето, макар че тялото му още се тресеше.

Единайсет минути по-късно Шепли се втурна към вратата, спусна се по стълбите и после... нищо. Водата в банята и най-после спря и стана много тихо.

След още няколко минути чух входната врата да се отвори с трясък и оплакванията на запъхтения Шепли.

— Божичко, куфарът ти тежи с десет кила повече от този на Аби!

Появих се в коридора точно навреме, за да видя как последното ми завоевание излиза от банята. Като видя Аби и Америка, замръзна наред коридора, после дозакопча блузата си. Определено не се беше освежавала в банята. Гримът още беше размазан по лицето ѝ.

Една минута се опитвах да проумея какво става. Май ситуацията с нея не беше толкова проста, колкото ми се беше сторило, което правеше изненадващото гостуване на Америка и Аби още по-хубаво. Въпреки че още бях по боксерки.

— Здравсти — поздрави тя момичетата.

После забеляза багажа им и съвсем се обърка.

Америка изгледа кръвнишки Шепли.

Той вдигна ръце.

— Тя е с Травис!

Това беше сигналът за мен. Свих зад ъгъла, прозинах се и потупах гостенката си по дупето.

— Моите хора си дойдоха. Ти по-добре да си вървиш.

Тя като че се отпусна и се усмихна. Обви ръце около мен и ме целуна по врата. Преди по-малко от час устните ѝ ми се бяха сторили меки и топли. Пред Аби приличаха на две лепкави кифли с бодлива тел.

— Ще оставя номера си на плота.

— Няма нужда — отвърнах преднамерено нехайно.

— Моля? — Тя отстъпи назад.

В очите ѝ ярко проблесна отказ да повярва и тя впери поглед в моите, мъчейки се да открие нещо различно от това, което имах предвид. Зарадвах се, че си пролича още тогава. Иначе можеше да ѝ се обадя още веднъж и да стане голяма каша. Учуден бях, че съм сгрешил в преценката си, че става за повикване. Обикновено бях по-проницателен.

— Всеки път! — изкоментира Америка, като погледна жената. — Как може да си изненадана? Това е Травис Мадокс, по дяволите! Той точно с това е известен, а те всеки път се изненадват! — Тя се обърна към Шепли, а той я прегърна през рамо и ѝ направи знак да се успокои.

Жената ме изгледа с присвити очи, пламнали от гняв и смущение, после грабна чантата си и ядосано се изнесе.

Вратата се тресна след нея и раменете на Шепли се напрегнаха. Тези моменти го притесняваха. Аз, от друга страна, си имах опърничавя за укротяване, така че отидох в кухнята и отворих хладилника, сякаш нищо не се е случило. Бесният ѝ поглед говореше за ярост, с каквато никога не се бях сблъсквал (не защото не бях срещал жени, които искат да ми поднесат собствения ми задник на сребърен поднос, а защото никога не се задържах достатъчно дълго, за да го чуя).

Америка поклати глава и се отдалечи по коридора. Шепли я последва, наклонен настрана под тежестта на куфара ѝ.

Точно когато си мислех, че Аби ще избухне, тя се отпусна на фотьойла. Хм. Добре... беше ядосана, но можеше и да се размине.

Скръстих ръце и от безопасната дистанция на кухнята попитах:

— Какво има, Врабчо? Тежък ден?

— Не, просто съм отвратена от дън душа.

Все беше някакво начало.

— От мен ли? — усмигнах се аз.

— Да, от теб. Как може да използваш така хората и да се отнасяш по този начин с тях?

Започваше се.

— Как съм се отнесъл? Тя предложи номера си, аз отказах.

Тя зяпна. Едва сдържах смеха си. Не знам защо, но ми беше страшно забавно да я виждам така шашната и отблъсната от поведението ми.

— Правиш секс с нея, но не искаш да вземеш телефона ѝ?

— Защо да взимам телефона ѝ, ако не възнамерявам да ѝ се обадя?

— А защо спиш с нея, след като не възнамеряваш да ѝ се обадиш?

— На никого нищо не обещавам, Врабчо. Тя не е поискала, преди да си разтвори краката на дивана.

Ани изгледа дивана с отвращение.

— Тя е нечия дъщеря, Травис. Ами ако един ден някой се отнесе така с твоята дъщеря?

Тази мисъл и друг път беше минавала през главата ми, така че бях подготвен.

— Нека да го кажа така: моята дъщеря да внимава да не си събува гащите за всеки срещнат задник.

Това си беше чистата истина. Заслужаваха ли жените да се държат с тях като с курви? Не. Заслужаваха ли курвите да се държат с тях като с курви? Да. Аз самият бях такъв.

Първия път, когато изпрасках Меган и тя си тръгна, без да се гушкаме, не съм плакал и не съм изял една кофа сладолед.

Не съм се жалвал на момчетата от братството, че съм ѝ пуснал на първата среща и Меган се е отнесла с мен, както съм си заслужил. Нещата са такива, каквито са, няма смисъл да се опитваш да си пазиш достойнството, ако сам си започнал да го рушиш. Момчетата са

прословути с това, че се съдят помежду си и спират само за да осъдят и някое момче. Чувал съм как лепват етикет „курва“ на някоя мацка, преди дори да ми е минало през ума да я мисля за такава. Но ако заведе същата тази курва у дома, изпраскам я и я пусна да си върви, изведнъж ставам лошият. Пълен абсурд.

Аби скръсти ръце, ядосана, че не може да спори.

— Значи, като изключим признанието ти, че си задник, казваш, че след като е спала с теб, заслужава да бъде изхвърлена като бездомна котка?

— Казвам, че бях честен с нея. Тя е възрастен човек, всички беше по взаимно съгласие... тя даже настояваше, ако искаш да знаеш. А ти се държиш така, сякаш съм извършил престъпление.

— Тя не изглеждаше много наясно с твоите намерения, Травис.

— Жените обикновено оправдават действията си с това, което са решили в главата си. Тя не ми е казала, че иска връзка, по-открито, отколкото аз на нея, че очаквам секс без ангажименти. Кое му е различното?

— Ти си прасе.

Свих рамене.

— И с по-лоши епитети са ме наричали.

Независимо от безразличието ми, от думите ѝ ме заболя, все едно си бях заврял тухла под нокътя на палеца. Дори да беше вярно.

Тя се загледа в дивана и потръпна.

— Май ще спя на фотьойла.

— Защо?

— Няма да спя на това нещо! Бог знае на какво ще лежа!

Вдигнах сака ѝ от пода.

— Няма да спиш нито на дивана, нито на фотьойла, а в леглото ми.

— Кое е още по-нехигиенично и от дивана.

— Никой не е лягал там с мен.

— Стига бе — завъртя очи тя.

— Сериозно говоря. Чукам ги на дивана. Не ги пускам в стаята си.

— А мен защо ме пускаш?

Исках да ѝ кажа. Божичко, как само ми се искаше да ѝ го кажа, но не можех да го призная дори пред себе си, камо ли пред нея.

Дълбоко в себе си знаех, че съм лайно, а тя заслужаваше нещо по-добро. Част от мен искаше да я занеса в стаята си и да покажа защо е различна, но в същото време тъкмо това ме спираше. Тя беше моята противоположност: невинна отвън, дълбоко увредена отвътре. В нея имаше нещо, от което се нуждаех, и макар да не бях сигурен какво е то, не можех да се предам на лошите си навици и да разваля всичко. Тя беше от прощаващите, виждах това, но имаше граници, които беше по-добре да не прекрачвам.

Хрумна ми нещо по-добро и палаво се усмихнах.

— Възнамеряваш ли да правиш секс с мен довечера?

— Не!

— Ето затова. А сега вдигай киселия си задник и си вземи душ, а после може да поучим по биология.

Тя ме изгледа ядосано, но се подчини. Едва не ме избута с рамо на минаване покрай мен, а после тресна вратата на банята. Тръбите под апартамента веднага завиха в синхрон с пуснатата вода.

Беше си взела само най-важното. Намерих едни къси панталони, тениска и бели памучни бикини на лилави райета. Вдигнах ги пред очите си, после порових още малко. Всички бяха памучни. Тя наистина не възнамеряваше да се съблича пред мен дори за да ме подразни. Това малко ме разочароваше, но и ме караше да я харесвам още повече. Почудих се дали изобщо има прашки.

А дали не беше девствена?

Разсмях се. Девствено момиче в колежа? Това беше нещо нечувано в наши дни.

Паста и четка за зъби, малка тубичка с някакъв крем за лице. Взех ги и тръгнах към банята, като по пътя грабнах чиста кърпа от шкафа в коридора.

Почуках веднъж, но не получих отговор и просто влязох. Тя така или иначе се къпеше зад завесата, пък и надали имаше нещо, което вече да не съм виждал.

— Мер?

— Не, аз съм.

Сложих нещата ѝ на плота до мивката.

— Какво правиш тук? — изпищя тя. — Махай се!

Аз се изсмях. Какво бебе.

— Забрави си кърпата. Донесох ти дрехите, четката за зъби и никакъв странен крем за лице, който намерих в чантата ти.

— Ровил си в нещата ми? — Гласът ѝ се покачи с една октава.

Смехът заседна в гърлото ми. Бях ѝ донесъл нещата, за да бъда мил, а тя откачи. Да не би да можех да намеря нещо интересно в чантата ѝ? Все едно да ровя в чантата на учителка от неделно училище.

Изстисках малко от нейната паста върху четката си за зъби и пуснах чешмата.

Аби притихна, после челото и очите ѝ се подадоха иззад завесата. Опитах се да не ѝ обръщам внимание, но усещах как погледът ѝ прогаря дупка в тила ми.

Раздразнението ѝ беше пълна загадка. За мен цялата случка имаше странен успокояващ ефект. Това усещане ме накара да спра и да се замисля: по принцип не бях домошар.

— Разкарай се, Травис — изръмжа тя.

— Не мога да си легна, без да си измия зъбите.

— Ако се доближиш до завесата, ще ти избода очите, докато спиш.

— Няма да надничам, Враб.

Всъщност представата как се навежда над мен, дори с нож в ръка, беше възбуждаща. Повече навеждането, отколкото ножът.

Измих си зъбите и се отправих към стаята, а усмивката не слизаше от лицето ми. След няколко минути тръбите замлъкнаха, но тя дълго не се показва.

Изгубил търпение, отново надникнах през вратата на банята.

— Хайде, Враб! Остарях тук.

Видът ѝ ме изненада. И преди я бях виждал без грим, но сега кожата ѝ беше розова и лъскава, а дългата ѝ мокра коса беше опъната назад. Не можех да откъсна поглед от нея.

Аби замахна с ръка и ме замери с гребена си. Наведох се да го избегна и затворих вратата, като не спирах да се смея. Чух шляпането на малките ѝ крачета по коридора към стаята ми и сърцето ми заби лудо в гърдите.

— Лека нощ, Аби! — провикна се Америка от стаята на Шепли.

— Лека нощ, Мер.

Лека нощ, Мер. Приятелката на Шепли ми беше вкарала наркотик, на който не можех да се наситя и от който не можех да се откажа. Но макар да бях пристрастен, не смеех да си взема и трошица повече от това, което ми се даваше. Гледах само да я държа близо до себе си и се чувствах по-добре, когато знаех, че е до мен. Безнадежден случай.

Двете тихи почуквания на вратата ме върнаха към реалността.

— Влизай, Вrab. Няма нужда да чукаш.

Аби влезе вътре с потъмняла влажна коса, сива тениска и карирани къси панталонки. Големите ѝ очи обходиха стаята ми, преценявайки ме по голите стени. За пръв път тук стъпваше жена. Не че бях мислил за този момент, но не бях очаквал Аби да промени начина, по който ще възприемам стаята си.

Досега тя беше само помещението, в което спя. Място, на което не прекарвам много време. В присъствието на Аби белите стени изпъкваха и дори леко ме смуцаваха. Когато тя беше тук, стаята ми приличаше на дом и празнотата вече не ми изглеждаше толкова уместна.

— Готина пижама — отбелязах аз и седнах на леглото. — Хайде няма да те ухапя.

— Не ме е страх от теб. — Учебникът ѝ по биология се приземи с глухо тупване до мен. — Имаш ли химикалка?

Кимнах към нощното шкафче.

— Най-горното чекмедже.

В мига, в който го изрекох, кръвта ми изстина. Щеше да намери запасите ми. Пригответих се за смъртоносната схватка, която неминуемо предстоеше.

Тя подиря коляно на леглото и се пресегна към шкафчето, отвори чекмеджето и започна да рови вътре. Изведнъж ръката ѝ рязко се отдръпна. В следващия миг грабна химикалката и затвори чекмеджето.

— Какво? — попитах аз, като се правех, че чета нещо в учебника.

— Да не си ограбил здравния център?

Нима една гълъбица знае откъде се взимат презервативи?

— Не, защо?

Лицето ѝ се изкриви.

— Запасил си се с кондоми за цял живот.

Ето, започваше се.

— По-добре да внимаваш, отколкото да съжаляваш, нали така?
Срещу това не можеше да се възрази.

Вместо да се разкрещи и да ме обиди, както очаквах, тя завъртя очи. Запрелиствах учебника, като се опитвах да прикрия облекчението си.

— Добре, можем да започнем оттук. Божичко, фотосинтеза? Не си ли го учила в гимназията?

— Учила съм — отвърна тя отбранително. — Това е „Увод в биологията“, Трав. Не съм си избирала програмата.

— А учиш диференциално смятане? Как може да си толкова напред с математиката и толкова назад с природните науки?

— Не съм назад. Първата половина винаги е преговор.

Вдигнах вежди.

— Не точно.

Тя ме слушаше, докато ѝ обяснявах основните принципи на фотосинтезата, а после и анатомията на растителните клетки. Нямаше значение колко говоря и какво казвам, тя се вслушваше във всяка дума. Лесно можех да си представя, че се интересува от мен, а не от предмета.

— Липиди. Помниш ли какво бяха?

Тя свали очилата си.

— Като пребита съм. Не мога да запамята нито макромолекула повече.

Супер. Време за лягане.

— Добре.

Аби изведнъж стана неспокойна, което ми подежда странно успокоително.

Оставих я насаме с безпокойството и отидох да си взема душ. Мисълта, че и тя е стояла гола на същото място, ме възбуждаше и се наложи последните пет минути, преди да изляза от банята, да стоя под леденостудена вода. Не беше приятно, но поне се справих с надървянето.

Когато се върнах в стаята, Аби лежеше на една страна със затворени очи и скована като дъска. Пуснах кърпата, обух си боксерки и се пяхнах в леглото. Угасих лампата. Аби не помръдваше, макар че не спеше.

Всяко мускулче на тялото ѝ беше напрегнато, но когато се обърна към мен, се стегна още повече.

— И ти ли ще спиш тук?

— Ами да. Това е моето легло.

— Знам, но...

Тя замълча, явно премисляше вариантите.

— Не ми ли вярваш вече? Ще се държа добре, кълна се.

Вдигнах показалеца, средния пръст и кутрето си, което момчета от братството наричаха „шокър“. Тя не схвана.

Колкото и да мразех да бъда добър, нямаше да я прогоня още първата вечер с някоя глупост.

У Аби имаше крехко равновесие на твърдост и нежност. Ако я притиснех, вероятно щях да предизвикам реакция като от животно, хванато натясно. Забавно беше да вървя по опънато въже, сякаш карах мотора назад с хиляда мили в час.

Тя се обърна, като старателно придърпа одеялото покрай всички извивки на тялото си. На лицето ми пак се разля усмивка, наведох се към ухото ѝ и прошепнах:

— Лека нощ, Врабчо.

ШЕСТА ГЛАВА

ШОТОВЕ

Отворих очи тъкмо когато слънцето започваше да хвърля сенки по стените на стаята. Заплетената разрошена коса на Аби покриваше лицето ми. Вдишах дълбоко през носа.

„Пич Какви ги вършиш... освен че плашиш всички“, помислих си. Обърнах се по гръб, но преди да успея да се възпра, вдишах отново. Тя още миришеше на шампоан и лосион.

Няколко секунди по-късно будилникът иззвъня и Аби понечи да се надигне. Ръката ѝ се плъзна по гърдите ми, после стреснато отскочи.

— Травис? — промълви тя сънено. — Будилникът ти.

Изчака минута, после въздъхна, пресегна се през мен и когато най-сетне стигна часовника, започна да го удря, докато спре.

Отпусна се на възглавницата и изпъшка. Не можах да се сдържа и се изкисках.

— Ти си буден?

— Обещах да се държа добре, но не съм казвал, че няма да позволя да легнеш отгоре ми.

— Не съм лягала отгоре ти! Не можех да стигна часовника. Това е най-дразнецката аларма, която някога съм чувала. Звучи като умиращо животно.

— Искаш ли закуска? — попитах аз и пъхнах ръце под главата си.

— Не съм гладна.

Изглеждаше ядосана от нещо, но не ѝ обърнах внимание. Може би не обичаше сутрините. Макар че по тази логика не обичаше нито следобедите, нито вечерите. Като се замислех, тя си беше просто една кисела кучка... и на мен ми харесваше.

— Аз пък съм гладен. Защо не отидем заедно до кафенето с мотора?

— Няма да понеса жалките ти шофьорски умения толкова рано сутринта.

Тя пъхна малките си слаби крачета в чехлите и се затътри към вратата.

— Къде отиваш?

— Да се облека, а после на лекции — отвърна подразнено тя. — Да ти дам ли разписанието си?

Искаше да играем грубо? Добре. Никакви проблеми. Приблжих се до нея и сложих ръце на раменете ѝ. Мамка му, беше ми много приятно да усещам кожата ѝ до своята.

— Винаги ли си толкова тросната, или ще ти мине, щом повярваш, че не съм измислил някакъв сложен план да се вмъкна в гащите ти?

— Не съм тросната.

Наведох се и прошепнах в ухото ѝ:

— Не искам да спя с теб, Вrab. Твърде много те харесвам.

Тялото ѝ се напрегна, а аз се отдалечих, без да кажа и нищо повече. Ако бях заподскачал победоносно от радост, щеше да изглежда твърде демонстративно. Едва след като се скрих зад вратата, замахнах тържествуващо във въздуха.

Не беше лесно да я държа в напрежение, но когато успеях, чувствах, че съм с една крачка по-близо до...

До какво? Не бях съвсем сигурен. Просто усещах, че така трябва да бъде.

Отдавна не бях пазарувал, така че закуската не беше кулинарен шедьовър, но ставаше. Разбърках яйца в купа, добавих малко лук, зелени и червени чушки и излях всичко в тигана. Аби влезе и седна на табуретката.

— Сигурна ли си, че не искаш?

— Сигурна съм. Но ти благодаря.

Тъкмо беше станала от леглото и изглеждаше великолепно. Това беше абсурдно. Сигурен бях, че не може да е типично, но нямаше как да знам. Единствените момичета, които бях виждал сутрин, бяха тези на Шепли, а тях не ги бях заглеждал дал достатъчно внимателно, за да си съставя мнение.

Шепли грабна няколко чинии и ги сложи пред мен. Сипах бърканите яйца. Аби наблюдаваше с лек интерес.

Америка изпухтя, когато той сложи чинията пред нея.

— Не ме гледай така, Шеп, просто не ми се ходи.

Шепли вече дни наред се жалваше, че Америка не иска да ходят на купона за двойки. Не я винях. Купоните за двойки бяха същинско мъчение. Но беше впечатляващо, че тя не иска да ходи. Повечето хора си умираха да бъдат канени на такива събития.

— Миличка — изхленчи Шепли, — в Къщата правят купон за двойки два пъти годишно. Има още цял месец. Предостатъчно време, за да си намериш рокля и всичките там момичешки неща.

Америка не се връзваше. Спрях да ги слушам, докато не схванах, че Америка ще се навие само ако и Аби се съгласи да отиде. А това значеше и Аби да си намери гадже. Америка ме погледна и аз повдигнах вежди.

— Трав не ходи на купони за двойки — заяви без колебание Шепли. — На такива места отиваш с приятелката си, а той... нали знаеш.

Америка сви рамене.

— Може да й намерим друг.

Отворих уста да кажа нещо, но Аби видимо не беше доволна.

— Чувам те — изръмжа тя.

Америка се нацупи. Шепли не можеше да откаже на тази й физиономия.

— Моля те, Аби. Ще ти намерим някой готин тип, забавен и остроумен, и знаеш, че ще се погрижа да е секси. Обещавам ти, че ще си изкараш добре! А и кой знае, може да ти излезе късметът.

Намръщих се. Америка щеше да й намери някого? За купона за двойки. Някое от момчетата от моето братство? Не, мамка му. При мисълта, че Аби може да излезе с когото и да било, целият настръхвах.

Хвърлих тигана в мивката и той издрънча.

— Не съм казал, че няма да я заведа.

Аби завъртя очи.

— Не ми прави услуги, Травис.

— Нямах това предвид, Вrab. Купоните за двойки са за момчета с приятелки, а всички знаят, че аз нямам такава. Пък и няма да се притеснявам, че след това ще очакваш годежен пръстен.

Америка пак направи физиономията.

— Много те моля, Аби!

— Не ме гледай така! — отвърна Аби измъчено. — На Травис не му се ходи, на мен не ми се ходи... няма да бъде забавно.

Колкото повече обмислях идеята, толкова повече ми допаднаше. Скръстих ръце и се облегнах на мивката.

— Не съм казал, че не ми се ходи. Мисля, че ще бъде забавно, ако отидем четиримата заедно — свих рамене аз.

Всички погледи се насочиха към Аби и тя потръпна.

— Защо не се забавляваме тук?

Лично аз нямах нищо против.

Раменете на Америка се отпуснаха разочаровано, а Шепли се наведе напред.

— Защото аз трябва да отида, Аби. Аз съм първокурсник. Трябва да се погрижа всичко да върви гладко, всеки да има бира и ръката си... такива неща.

Аби беше покрусена. Очевидно не ѝ се ходеше, но ме плашеше това, че не можеше да откаже на Америка, а Шепли беше готов на всичко, за да накара приятелката си да отиде с него. Ако Аби не отидеше с мен, можеше да прекара вечерта — или нощта — с някого от братството. Те не бяха лоши момчета, но като знам какви истории разправяха, нямаше да понеса да говорят така и за Аби.

Прекосих кухнята и я прегърнах през раменете.

— Хайде, Вrab. Ще дойдеш ли с мен?

Аби погледна към Америка, после към Шепли. Минаха само няколко секунди, докато очите ѝ срещнат моите, но ми се сториха цяла вечност.

— Да — въздъхна тя.

В гласа ѝ не се долавяше никакъв ентузиазъм, но това беше без значение. Тя щеше да отиде на купона с мен и аз отново можех да дишам.

Америка изписка, плесна с ръце и скочи да прегърне Аби.

Шепли ми се усмихна признателно, после се обърна към Вrabчето.

— Благодаря ти, Аби — каза той, като сложи ръка на гърба ѝ.

Не бях виждал момиче, което да се радва по-малко на перспективата да излезе с мен, но все пак не аз бях причината за недоволството ѝ.

Момичетата най-после се приготвиха и тръгнаха за лекциите си от осем часа. Шепли се зае да измие чиниите, доволен че най-после е постигнал своето.

— Благодаря ти, пич. Мислех, че Америка никога няма да се навие.

— А какви ги дрънкахте с нея? Опитвате се да уредите Вrabчо с някого ли?

— Не. Тоест Америка може и да се опитва. Не знам. Какво значение има?

— Има.

— Така ли?

— Просто недейте... недейте да го правите, ясно? Не искам да я видя как се натиска в някой ъгъл с Паркър Хейс.

Шепли кимна, докато изстъргваше яйцата от тигана.

— Или с когото и да било.

— Е, и?

— Докъде според теб ще стигне това?

Намръщих се.

— Не знам. Докъдето може. Просто не ме настъпвай по мазолите.

— Травис, искаш ли, я или не? Ако правиш всичко възможно да ѝ попречиш да излиза с друг, когато ти самият не си с нея, значи си голям задник.

— Ние сме просто приятели.

Шепли се подсмихна скептично.

— Приятелите си говорят за чукането през уикенда. Не виждам при вас да става така.

— Не, но това не значи, че не можем да бъдем приятели.

Шепли вдигна невярващо вежди.

— Всъщност значи, братле.

Той беше прав. Но не исках да си го призная.

— Просто... — Млъкнах, като видях изражението на Шепли. От всички хора той най-малко би ме съдил, но ми се струваше слабост да кажа какво си мисля и колко често образът на Аби изниква в съзнанието ми. Шепли щеше да разбере, но това не будеше в мен по-голямо желание да го изрека на глас. — В нея има нещо, от което се нуждая. Това е всичко. Толкова ли е странно, че я намирам за готина и не искам да я деля?

— Не можеш да я делиш, ако не е твоя.

— Какво знам аз за гаджетата, Шеп? Познавам само теб и шантавите ти обсебващи връзки. Ако тя срещне някого и започне да излиза с него, ще я изгубя.

— Тогава излизай ти с нея.

Поклатих глава.

— Още не съм готов.

— И защо? Страх ли те е? — попита Шепли, като ме замери с кърпата за чинии.

Тя падна на пода и аз се наведох да я взема. Платът се извиваше и разтягаше, докато го въртях в ръцете си.

— Тя е различна, Шепли. Тя е добра.

— Какво чакаш?

Свих рамене.

— Сигурно още един повод.

Шепли направи неодобрителна гримаса и се наведе да включи съдомиялната. Кухнята се изпълни с бръмчене и шум вода и Шепли се отправи към стаята си.

— Наближава рожденият ѝ ден, между другото. Мер иска ѝ организираме нещо заедно.

— Рожденият ден на Аби?

— Да, след малко повече от седмица.

— Ами трябва да измислим нещо тогава. Знаеш ли какво обича? Америка има ли нещо предвид? Сигурно ще е добре да ѝ купя нещо. Какво, по дяволите, да ѝ взема?

— Ще го измислиш. Лекциите започват в пет. Ще се возиш в чарджъра? — усмихна се Шепли.

— Не. Ще видя дали ще успея пак да кача Аби на мотора. Това е единственият начин да се добера до бедрата ѝ.

Шепли се разсмя и затвори вратата на стаята си.

Аз се запътих към стаята си и облякох джинси и тениска. Портфейл, телефон, ключове. Не можех да си представя да съм момиче. Безумните действия, които трябваше да изпълнят само за да излязат през вратата, поглъщаха половината от живота им.

Часовете продължиха цяла вечност. Когато свършиха, хукнах към „Морган Хол“. Аби стоеше на входа с някакъв тип и кръвта ми веднага кипна. След няколко секунди разпознах Финч и облекчено въздъхнах. Тя го чакаше да си допуши цигарата и се смееше на всяка негова дума.

Финч размахваше ръце, очевидно по средата на някаква суперистория, като млъкваше само за да си дръпне от цигарата.

Когато се приближих, той смигна на Аби. Приех го като добър знак.

— Здравсти, Травис — изчурулика Финч.

— Финч — кимнах аз и веднага се обърнах към Аби. — Тръгвам си към къщи, Вrab. Да те закарам ли?

— Тъкмо влизах — ухили се тя.

Коремът ми се сви и без да мисля, изгърсих:

— Няма ли да спиш у нас довечера?

— Ще спя у вас. Просто трябва да си взема някои неща, които съм забравила.

— Какво например?

— Например самообръсначка. Защо питаш?

Мамка му, харесвах я.

— Време беше да си обръснеш краката. Ужасно жулят.

Очите на Финч щяха да изхвъркнат от орбитите си.

Аби се намръщи.

— Така тръгват слуховете! — Погледна към Финч. — Спя в леглото му. Само спя.

— Добре — съгласи се Финч със самодоволна усмивка.

Докато се усетя, тя вече беше влязла и се качваше към стаята си. Хукнах нагоре, като взимах по две стъпала наведнъж, за да я настигна.

— Не се сърди де. Само се шегувах.

— Бездруго всички си мислят, че правим секс. Ти само влошаваш положението.

Очевидно да прави секс с мен, беше нещо лошо. Ако някой я попиташе за това, тя щеше да отговори не просто „не“, а „не, за бога“.

— На кого му пука какво си мислят?

— На мен, Травис! На мен!

Тя отвори вратата на стаята си и се зацура насам-натам, отваряше и затваряше чекмеджета и пъхаше разни неща в сак. Изведнъж ме заля непоносимо чувство на загуба, от онези, които те карат или да се разсмееш, или да заплачеш. Без да искам се изкисках.

Аби ме стрелна с потъмнели очи.

— Не е смешно. Нима искаш целият университет да ме мисли за една от твоите курви?

Моите курви ли? Те не бяха мои. Затова бяха курви.

Взех сака от ръката ѝ. Не отиваше на добре. За нея да я свързват с мен, да не говорим да ми стане гадже, означаваше уронване на авторитета. Но защо тогава все пак искаше да бъдем приятели?

— Никой не го мисли. А ако го мисли, най-добре да не го чувам.

Отворих и вратата и тя изхвърча бясна навън. Тъкмо когато пристъпих да я последвам, тя внезапно се спря и аз едва се задържах на пръстите на краката си.

— Опа! — възкликнах, като се блъснах лекичко в нея.

Тя се обърна.

— Боже мой!

Реших, че я е заболяло. Шокираното ѝ изражение ме стресна, но тя продължи:

— Хората вероятно смятат, че сме заедно, а ти най-безсрамно продължаваш със своя си... начин на живот. Сигурно изглеждам адски жалка! — Ужасена от тази мисъл, тя замълча и поклати глава. — Мисля, че не бива да идвам повече при теб. Трябва просто да стоим далеч един от друг за известно време.

Грабна сака си от ръката ми, но аз го издърпах обратно.

— Никой не мисли, че сме заедно, Враб. Не е нужно да спреш да говориш с мен само за да докажеш нещо.

Чувствах се леко отчаян, което силно ме притесняваше.

Тя пак дръпна сака си. Аз също го дръпнах, решен да не отстъпвам. Накрая тя изръмжа:

— Случвало ли се е някога момиче — приятелка — да преспи у вас? Случвало ли се е да возиш момиче до университета и обратно? А да обядваш всеки ден с него? Никой не знае какво да мисли за нас, дори когато им казваме!

Тръгнах към паркинга със сака ѝ в ръка, а мислите ми препускаха.

— Ще се оправя с това, окей? Не искам никой да мисли нещо лошо за теб заради мен.

Аби винаги беше загадка, но наскърбеният поглед в очите ѝ ме изненада. Толкова ме смути, че бях готов на всичко, само и само да върна усмивката ѝ. Тя пристъпяше неспокойно, видимо притеснена. Съжалих за всичките си съмнителни постъпки в живота си, защото сега те се оказваха поредното препятствие на пътя ми.

Тогава осъзнах: от нас нямаше да излезе двойка. Каквото и да правех, колкото и да се стараех да спечеля благоволенieto й, никога нямаше да бъде достатъчно добър за нея. Не исках тя да свърши с някого като мен. Трябваше да се задоволя с малкото време, което успявах да прекарам с нея.

Това беше трудно за преглъщане, но в същото време един познат глас от тъмните ъгълчета на съзнанието ми шепнеше, че трябва да се боря за това, което искам. А борбата изглеждаше много по-лесна от алтернативата.

— Нека ти се реванширам. Да отидем довечера в „Холандката“?

„Холандката“ беше пълна дупка, но не толкова претъпкана като „Вратата“. С много по-малко лешояди.

— Това е рокерски бар — намръщи се тя.

— Добре, тогава в клуба. Ще те заведа на вечеря, а после може да отидем в „Червената врата“. Аз черпя.

— И как вечерята и клубът ще решат проблема? Когато ни видят заедно, ще стане още по-зле.

Вързах сака й на багажника на мотора и прекрачих седалката. Тя вече не спореше за сака си. Това беше добър знак.

— Помисли си само. Аз, пиан, в бар, пълен с оскъдно облечени жени. Много скоро всички ще схванат, че не сме двойка.

— А аз какво трябва да направя? Да си хвана някого от бара, за да го докажа?

Беше мой ред да се намръщя. От мисълта, че тя може да тръгне с някого, устата ми изтръпна, сякаш се бях налял с лимонов сок.

— Не съм казал такова нещо. Няма нужда да прекаляваме.

Тя завъртя очи, качи се зад мен и обви ръце около кръста ми.

— Значи някакво случайно момиче ще се прибере заедно с нас от бара? Така ли ще ми се реваншираш?

— Да не ревнуваш, Врабчо?

— От какво да ревнувам? От някаква слабоумна преносителка на болести по полов път, която ще изриташ на сутринта?

Изхилих се и запалих. Само ако знаеше колко невъзможно е това. Когато тя беше наблизко, всички други сякаш изчезваха. Нужни ми бяха много усилия и концентрация, за да вървя на крачка пред нея.

Казахме на Шепли и Америка за плановете си и момичетата започнаха да се приготвят.

Влязох пръв под душа, като твърде късно се усетих, че е трябвало да бъда последен — на момичетата им отне много повече време да се оправят, отколкото на нас двамата.

Тримата с Шепли и Америка чакахме цяла вечност Аби да излезе от банята, но когато тя най-сетне се появи, едва не паднах. Краката ѝ изглеждаха безкрайно дълги в късата черна рокля. Гърдите ѝ си играеха на криеница и току надничаха от деколтето, когато се завъртеше под определен ъгъл, а дългите ѝ къдрици висяха отстрани на раменете.

Не помнех да е толкова почерняла от слънцето, но кожата ѝ лъщеше с приятен тен на фона на тъмната рокля.

— Хубави крака — отбелязах аз.

Тя се усмихна.

— Споменах ли, че самообръсначката е вълшебна?

Вълшебна друг път. Аби беше великолепна.

— Не мисля, че е от нея.

Изведох я за ръка през вратата и я поведох към чарджъра на Шепли. Тя не се дръпна и я държах за ръка чак до колата. Не можех да я пусна. На влизане в суши бара преплетох пръсти в нейните.

Поръчах саке за всички, после повторих. Сервитьорката не поиска личните ни карти, докато не стигнахме до бирата. Знаех, че Америка има фалшива, но останах впечатлен, когато и Аби невъзмутимо извади нейната. Щом сервитьорката я погледна и се отдалечи, аз я грабнах от ръката ѝ. Снимката ѝ беше в ъгъла и всичко изглеждаше както трябва. Никога не бях виждал лична карта, издадена в Канзас, но тази беше безупречна. Името беше Джесика Джеймс и това по някаква причина ме възбуди. Много.

Аби се опита да дръпне картата си от ръката ми и аз я изтървах. Тя я хвана още преди да е паднала на пода и тутакси я скри в портфейла си.

Усмихна се и аз отвърнах на усмивката ѝ, подпрян на лакти.

— Джесика Джеймс?

Тя зае същата поза и ме погледна в очите. Страшно уверена. А това беше невероятно секси.

— Да. И?

— Интересен избор.

— Също като Калифорния Ролс. Пфу.

Шепли избухна в смях, но рязко спря, когато Америка гаврътна бирата си.

— Забави темпото, мило. Сакето хваща по-късно.

Америка изтри устата си и се ухили.

— И преди съм пила саке, Шеп. Не се стягай.

Колкото повече пиехме, толкова по-шумни ставахме. Сервитьорите като че ли нямаха нищо против — вероятно защото беше късно и имаше само още неколцина души в другия край на ресторанта, и то почти толкова пияни, колкото бяхме ние. С изключение на Шепли. Той твърде много пазеше колата си, за да прекали с пиенето, и обичаше Америка дори повече от колата си. Когато тя беше с нас, той не само внимаваше с пиенето, но старателно спазваше всички правила и даже включваше мигачи.

Мъж под чехъл.

Сервитьорката донесе сметката и аз хвърлих няколко банкноти на масата, а после смушках Аби на излизане от сепарето. Тя ми отвърна закачливо с лакът и аз небрежно преметнах ръка през раменете ѝ, докато прекосяхме паркинга.

Америка седна на предната седалка до гаджето си и започна да го ближе по ухото. Аби ме погледна и завъртя очи, но въпреки принудителната си роля на зрител на еротично шоу явно си прекарваше добре.

Шепли влезе в паркинга пред „Вратата“ и обиколи два или три пъти редиците от коли.

— Хайде да паркираш тази вечер, Шеп — промърмори Америка.

— Ей, трябва да си намеря по-широко място. Не искам някой пиян кретен да ми остърже боята.

Сигурно. Или просто удължаваше банята с език, която Америка устройваше на ухото му. Най-после паркира в дъното на паркинга и аз помогнах на Аби да слезе. Тя подръпна роклята си и леко разлюля бедра, преди да поеме ръката ми.

— Исках да ви питам за личните ви карти — казах аз. — Безупречни са. Тук няма такива. — Знаех това. Неведнъж си бях купувал.

— Да, имаме ги от известно време. Бяха ни необходими...

За какъв дявол може да ѝ е трябвала фалшива лична карта?

— ... в Уичита — довърши тя.

Чакълът хрущеше под краката ни и Аби ме стисна по-здраво за ръката, стъпвайки с обувките си на високи токове между камъните.

Америка се спъна. Инстинктивно пуснах ръката на Аби, но Шепли успя да хване приятелката си, преди да падне.

— Хубаво е да имаш връзки — изкиска се Америка.

— Божичко, жено — рече Шепли, като я държеше за ръка, за да не падне пак. — Май си се наредила.

Намръщих се, чудейки се какво трябва да значи това.

— За какво говориш, Мер? Какви връзки?

— Аби има стари приятелчета, които...

— Това са фалшиви лични карти, Трав — прекъсна я Аби. — Ако искаш да бъдат добре направени, трябва да познаваш правилните хора, нали така?

Погледнах към Америка, защото усещах, че нещо не е наред, но тя избягваше погледа ми. Във всеки случай нямаше да бъде разумно да настоявам, особено след като Аби току-що ме беше нарекла Трав.

— Така е — отвърнах аз и отново ѝ подадох ръка.

Тя я пое и се усмихна с изражението на изпечен мошеник. Мислеше си, че ме е метнала. Определено по-късно трябваше да се върна на въпроса.

— Трябва ми още едно питие! — заяви тя и ме повлече към голямата червена врата на клуба.

— Шотове! — извика Америка.

Шепли завъртя очи.

— О, да. Точно това ти трябва. Още един шот.

Когато Аби влезе, всички се обърнаха към нея, дори няколко момчета с приятелките си безсрамно си счупиха вратовете, за да я огледат по-добре.

Мамка му, чака ме тежка вечер, помислих си аз и стиснах по-здраво ръката ѝ.

Отидохме до бара, който беше най-близо до дансинга. Меган стоеше сред облаци дим до билиардните маси. Обичайното ѝ ловно поле. Големите ѝ сини очи се спряха върху мен още преди да я позная. Не ме гледа дълго. Ръката на Аби още беше в моята и изражението на Меган се промени веднага, щом забеляза. Кимнах ѝ, а тя се подсмихна насреща ми.

Обичайното ми място на бара беше свободно, но околните бяха заети. Ками ме видя да се приближавам с Аби и се засмя, после насочи вниманието си към останалите седящи наоколо, за да ги предупреди за предстоящото им изгонване. Те си тръгнаха, без да се оплакват.

Говорете каквото си искате. Да бъдеш откачено копеле, си има своите предимства.

СЕДМА ГЛАВА

ДА ВИЖДАШ В ЧЕРВЕНО

Преди да стигнем до бара, Америка дръпна най-добрата си приятелка на дансинга. Сексапилните високи розови обувки на Аби грееха на светлината и аз се усмихнах заедно с нея необузданите движения на Америка. Погледът ми се спусна надолу по черната ѝ рокля и се спря на бедрата ѝ. Грациозна беше, признавах ѝ го. В съзнанието ми се промъкна мисълта за секс и бързо отклоних очи.

В „Червената врата“ имаше доста хора. Виждаха се и непознати лица, но повечето бяха редовни посетители. Всеки нов тук беше свежа плячка за нас, останалите, които нямахме въображение за нищо друго, освен да идваме в бара всеки уикенд. Особено момичета като Аби и Америка.

Взех си бира, гаврътнах половината и се обърнах пак към дансинга. Не може да се каже, че зяпах умишлено, още повече че изражението ми вероятно беше същото като на всички останали кретени, които ги гледаха.

Песента свърши и Аби издърпа Америка на бара. Двете се усмихваха задъхани и точно толкова изпотени, че да бъдат още по-сексапилни.

— Така ще бъде цяла вечер, Мер. Просто не им обръщай внимание — рече Шеп.

Америка гледаше някъде зад гърба ми с лице, изкривено от погнуса. Можех само да си представя кого вижда. Но не беше Меган. Тя не беше от тези, които чакат в периферията.

— Все едно Вегас е повърнал върху ято лешояди — изсумтя Америка.

Погледнах през рамо и видях три момичета от сестринството на Лекси, застанали заедно. Друго стоеше до мен с широка усмивка. Всички се ухилиха, когато ги забелязах, и бързо се извърнах, за да допия бирата си. По някаква причина момичетата, които се държаха

така, страшно дразнеха Америка. Не можех обаче да не се съглася с това за лешоядите.

Запалих цигара и поръчах още две бири. Блондинката, която стоеше до мен, Брук, се усмихна и прехапа долната си устна. За момент се спрях, чудейки се дали ще се разплаче, или ще ме прегърне. Едва когато Ками отвори бирите и ги плъзна към мен, осъзнах защо Брук изглежда така нелепо. Тя взе едната бира и понечи да отпие, но аз я издърпах от ръката ѝ.

— Не е за теб — казах ѝ и я подадох на Аби.

Брук отиде ядосана при приятелките си. Аби обаче изглеждаше доста доволна и отпиваше мъжки от бирата.

— Все едно бих взел бира на някаква мацка в бара — казах аз. Мислех си, че ще я развеселя, но тя само вдигна своята бутилка с кисело изражение. Леко се усмигнах. — Ти си друго нещо.

Аби чукна бутилката си в моята, видимо раздразнена.

— За единственото момиче, с което тип без никакви критерии не иска да спи.

— Ти сериозно ли говориш? — Дръпнах бутилката от устата ѝ. Тя не отговори и аз се наведох към нея. — Първо на първо... имам критерии. Никога не съм бил с грозна жена. Никога. И второ, исках да спя с теб. Мислил съм си как те хвърлям на дивана по петдесет различни начина, но не съм го направил, защото вече не гледам на теб по този начин. Не че не ме привличаш. Просто ти си нещо повече.

По лицето ѝ се плъзна самодоволна усмивка.

— Смяташ, че съм твърде добра за теб.

Не можех да повярвам. Тя наистина не разбираше.

— Не се сещам за никого, когото познавам, който да е достатъчно добър за теб.

Самодоволството ѝ изчезна, заменено от трогната, признателна усмивка.

— Благодаря, Трав — каза тя и остави празната си бутилка на бара.

Определено можеше да изненада всеки, стига да поискаше. В друг случай би ми се видяло тъпо, но тя беше толкова уверена... не знам... всичко, което правеше, беше секси.

Станах и я хванах за ръката.

— Ела — подканих я, повличайки я към дансинга.

— Пих доста! Ще падна!

Вече на дансинга аз я хванах за хълбоците и я притиснах към себе си, така че между нас да не остане никакво място.

— Млъквай и танцувай.

Усмивката изчезнаха от лицето ѝ и тялото ѝ започна да се движи заедно с моето в такт с музиката. Не можех да сваля ръцете си от нея. Колкото по-близо бях до нея, толкова по-силна нужда имах да се приближа още. Косата ѝ беше в лицето ми и макар да бях пил предостатъчно, всичките ми сетива бяха будни. Усещането за дупето ѝ, притиснато в мен, движенията на хълбоците ѝ, начинът, по който се облягаше на гърдите ми и отпускате глава на рамото ми — искаше ми се да я завлека в някой тъмен ъгъл и да усетя вкуса на устата ѝ. Аби се обърна и ме погледна с палава усмивка. Спусна ръце от раменете ми и прокара пръсти по гърдите и корема ми. Едва не полудях; исках я на мига. Тя се извърна с гръб към мен и сърцето ми заби още по-бързо. Така беше още по-близо. Стиснах я за хълбоците и я притиснах към себе си.

Обвих ръце около кръста ѝ и зарових лице в косата ѝ. Тя беше пропита с пот и парфюм. Всички разумни мисли изчезнаха. Песента свършваше, но Аби с нищо не показваше, че ще спре.

Наведе се назад и положи глава на рамото ми. Част от косата ѝ се отметна и така се оголи лъщящата кожа на шията ѝ. Волята ми се стопи. Докоснах с устни нежното местенце на ухото ѝ. Вече не можех да спра. Отворих уста и облизах солената влага от кожата ѝ.

Тялото ѝ се стегна и тя се отдръпна.

— Какво има, Враб? — засмях се аз, леко учуден.

Бях останал с впечатлението, че ме желае. Мислех си, че си прекарваме добре, а ето че тя изглеждаше по-ядосана от всякога.

Вместо да избухне, тя си проби път през тълпата и отиде на бара, а аз я последвах. Знаех, че скоро ще разбере какво точно съм сгрешил.

Седнах на свободното място до нея. Аби даде знак на Ками, че иска още една бира, и аз също си поръчах. Тя изпи половината на един дъх и тресна бутилката си на бара.

— Мислиш, че така ще промениш мнението на другите за нас?

Избухнах в смях. След цялото това търкане в оная ми работа тя още се притесняваше как изглежда?

— Пет пари не давам за другите.

Тя ме стрелна с бесен поглед, а после се обърна отново напред.

— Вrabчo... — казах аз, като докоснах ръката ѝ.

Тя се отдръпна.

— Недей. Никога не бих могла да се напия толкова, че да позволя да ме проснеш на онзи диван.

Обзе ме мигновена ярост. Никога не се бях държал така с нея. Никога. Тя ме водеше, аз я целунах по шията, а сега откачи.

Понечих да кажа нещо, но в този момент до мен застана Меган.

— Охо, това пък ако не е Травис Мадокс.

— Здравсти, Меган.

Аби я изгледа, явно изненадана от появата ѝ. Меган страшно я биваше да накланя везните в своя полза.

— Запознай ме с гаджето си — усмихна се тя.

Отлично знаеше, че Аби не ми е гадже. „Въведение в курвенското поведение“: ако мъжът, върху когото си насочила мерника си, е с приятелка, накарай го да си признае, че не е обвързан с нея. Създава несигурност и нестабилност.

Знаех, че точно това прави Меган сега. По дяволите, щом Аби ме мислеше за изверг, можеше да се държа като такъв. Плъзнах бирата си по бара, тя падна и се разби на пода.

— Тя не ми е гадже.

Съзнателно не обърнах внимание на реакцията на Аби, а вместо това грабнах Меган за ръката и я поведох към дансинга. Тя ме следваше и щастливо люлееше ръката ми, докато стъпихме върху дървения подиум. Танците с Меган всеки път бяха забавни. Тя нямаше срам от нищо и ми позволяваше да правя каквото си поискам, на дансинга и извън него. Както обикновено ставаше, повечето други танцуващи спряха, за да ни зяпат.

И друг път правехме представление, но сега се чувствах невероятно похотлив. Тъмната коса на Меган ме зашлеви няколко пъти в лицето, но аз не трепнах. Вдигнах я и тя обви крака около кръста ми, после се изви назад и протегна ръце над главата си. Усмихна се, когато я натиснах пред целия бар, а щом я оставих на крака, се обърна и се наведе, хващайки се за глезените. По лицето ми се стичаше пот. Кожата ѝ беше толкова влажна, че ръцете ми се плъзгаха всеки път, когато се опитвах да я докосна. Ризата ѝ беше подгизнала, моята също. Тя се наведе за целувка с леко разтворена уста, но аз се отдръпнах и

погледнах към бара. Тогава го видях. Итън Коутс. Аби се беше привела към него и му се усмихваше с онази пиянска флиртуваща усмивка, която сякаш казваше „заведи ме у вас“ и която бих забелязал сред цяла тълпа от жени.

Оставих Меган на дансинга и си пробих път през тълпата, която се беше насъбрала покрай нас. Точно преди да стигна по Аби, Итън се пресегна и докосна коляното ѝ. Добре помнех какво му се беше разминало предишната година, затова стиснах юмрук и застанах между двамата с гръб към него.

— Готова ли си, Вrab?

Аби сложи ръка на корема ми и ме избута настрана. Когато Итън отново се появи пред погледа ѝ, тя се усмихна.

— Разговарям, Травис.

Вдигна мократа си ръка и я избърса с театрален жест в полата си.

— Познаваш ли го изобщо?

— Това е Итън — усмихна се тя още по-широко.

Итън протегна ръка.

— Приятно ми е.

Не можех да сваля очи от Аби, която се беше втренчила в този болен, извратен шибаняк. Без да обръщам внимание на ръката на Итън, увиснала във въздуха, аз чаках Аби да си спомни, че стоя пред нея.

Тя пренебрежително махна с ръка към мен.

— Итън, това е Травис.

Гласът ѝ определено не издаваше въодушевление, докато ме представяше, и това още повече ме вбеси.

Изгледах кръвнишки Итън и ръката му, след което процедих с най-ниския и заплашителен тон, на който бях способен:

— Травис Мадокс.

Очите на Итън се разшириха и той смутено дръпна ръката си.

— Травис Мадокс? Травис Мадокс от Източния?

Протегнах ръка зад гърба на Аби и се хванах за бара.

— Да, и какво?

— Гледах те как се би с Шон Смит миналата година. Мислех си, че някой няма да си тръгне жив оттам!

Присвих очи и стиснах зъби.

— Искаш ли да го видиш отново?

Итън се засмя кратко и ни стрелна с поглед. Когато схвана, че не се шегувам, се усмихна мазно на Аби и си тръгна.

— Готова ли си вече?

— Ти си пълен задник!

— И с по-лоши епитети са ме наричали.

Подадох ѝ ръка, за да ѝ помогна да слезе от стола, и тя я пое. Не можеше да е чак толкова бясна.

Изсвирих продължително, за да дам знак на Шепли. Той видя изражението ми и веднага разбра, че е време да си ходим. Започнах да си пробивам път през тълпата, като най-безсрамно съборих няколко невинни зяпачи, за да изпусна парата, а Шепли се извиняваше вместо мен. Когато излязохме навън, улових ръката на Аби, но тя я дръпна.

Завъртях се и изкрещях в лицето ѝ:

— Трябва просто да те целуна и всичко да приключи! Държиш се нелепо! Целунах те по врата, какво толкова?

Аби се наведе назад и понеже това не увеличи достатъчно разстоянието помежду ни, ме изблъска. Колкото и да бях разярен, тя изобщо не се плашеше. Имаше нещо секси в това.

— Не съм ти приятелка за чукане, Травис.

Поклатих слисано глава. Представа си нямах какво още мога да направя, за да я накарам да спре да го мисли. Тя беше станала много специална за мен още в мига, в който погледът ми спря на нея, и при всяка възможност се опитвах да ѝ го покажа. Как трябваше да ѝ го внуша? Колко различно можех да се държа с нея?

— Никога не съм го казвал! Ти си с мен денонощно, спиш в леглото ми, но през половината време се държиш така, сякаш не трябва никой да те вижда с мен.

— Аз дойдох тук с теб!

— Винаги съм се отнасял с уважение към теб, Вrabчо.

— Да, само дето се държиш с мен като със своя собственост. Нямах право да гониш така.

Итън!

— Знаеш ли изобщо кой е Итън? — Тя поклати глава и аз се наведох към нея. — Аз обаче знам. Миналата година беше арестуван за сексуално нападение, но обвиненията бяха оттеглени.

Тя скръсти ръце.

— Значи имате нещо общо.

Пред очите ми падна червена пелена и за по-малко от секунда яростта ми кипна. Поех си дълбоко въздух, за да се овладеея.

— Изнасилвач ли ме наричаш?

Аби млъкна замислено и колебанието ѝ стопи гнева ми. Само тя оказваше такова въздействие върху мен. Когато се вбесях толкова, винаги удрях нещо или някого. Никога не бях посягал на жена, но ако не беше тя, със сигурност щях да вкарам един на пикапа до нас.

— Не, просто ми писна от теб! — заяви тя и стисна устни.

— Добре, пих повече! Кожата ти беше на пет сантиметра от лицето ми, а ти си красива и миришеш уникално хубаво, когато се потиш. Целунах те! Съжалявам! Стегни се!

Тя се спря и ъгълчетата на устните ѝ се вдигнаха нагоре.

— Мислиш, че съм красива?

Намръщих се. Що за глупав въпрос?

— Ти си страхотна и го знаеш. Защо се усмихваш?

Колкото повече се мъчеше да скрие усмивката си, толкова по-голяма ставаше тя.

— Няма значение. Да вървим.

Засмях се кратко и поклатих глава.

— Как...? Ти...? Ти си като трън в задника!

Тя се хилеше до уши на комплимента ми и след по-малко от пет минути настроението ми се беше променило коренно. Отново се опита да скрие усмивка си, с което само накара и мен да се усмихна.

Преметнах ръка през шията ѝ, а вътрешно копнея наистина да я бях целунал.

— Влудяваш ме. Знаеш го, нали?

Пътуването до къщи беше тихо и спокойно, а когато най-после стигнахме, Аби влезе право в банята и пусна душа. Главата ми беше твърде размътена, за да ровя в нещата ѝ, така че просто грабнах едни мои боксерки и тениска. Почуках на вратата, но тя не отговори и аз просто влязох, оставих ги на мивката и си излязох. Бездруго не знаех какво да ѝ кажа.

Тя влезе в стаята, навлякла широките ми дрехи, и се отпусна на леглото с все същата усмивка на лицето.

Гледах я и тя също ме гледаше, като очевидно се чудеше какво си мисля. Проблемът беше, че самият аз не знаех. Очите ѝ бавно се спуснаха по лицето ми до устни ми и аз разбрах.

— Лека нощ, Вrab — прошепнах и се обърнах, проклинайки себе си както никога преди.

Но тя беше страшно пияна и нямаше да се възползвам. Не и след като ми беше простила за спектакъла с Меган.

Аби се размърда и накрая си пое дълбоко въздух.

— Трав? — повика ме тя, изправена на лакът.

— Да? — отвърнах аз, без да помръдна. Страхувах се, че ако я погледна в очите, всички разумни съображения ще се изпарят.

Знам, че съм пияна и че току-що се скарахме ужасно, но...

— Няма да правя секс с теб, така че недей да ме молиш.

— Какво? Не!

Аз се засмях и се обърнах.

— Какво има, Вrabчо? — попитах я, взирайки се в милото ѝ ужасено лице.

— Ето това...

Тя отпусна глава на гърдите ми, протегна ръка през корема ми и се сгуши плътно в мен.

Не го очаквах. Ни най-малко. Вдигнах ръка и замръзнах, без да знам как да реагирам.

— Ти наистина си пияна.

— Знам — отвърна тя без никакъв свян.

Каквато и буря да ме чакаше на сутринта, не можех да ѝ откажа. Сложих едната си ръка на гърба ѝ, а другата — върху мократа ѝ коса, и я целунах по челото.

— Ти си най-объркващата жена, която съм срещал.

Това е най-малкото, което можеш да направиш, след като изплаши единственото момче, което се доближи до мен тази вечер.

— Имаш предвид Итън Изнасилвача ли? Да, аз съм ти длъжник...

— Няма значение — отвърна тя и понечи да се отдръпне.

Реакцията ми беше мигновена. Задържах ръката ѝ върху корема си.

— Не, сериозно говоря. Трябва да бъдеш по-внимателна. Ако не бях там... дори не искам да си помислям. А сега ти очакваш да ти се извиня, че го изпъдих?

— Не искам да ми се извиняваш. Изобщо не става дума за това.

— А за какво?

Никога не бях молил за нищо в живота си, но сега безмълвно я умолявах да ми каже, че ме желае. Че държи на мен. Нещо. Бяхме толкова близо. Само сантиметър и устните ни щяха да се докоснат. Трябваше да впрегна всички унилия на волята си, за да не премина този сантиметър.

Тя се намръщи.

— Пияна съм, Травис. Това е единственото ми оправдание.

— Искаш просто да те прегърна, за да заспиш?

Тя не отговори.

Поместих се, за да я погледна в очите.

— Би трябвало да ти откажа, за да докажа, че не те лъжа — казах със сключени вежди, — но ще се мразя за това, ако повече никога не ме помолиш.

Тя доволно долепи буза в гърдите ми. Обвил ръце около нея, едва се владеех.

— Не ти трябва оправдание, Врабчо. Достатъчно е да поискаш.

ОСМА ГЛАВА

ОЗ

Аби заспа преди мен. Дишаше равномерно, отпуснала тяло върху моето. Беше топла, а нослето ѝ издаваше едва доловим, сладък звук, когато вдишваше. Усецането за тялото ѝ в обятията ми беше прекалено хубаво. Много лесно можех да свикна с това. И колкото и да ме плашеше тази мисъл, не можех да помръдна.

Доколкото познавах Аби, тя щеше да се събуди и да си спомни, че ме мрази, след което щеше да ми се разкрещи, че съм позволил да се случи, или по-лошото, да реши повече никога да не го допуска.

Не бях толкова глупав, че да се надявам, нито толкова силен, че да не си позволя да се чувствам така, както се чувствах. Много отрезвяващо. Явно не бях толкова твърд. Не и когато ставаше дума за Аби.

Дишането ми се забавяше и тялото ми натежаваше върху матрака, но аз се борех с умората, която постепенно надделяваше. Не исках да затворя очи и да пропусна дори секунда от усецането за Аби до мен.

Тя се размърда и аз замръзнах. Пръстите ѝ се притиснаха в кожата ми и тя се гушна още веднъж в мен, преди да се отпусне отново. Целунах я по косата и опрях буза до челото ѝ.

Затворих очи само за миг и си поех въздух.

Когато отново отворих очи, вече беше сутрин. Мамка му, знаех си, че изобщо не бива да ги затварям.

Аби се гърчеше и се мъчеше да се измъкне изпод мен. Краката ми бяха върху нейните, ръката ми още я прегръщаше.

— Престани, Враб — промърморих аз и я притиснах към себе си, — спя.

Тя измъкна крайниците си един по един изпод моите, седна на ръба на леглото и въздъхна. Плъзнах ръка по леглото и докоснах връхчетата на малките ѝ нежни пръсти. Тя седеше с гръб към мен и не се обърна.

— Какво има, Врабчо?

— Отивам за чаша вода. Ти искаш ли нещо?

Поклатих глава и затворих очи. Или се преструваше, че нищо не е станало, или беше бясна. Нито единият вариант не ми допаднаше.

Аби излезе от стаята, а аз останах да лежа известно време, опитвайки се да намеря причина да помръдна. Махмурлукът беше гадно нещо и главата ме цепеше. Чух дълбокия приглушен глас на Шепли и реших да се измъкна от леглото.

Зашляпах с боси крака по паркета към кухнята. Аби беше там, все още с моята тениска и боксерки, и наливаше шоколадов сироп в купата си с гореща овесена каша.

— Това е гадно, Враб — отбелязах аз, като примигвах, за да проясня поглед.

— Добро утро и на теб.

— Чувам, че приближава рожденият ти ден. Краят на тийнейджърските ти години.

Тя направи физиономия.

— Да... не си падам много по рождените дни. Сигурно Мер ще ме заведе на вечеря или нещо такова. — После се усмихна. — Ти също можеш да дойдеш, ако искаш.

— Добре — свих рамене, като се постарях да не се издам, че усмивката ѝ ме трогнала. Тя искаше да отида. — Другата неделя, нали?

— Да. А твоят кога е?

— Чак през април. На първи април — отвърнах аз, докато сипвах мляко върху зърнената си закуска.

— Стига бе.

Лапнах една хапка, развеселен от изненадата ѝ.

— Сериозно.

— Роден си в Деня на лъжата?

— Да! — разсмях се аз. Изражението ѝ беше безценно. — Ще закъснееш. По-добре да се обличам вече.

— Мер ще ме закара.

Приех това леко отблъскване много по-тежко, отколкото би трябвало. Досега пътуваше до университета с мен, а изведнъж реши да тръгне с Америка? Зачудих се дали изминалата нощ има нещо общо. Тя сигурно се опитваше отново да се дистанцира от мен.

— Както искаш — казах аз, като свих рамене и се обърнах с гръб, преди да е успяла да забележи разочарованието в очите ми.

Момичетата грабнаха бързо раниците си и Америка потегли от паркинга, сякаш току-що бяха ограбили банка.

Шепли излезе от стаята си, като в движение нахлузваше тениската си през главата.

— Да не би да тръгнаха? — свъси вежди той.

— Аха — отвърнах аз разсеяно.

Изплакнах купичката си и изхвърлих остатъка от кашата на Аби в мивката. Тя почти не я беше докоснала.

— Какво става, по дяволите? Мер дори не ми каза довиждане.

— Знаеш, че има лекции. Престани да хленчиш като бебе.

Шепли посочи към гърдите си.

— Аз ли хленча? Спомняш ли си какво стана снощи?

— Млъквай.

— Така си и мислех. — Той седна на дивана и си обу маратонките. — Пита ли Аби за рождения ѝ ден?

— Не каза почти нищо, освен че не си пада по рождените дни.

— И какво ще правим?

— Ще ѝ спретнем купон. — Шепли кимна и зачака да обясня. — Мислех си да я изненадаме. Да поканим няколко приятели и да помолим Америка да я изведе за малко.

Шепли нахлупи бялата си бейзболна шапка толкова ниско, че очите му не се виждаха.

— Ще се справи. Друго?

— Какво ще кажеш за кученце?

Шепли се засмя.

— Това не е моят рожден ден, братле.

Заобиколих бара и се подпрях на табуретката.

— Знам, но тя живее в общежитието. Не може да си вземе кученце.

— Да го държим тук?

— Ти сериозно ли говориш? Как ще гледаме куче?

— Намерих един керн териер в интернет. Идеален е.

— Какво си намерил?

— Вrabчо е от Канзас. Това е същото кученце като на Дороти от „Вълшебникът от Оз“.

Шепли онемя.

— Вълшебникът от Оз.

— Какво? Когато бях малък, много харесвах плашилото.

— То ще сере навсякъде, Травис. Ще лае и ще вие, и... не знам.

— И Америка прави същото... само дето не сере навсякъде.

На Шепли не му беше смешно.

— Аз ще го разхождам и ще чистя след него. Ще спи в стаята ми.

Дори няма да разбереш, че е тук.

— Не можеш да му попречиш да лае.

— Помисли си само. Трябва да признаеш, че това ще я спечели.

Шепли се усмихна.

— За това ли е всичко? Искаш да спечелиш Аби?

Свъсих вежди.

— Престани.

Той се усмихна още по-широко.

— Можеш да вземеш проклетото куче...

Ухилих се. Да! Победа!

— ... ако си признаеш, че изпитваш чувства към Аби.

Пак се намръщих. Мамка му! Поражение!

— Стига бе, човек.

— Признай си — скръсти ръце той.

Какъв номер. Наистина щеше да ме принуди да го кажа.

Забих поглед в пода. Не можех да гледам самодоволната физиономия на Шепли. Вътрешно се съпротивлявах, но кученцето беше гениална идея. Аби щеше да откачи (поне веднъж с положителен знак) и то щеше да живее при мен в апартамента. Тя щеше да идва всеки ден да го вижда.

— Харесвам я — процедих през зъби.

Шепли сложи ръка като фуния на ухото си.

— Какво? Не чух добре.

— Ти си задник! Това чу ли го?

Шепли скръсти ръце.

— Кажи го.

— Харесвам я, окей?

— Не стига.

— Имам чувства към нея. Хлътнал съм. Много. Полудявам, когато тя не е наблизо. Вече доволен ли си?

— Засега да — отвърна той и грабна раницата си от пода. Преметна я през рамо и взе телефона и ключовете си. — Ще се видим на обяд, лигльо.

— Разкарай се — изръмжах аз.

Шепли беше вечният влюбен идиот, който се държи като глупак. Никога нямаше да ме остави просто да ми мине.

Облякох се за няколко минути, но вече бях закъснял. Облякох коженото си яке и сложих бейзболната шапка на обратно. Днес имах само химия втора част, така че нямаше нужда да нося раница. Все някой щеше да ми даде молив, ако имахме тест.

Тъмни очила. Ключове. Телефон. Портфейл. Обух се и треснах вратата зад гърба си. Спуснах се по стълбите. Харлито вече изобщо не ме привличаше толкова, щом Аби нямаше да се вози отзад. По дяволите, това момиче разваляше всичко.

Вече в университета се забързах повече от обичайното да стигна навреме за лекцията. Метнах се на мястото си в последната секунда. Д-р Уебър завъртя очи, видимо невпечатлена от появата ми и може би леко подразнена от липсата на материали. Аз ѝ смигнах и на устните ѝ трепна едва доловима усмивка. После поклати глава и отново насочи вниманието си към листовите на бюрото си.

Молив не ми трябваше, а когато часът свърши, се запътих направо към столовата.

Шепли чакаше момичетата по средата на зелените площи. Грабнах бейзболната му шапка и преди да успее да си вземе обратно, я метнах като летяща чиния през моравата.

— Супер, тъпако — рече той и отиде да си я прибере.

— Лудо куче — извика някой зад гърба ми.

Познах кой е по провлечения гърлен глас. Адам се приближи до нас с делово изражение на лицето.

— Опитвам се да организирам бой. Бъдете готови за обаждане.

— Ние винаги сме готови — отвърна Шепли.

Той ми беше нещо като мениджър. Грижеше се да разпространи новината и да осигури появата ми на правилното място в правилния момент.

Адам кимна и продължи по пътя си, каквото и да значеше това. Никога не го бях засичал в час. Дори не бях сигурен, че учи в Източния. Стига да ми плащаше, не ми и пукаше.

Шепли се загледа подире му, а после се прокашля.

— Чу ли?

— Кое?

— Оправили са бойлерите в „Морган“.

— Е, и?

— Довечера Америка и Аби вероятно ще се приберат в общежитието. Трябва да им помогнем да си пренесат багажа.

Тутакси посърнах. Мисълта, че ще се наложи да помогна на Аби да си събере багажа и да я заведе в „Морган“, ми подейства като кроше. А тя вероятно с радост щеше да си тръгне, особено след последната нощ. Можеше дори никога повече да не ми проговори. Умът ми се луташе из милиони сценарии, но не успявах да измисля нищо, което да я спре.

— Добре ли си? — попита Шепли.

В този момент се появи момичетата с грейнали лица. Опитах се да се усмихна, но Аби беше твърде заета да се смущава от онова, на което се хилеше Америка.

— Здравсти, миличък — каза Америка и целуна Шепли по устата.

— Какво е толкова смешно?

— О, един тип не спря да зяпа Аби цял час. Беше възхитително.

— Щом е зяпал Аби — намигна Шепли.

— Кой беше? — попитах аз, без да се замисля.

Аби пристъпи неспокойно и намести раницата си. Беше толкова претъпкана с учебници, че ципът едва се затваряше. Сигурно беше тежка. Взех я от рамото ѝ.

— Мер си въобразява — завъртя очи тя.

— Аби! Голяма си лъжкиня! Беше Паркър Хейс и беше толкова очевидно. Направо лиги му течаха.

Лицето ми се изкриви.

— Паркър Хейс?

Шепли дръпна Америка за ръката.

— Отиваме на обяд. Ще се насладите ли на изисканата кухня на столовата заедно с нас?

Америка отново го целуна, Аби ги последва и ми направи знак да се присъединя. Вървахме, без да говорим. Тя щеше всеки момент да разбере за бойлерите, двете щяха да се върнат в общежитието и Паркър щеше да я покани на среща.

Паркър Хейс беше само лъскава глазура, но разбихах защо Аби проявяваше интерес към него. Родителите му бяха абсурдно богати, той щеше да учи медицина, а и на пръв поглед беше свястно момче. Тя щеше да си падне по него. Вече виждах целия им живот като на лента и това беше единственото, което можех да направя, за да се успокоя. Мисленото обуздаване на гнева ми свърши работа.

Аби сложи таблата си между Америка и Финч. Няколко места по-нататък имаше свободен стол, който ми се стори по-добро решение, отколкото да се опитвам да говоря с нея, все едно не съм я изгубил току-що. Всичко беше отвратително и не знаех какво да правя. Бях изгубил толкова време в игрички. Аби дори не бе имала шанс да ме опознае. По дяволите, дори да ме беше опознала, сигурно щеше да й бъде по добре с някого като Паркър.

— Добре ли си, Трав?

— Аз ли? Да, защо? — отвърнах, като се опитах да се отърся от тежкото чувство, стегнало всички мускули на лицето ми.

— Много си мълчалив.

Към масата се приближиха няколко момчета от футболния отбор, които се смееха високо, и седнаха. Само от гласовете им ми идеше да фрасна някоя стена.

Крис Дженкс подхвърли картоф в чинията ми.

— Какво става, Трав? Чух, че си праснал Тина Мартин. Тя днес пишеше името ти в калта.

— Млъквай, Дженкс — срязах го аз, без да откъсвам поглед от чинията си. Ако вдигнех поглед към шибаната му физиономия, сигурно щях да го поваля на място.

Аби се наведе напред.

— Престани, Крис.

Аз я погледнах и без да знам защо, страшно се вбесих. Защо, по дяволите, ме защитаваше? В мига, в който разбереше за „Морган“, щеше да ме зареже. Повече нямаше да ми проговори. Колкото и откачено да звучеше, чувствах се предаден.

— Мога да се грижа за себе си, Аби.

— Съжалявам, аз...

— Не искам да съжаляваш. Не искам нищо от теб — троснах се аз.

Изражението ѝ беше последната капка. Естествено, че не искаше да се мотае около мен. Аз бях инфантилно копеле с контрол над емоциите на тригодишен пикльо. Станах от масата и излязох ядосан през вратата. Не спрях, докато не възседнах мотора си.

Гумените дръжки изскърцаха под дланите ми. Двигателят изръмжа, ритнах стойката и излетях на пътя като прилеп от ада.

Карах около час, но не се почувствах по-добре. Всички улици обаче ме водеха към едно място и въпреки че дълго се съпротивлявах, в крайна сметка спрях на алеята пред къщата на баща ми. Татко излезе на верандата и ми махна.

Взех двете стъпала наведнъж и се спрях точно пред него. Той без колебание ме притисна към мекото си заоблено рамо и ме поведе навътре.

— Тъкмо си мислех, че е време за гостуване — рече с уморена усмивка.

Клепачите му бяха леко увиснали, а кожата под очите му беше подпухнала, също като останалата част от кръглото му лице.

Татко се оттегли от грижите по нас няколко години след смъртта на мама. Томас пое много повече отговорности, отколкото е редно за момче на неговата възраст, но ние се справяхме и татко в крайна сметка се отказа. Никога не говореше за това, но и никога не пропускаше възможност да ни се реваншира.

Въпреки че беше тъжен и гневен през годините на моето израстване, не мислех, че е лош баща; той просто беше изгубен без жена си. Вече знаех как се е чувствал. Изпитвах към Вrabчо може би много малка част от онова, което той е изпитвал към мама, а вече се поболявах от мисълта да остана без нея.

Татко седна на дивана и махна към протъркания фотьойл.

— Е? Няма ли да седнеш?

Седнах и се размърдах неспокойно, понеже не знаех какво да кажа.

Той ме погледа известно време, после си пое въздух.

— Нещо не е наред ли, сине?

— Има едно момиче, тате.

Той леко се усмихна.

— Момиче, значи.

— Тя май ме мрази, а аз...

— Я обичаш?

— Не знам. Не мисля... по какво да разбера?

Той се ухили.

— По това, че говориш за нея със стария си баща, защото не знаеш какво друго да направиш.

Въздъгнах.

— Току-що се запознахме. Преди месец де. Не мисля, че това е любов.

— Добре.

— Добре ли?

— Ще ти повярвам — каза той без намек за осъдителност и гласа.

— Просто... просто не мисля, че съм достатъчно добър за нея.

Татко се наведе напред и притисна два пръста към устните си.

— Мисля, че вече се е опарила от някого — продължих аз. — Някой като мен.

— Като теб?

— Да. — Кимнах и въздъгнах. Последното, което исках да си призная пред татко, беше какви ги върша.

Входната врата се тресна в стената.

— Я виж кой е решил да си дойде у дома — рече Трентън с широка усмивка, прегърнал два големи хартиени плика.

— Здравсти, Трент.

Станах и отидох в кухнята, за да му помогна да разтовари покупките на татко.

Двамата се сръгахме няколко пъти. Трентън винаги е бил най-суров с мен и дори ми е сритвал задника, когато сме имали разногласия, но и го чувствах най-близък от братята си.

Той се тръшна на дивана и се плесна по коленете.

— Какво става, загубеняко?

— Нищо — отвърнах аз и хвърлих бърз поглед на татко.

Трентън погледна към баща ни, после пак към мен.

— Да не ви прекъснах?

— Не — поклатих глава аз.

Татко махна с ръка.

— Не, сине. Как беше работата?

— Гадно. Сутринта оставих чека за наема на шкафчето ти. Видя ли го?

Татко кимна с лека усмивка. Трентън също кимна.

— Ще останеш ли за вечеря, Трав?

— Не — изправих се аз, — май вече ще се прибирам.

— Ще се радвам да останеш, сине.

Усмигнах се криво.

— Не мога. Но благодаря, татко. Много ти благодаря.

— За какво му благодариш? — попита Трентън, като въртеше глава, сякаш гледаше тенис. — Какво съм изпуснал?

Погледнах баща си.

— Тя е гълъбица. Истинска гълъбица.

— О? — Очите на татко леко просветнаха. — Същото момиче?

— Да, но по-рано се държах като тъпанар. Тя ме влудява.

Усмивката на Трентън постепенно се разля по цялата му физиономия.

— Малкото ми братче!

— Престани — намръщих се аз.

Татко го перна зад врата.

— Какво? — възмути се Трентън. — Какво съм казал?

Татко ме изпрати навън и ме потупа по рамото.

— Ще го измислиш. Не се съмнявам. Това момиче явно е голяма работа. Досега не съм те виждал такъв.

— Благодаря ти, татко.

Приблжих се и обвих ръце около едрото му тяло, после се запътих към мотора.

Имах чувството, че пътувам цяла вечност до къщи. Във въздуха се носеше топъл летен полъх, нетипичен за сезона, но много приятен. Нощното небе ме обгръщаше с мрак и правеше страха още по-силен. Видях колата на Америка на обичайното ѝ място на паркинга и веднага ме обзе безпокойство. С всяко стъпало сякаш се приближавах към ешафода.

Преди да посегна към вратата, тя се отвори и Америка застана с празен поглед пред мен.

— Тя тук ли е?

Америка кимна.

— Спи в стаята ти — отвърна тихо.

Минах покрай нея и седнах на дивана. Шепли седеше на фотьойла, а Америка се отпусна до мен.

— Добре е — увери ме тя. Гласът ѝ беше мил и успокоителен.

— Не биваше да ѝ говоря така — казах аз. — В един момент я притискам, докато я вбеся, после се ужасявам, че ще ѝ дойде акълът и ще ме отреже.

— Не я подценявай. Тя знае много добре какво правиш. Не си ѝ първото родео.

— Именно. Заслужава нещо по-добро. Знам го, но не мога да се откажа. Не знам защо — въздъхнах аз и разтрих слепоочията си. — Няма логика.

— Аби разбира, Трав. Не се упреквай — каза Шепли.

Америка ме смушка с лакът.

— Бездруго ще ходите на купона за двойки. Защо не я поканиш да излезете?

— Не искам да излизам с нея... искам просто да бъда близо до нея. Тя е... различна.

Това беше лъжа. Америка го знаеше и аз го знаех. Истината беше, че ако наистина ми пукаше за нея, щях да я оставя на мира.

— В какъв смисъл различна? — попита Америка подразнено.

— Не се примирява с глупостите ми, а това ми действа добре. Ти сама го каза, Мер. Аз не съм нейният тип. Просто при нас... не е така.

А дори да беше, не трябваше да бъде.

— По-близо си до нейния тип, отколкото предполагаш.

Погледнах я в очите. Говореше сериозно. Америка беше като сестра на Аби и я закриляше като майка. Нито едната не би насърчила някого, който би могъл да нарани приятелката ѝ. За първи път съзрях лъч на надежда.

Дъските в коридора изскърцаха и всички замръзнахме. Вратата на моята стая се затвори и се чуха стъпките на Аби.

— Здравсти, Аби — ухили се Америка. — Как беше дрямката?

— Спала съм пет часа. Това е по-скоро кома, отколкото дрямка.

Спиралата беше размазана под очите ѝ, а косата ѝ беше полепнала по главата. Изглеждаше зашеметяващо. Усмихна ми се и аз станах. Хванах я за ръката и я поведох право към стаята. Тя беше обърквана и предпазлива, което ме изпълваше с още по-отчайващо желание да се реванширам.

— Много съжалявам, Враб. Държах се като задник.

Тя се отпусна.

— Не знаех, че си ми сърдит.

— Не се сърдех на теб. Просто имам лошия навик да си го изкарвам на хората, на които държа. Скапано оправдание, но наистина съжалявам — казах аз и я взех в обятията си.

— Какво имаше?

Тя прилепи буза в гърдите ми. По дяволите, колко беше хубаво. Ако не бях такъв тъпак, щях да ѝ обясня, че съм научил, че бойлерите са поправени, а мисълта да ме остави и да започне да прекарва повече време с Паркър ме изкарва от кожата ми, но не можех да го направя. Не исках да разваля мига.

— Не е важно. Единственото, за което се притеснявам, си ти.

Тя вдигна очи и се усмихна.

— Мога да преживея настроенята ти.

Взрях се в очите ѝ за няколко секунди и на устните ми се изписа усмивка.

— Не знам защо ме понасяш и не знам какво бих правил, ако не беше така.

Очите ѝ бавно се спуснаха от моите очи към устните ми и дъхът ѝ замря. Всички косъмчета по кожата ми настръхнаха и дори не бях сигурен, че още дишам. Приведох се със сантиметър към нея, за да видя дали ще възрази, но в този момент шибаният ми телефон извъня. И двамата подскочихме.

— Да — отговорих аз нетърпеливо.

— Лудо куче. Брейди ще бъде в „Джеферсън“ след деветдесет минути.

— Хофман? Господи... добре. Това ще бъдат лесни пари. В „Джеферсън“?

— В „Джеферсън“ — повтори Адам. — Идваш ли?

Погледнах към Аби и ѝ смигнах.

— Ще бъдем там. — Затворих, пъгнах телефона в джоба си и хванах Аби за ръката. — Ела с мен.

— Беше Адам — казах на Шепли, когато стигнахме до дневната. — Брейди Хофман ще бъде в „Джеферсън“ след час и половина.

ДЕВЕТА ГЛАВА

СМАЗАН

Изражението на Шепли се промени. Ставаше много делови, щом Адам се обадеше за бой.

Той затрака с пръсти по клавиатурата на телефона си и разпрати есемеси на всички хора в списъка си. Когато се скри в стаята си, Америка се усмихна и с широко отворени очи каза:

— Най-добре да се освежим.

Докато успея да кажа нещо, тя повлече Аби по коридора. Суетнята беше излишна. Щях да сритам онзи тип в задника, да си докарам парите за наема и сметките за следващите няколко месеца и животът пак щеше да си потече нормално. Е, горе-долу. Аби щеше да се върне в „Морган Хол“, а аз щях вляза доброволно в затвора, за да не убия Паркър. Америка джафкаше на Аби да се преоблече, а Шепли вече беше свършил с телефона си и държеше ключовете за чарджъра в ръка. Изви гръб назад, за да погледне към коридора, и завъртя очи.

— Да вървим! — извика.

Америка дотича по коридора, но вместо да дойде при нас, се скри в стаята на Шепли. Той пак завъртя очи, но с усмивка.

Няколко секунди по-късно тя излетя от там с къса зелена рокля, а Аби се появи по тесни джинси и жълт потник, под който циците й подскачаха при всяко движение.

— О, не, по дяволите. Искаш да ме убиеш ли? Трябва да се преоблечеш, Вrab.

— Какво? — не разбра тя и погледна надолу към джинсите си.

Проблемът обаче не беше в тях.

— Изглежда супер, Трав, остави я на мира! — сопна се Америка. Хванах Аби за ръка и я поведох по коридора.

— Сложи си тениска... и маратонки. Нещо удобно.

— Какво? Защо?

Аз се спрях на вратата на стаята си.

— Защото ще мисля повече кой ти зяпа циците в този потник, отколкото за Хофман.

Може да е сексистко, но това беше истината. Нямах да мога да се съсредоточа, а не исках да загубя бой заради балкона на Аби.

— Мислех, че не ти пука какво мислят другите?

Тя кипеше. Очевидно не схващаше.

— Това е различно, Врабчо. — Погледът ми се спусна надолу към гърдите ѝ, гордо повдигнати от белия дантелен сутиен. Изведнъж се изкуших да отменя боя, само и само да прекарам остатъка от вечерта в опити да ги видя голи, притиснати в моите. Отърсих се от тези мисли и отново я погледнах в очите. — Не можеш да дойдеш с това на боя... просто... просто се преоблечи, моля те — заекнах аз, избутах я в стаята и затворих вратата, преди да съм теглил майната на всичко и да съм я целунал.

— Травис! — извика тя отвътре.

После се чу трополене из стаята и звук от летящи обувки. Найсетне вратата се отвори. Сега тя беше по тениска и кецове. И така беше секси, но поне нямах да се притеснявам твърде много кой я сваля, за да спечеля проклетия бой.

— По-добре ли е така? — изпухтя тя.

— Да! Да вървим!

Шепли и Америка вече бяха в чарджъра и потегляха от паркинга. Аз си сложих тъмните очила и изчаках Аби да се качи, преди да дам газ и да излетя на тъмната улица.

Щом стигнахме до университета, изгасих фара и бавно спрях на тротоара зад сградата на факултета „Джеферсън“.

Когато заведох Аби до задния вход, очите ѝ се разшириха и тя се изсмя.

— Шегуваш се.

— Това е ВИП входът. Трябва да видиш как влизат всички останали.

Скочих в мазето и зачаках в мрака.

— Травис! — обади се тя с нещо между шепот и вик.

— Тук долу, Враб. Просто слез с краката напред. Аз ще те хвана.

— Откачил си, ако мислиш, че ще скоча в тъмното!

— Ще те хвана! Обещавам! Хайде, слизай!

— Това е чиста лудост!

Видях как краката ѝ се промушиха през малкото правоъгълно отворче. Въпреки предпазливите маневри тя все пак успя да падне, вместо да скочи. Тихото ѝ изпискване отекна в бетонните стени и тя се приземи в ръцете ми. Най-лесното хващане на света.

— Падаш като момиче! — пошегувах се аз и я спуснах на земята.

Тръгнахме през тъмния лабиринт, докато стигнахме до помещение в съседство на залата, където щеше да се състои боят. Адам викаше през рупора си, а над морето от глави се вдигаха протегнати ръце, размахващи банкноти.

— Какво правим? — попита тя, стиснала здраво бицепса ми с малките си ръчички.

— Чакаме. Адам трябва да си изпълни програмата, преди да вляза.

— Тук ли да те чакам, или да вляза? Къде да отида, когато започне боят? Къде са Шеп и Мер?

Изглеждаше много неспокойна. Почувствах се виновен, че оставям сама тук.

— Минаха от другата страна. Просто ме последвай. Няма да те пратя сама между зъбите на тигъра. Стой до Адам, той ще те пази да не те смажат. Не мога хем да се оглеждам за теб, хем да раздавам крошета.

— Да ме смажат?

— Тази вечер ще дойдат повече хора. Брейди Хофман е от Държавния. Там си имат собствен Кръг. Ще се съберат нашата тълпа и тяхната.

— Притеснен ли си?

Усмихнах се.

— Не, но ти изглеждаш малко притеснена.

— Може би — призна тя.

Искаше ми се да се наведе и да я целуна. Да направя нещо, за да променя изражението ѝ на уплашено агънце. Почудих се дали се е притеснявала за мен и първата вечер, когато се запознахме, или сега се притесняваше, защото вече ме познаваше. Защото ѝ пукаше за мен.

— Ако ще се почувстваш по-добре, няма да му позволя да ме докосне. Няма да допусна да ме удари дори веднъж, за да зарадва феновете си.

— И как ще го постигнеш?

Свих рамене.

— Обикновено им позволявам да ми вкарат един, за да изглежда справедливо.

— Ти? Ти им позволяваш да те ударят?

— А би ли било забавно, ако само ги млатех, без да успеят да ме фраснат нито веднъж? Няма да е добре за бизнеса, никой не би залагал срещу мен.

— Пълни глупости — заяви тя и скръсти ръце.

Повдигнах вежди.

— Мислиш, че те баламосвам ли?

— Трудно ми е да повярвам, че те удрят само ако позволиш.

— Искаш ли да се обзаложим, Аби Абърнати? — усмигнах се аз.

Докато изричах тези думи, нямах намерение да се възползвам, но когато тя ми отвърна със също толкова дръзка усмивка, хрумна ми гениална идея.

— Приемам баса — отговори тя. — Според мен ще успее да те удари поне веднъж.

— А ако не успее? Какво печеля?

Тя сви рамене. Виковете от другата страна на стената се усилиха. Адам започна да описва правилата в обичайния си кретенски стил.

Едва се сдържах да не се ухилия до уши.

— Ако ти спечелиш, няма да правя секс цял месец. — Тя повдигна вежди. — Но ако аз спечеля, ще живееш един месец при мен.

— Какво? — опита се да надвика шумотевицата Аби. — Аз без друго живея при теб! Що за бас е това?

Тя не знаеше. Никой не й беше казал.

— Днес са оправили бойлерите в „Морган Хол“ — смигнах й аз.

Едното ъгълче на устните й се вдигна нагоре. Тя изобщо не се поколеба.

— Всичко си струва, само и само да те гледам как страдаш в абстиненция.

Отговорът й изпълни вените ми с адреналин, който изпитвах само по време на бой. Целунах я по бузата, като задържах устните си върху кожата й секунда по-дълго от обичайното, и влязох в залата. Чувствах се като крал. Този шибаняк не можеше с пръст да ме докосне.

Както и очаквах, помещението беше претъпкано, а щом влязохме, блъсканицата и виковете още повече се усилиха. Кимнах на

Адам към Аби, за да му дам знак да я държи под око. Той веднага ме разбра. Адам беше алчно копеле, но някога е бил непобедимото чудовище на Кръга.

Нямаше за какво да се притеснявам, щом той я наглеждаше. И той щеше да се постарее, за да не се разсейвам. Адам беше готов на всичко, за да изкара куп пари.

Пред мен се разтвори тунел, за да стигна до Кръга, а зад мен бариерата от тел се затвори плътно. Брейди застана срещу мен, като дишаше тежко и трепереше, сякаш току-що се беше налял с „Ред Бул“ и „Маунтин дю“.

Обикновено не приемах сериозно подобни пози и си играех с противниците, докато откачат, но този мач беше твърде важен и сложих маската на играч.

Адам изкрещя в рупора. Съсредоточих се, отстъпих на колко крачки назад и зачаках Брейди да направи първата си грешка. Избегнах един удар, после още един. Адам изруга нещо зад гърба ми. Не беше доволен, но това можеше да се очаква. Той обичаше схватките да бъдат интересни. Това беше най-добрият начин да привлича повече хора в мазетата. А повече хора значеше повече пари.

Свих лакътя си и със силен, бърз удар стоварих юмрук в носа на Брейди. Друг път бих се отдръпнал, но сега исках да приключя по-бързо и да прекарам остатъка от нощта, празнувайки с Аби.

Засипах Хофман с удари, после избегнах още няколко от неговите, като внимавах да не се превъзбудя и да не му позволя да ме удари, с което щях да разваля всичко. Брейди отново ми налетя, но бързо се измори с напразни удари, без да успее да ме уцели. Бях се научил да избягвам крошетата на Трентън много по-бързо, отколкото този тип можеше да замахне.

Търпението ми се изчерпа и примамих Хофман към циментовата колона в средата на помещението. Застанах пред нея и се поколебах точно толкова, колкото да го накарам да си мисли, че му се е разкрила възможност да размаже лицето ми с унищожителен удар. Вложи всичко в последния си замах, но аз отстъпих настрани и той заби юмрук право в колоната. В очите му се изписа изненада и той се преви на две.

Това беше моментът, който чаках. Веднага го нападнах. По силния глух удар разбрах, че Хофман най-после се е строполил на

земята. След кратко затишие цялата зала избухна. Адам хвърли червения флаг върху лицето на Хофман, а после всички ме заобиколиха.

В повечето случаи вниманието и неистовите викове на заложилите за мен ми харесваха, но този път само щяха да ме забавят. Опитвах се да открия Аби в морето от хора, а когато най-после зърнах мястото, на което трябваше да ме чака, коремът ми се сви. Нямах я там.

Усмивките на околните се заменяха с шокирани изражения, докато ги разблъсках от пътя си.

— Разкарайте се! Мамка ви! — крещях, обзет от паника.

Най-после стигнах до помещението с газената лампа и започнах отчаяно да я търся в мрака.

— Врабчо!

— Тук съм!

Тялото ѝ се блъсна в моето и обвих ръце около нея. В първия миг ме обзе облекчение, в следващия — раздразнение.

— Изкара ми акъла! Без малко да се сбия още веднъж, докато се опитвам да те намеря... Най-после се добирам до мястото, където трябва да си, а теб те няма!

— Радвам се, че дойде. Нямах голямо желание да се оправям сама в тъмното.

Милата ѝ усмивка ме накара да забравя всичко останало и да си спомня, че тя е моя. Поне още един месец.

— Май изгуби баса.

Появи се Адам, хвърли едно око на Аби и ме изгледа изпепеляващо.

— Трябва да поговорим — заяви.

Смигнах на Аби.

— Стой тук. Ей сега се връщам.

Последвах Адам в съседната стая.

— Знам какво ще кажеш...

— Не, не знаеш — изръмжа той. — Нямам представа какво правиш с нея, но не се ебавай с моите пари.

Изсмях се.

— Ти си изкара кинтите тази вечер. Но ще ти се реванширам.

— И още как! Не искам да се повтаря!

После тръсна банкнотите в ръката ми и ядосан си тръгна.

Прибрах пачката в джоба си и се усмигнах на Аби.

— Ще ти трябват повече дрехи.

— Наистина ли ще ме накараш да остана при теб цял месец?

— Ти щеше ли да ме накараш да изкарам цял месец без секс?

Тя се засмя.

— Тогава да се отбием в „Морган Хол“.

Всеки опит да прикрия безкрайното си задоволство беше обречен на епичен провал.

— Ще бъде интересно.

Адам се появи отново и мушна някакви пари в ръката на Аби, преди да изчезне сред разотиващата се тълпа.

— Заложила си? — учудих се аз.

Тя сви рамене.

— Реших да се насладя докрай на преживяването.

Хванах я за ръка и я заведох до прозореца. Подскочих и се набрах нагоре. Като се измъкнах навън, се обърнах и се наведох, за да я изтегля.

Разходката до общежитието беше идеална. Беше необичайно топла нощ, заредена с усещането за лято. Стараех се да не се хия като идиот през цялото време, но не беше лесно.

— Защо, за бога, искаш да живея при теб?

Свих рамене.

— Не знам. Всичко е по-хубаво, когато ти си наблизо.

Шепли и Америка ни чакаха в чарджъра да свалим багажа на Аби. Щом те потеглиха, ние се върнахме на паркинга и възседнахме мотора. Тя обви ръце около гърдите ми и аз сложих ръка върху тях.

Поех си въздух.

— Радвам се, че дойде с мен тази вечер, Вrab. Никога не съм се забавлявал така по време на бой.

Тя подпря брадичка на рамото ми.

— Защото се опитваше да спечелиш баса.

Обърнах се и я погледнах в очите.

— И още как.

Тя повдигна вежди.

— Затова ли беше в такова лошо настроение днес? Знаел си, че са поправили бойлерите и че довечера си тръгвам?

За миг се изгубих в очите ѝ. После реших, че е по-добре да замълча. Запалих и потеглих към апартамента... по-бавно от всякога. Когато ни спираше светофар, изпитвах неимоверна радост да сложа ръка на нейната или на коляното ѝ. Тя като че ли нямаше нищо против, а аз бях на седмото небе от щастие.

Спряхме пред блока и Аби слезе от мотора с отдавна отработено движение.

— Мразя, когато се прибират първи. Имам чувството, че ги прекъсвам.

— Свиквай. Това е твоят дом за следващите четири седмици — казах аз и се обърнах с гръб към нея. — Качвай се.

— Какво?

— Хайде, ще те занеса догоре.

Тя се засмя и скочи на гърба ми. Хванах я за бедрата и хукнах нагоре по стълбите. Америка отвори вратата още преди да сме стигнали и се ухили.

— Вижте се само. Ако не знаех...

— Стига, Мер — обади се Шепли от дивана.

Супер. Шепли беше в едно от неговите си настроения.

Америка се усмихна, сякаш бе казала повече, отколкото трябва, и отвори широко вратата, за да минем. Отпуснах се на фотьойла, без да пускам Вrabчо. Когато се облегнах върху нея, тя изписка и игриво се опита да отблъсне тежестта ми.

— Много си весел тази вечер, Трав. Какво става? — попита Америка.

— Току-що спечелих купчина пари, Мер. Два пъти повече, отколкото очаквах. Как да не съм щастлив?

— Не, нещо друго е — ухили се тя, докато гледаше как потупвам Аби по бедрото.

— Мер — предупреди я Шепли.

— Добре, ще сменя темата. Паркър не те ли покани този уикенд на купона на „Сигма Тау“, Аби?

Чувството за лекота мигом се изпари и аз се обърнах към Аби.

— Тъъ... да. Няма ли всички да ходим?

— Аз съм там — отговори Шепли, загледан в телевизора.

— Значи и аз — каза Америка и ме погледна очаквателно.

Това беше примамка. Надяваше се да клъвна и сам да предложи да отида с тях, но аз повече се притеснявах от шибаната покана на Паркър.

— Той ще те вземе ли?

— Не, само ме покани на купона.

На лицето на Америка се изписа палава усмивка. Щеше да се пръсне от нетърпение.

— Да, но каза, че ще се видите там. Много е сладък.

Стрелнах я подразнено с очи, после се обърнах към Аби.

— Ще отидеш ли?

— Казах му, че ще отида — сви рамене тя. — А ти?

— Да — отвърнах, без да се поколебая.

Все пак това не беше купон за двойки, само за пиене на бира. Нямах нищо против тези събирания. А и в никакъв случай не възнамерявах да допусна Паркър да прекара цяла нощ с нея. Тя щеше да се върне... пфу, не исках дори да го мисля. Той щеше да я заслепи с лъскавата си усмивка или да я заведе в ресторанта на родителите си, за да се изфука с парите си, или да намери друг начин да се пъхне в гащите ѝ. Шепли ме погледна.

— Миналата седмица каза, че няма да ходиш.

— Размислих, Шеп. Какъв е проблемът?

— А, никакъв — измърмори той и си отиде в стаята.

Америка се намръщи.

— Знаеш какъв е проблемът. Защо просто не спреш да го дразниш и не се свърши вече?

Тя последва Шепли и гласовете им утихнаха зад затворената врата.

— Е, радвам се, че всички знаят — каза Аби.

Тя не беше единствената обърквана от поведението на Шепли. Само допреди малко той ме дразнеше за чувствата ми към нея, а сега се държеше като малка кучка. Какво се бе случило междувременно, та да откачи така? Сигурни щеше да се почувства по-добре, когато разбереше, че всъщност съм приключил с другите момичета и желая само Аби. Може би признанието ми, че държа на нея, го беше разтревожило. Аз не бях най-надеждното гадже. Да. В това имаше някаква логика.

Исправих се.

— Ще си взема душ.

— Имат ли някакви проблеми? — попита Аби.

— Не, просто го тресе параноята.

— Заради нас — предположи тя.

Главата ми се замая. Тя каза „нас“.

— Какво? — изгледа ме подозрително тя.

— Права си. Заради нас е. Недей да заспиваш, моля те. Искам да поговорим за нещо.

Изкъпах се за пет минути, но останах още пет под струята вода, за да измисля какво да кажа на Аби. Не биваше да губя повече време. Следващия месец тя щеше да живее тук и това беше идеалният момент да ѝ докажа, че не съм този, за когото ме мисли. Бях различен, поне за нея, и през следващите четири седмици трябваше да разпръсна всичките ѝ подозрения.

Излязох изпод душа и се подсуших, развълнуван и адски нервен от притеснения какво ще се случи след този разговор. Точно преди да отворя вратата, чух шумолене в коридора.

Америка каза нещо с отчаян глас. Открехнах леко вратата и се заслушах.

— Ти ми обеща, Аби — каза Шепли. — Когато ти казах да му прощаваш повече, нямах предвид да започваш връзка с него! Мислех, че сте само приятели!

— Такива сме — отвърна Аби.

— Не, не сте!

— Миличък, казах ти, че всичко ще бъде наред — намеси се Америка.

— Защо упорстваш, Мер? Казах ти какво ще се случи!

— А аз ти казах, че няма! Не ми ли вярваш?

Шепли се прибра ядосан в стаята си.

След няколко секунди тишина отново се чу гласът на Америка:

— Просто не мога да му набия в главата, че каквото и да става между вас с Травис, то няма да ни засегне. Но той се е парил неведнъж. Не ми вярва.

По дяволите, Шепли. Това не беше идеалният развой на събитията. Отворих още малко вратата, колкото да виждам лицето на Аби.

— За какво говориш, Мер? Ние с Травис не сме заедно. Ние сме само приятели. Чу го какво каза... той не се интересува от мен по този начин.

Мамка му. Ставаше все по-зле.

— Ти си го чула? — изненада се Америка.

— Да.

— И му вярваш?

Аби сви рамене.

— Няма значение. Нищо няма да се случи. Той ми каза, че не гледа на мен по този начин. Освен това изпитва страх от обвързване, пък и трудно бих могла да си намеря приятелка, с която да не е спал, като изключим теб. А и не съм в състояние да понасям променливото му настроение. Не мога да повярвам, че Шепли мисли другояче.

Всичките ми надежди се изпариха. Разочарованието ме смаза. Няколко секунди болката беше непоносима... докато не позволих гневът да надделее. Гневът винаги е по-лесен за овладяване.

— Защото той не само познава Травис... той е говорил с него, Аби.

— Какво имаш предвид?

— Мер? — извика Шеп от спалнята.

Америка въздъхна.

— Ти си най-добрата ми приятелка. Понякога си мисля, че те познавам по-добре, отколкото самата ти се познаваш. Гледам ви заедно и единствената разлика между нас двамата с Шеп и вас двамата с Травис е, че ние правим секс. Други няма.

— Има огромна, наистина огромна разлика. Шеп води ли момичета вкъщи всяка вечер? Ти отиваш ли на купона утро с намерението да се видиш с момче, с когото определено е възможно да се стигне до връзка? Знаеш, че не мога да бъди гадже на Травис, Мер. Не разбирам защо изобщо го обсъждаме.

— Не си въобразявам, Аби. Последния месец прекарваш цялото си време с него. Признай си, че имаш чувства.

Не можех да издържа и дума повече.

— Зарежи, Мер — обадох се аз.

Момичетата подскочиха, като чуха гласа ми. Очите на Аби срещнаха моите. В погледа ѝ не се четеше нито смущение, нито

съжаление, което само ме вбеси още повече. Бях си подал главата от черупката и тя беше прерязала гърлото ми.

Прибрах се в стаята си, преди да кажа нещо гадно. Седнах, но това не помогна. Станах, крачих напред-назад, правих лицеви опори, но без никаква полза. Стените ме притискаха, а вътре в мен кипеше ярост, готова да изригне всеки момент.

Единственото спасение беше да изляза от апартамента, да си проветря главата и да се опитам да се отпусна с няколко шота. „Вратата“. Можех да отида във „Вратата“. Ками беше на бара. Тя можеше да ми каже какво да правя. Винаги знаеше как да ме успокои. И затова Трентън я харесваше. Тя имаше трима по-малки братя и окото ѝ не мигваше, когато станеше въпрос за проблемите ни с гнева.

Нахлузих джинси и тениска, грабнах тъмните си очила, ключовете за мотора и якето си и се обух, преди да изляза в коридора.

Когато ме видя, очите на Аби се разшириха. Добре че бях сложил очилата. Не исках да види болката в погледа ми.

— Излизаш ли? — попита тя, като се изправи. — Къде отиваш?

— Навън — отвърнах аз, без да обръщам внимание на умолителния ѝ тон.

ДЕСЕТА ГЛАВА

СЪСИПАН

На Ками не ѝ трябваше много време да разбере, че не съм добра компания. Подаваше ми бирите една след друга, докато седях на обичайното си място на бара във „Вратата“. Цветовете от лампите на тавана се гонеха из помещението, а музиката беше достатъчно силна, за да удави мислите ми.

Кутията ми червено „Марлборо“ беше почти празна, но не това беше причината за тежестта в гърдите ми. Бяха минали няколко момичета, които се бяха опитали да завържат разговор, но аз не можех да откъсна очи от изгорялата до половината цигара между пръстите ми. Пепелта беше толкова дълга, че беше въпрос на време да падне, след което наблюдавах горящите точици по края на хартията и се мъчех да отклоня вниманието си от задушавашите чувства, които музиката не бе успяла да заглуши.

Когато тълпата се разреди и Ками спря да лети с хиляда мили в час, тя сложи празна чаша пред мен и я напълни догоре с „Джим Бийм“. Посегнах да я взема, но тя сложи татуираните си пръсти върху кожената лента на китката ми. Когато свиеше юмруци, получаваше се надписът „Кукличка“.

— Добре, Трав. Да чуем.

— Какво да чуеш? — попитах аз в немощен опит да се измъкна.

Тя поклати глава.

— За момичето?

Чашата докосна устните ми и аз изметнах глава назад, докато парещата течност се стичаше по гърлото ми.

— Какво момиче?

Ками завъртя очи.

— Какво момиче. Ти сериозно ли? За каква ме взимаш?

— Добре, добре. Тя е гълъбица.

— Гълъбица ли? Шегуваш се.

Изсмях се.

— Аби е гълъбица. Дяволска гълъбица, която така завъртя главата ми, че не мога да мисля ясно. Всичко е толкова объркано, Кам. Всички правила, които някога съм имал, падат едно след едно. Аз съм лигльо. По-лошо... аз съм Шеп.

Ками се засмя.

— Не бъди лош.

— Права си. Шепли е добро момче.

— Не бъди лош и към себе си — каза тя, като хвърли парцал върху бара и започна да го бърше в кръг. — Господи, Трав, влюбването не е грях.

Огледах се.

— Обърках се. На мен ли говориш или на Господ?

— Сериозно. Значи имаш чувства към нея. И?

— Тя ме мрази.

— Не може да бъде.

— Наистина, чух я тази вечер. Случайно. Мисли ме за мръсник.

— Така ли каза?

— В общи линии.

— Ами ти донякъде си такъв.

— Много ти благодаря — намръщих се аз.

Тя протегна ръце, подпряла лакти на бара.

— Можеш ли да възразиш, като имаш предвид досегашното си поведение? Искам да кажа... може би за нея няма да си такъв. Може би за нея ще бъдеш по-добър.

Тя наля още едно малко и аз не й дадох шанс да ме спре, преди да го гаврътна.

— Права си. Наистина се държах като мръсник. Мога ли да се променя? Не знам, мамка му. Може би не толкова, че да я заслужа.

Ками сви рамене и прибра бутилката.

— Мисля, че трябва да я оставиш тя да прецени.

Запалих цигара, вдишах дълбоко и допълних бездруго опушеното помещение с дима от дробовете си.

— Хвърли още една бира.

— Трав, мисля, че ти достатъчно.

— Мамка му, Ками, просто ми я дай.

Когато се събудих, през щорите се процеждаха лъчите на следобедното слънце, но можеше и да е обяд посред бяла пясъчна

пустиня. Клепачите ми веднага се затвориха.

В устата ми лепнеше комбинация от сутрешен дъх, химикали и котешка пикня. Мразех неизбежния вкус, който оставаше след нощ на тежко пиянство.

Опитах се да си спомня нещо от изминалата нощ, но без полза. Със сигурност имаше веселба, но къде и с кого — оставаше пълна загадка.

Погледнах наляво и видях, че завивките са дръпнати. Аби вече беше станала. Босите ми крака зашляпаха странно по пода, докато се тътрех по коридора. Намерих Аби заспала на фотьойла. Спрях се, обзет от объркване и паника. Мозъкът ми още се къпеше в алкохол, който смазваше всичките ми мисли. Защо не беше спала в леглото? Какво бях направил, та да отиде да спи на стола? Сърцето ми заби лудо. В този момент ги видях: две празни опаковки от презервативи.

Мамка му. Мамка му! Изведнъж на вълни ме връхлетяха спомени от предната нощ: как продължих да пия, как две момичета не си тръгнаха, когато се опитах да ги пропъдя, как накрая им предложих да им покажа какво значи удоволствие — едновременно — и как те въодушевено приеха идеята.

Захлупих лице в шепите си. Бях ги довел тук. Бях ги изчукал тук. Аби вероятно беше чула всичко. О, боже. Не можеше да сгафя повече. Нямах как да е по-лошо. Щом се събудеше, тя щеше да си събере багажа и да си тръгне.

Седнах на дивана, все така закрил устата и носа си с ръце, и се загледах в нея. Трябваше да оправя тази каша. Как?

В ума ми се блъскаха идеи, една от друга по-глупави. Времето ми изтичаше. Върнах се в стаята си възможно най-тихо, преоблякох се и се промъкнах в стаята на Шепли.

Америка се размърда и Шепли вдигна глава.

— Какво правиш, Трав? — прошепна той.

— Трябва да взема колата ти. Само за малко. Да купя някои неща.

— Добре... — отвърна той объркано.

Ключовете издрънчаха, като ги взех от шкафчето му, после се спрях за секунда.

— Направи ми услуга. Ако тя се събуди, преди да съм се върнал, задръж я, става ли?

Шепли си пое дълбоко въздух.

— Ще се опитам, Травис, но... човече, снощи беше...

— Много зле, нали?

Той направи физиономия.

— Не мисля, че тя ще остане, братовчед. Съжалявам.

Аз кимнах.

— Просто опитай.

Преди да изляза от апартамента, хвърлих за последно поглед към спящото лице на Аби и се разбързах още повече. Чарджърът едва издържаше на скоростта, с която исках да се движа.

Точно преди да стигна до пазара, ме хвана червен светофар и аз изкрещях, удряйки по волана:

— Майната ти, превключвай!

След няколко секунди отново светна зелено и аз потеглих със свистене на гумите.

Паркирах и се втурнах в магазина. Грабнах количка с пълното съзнание, че изглеждам като луд. Обикалях пътеките между щандовете и хвърлях вътре всичко, което мислех, че харесва, или си спомнях, че е яла, или дори че някога е споменавала. От един рафт висеше нещо розово и меко и дори то се озова в количката.

Извинението нямаше да я накара да остане, но може би жестът щеше да успее. Спрях на няколко крачки от касата. Бях отчаян. Нямаше да се получи.

— Господине? Готов ли сте?

Поклатих унило глава.

— Не... не знам.

Жената ме изгледа и пъкна ръце в джобовете на бяло-жълтата си раирана престилка.

— Търсите ли нещо? Мога ли да ви помогна?

Не отговорих само избутах количката до касата. Гледах я как маркира любимите храни на Аби. Това беше най-тъпата идея в историята и единствената жива жена, за която ми пукаше щеше да ми се изсмее, докато си приготвяше багажа.

— Осемдесет и четири долара и седемдесет и седем цента.

Подадох ѝ дебитната си карта, а тя ми връчи торбите. Втурнах се към паркинга и след секунди чарджърът вече издухваше всички паяжини от тръбите си на път към апартамента.

Изкачих се по стълбите, като взимах по две стъпала наведнъж, и влетях през вратата. Над облегалката на дивана се виждаха главите на Америка и Шепли. Телевизорът беше включен, но без звук. Слава богу. Тя още спеше. Торбите се удариха в плота, когато ги оставих, но после се опитах да не вдигам много шум с шкафовете, докато прибирах покупките.

— Обадете ми се, когато Вrab се събуди — помолих аз тихо. — Взел съм спагети, палачинки, ягоди и онази овесена гадост с шоколад. Тя обича „Фрути Пeбълс“, нали, Мер? — обърнах се аз.

Аби беше будна и ме гледаше от стола. Спиралата беше размазана под очите ѝ. Тя изглеждаше точно толкова зле, колкото се чувствах аз.

— Здравсти, Вrabчо.

Тя впери празен поглед в мен. Направих няколко крачки към дневната, по-нервен, отколкото бях на първия си бой.

— Гладна ли си, Вrab? Ще ти направя палачинки. Или... има и овесена каша. Взел съм ти и от онази розова пяна, с която се бръснат момичетата, и сешоар, и... само секунда, ето тук е.

Взех едната торба и я изсипах на дивана в дневната.

Докато търсех розовата гадост, която си мислех, че тя ще хареса, погледът ми попадна върху багажа на Аби: готов, чакащ до вратата. Коремът ми се сви и памучният вкус в устата ми се завърна. Излязох в коридора, като се опитвах да се овладеея.

— Багажът ти е събран.

— Знам.

В гърдите ме опари физическа болка.

— Ти си тръгваш.

Аби погледна към Америка, която беше вперила очи в мен, сякаш искаше да ме убие на място.

— Нима очакваше да остане?

— Миличка... — прошепна Шепли.

— Хич и не започвай, Шеп. Да не си посмял да го защитаваш — процеди тя през зъби.

Аз преглътнах.

— Толкова съжалявам, Вrab. Не знам какво да кажа.

— Хайде, Аби. — Америка стана и я дръпна за ръката, но Аби не помръдна. Направих крачка напред, но Америка ме заплаши с пръст.

— Травис, господ да ми е на помощ, ако се опиташ да я спреш, ще те заляе с бензин и ще те подпали в съня ти!

— Америка — обади се отново Шепли.

Положението бързо се влошаваше от всички възможни посоки.

— Всичко е наред — каза Аби.

— Какво искаш да кажеш? — попита Шепли.

Тя завъртя очи и ме посочи.

— Снощи Травис си е довел жени от бара — какво толкова?

Затворих очи и се помъчих да разсея болката. Толкова се страхувах, че ще поиска да си тръгне, че не ми беше хрумвало, че може да не ѝ пука.

Америка се намръщи.

— Ти нямаш нищо против случилото се?

Аби се огледа.

— Травис може да води тук когото си поиска. Това е неговият апартамент.

Аз преглътнах буцата, заседнала в гърлото ми.

— Значи не си си събрала багажа? — попита той.

Тя поклати глава и погледна часовника.

— Не, а сега трябва да разопаковам всичко. Освен това трябва да ям, да се изкъпя, да се облека... — каза тя и отиде в банята.

Америка ме изгледа убийствено, но аз не ѝ обърнах внимание. Приблжих се до вратата на банята и тихо почуках.

— Вrab?

— Да? — отговори приглушен глас.

— Оставаш ли?

Затворих очи в очакване на наказанието.

— Бих могла да си тръгна, ако искаш, но басът си е бас.

Ударих глава във вратата.

— Не искам да си тръгваш, но няма да ти се разсърдя, ако го направиш.

— Искаш да кажеш, че ме освобождаваш от баса ли?

Отговорът беше лесен, но не исках да я принуждавам да стои тук, ако не иска. В същото време мисълта да я пусна да си върви ме ужасяваше.

— Ако кажа „да“, ще си тръгнеш ли?

— Ами да. Аз не живея тук, глупчо — отвърна тя с неискрен смях.

Не можех да разбера дали е разстроена, или просто уморена от нощта, прекарана на фотьойла, но ако беше първото, нямаше начин да я пусна. Повече никога нямаше да я видя.

— Тогава не, басът е още в сила.

— Може ли сега да се изкъпя? — попита тя пресипнало.

— Да...

Америка се появи с тежка крачка в коридора и спря точно пред мен.

— Ти, егоистично копеле такова — изръмжа тя и тресна вратата на стаята на Шепли зад гърба си.

Отидох в стаята си, грабнах хавлията и чехлите ѝ и се върнах пред вратата на банята. Очевидно щеше да остане, но целуването на задници винаги вършеше добра работа.

— Врабчо? Нося ти някои неща.

— Остави ги на мивката.

Отворих вратата и оставих нещата ѝ на ръба на мивката, забол поглед в пода.

— Откачих. Чух те как описваш на Америка нещата, които не понасяш в мен, и побеснях. Искях само да изляза и да пийна нещо, за да си събера мислите, но преди да се усетя, се бях натряскал и тези момичета... — Замълчах, опитвайки се да овладеем гласа си. — Събудих се тази сутрин и теб те нямаше, а като те намерих на фотьойла и видях опаковките на пода, направо ми призля.

— Можеше просто да ме попиташ, вместо да харчиш цяло състояние в супермаркета, за да ме подкупваш.

— Не ми пука за парите, Враб. Боях се, че ще си тръгнеш и повече никога няма да ми проговориш.

— Не съм искала да нараня чувствата ти — каза тя искрено.

— Знам. И знам, че е все едно какво ще ти кажа сега, защото оплесках всичко... както винаги.

— Трав?

— Да?

— Моля те, недей да караш пиян. Става ли?

Искаше ми се да кажа още нещо, да се извиня отново, да ѝ обясня, че съм си изгубил ума по нея, че наистина полудявам, защото

не знам какво да правя с тези чувства, но думите просто не идваха. Мислех само за факта, че след всичко, което се беше случило, след всичко, което бях казал, единствената ѝ реакция бе да ме упрекне, че съм карал пиян.

— Да, става — казах аз и затворих вратата.

Часове наред се правих, че зяпам телевизия, докато Аби се гласеше в банята за купона в братството, а после реших да се облека, преди да ѝ е потрябвала стаята.

В гардероба висеше сравнително изгладена бяла риза, така че грабнах нея и джинси. Почувствах се глупаво, докато се борех с копчето на ръкавела пред огледалото. Накрая се отказах и навих ръкавите до лактите. Това беше повече в мой стил.

Излязох от стаята и отново се отпуснах на дивана. Чух как се затваря вратата на банята и как босите крачета на Аби шляпат по пода.

Часовникът ми не помръдваше, а по телевизията, естествено, не даваха нищо, освен дръзки спасителни акции и реклами на рендета. Бях изнервен и отегчен, а при мен това не е добра комбинация.

Когато търпението ми се изчерпа, почуках на вратата на стаята.

— Влез — извика Аби отвътре.

Тя стоеше в средата на стаята, а пред нея имаше чифт обувки на високи токове. Аби винаги беше красива, но тази вечер беше съвършена. Приличаше на момиче от корицата на някое модно списание, от онези, които са наредени точно пред касите в магазините. Всеки сантиметър от тялото ѝ беше намазан, гладък, лъснат до съвършенство. Едва не си паднах на задника. Не можех да помръдна; стоях сащисан, а го най-сетне успях да отроня една-единствена дума:

— Леле.

Тя се усмихна и погледна роклята си.

Сладката ѝ усмивка ме върна в действителността.

— Изглеждаш удивително — казах аз, без да откъсвам очи от нея.

Тя се наведе, за да си обуе обувките. Тясната ѝ рокля се повдигна леко нагоре и оголи още сантиметър от бедрата ѝ.

После се изправи и бързо ме измери с поглед.

— И ти изглеждаш добре.

Пъхнах ръце в джобовете си и се сдържах да не изтърся: „Мисля, че се влюбвам в теб“ или някоя подобна глупост, която се въртеше в

главата ми.

Подадох ѝ ръка и тя ми позволи да я отведа до дневната.

— Паркър ще хлъцне, като те види — отбеляза Америка.

Като цяло тя беше добро момиче, но вече започвах да разбирам колко гадна може да бъде, ако не си от нейната страна. Сдържах се да не я спъна, докато вървахме към чарджъра на Шепли, и мълчах по целия път до къщата на „Сигма Тау“.

В мига, в който Шепли отвори вратата на колата, се чу силната противна музика, която се носеше от къщата. Разни двойки се целуваха и натискаха, навсякъде летяха първокурсници, които се опитваха да сведат щетите над двора до минимум, момичета от сестринството се разхождаха ръка за ръка на малки групички и се мъчеха да не заклещят тънките си токове в тревата.

Двамата с Шепли тръгнахме напред, а Америка и Аби вървяха зад нас. Изритах червена пластмасова чаша от пътя си и отворих вратата. Аби за пореден път не забеляза жеста ми.

На кухненския плот стоеше буре с бира, а до него — кула от червени чаши. Напълних две и подадох едната на Аби.

— Не взимай от никого, освен от мен и от Шеп — прошепнах в ухото ѝ. — Не искам някой да ти сложи нещо в чашата.

Тя завъртя очи.

— Никой няма да ми сложи нищо в чашата, Травис.

Очевидно не познаваше добре някои от момчетата в братството. Всъщност и аз не бях чувал истории с конкретни имена. Кое то беше хубаво, защото ако хванех някого да прави подобни простотии, щях да му ги избия завинаги от главата.

— Просто не пий нищо, което не съм ти дал аз, моля те. Вече не си в Канзас, Вrabчо.

— Това не го бях чувала — изсумтя тя и изгълта половината си бира, преди да отлепи чашата от устните си. Умееше да пие, признавах ѝ това.

Стояхме в коридора до стълбите и се опитвахме да се преструваме, че всичко е наред.

Няколко пъти до нас се спираха момчета от братството и момичета от сестринството, но бързо ги отпращах. Надявах се Аби да забележи, но не би.

— Искаш ли да танцуваме? — подръпнах я аз за ръката.

— Не, благодаря.

Не можех да я виня след предната нощ. Имах късмет, че изобщо ми говори.

Тя докосна рамото ми с тънките си нежни пръсти.

— Просто съм уморена, Трав.

Сложих ръка върху нейната и понечих отново да ѝ се извиня, да ѝ кажа, че се мразя за това, което бях направил, но погледът ѝ се насочи към някого зад гърба ми.

— Здравсти, Аби! Значи успя.

Кожата на врата ми настръхна. Паркър Хейс.

Очите на Аби светнаха и тя бързо дръпна ръката си изпод моята.

— Да, тук сме вече от час.

— Изглеждаш невероятно! — изкрещя той.

Аз му се озъбих, но той беше толкова захласнат по Аби, че не забеляза.

— Благодаря! — усмихна се тя.

Помислих си, че не съм единственият, който успява да я накара да се усмихне по този начин, и изведнъж ми стана трудно да овладявам гнева си.

Паркър кимна към дневната и се усмихна.

— Искаш ли да танцуваме?

— Не, малко съм уморена.

Леко чувство на облекчение поуталожи гнева ми. Проблемът не беше в нея, тя наистина беше уморена и не ѝ се танцуваше. Скоро обаче яростта ми се върна. Тя беше уморена, защото беше стояла будна половината нощ заради шума с момичетата, които бях завел у дома, а другата половина беше прекарала на фотьойла. И сега Паркър беше тук, долетял като рицар на бял кон, както винаги. Мръсно копеле.

Паркър ме погледна, без да се смути от изражението ми.

— Мислех, че няма да идваш.

— Промених решението си — отвърнах аз, като с всички сили се съдържах да не го фрасна във физиономията и да направя на пух и прах четиригодишните усилия на зъболекаря му.

— Виждам — рече Паркър, вперила поглед в Аби. — Искаш ли да се освежим навън?

Тя кимна, а аз имах чувството, че някой ми е изкарал въздуха. Аби последва Паркър нагоре по стълбите. Той се спря, за да ѝ подаде

ръка. Когато стигнаха до горе, той отвори вратата към балкона.

Аби изчезна и аз затворих очи с надеждата да спра крясъците в главата си. Всичко в мен ме тласкаше да се кача горе и да си я върна. Стиснах перилата, за да се възпра.

— Изглеждаш бесен — каза Америка, като допря чашата си до моята.

Отворих очи.

— Не. Защо?

Тя направи физиономия.

— Не ме лъжи. Къде е Аби?

— Горе. С Паркър.

— О!

— Какво трябва да значи това?

Тя сви рамене. Беше тук само от час, а в очите ѝ вече се виждаше онзи познат блясък.

— Ревнуваш.

Пристъпих от крак на крак. Не бях свикнал някой да ми говори така прямо, освен Шепли.

— Къде е Шеп?

Америка завъртя очи.

— Изпълнява дълга си на първокурсник.

— Поне няма да се наложи да чисти след това.

Тя поднесе чашата до устните си и отпи. Представа нямах как вече е успяла да се натряска така.

— Е, така ли е?

— Кое?

— Ревнуваш ли?

Намръщих се. Обикновено не се държеше толкова противно.

— Не.

— Станаха две.

— Моля?

— Станаха две лъжи.

Огледах се. Надявах се Шепли скоро да ме избави от това.

— Страшно сгафи снощи — изтърси тя с внезапно прояснен поглед.

— Знам.

Тя присви очи и ме изгледа толкова сурово, че ми се прииска да се смаля. Америка Мейсън беше сладко русо ангелче, но когато поискаше, можеше да стане страховита.

— Трябва да се отдръпнеш, Трав. — Тя вдигна очи към горния етаж. — Той е това, което тя си мисли, че иска.

Стиснах зъби. Вече го знаех, но не ми беше приятно да го чуя от Америка. Досега си мислех, че няма нищо против връзка между нас с Аби, и това някак ме успокояваше, че не е съм пълен кретен, задето я преследвам.

— Знам.

Тя повдигна вежди.

— Не мисля.

Не отговорих и избягвах погледа ѝ. Тя ме хвана за брадичката и ме стисна.

— Знаеш ли го наистина?

Опитах се да кажа нещо, но пръстите ѝ стискаха устните ми. Отдръпнах се и свалих ръката ѝ от лицето си.

— Вероятно не. Известен съм с това, че не постъпвам правилно.

Америка се взря в мен и след няколко секунди се усмихна.

— Добре.

— Моля?

Тя ме потупа по бузата и ме посочи с пръст.

— Ти, Лудо куче, си точно това, от което дойдох да я пазя. Но знаеш ли какво? Всички си имаме недостатъци. Въпреки грандиозния ти гаф може да се окажеш точно това, от което тя има нужда. Получаваш още един шанс. — Тя размаха показалеца си пред носа ми. — Само един. И не се излагай... нали се сещаш... повече от обичайното.

После се отдалечи и изчезна някъде по коридора.

Странно момиче.

Купонът течеше както обикновено: драми, едно-две сбивания, нацупени момичета, едно-две спречквания между двойки, завършващи с това, че жените си тръгват със сълзи, а зарязаните мъжкарите припадат или повръщат на непредназначени за целта места.

Погледът ми се насочваше към горния етаж по-често, отколкото ми се искаше. Въпреки че момичетата буквално си просека да ги

заведа у дома, стоях нащрек и се мъчех да не си представям как Аби и Паркър се натискат или още по-зле, че той успява да я разсмее.

— Здравсти, Травис — чух пискливо чуруликане зад гърба си.

Не се обърнах, но момичето само се погрижи да се появи в полезрението ми.

— Изглеждаш отегчен — каза то, като се облегна на дървения парапет. — Може би трябва да ти правя компания.

— Не съм отегчен. Можеш да си вървиш — отвърнах аз и отново погледнах нагоре.

Аби стоеше на площадката с гръб към стълбите.

Момичето се изкиска.

— Много си смешен.

Аби мина покрай мен и отиде при Америка. Последвах я, като оставих пияната мацка да си говори сама.

— Можете да тръгвате — каза Аби със сподавено вълнение. — Паркър предложи да ме закара.

— Какво? — изненада се Америка, а уморените ѝ очи светнаха като лагерни огньове.

— Какво? — попитах и аз, неспособен да сдържа раздражението си.

Америка се обърна към мен.

— Има ли проблем?

Изгледах я гневно. Много добре знаеше какъв ми е проблемът. Хванах Аби за лакътя и я дръпнах зад ъгъла.

— Ти дори не го познаваш.

Тя изтръгна ръката си от моята.

— Не е твоя работа, Травис.

— Да бе! Няма да позволя да се возиш с напълно непознат! Ами ако се опита да направи нещо?

— Чудесно! Той е готин!

Не можех да повярвам. Тя наистина му се връзваше.

— Паркър Хейс, Вrab? Наистина ли? Паркър Хейс. Що за име е това изобщо?

Тя скръсти ръце и вирна брадичка.

— Престани, Трав. Ставаш гаден.

Наведох се към нея. Бях разярен.

— Ако те докосне, ще го убия.

— Аз го харесвам.

Едно беше да си мисля, че се е подвела, друго беше да я чуя как го признава. Тя беше прекалено добра за мен, но по дяволите, беше прекалено добра и за Паркър Хейс. Защо се прехласваше по този идиот? Лицето ми се стегна от гнева, който пареше във вените ми.

— Чудесно. Ако те натисне на задната седалка, да не си посмяла да ми се оплачеш.

Тя зяпна, беше обидена и ядосана.

— Не се тревожи, няма! — процеди и се опита да ме заобиколи.

Осъзнах какво съм казал и я хванах за ръката. Въздъхнах, без да се обръщам.

— Не исках да кажа това, Вrab. Ако те нарани... ако дори те накара да се почувстваш неудобно, веднага ми кажи.

Раменете ѝ се отпуснаха.

— Знам, че не го мислеше. Но трябва да преодолееш тази твърде закрилническа нагласа на големия брат.

Изсмях се. Тя наистина нищо не разбираше.

— Не се правя на голям брат, Вrabчо. Ни най-малко.

Паркър се появи иззад ъгъла и пъкна ръце в джобовете си.

— Разбрахте ли се?

— Да, да тръгваме.

Тя го хвана под ръка, а аз си представих как ги настигам и му забивам един лакът в главата. В този момент Аби се обърна и ме видя как го гледам. „Престани“, каза тя с устни и продължи напред. Паркър ѝ задържа вратата и на лицето ѝ се разля широка усмивка.

Разбира се. Когато той го правеше, веднага забелязваше.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Пътуването до къщи на задната седалка на чарджъра беше потискащо. Америка събу обувките си и започна да закача Шепли по бузата с палеца на крака си, като се заливаше от смях. Той явно беше лудо влюбен нея, защото само се усмихваше на заразителния ѝ смях.

Телефонът ми иззвъня. Беше Адам.

— Имам новобранец, който ще бъде готов след час. В подземията на „Хелертон“.

— Да, но... не мога.

— Моля?

— Чу ме. Казах, че не мога.

— Ти да не си болен? — Усетих как гневът му постепенно нарастваше.

— Не. Трябва да се уверя, че Вrab ще се прибере у дома.

— Много усилия ми трябваха, за да го организирам, Мадокс.

— Знам. Съжалявам. Трябва да затварям.

Шепли паркира пред апартаментата, но поршето на Паркър не се виждаше наоколо. Въздъгнах.

— Идваш ли? — попита Шепли, като се обърна към мен.

— Да — отвърнах, забол поглед в ръцете си. — Да, идвам.

Той дръпна седалката си напред, за да изляза, и аз спрях до дребничката фигура на Америка.

— Няма за какво да се притесняваш, Трав. Повярвай ми.

Кимнах и ги последвах нагоре по стълбите. Те се прибраха в стаята на Шепли и затвориха вратата. Аз се отпуснах на фотьойла, заслушан в безкрайното кискане на Америка. Опитвах се да не си представям как Паркър слага ръка на коляното на Аби... или на бедрото ѝ.

След по-малко от десет минути отвън се чу двигател и отидох до вратата. Стиснах дръжката. Чух стъпки на двама пуши нагоре по стълбите. Единият беше на токчета. Заля ме вълна на облекчение. Аби се беше прибрала.

През вратата се чуваше само приглушен шепот. Когато всичко утихна и дръжката се завъртя, бързо отворих отвътре.

Аби полетя през прага и аз я улових за ръката.

— Леко, грацийо.

Тя веднага се обърна да види изражението на Паркър. То беше напрегнато, сякаш не знаеше какво да мисли, но бързо окопити.

— Да има унизени зарязани момичета, които да закарам? — попита той, като се престори, че наднича в апартамента.

Изгледах го кръвнишки. Биваше си го самочувствието му.

— Не започвай.

Паркър се усмихна и намигна на Аби.

— Винаги го тормозя. Вече не се случва толкова често, откакто схвана, че е по-лесно да идват със собствените си коли.

— Това опростява нещата — включи се Аби, като ме погледна развеселено.

— Не е смешно, Враб.

— Враб ли? — учуди се Паркър.

— Съкратено от „Врабчо“. Просто прякор, не знам как го измисли — обясни тя неспокойно.

— Ще трябва да ме посветиш, когато разбереш. Звучи интересно — усмихна се Паркър. — Лека нощ, Аби.

— По-скоро добро утро — отвърна тя.

— И това също — извика той с усмивка, от която ми идеше да повърна.

Аби изглеждаше зашеметена и аз треснах вратата, за да я върна в реалността. Тя подскочи.

— Какво?

Отдалечих се към стаята си, а тя ме последва по петите. Спря се на вратата и заподскача на един крак, докато събуваше обувката от другия.

— Той е мило момче, Трав.

Гледах я как се мъчи да запази равновесие и накрая реших да ѝ помогна, преди да се е пребила.

— Ще пострадаш.

Прегърнах я с една ръка през кръста, а с другата събух обувките ѝ. После свалих ризата си и я захвърлих в ъгъла.

За моя изненада Аби се пресегна към гърба си, разкопча роклята и я свали, след което нахлузи тениска през главата си. После направи някакъв фокус със сутиена си и го измъкна през ръката си. Май всички жени знаят този номер.

— Убедена съм, че нямам нищо, което вече не си виждал — завъртя очи тя.

Седна на леглото и пъкна крака между завивката и чаршафите. Гледах я как се сгущва във възглавницата. После събух джинсите си и ги изритах в ъгъла.

Тя се беше свила на кълбо и ме чакаше да си легна. Подразних се, че току-що се беше возила при Паркър, а после се съблече пред мен, сякаш нямаше никакво значение, но и крайна сметка аз бях виновен за платоничните ни отношения.

Много неща се трупаха в мен и не знаех какво да ги правя. Когато склучвахме облога, през ум не ми минаваше, че тя ще излиза с Паркър. Ако направех сцена, само щях да я пратя в лапите му. Дълбоко в себе си знаех, че съм готов на всичко, за да я задържа. Ако потискането на ревност означаваше повече време с Аби, точно това щях да направя.

Мушнах се в леглото до нея и сложих ръка на хълбока ѝ.

— Пропуснах бой тази вечер. Адам се обади. Не отидох.

— Защо? — обърна се тя с лице към мен.

— Искях да се уверя, че ще се прибереш.

Тя сбърчи нос.

— Нямам нужда от бавачка.

Прокарах пръст по ръката ѝ. Беше толкова топла.

— Знам. Сигурно още се чувствам зле заради онази вечер.

— Казах ти, че не ми пука.

— Затова ли спа на фотьойла? Защото не ти пука?

— Не можах да заспя, след като... приятелките ти си тръгнаха.

— Спа си чудесно на фотьойла. Защо не можеше да спиш при мен?

— Искаш да кажеш при човек, който вони като двете винени мушици, които току-що е отпратил да си вървят? Не знам! Колко егоистично от моя страна!

Присвих се, мъчейки се да прогоня образа от главата си.

— Казах ти, че съжалявам.

— А аз ти казах, че не ми пука. Лека нощ.

След тези думи се обърна на другата страна.

Плъзнах ръка по възглавницата и я сложих върху нейната, докосвайки кожата между пръстите ѝ. Наведох се и я целунах по косата.

— Бях много уплашен, че повече няма да ми проговориш... Но, по-лошо е, когато си безразлична.

— Какво искаш от мен, Травис? Не искаш да се разстройвам от постъпката ти, но искаш да ми пука. Казваш на Америка, че не искаш да излизаш с мен, но когато аз кажа същото толкова се вбесяваш, че се напиваш като талпа. Не те разбирам.

Думите ѝ ме изненадаха.

— Затова ли каза тези неща на Америка? Защото аз казах, че не бих излязъл с теб?

Лицето ѝ изразяваше едновременно шок и гняв.

— Не, казах го, защото го мислех. Но не исках да те засегна.

— А аз го казах, защото не искам да съсипя нещо. Дори не знам как да бъда такъв, какъвто ти заслужаваш. Просто се опитвах да го измисля.

Призляваше ми, докато го изричах, но трябваше.

— Каквото и да значи това. Трябва да поспя. Имам среща довечера.

— С Паркър?

— Да. Може ли да спя вече, моля?

— Естествено.

Станах от леглото и излязох от стаята. Аби не каза и дума. Седнах на фотьойла и включих телевизора. Дотук с овладяването на гнева. Мамка му, тази жена ми беше влязла под кожата. Все едно говорех с черна дупка. Нямахше никакво значение какво ще кажа, дори в няколкото случая, когато ясно бях признал чувствата си. Избирателното ѝ чуване ме вбесяваше. Не можех да стигна до нея, а когато бях прям, това я ядосваше.

Половин час по-късно изгря слънцето. Въпреки че не ми беше минало съвсем, успях да задрема.

След няколко секунди извън телефонът ми. Скочих и започнах да го търся, все още полузаспал.

— Да?

— Добро утро, задник! — прогърмя гласът на Трентън в ухото ми.

— Колко е часът? — попитах аз и погледнах към телевизора. Вървяха съботни анимации.

— Десет и нещо. Трябва да ми помогнеш за пикапа на татко. Не пали.

— Трент — прозинах се аз, — нищо не разбирам от коли. Затова имам мотор.

— Тогава питай Шепли. След час трябва да тръгна за работа, а не искам да оставя татко без кола.

Пак се прозинах.

— Мамка му, Трент, цяла нощ не съм мигнал. Какво прави Тайлър?

— Довлечи си задника тук! — извика той и ми затвори.

Хвърлих телефона си на дивана, после погледнах часовника на телевизора. Трент не беше излъгал: беше десет и дваайсет.

Вратата на Шепли беше затворена и аз се заслушах около минута, преди да почукам два пъти и да пхна глава вътре.

— Ей, Шеп. Шепли!

— Какво?

Гласът му звучеше така, сякаш беше глътнал шепа чакъл и го беше прокарал с киселина.

— Трябва да ми помогнеш.

Америка измрънка, но не помръдна.

— За какво?

Той седна, взе една тениска от пода и я нахлузи през главата си.

— Пикапът на татко не пали.

Шепли се облече и се наведе над Америка.

— Отивам за няколко часа до Джими, миличка.

— Хм?

Той я целуна по челото.

— Трябва да помогна на Травис за пикапа на Джими. Ще се върна.

— Добре — отвърна Америка и заспа, преди да е излязъл от стаята.

Той си обу маратонките в дневната, взе си ключовете и ме погледна.

— Ти няма ли да идваш?

Затътрих се към стаята си, влачейки се като човек, който е спал само четири часа, при това недобре. Навлякох един потник, суитшърт с емблемата на Източния и джинси. Стараех се да вдигам колкото може по-малко шум. На излизане завъртях дръжката на вратата, но се спрях за секунда. Аби лежеше с гръб към мен, дишаше равномерно, а голите ѝ крака бяха опънати в различни посоки. Изпитах почти непреодолимо желание да се мушна в леглото до нея.

— Хайде! — извика Шепли.

Затворих вратата и го последвах до чарджъра. Твърде уморени, за да разговаряме, двамата се редувахме да се прозяваме, докато стигнахме до къщата на татко.

Чакълената алея заскърца под гумите и магнах на Трентън и татко, преди да сляза.

Пикапът на татко беше паркиран пред къщата. Беше хладно и пъгнах ръце в джобовете на суитшърта си. Окапалите листа шумоляха под краката ми, докато вървах през моравата.

— Ехе, здрасти, Шепли — усмихна се татко.

— Здравсти, чичо Джим. Чувам, че стартерът на пикапа ти създава проблеми.

Татко сложи ръка на кръглото си шкембе.

— Така мислим... така мислим — кимна той, загледан замислено в двигателя.

— А защо мислите така? — попита Шепли, като нави ръкавите си.

Трентън посочи металната кутия.

— Ами... стопила се е. Това ми беше първата идея.

— Има защо — отвърна Шепли. — С Трав ще изтичаме до магазин за части и ще вземем нова. Ще я монтираме и всичко ще е наред.

— Евентуално — отбелязах аз и му подадох отвертка.

Той разви болтовете на стартера и го извади. Всички вперихме поглед в стопената кутия.

Шепли показа празното място на стартера.

— Ще трябва да сменим и тези кабели. Виждаш ли следите от изгорено? Изолацията им също е стопена.

— Благодаря ти, Шеп. Аз ще си взема душ. Трябва да се приготвям за работа — каза Трентън.

Шепли му махна с отвертката, след което я хвърли в сандъчето с инструменти.

— Вие май сте имали тежка нощ — отбеляза татко.

Усмигнах се накриво.

— Така си беше.

— Как е твоята дама? Америка?

Шепли кимна, а на лицето му се разля широка усмивка.

— Добре е, Джим. Още спи.

Татко се засмя и кимна.

— А твоята млада дама?

Свих рамене.

— Не може да се каже, че е моя, татко.

— Засега — смигна той.

Лицето на Шепли посърна и той едва се сдържа да не се намръщи.

— Какво има, Шепли? Не одобряваш ли врабчето на Травис?

Шепли се изненада от нехайния начин, по който татко спомена прякора на Аби, и устата му се изкриви в начеваща усмивка.

— Не, много ми харесва. Просто тя е като сестра на Америка и се притеснявам.

Татко кимна съчувствено.

— Разбираемо. Но тази като че ли е различна, а?

Шепли сви рамене.

— Там е работата донякъде. Не ми се иска сърцето на Трав да бъде разбито за пръв път от най-добрата приятелка на Америка. Не се обиждай, Травис.

— Ти явно изобщо не ми вярваш? — намръщих се аз.

— Не е така. Добре де, така е.

Татко го докосна по рамото.

— Боиш се, че понеже това е първият опит на Травис за връзка, ще се издъни, а това ще обърка и твоите работи.

Шепли взе един мръсен парцал и си избърса ръцете.

— Неприятно ми е да си го призная, но да. Макар че работя за теб, братле, наистина.

Трентън изтича от къщата, а вратата се тресна зад гърба му. Удари ме по ръката още преди да видя, че е свил юмрук.

— До после, нещастници! — рече той и се завъртя на пети. — Нямах предвид теб, татко.

Татко се усмихна леко и поклати глава.

— Предположих, сине.

Трент също се усмихна и скочи в колата си — тъмночервен, очукан „Додж Интрепид“. Колата не минаваше за готина, дори докато бяхме в гимназията, но той я обожаваше. Най-вече защото беше изплатена.

В този момент от къщата изляз малко черно кученце и привлече вниманието ми.

Татко се усмихна и се потупа по бедрото.

— Ела тук, страхливецо.

Кученцето пристъпи плахо напред, после се скри обратно в къщата и се разля.

— Как е? — попитах аз.

— Два пъти пишка в банята.

— Съжалявам — извиних се аз.

Шепли се разсмя.

— Поне е схванал къде е правилното място.

Татко кимна и махна примирено с ръка.

— Само до утре — казах аз.

— Няма проблем, синко. Развлича ни. Трент се забавлява с него.

— Хубаво — усмихнах се аз.

— Та докъде бяхме стигнали? — попита татко.

Аз потрих ръката си, която пулсираше от юмрука на Трент.

— Шепли тъкмо ми напомняше каква кръгла нула съм по отношение на момичетата.

Шепли се изсмя.

— Ти си много неща, Трав, но кръглата нула не е между тях. Просто мисля, че имаш доста хляб да изядеш, а като гледам характерите на двама ви с Аби, не бих заложил на теб.

Тялото ми се напрегна и изпънах рамене.

— Аби няма лош характер.

Татко ми махна да си трая.

— Успокой се бе, келеш. Никой нищо лошо не е казала, Аби.

— Наистина няма лош характер.

— Добре — усмихна се татко.

Той винаги знаеше как да се справи с момчетата си, когато станеше напечено, и обикновено се опитваше да ни помири, преди нещата да са стигнали твърде далеч. Шепли хвърли мръсния парцал върху сандъчето с инструменти.

— Да вървим да вземем частта.

— Каж ми колко ти дължа.

Поклатих глава.

— Аз ще се оправя, татко. Реванширам се за кучето.

Татко се усмихна и се зае да подрежда сандъчето с инструменти, което Трентън беше разхвърлял.

— Добре тогава. Ще се видим след малко.

Двамата с Шепли се качихме в чарджъра и се отправихме към магазина за части. Настъпваше студен фронт. Стисках краищата на ръкавите си в юмруци, за да си стопля ръцете.

— Адски студ — отбеляза Шепли.

— Определено.

— Мисля, че кутрето ще й хареса.

— Надявам се.

След още няколко пресечки мълчание Шепли кимна с глава.

— Не съм искал да обидя Аби. Нали ти е ясно?

— Ясно ми е.

— Знам какво изпитваш към нея и много се надявам да се получи. Просто съм се изнервил.

— Аха.

— Шепли спря на паркинга пред „О’Райли“, но не изключи двигателя.

— Тя излиза на среща с Паркър Хейс довечера, Травис. Какво ще стане, когато дойде да я вземе? Мислил ли си за това?

— Опитвам се да не мисля.

— А може би трябва. Ако наистина искаш да се получи, трябва да престанеш да реагираш както искаш, а да реагираш така, както ще бъде най-добре за теб.

— Как например?

— Мислиш ли, че ще спечелиш точки, ако се цупиш, докато тя се приготвя, а после се държиш като пълен идиот с Паркър? Според теб

тя няма ли да го оцени, ако ѝ кажеш, че изглежда страхотно, и ѝ пожелаеш приятно прекарване, като истински приятел?

— Не искам да ѝ бъда само приятел.

— Знам и ти го знаеш, вероятно и Аби го знае... и можеш да бъдеш сто процента сигурен, че и Паркър го знае.

— Трябва ли да повтаряш шибаното му име?

Шепли изгаси колата.

— Хайде, Трав. И двамата знаем, че докато показваш на Паркър, че те вбесява, той ще си продължава играта. Не му доставяй това удоволствие и играй по-добре от него. Той ще си покаже задника и Аби сама ще се отърве от него.

Замислих се над думите му и вдигнах очи към него.

— Наистина ли мислиш така?

— Да, а сега да занесем частта на Джим и да се прибираме, преди Америка да се е събудила и да е взривила телефона ми, понеже не си спомня какво съм ѝ казал на излизане.

Аз се засмях и влязох в магазина след Шепли.

— И все пак той е задник.

Шепли бързо намери частта, която търсеше, а после я смени. Само за един час успя да върне стартера на мястото му, да запали пикапа и да гостува доволно дълго на татко. Когато помахавме за довиждане, докато излизахме на заден ход с чарджъра от алеята, тъкмо минаваше дванайсет.

Както Шепли беше предвидил, Америка се беше събудила. Опита се да покаже раздразнение, преди той да ѝ обясни защо ни е нямало, но си личеше, че просто се радва да го види.

— Беше ми много скучно. Аби още спи.

— Още ли? — попитах аз, докато изритвах обувките си.

Америка кимна и направи физиономия.

— Много е поспалива. Ако не се е напила предната вечер, може да спи цяла вечност. Вече се отказах да я уча да става рано.

Бавно отворих скърцащата врата. Аби лежеше по корем почти в същата поза, в която я оставих, само че в другата част на леглото. Част от косата ѝ беше полепнала по лицето, а другата се разливаше на меки карамелени вълни по въз главницата ми.

Тениската ѝ беше събрана на кръста и се откриваха светлосините ѝ бикини. Бяха просто памучни, не особено секси и тя изглеждаше

като в кома, но дори така, просната на белите ми чаршафи под лъчите на следобедното слънце, красотата ѝ беше неописуема.

— Враб? Ще ставаш ли днес?

Тя измърмори нещо и обърна глава. Направих още няколко крачки към нея.

— Вrabчо.

Тя само избъбри нещо нечленоразделно.

Америка беше права. Аби нямаше да се събуди скоро. Затворих, тихо вратата след себе си и се върнах при Шепли и Америка в дневната. Те си взимаха от чиния с начос, приготвени от Америка, и гледаха някаква тъпотия по телевизията.

— Стана ли? — попита Америка.

Аз поклатих глава и седнах на фотьойла.

— Не. Но си говореше нещо.

Америка се усмихна със стиснати устни, за да не паднат трохи.

— Има този навик — измърмори тя с пълна уста. — През нощта те чух да излизаш от стаята си. Какво стана?

— Държах се като задник.

Америка вдигна вежди.

— Какво направи?

— Разстроих се. В общи линии ѝ казах какво чувствам, а то влезе през едното ѝ ухо и излезе през другото.

— И какво чувстваш?

— В момента предимно умора.

Към лицето ми полетя начо, но падна на ризата ми. Взех го и го пяхнах в устата си, за да го схрускам с боба, сиренето и сметаната. Не беше никак лошо.

— Сериозно говоря. Какво ѝ каза?

Свих рамене.

— Не помня. Нещо от сорта да стана такъв, какъвто тя заслужава.

— О — въздъхна Америка. Отдръпна се от мен и се усмихна лукаво на Шепли. — Това е било много добро. Дори ти трябва да признаеш.

Шепли направи физиономия. Друга реакция нямаше да получа от него.

— Много си кисел — смръщи се Америка.

Шепли стана.

— Не, миличка, просто не се чувствам добре.

Той взе брой на списание „Каре енд Драйвър“ от масата и се запъти към тоалетната.

Америка го проследи със съчувствен поглед и се обърни към мен. Изражението ѝ бързо премина в отвращение.

— В близките часове вероятно ще използвам твоята баня.

— Освен ако искаш да изгубиш обонянieto си до края на живота си.

— Именно — потръпна тя.

Америка пусна отново филма си и го догледа. Дори не знаех какво дават. Някаква жена говореше за стари кранти и за съквартиранта си, който бил курва в панталони. Към край на филма Шепли се върна при нас, а главната героиня беше разбрала, че изпитва чувства към съквартиранта си, явно все пак не беше стара кранта, а мъжът курва, вече преобразен, се ядосваше за някакво глупаво недоразумение. Беше достатъчно тя да го догони на улицата, да го целуне и всичко се нареди. Не беше най-лошият филм, който съм гледал, но все пак си беше момичешка тъпотия.

По средата на деня апартаментът беше добре осветен и телевизорът беше включен, макар и без звук. Всичко изглеждаше нормално, но някак си празно. Откраднатите пътни знаци още си висяха на стената до любимите ни плакати с бира и полуголи мацки, разчекнати в различни пози. Америка беше изчистила, а Шепли лежеше на дивана и щракаше каналите. Най-обикновена събота. Но нещо не беше наред. Нещо липсваше.

Аби.

Въпреки че беше в съседната стая, дълбоко заспала, апартаментът беше различен без нейния глас, без закачките и, дори без звука от гризането на нокти. За краткото ни време заедно бях свикнал с всичко това.

Когато започнаха надписите на втория филм, чух врата на стаята да се отваря и краката на Аби да се влачат в коридора. Вратата на банята се отвори и се затвори. Тя започваше да се приготвя за срещата си с Паркър.

Вътрешно всичко ми кипна отново.

— Трав — каза предупредително Шепли.

Спомних си какво ми беше казал сутринта. Паркър си играеше играта, а аз трябваше да играя по-добре от него. Адреналинът ми спадна и аз се отпуснах на възглавницата на дивана. Беше време да сложа маската на играч.

Воят на тръбите показа, че Аби възнамерява да си вземе душ. Америка стана и отиде с танцова стъпка до банята. Чувах гласовете им, но не можех да разбера какво казват.

Излязох тихо в коридора и залепих ухо на вратата.

— Не ми харесва да слушаш как момичето ми пикае — прошепна силно Шепли.

Аз вдигнах пръст към устните си и отново се заслушах в гласовете им.

— Обясних му — каза Аби.

Чух казанчето, после чешмата и внезапния вик на Аби. Без да мисля, отворих вратата.

— Вrab?

Америка се разсмя.

— Само пуснах водата в тоалетната, Трав, успокой се.

— Добре ли си, Вrab?

— Екстра съм. Излизай.

Затворих вратата и въздъхнах. Голяма глупост. След няколко секунди на напрежение осъзнах, че момичетата не знаят, че още съм там, и отново долепих ухо.

— Много нахално ли е да поискам да се сложи ключ на вратата? — попита Аби. — Мер?

— Наистина е ужасно, че двамата не се оказахте на една вълна. Ти си единственото момиче, което можеше... — Тя въздъхна — Все едно. Вече няма значение.

Водата спря.

— И ти си като него — каза Аби разочаровано. — Това е някаква болест. Тук никой не разсъждава трезво. Нали му беше бясна, забрави ли?

— Помня — отвърна Америка.

Това беше моят сигнал да се връщам в дневната, но сърцето ми биеше с милион удара в минута. По някаква причина, щом Америка не намираще нищо лошо, струваше ми се, че имам зелена светлина и не

съм пълен кретен, задето се опитвам да намеря място в живота на Аби. Щом седнах на дивана, Америка излезе от банята.

— Какво? — попита тя, усетила, че нещо не е наред.

— Нищо, миличка. Ела тук — каза Шепли и потупа празното място до себе си.

Америка с радост се подчини и се настани до него, облегнала тяло на гърдите му.

Сешоарът в банята забръмча и аз погледнах часовника. Единственото по-лошо от това да се примиря, че Аби излиза на среща с Паркър, беше Паркър да я чака в апартамента ми. Едно беше да изтърпя хладнокръвие няколко минути, докато тя си вземе чантичката и излезе, съвсем друго бе да гледам грозната му физиономия на дивана си с пълното съзнание, че обмисля как да се вмъкне в гащите ѝ довечера.

Напрежението ми донякъде отслабна, когато Аби излезе от банята. Носеше червена рокля и червило в същия цвят. Косата ѝ беше навита на букли и напомняше на модел от петдесетте години, само че по-хубава... много, много по-хубава.

Усмихнах се, и то спонтанно.

— Красива си...

— Благодаря — отвърна тя, видимо учудена от реакцията ми.

На вратата се позвъни и вените ми се изпълниха с адреналин. Поех си дълбоко въздух, твърдо решен да запазя присъствие на духа.

Аби отвори и на Паркър му трябваха няколко секунди, за да си възвърне дар словото.

— Ти си най-красивото създание, което съм виждал — изгука той.

Да, определено щях да повърна, преди да го фрасна. Нещастник.

Америка се ухили до уши. Шепли също изглеждаше доволен. Аз упорито не откъсвах очи от телевизора. Ако видех самодоволното изражение на Паркър, щях да прескоча дивана и да го просна на земята, без да успее да направи и крачка навътре.

Вратата се затвори и аз се наведох, подпрял лакти на коленете си и заровил лице в шепите си.

— Добре се справи, Трав — каза Шепли.

— Трябва да пийна нещо.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

За по-малко от седмица изпразних две бутилки уиски. Докато се опитвах да приема факта, че Аби прекарва все повече време с Паркър, както и молбата ѝ да я освободя от баса, за да се изнесе от къщи, устните ми докосваха по-често гърлото на бутилката, отколкото цигарите.

На обяд в четвъртък Паркър развали изненадата за рождения ден на Аби, така че трябваше скорострелно да изместя купона от неделя в петък. Бях благодарен, че нещо ангажира вниманието ми, но не беше достатъчно.

В четвъртък вечерта Аби и Америка си бърбеха в банята. Държанието на Аби към Америка рязко контрастираше с отношението ѝ към мен. Почти не ми говореше, откакто бях отказал да я освободя от баса по-рано същия ден.

Надникнах в банята с надеждата да изгледа нещата.

— Искаш ли да хапнем?

— Шеп иска да пробва новия мексикански ресторант, ако сте навити, да отидем всички — отвърна Америка, докато разсеяно сресваше косата си.

— Мислех двамата с Вrab да излезем сами тази вечер.

Аби оправя червилото си.

— Аз излизам с Паркър.

— Пак ли?

— Пак — изчурулика тя.

На вратата се звънна и Аби излетя от банята, профуча през дневната и отвори.

Последвах я и заставах зад нея, като удостоих Паркър с най-смъртоносния поглед, на който бях способен.

— Винаги ли изглеждаш страхотно? — попита той.

— Ако съдя по първия път, когато дойде тук, не — обадих се зад гърба ѝ.

Аби вдигна пръст, за да даде знак на Паркър да почака, и се обърна. Очаквах да ми се сопне, но тя се усмихваше. После обви ръце около шията ми и ме прегърна силно. Отначало се стегнах, защото помислих, че ще ме удари, но когато осъзнах какво прави, притиснах я към себе си.

Тя се отдръпна и се усмихна.

— Благодаря ти, че организиращ купона за рождения ми ден — каза тя с искрена признателност в гласа. — Може ли да си запазя вечерята за друг път?

В очите ѝ грейше топлина, която ми липсваше от известно време насам. Но най-много ме изненада това, че след като през целия следобед и вечерта не ми беше говорила, сега беше в обятията ми.

— Утре?

Тя отново ме прегърна.

— Обещавам.

После ми махна, хвана Паркър за ръката и затвори вратата след себе си.

Обърнах се и потрих врата си.

— Аз... трябва ми...

— Нещо за пиене? — отгатна Шепли с нотка на тревожност в гласа. Погледна към кухнята. — Има само бира.

— Значи ще отскоча до магазина за алкохол.

— Ще дойда с теб — каза Америка и скочи да вземе якето си.

— Защо не отидете с колата? — попита Шепли и ѝ подхвърли ключовете.

Америка погледна връзката в ръката си.

— Сигурен ли си?

Шепли въздъхна.

— Не мисля, че Травис трябва да кара... където и да е, ако ме разбираш.

Америка кимна въодушевено.

— Схванах. — Тя ме грабна за ръката. — Хайде, Трав, да те алкохолизираме. — Последвах я към вратата, но тя рязко спря и обърна глава. — Но! Трябва да ми обещаеш нещо. Без боеве тази вечер. Удавяне на скръбта — да. — Тя стисна брадичката ми и ме накара да кимна. — Гадно пиянство — не — заяви и поклати брадичката ми напред-назад.

Отдръпнах се и бутнах ръката ѝ.

— Обещаваш ли? — повдигна вежди тя.

— Да.

Тя се усмихна.

— Да вървим тогава.

Сложил пръсти на устните си и подпрял лакът на вратата, гледах света през прозореца. Със студения фронт беше дошъл силен вятър, който брулеше дърветата и храстите и поклащаше уличните лампи. Аби беше излязла с много къса рокличка. Дано очите на Паркър си останеха на главата му, ако вятърът духнеше роклята ѝ. В съзнанието ми изникна образът на голите колене на Аби, седнала до мен на задната седалка на чарджъра, и си представих как Паркър забелязва меката ѝ лъскава кожа също като мен, но с по-малко възхищение и повече похот.

Точно когато гневът отново закипяваше в мен, Америка паркира колата.

— Стигнахме.

Над входа грееше меката светлина на табелата „Ъгли Фиксър Ликър“. Америка вървеше като сянка зад мен между щандовете. Бързо намерих каквото търсех: единствената бутилка, която можеше да ми помогне в нощ като тази. „Джим Бийм“.

— Сигурен ли си? — попита Америка с предупредителна нотка в гласа. — Утре имаш да организираш купон изненада.

— Сигурен съм — отвърнах аз и занесох бутилката на касата.

В мига, в който задникът ми докосна седалката на чарджъра, отвъртях капачката и надигнах шишето, опрял глава в облегалката на седалката.

Америка ме изгледа и включи на задна.

— Отсега виждам, че ще бъде забавно.

Докато стигнем до апартамента, нивото на течността в бутилката беше спаднало под гърлото и стремглаво намаляваше.

— Не може да бъде — каза Шепли, като видя шишето.

— Може. Искаш ли? — попитах аз, като надигнах отново бутилката, а после му я подадох.

Шепли направи физиономия.

— Не, за бога. Трябва да остана трезвен, за да реагирам достатъчно бързо, когато се опиташ да налетиш на Паркър.

— Няма да го направи — увери го Америка. — Обеща ми.
— Така е — потвърдих аз с усмивка. Вече се чувствах по-добре.
— Обещах й.

През следващия час Шепли и Америка направиха всичко по силите си да ме разсеят. Мистър Бийм пък се постара да притъпи чувствата ми. По средата на втория час думите на Шепли зазвучаха по-бавно. Америка се изкиска на глуповатата ми усмивка.

— Виждаш ли? Той е щастлив пияница.

Изпуснах въздух през устните си.

— Не съм пиан. Не още.

Шепли посочи намаляващата кехлибарена течност.

— Ако изпиеш останалото, със сигурност ще се напиеш.

Погледнах бутилката, после часовника.

— Три часът е. Трябва да е хубава среща.

Вдигнах шишето към Шепли, после допрях гърлото му до устните си и отметнах глава. Остатъка от съдържанието му се изля в изтръпналата ми уста и ме прогори до дъно.

— Божичко, Травис — намръщи се Шепли, — отивай да припаднеш в стаята си. Не бива да си тук, когато тя се прибере.

Чу се шум от двигател на приближаваща кола, която спря пред блока. Добре познавах този звук: беше поршето на Паркър.

На устните ми се разля лигава усмивка.

— Защо? Тук се случват вълшебствата.

В погледа на Америка се четеше опасение.

— Трав... ти обеща.

Кимнах.

— Така е. Само ще й помогна да слезе от колата.

Изправих се на крака, но не ги усещах. Облегалката на дивана се оказа чудесна опора при пиянския ми опит да се придвижа.

Успях да хвана дръжката на вратата, но Америка нежно сложи ръка върху моята.

— Ще дойда с теб. Да се уверя, че няма да нарушиш обещанието си.

— Добра идея.

Отворих вратата и адреналинът веднага пламна в последната половинка уиски. Поршето се разклати със замъглени стъкла.

Без да знам как краката ми успяват да се движат толкова бързо в това състояние, изведнъж се озовах в подножието на стълбите. Америка стискаше здраво ризата ми. Беше учудващо силна за дребничкото си телосложение.

— Травис — прошепна тя, — Аби няма да му позволи да стигне далеч. Опитай се да се успокоиш.

— Само ще проверя дали е добре — казах аз и направих няколко крачки към колата на Паркър.

Ръката ми удари страничното огледало толкова силно, че едва не го счупи. Те не отвориха вратата и аз сам я отворих.

Аби наместваше роклята си. Разрошената ѝ коса и останалите без блясък устни ясно издаваха какво са правили.

Лицето на Паркър се изопна.

— Какво има, по дяволите, Травис? — изкрещя той.

Ръцете ми се свиха в юмруци, но усетих ръката на Америка върху рамото си.

— Ела, Аби. Трябва да поговоря с теб — каза тя.

Аби примигна няколко пъти.

— За какво?

— Просто ела!

Аби погледна към Паркър.

— Съжалявам, трябва да тръгна...

Паркър поклати ядосано глава.

— Няма проблем, върви.

Подадох ѝ ръка да слезе и затворих вратата с ритник. Аби се отскубна и застана между мен и колата, като ме бутна по рамото.

— Какво ти става?! Престани!

Поршето на Паркър излезе със свистене на гумите от паркинга, а аз извадих цигарите от джоба си и запалих една.

— Можеш да си влизаш, Мер.

— Хайде, Аби.

— Защо не останеш, Абс — казах аз.

Обръщението звучеше нелепо. Беше същински подвиг, че Паркър успяваше да го изрече със сериозна физиономия.

Аби кимна на Америка да върви и тя неохотно се подчини.

Аз я погледах, като си дръпнах един-два пъти от цигарата. Аби скръсти ръце.

— Защо го направи?

— Защо ли? Защото те натискаше пред апартамента ми!

— Може да живея при теб, но какво правя и с кого го правя си е моя работа.

Хвърлих цигарата на земята.

— Ти си нещо много повече, Вrab. Не му позволявай да те чука в колата си като евтино момиче след училищен бал.

— Нямах да правя секс с него!

Махнах към празното място, където допреди малко беше спряна колата на Паркър.

— А какво правехте тогава?

— Ти не си ли се натискал с момиче, Травис? Без да стигате подалеч?

Това беше най-тъпото нещо, което някога бях чувал.

— Какъв е смисълът?

Посинели топки и разочарование. Страшна работа.

— За много хора има смисъл... особено за тези, които ходят на срещи.

— Прозорците бяха замъглени, колата се тресеше... откъде да знам?

— Може би просто не трябва да ме шпионираш!

Да я шпионирам? Тя прекрасно знаеше, че чуваме всяка кола, която спира на паркинга, и беше решила да се лигави точно пред вратата ми с тип, когото не мога да понасям!

Прокарах ръка по лицето си, като се мъчех да се овладеея.

— Не мога да го понеса, Вrabчо. Имам чувството, че полудявам.

— Кое не можеш да понесеш?

— Ако спиш с него, не искам да знам. Ако разбере, че... ще отида задълго в затвора. Просто не ми казвай.

— Травис, не мога да повярвам, че го каза! — процеди тя, кипнала от гняв. — Това е голяма стъпка за мен!

— Всички момичета така казват!

— Не ме интересуват курвите, с които ти излизаш! Говоря за себе си — Тя сложи ръка на гърдите си. — Аз не съм... пфу! Няма значение.

Попечи да се отдалечи, но аз я хванах за ръката и я обърнах към себе си.

— Какво не си? — Въпреки състоянието си внезапно проумях — Ти си девствена!

— И какво от това? — изчерви се тя.

Затова Америка беше толкова сигурна, че нещата няма да стигнат далеч.

— Четири години в гимназията имах само едно гадже и той беше баптистки пастор! Този въпрос дори не е стоял!

— Пастор? И какво стана след цялото това мъчително въздържание?

— Той искаше да се оженим и да останем в... Канзас. Аз — не.

Не вярвах на ушите си. Тя беше почти на деветнайсет и все още девствена? Това беше почти нечувано в наши дни. Не си спомнях да съм срещал такова момиче от началото на гимназията. Хванах лицето ѝ с две ръце.

— Девствена. Никога не би ми хрумнало, като знам как танцуваше в клуба.

— Много смешно — отвърна тя и тръгна гневно по стълбите.

Аз я последвах, но паднах по задник на стъпалото. Лакътят ми се удари в ръба, но така и не усетих болка. Претърколих се по гръб и избухнах в истеричен смях.

— Какво правиш? Ставай! — викна Аби и ме задърпа, докато се изправих.

Очите ми се замъглиха. Изведнъж се озовах в часа на Чейни. Аби седеше на бюрото му с нещо като бална рокля, а аз бях по боксерки. Залата беше празна и навън тъкмо се съмваше или мръкваше.

— Отиваш ли някъде? — попитах, без да се притеснявам особено от липсата на дрехи.

Аби се усмихна и ме погали по лицето.

— Не. Никъде няма да ходя. Тук съм.

— Обещава ли? — попитах, като докоснах коленете ѝ. Разтворих краката ѝ лекичко, колкото да се сгуша между бедрата ѝ.

— В края на краищата съм твоя.

Не бях сигурен какво точно значи това, но Аби се плъзна върху мен. Устните ѝ се спуснаха по шията ми и аз затворих очи в пълна, завладяваща еуфория. Случваше се всичко, към което се бях стремил. Пръстите ѝ пълзяха по тялото ми и аз притаих дъх, когато се пълзна под боксерките ми и се спряха върху надървения ми член.

Какъвто и екстаз да съм изпитвал някога, този беше надминат. Зарових пръсти в косата ѝ и притиснах устни в нейните, докосвайки нежно с език вътрешността на устата ѝ.

Едната ѝ обувка падна на пода и аз погледнах надолу.

— Трябва да вървя — каза тъжно Аби.

— Какво? Нали каза, че никъде няма да ходиш?

— Постарай се повече — усмихна се тя.

— Какво?

— Постарай се повече — повтори тя, като докосна лицето ми.

— Чакай! — Не исках това да свършва. — Обичам те, Вrabчо.

Очите ми бавно примигнаха. Когато погледът ми се фокусира, видях вентилатора на тавана. Всичко ме болеше, а главата ми пулсираше с ударите на сърцето ми.

Някъде в коридора ехтеше пронизителният развълнуван глас на Америка. Ниският глас на Шепли се смесваше с думите на двете момичета.

Затворих очи и потънах в дълбока депресия. Беше само сън. Цялото това щастие не беше истина. Потрих лице и се опитах да намеря достатъчно сили да се надигна от леглото.

Какъвто и купон да си бях спретнал снощи, надявах се да си е струвало сега да се чувствам като вмирисано месо на дъното на кофа за боклук.

Затътрих натежали крака по пода, за да си взема джинсите, смачкани в ъгъла. Обух ги и се завлякох към кухнята, присвивайки се при звука от гласовете им.

— Ужасно сте шумни бе, хора — изохках аз, докато си закопчавах джинсите.

— Извинявай — каза Аби, без да ме погледне.

Не се и съмнявах, че снощи съм направил някоя глупост и съм я притеснил.

— Кой, по дяволите, ми позволи да пия толкова снощи?

Лицето на Америка се изкриви от погнуса.

— Сам си позволи. След като Аби излезе с Паркър, отиде да си купиш цяла бутилка и докато тя се върне, я беше пресушил.

В съзнанието ми започнаха да се появяват откъслечни спомени. Аби излезе с Паркър. Бях потиснат. Отидох в магазина за алкохол с Америка.

— Мамка му — поклатих глава аз и се обърнах към Аби. — Ти добре ли си изкара?

Бузите й пламнаха.

Мамка му. Било е по-зле, отколкото си мислех.

— Сериозно ли питаш?

— Какво?

Съжалих в мига, в който думата излезе от устата ми.

Америка се изкиска, видимо развеселена от амнезията ми.

— Ти я извади от колата на Паркър, разярен като бик, защото ги хвана да се натискат като гимназисти. Бяха замъглили стъклата!

Напрегнах се да си спомня колкото може повече. Натискането нищо не ми говореше, но ревността ясно помнех.

Аби изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да избухне, и аз потръпнах от разярения й поглед.

— Много ли си ми ядосана? — попитах в очакване на пронизителни крясъци, които да пробият бездруго цепещата ме глава.

Вместо това тя тръгна ядосано към стаята и аз я последвах, като затворих тихо вратата зад себе си.

Аби се обърна. Никога не бях виждал това изражение на лицето й. Не знаех как да го тълкувам.

— Спомняш ли си изобщо нещо от това, което ми каза снощи? — попита тя.

— Не. Защо? Лошо ли се държах?

— Не, не се държа лошо! Ти... ние...

Тя захлупи лице в шепите си. Когато вдигна ръка, на китката й проблесна нова гривна.

— Откъде се взе това? — попитах аз, като увих пръсти около нея.

— Моя е — отвърна тя и се дръпна.

— Не съм я виждал досега. Изглежда нова.

— Нова е.

— Откъде е?

— Паркър ми я подари преди петнайсет минути.

Обзе ме истинска ярост. От онзи вид, който ме кара да ударя силно по нещо, за да се почувствам по-добре.

— Какво, по дяволите, прави този кретен тук? Да не е останал през нощта?

Тя скръсти ръце, без да трепне.

— Излязъл е сутринта да ми купи подарък и ми го донесе.

— Още не е рожденият ти ден.

Всичко в мен кипеше, но нейната невъзмутимост ми помогна да се овладея.

— Не е можел да чака — каза тя, вирнала брадичка.

— Нищо чудно, че се е наложило да извадя задника ти от колата му. Звучи така, сякаш си...

Млъкнах и стиснах устни, за да не довърша изречението си. Не му беше времето да избълвам думи, които не мога да си взема обратно.

— Сякаш съм какво? — присви очи Аби.

Стиснах зъби.

— Нищо. Ядосах се и щях да кажа нещо гадно, което не мисля.

— Това не те е спирало досега.

— Знам. Но работя по въпроса — отвърнах аз, като се запътих към вратата. — Ще те оставя да се облечеш.

Когато посегнах към дръжката, ме прониза болка от лакътя нагоре. Докоснах ръката си и ме заболя още повече. Вдигнах ръкава и видях каквото можеше да се очаква — прясна синина. Трескаво се опитвах да си спомня как съм я получил. Изведнъж си спомних как Аби ми призна, че е девствена, как паднах, заливайки се от смях, как тя ми помогна да се съблека, а после... О, божичко.

— Снощи паднах на стълбите. А ти ми помогна да си легна... Ние...

В съзнанието ми нахлу образът как я натискам полугол към гардероба.

Едва не я бях изучукал, едва не й бях отнел девствеността, мъртвопиян. Мисълта какво е можело да се случи ме накара да се засрамя за пръв път от... за пръв път в живота си.

Аби съчувствено поклати глава.

— Не, не сме. Нищо не се случи.

Потръпнах.

— С Паркър замъглявате прозорците. Издърпвам те от колата и после се опитвам да...

Помъчих се да пропъдя спомена от главата си. Призля ми. За щастие, въпреки пьянското си вцепенение се бях спрял.

Но какво можеше да стане иначе? Аби не заслужаваше първият секс в живота ѝ да бъде такъв, най-малкото с мен. Леле. За кратко наистина си бях повярвал, че съм се променил. Ала ми стигаше бутилка уиски и споменаването на думата „девствена“, за да се върна към предишната си отвратителна персона.

Обърнах се към вратата и хванах дръжката.

— Превръщаш ме в шибан психар, Врабчо — изръмжах през рамо. — Не мисля с главата си, когато съм около теб.

— Значи аз съм виновна?

Обърнах се. Очите ми пробягаха по халата, краката и стъпалата ѝ, а после се върнаха върху нейните.

— Не знам. Спомените ми са малко мъгляви... но не помня да казваш „не“.

Тя направи крачка напред, сякаш готова да ме удари, но после изражението ѝ омекна и раменете ѝ се отпуснаха.

— Какво искаш от мен, Травис?

Погледнах към гривната ѝ, после към нея.

— Надяваше се, че няма да си спомня?

— Не! Бях вбесена, че си забравил!

Нищичко. Не. Разбирах.

— Защо?

— Защото, ако бях... ако бяхме... и ти после не... не знам защо! Просто се вбесих!

Беше на път да си признае. Трябваше. Аби ми беше ядосана, защото е била на път да се раздели с девствеността си с мен, а аз нямаше да помня какво се е случило. Това беше. Това беше моят миг. Най-после щяхме да си изясним нещата, но времето бързо се изплъзваше.

Шепли всеки момент щеше да я повика, за да излезе с Америка по някакви задачи, какъвто беше планът ни за изненадата.

Спуснах се напред и спрях на сантиметри от нея. Докоснах с ръце лицето ѝ.

— Какво правим, Враб?

Очите ѝ се плъзнаха по колана ми и бавно се вдигнаха към лицето ми.

— Ти ми кажи.

Лицето ѝ беше безизразно, сякаш, ако признаеше дълбоки чувства към мен, всичко в нея щеше да угасне.

На вратата се почука и аз се вбесих, но не изгубих концентрация.

— Аби? — обади се Шепли. — Мер има някаква работа и искаше да ти предам, в случай че решиш да отидеш с нея.

Гледах я право в очите.

— Вrabчо?

— Да — извика тя на Шепли. — И аз трябва да свърша някои неща.

— Добре, тя е готова и те чака.

Стъпките му се отдалечиха по коридора.

— Вrab? — повторих аз в отчаян опит да довършим разговора.

Тя се отдръпна, извади някои неща от гардероба и се промуши покрай мен.

— Може ли да поговорим по-късно за това? Днес имам много работа.

— Разбира се — отвърнах аз съкрушен.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ПОРЦЕЛАН

Аби не се задържа дълго в банята. В интерес на истината, много бързаше да излезе от апартамента. Опитах се да не го приемам лично. Тя имаше навика да се покрива, когато изникнеше нещо сериозно.

Входната врата се затвори и колата на Америка потегли от паркинга. Апартаментът отново ми се стори едновременно претрупан и празен. Мразех да оставам тук без нея и се зачудих какво ли съм правел, преди да се запознаем.

Отворих малкото найлоново пликче, което бях взел преди няколко дни. Бях свалил от телефона си снимки на двама ни с Аби и бях поръчал да ми ги копират.

Белите стени най-последно добиха цвят. Точно когато забождах последната снимка, на вратата почука Шепли.

— Ехо?

— Да?

— Чака ни работа.

— Знам.

Мълчахме почти през целия път до апартамента на Бразил. Когато стигнахме, той ни отвори с поне две дузини балони в ръце. Дългите им сребристи въженца се оплитаха в лицето му и той ги издуха от устните си.

— Чудех се дали не сте се отказали. Грувър ще донесе тортата и алкохола.

Влязохме в дневната. Стените не се различаваха много от моите, но този апартамент или беше минал за „напълно обзаведен“, или бяха взели дивана от Армията на спасението.

— Пратих няколко новаци за храна и за колоните на Майки — продължи Бразил. — Момиче от „Сигма Капа“ ще ни заеме осветление — не се притеснявайте, не съм ги поканил. Казах, че ни трябва за купон през следващата седмица. Би трябвало всичко да е наред.

— Добре — отвърна Шепли. — Америка ще бълва змии и гуцери, ако ни завари сред рояк момичета от сестринството.

Бразил се усмихна.

— Единствените момичета ще бъдат няколко състудентки на Аби и гаджетата на момчетата от отбора. Мисля, че на Аби много ще й хареса.

Усмигнах се, докато гледах как Бразил пуска балоните към тавана.

— И аз така мисля. Шеп?

— Да?

— Не се обаждай на Паркър до последния момент. Така хем ще сме го поканили, хем дори да успее да дойде, поне няма да виси през цялото време.

— Ясно.

Бразил си пое въздух.

— Ще ми помогнеш ли да разместим мебелите, Трав?

— Естествено — отвърнах аз и отидох с него в другата стая.

Трапезарията и кухнята бяха едно помещение и покрай стените вече бяха наредени столове. На плота имаше редица от чисти чашки за шотове и неотворена бутилка „Патрон“.

Шепли зяпна, като я видя.

— Това нали не е за Аби?

Бразил се усмихна и белите му зъби блеснаха на фона на мургавата му кожа.

— Тъж... за нея е. Такава е традицията. Щом футболният отбор ѝ прави купон, получава всички екстри.

— Не можеш да я накараш да изпие толкова шотове — възрази Шепли. — Травис, кажи му.

Бразил вдигна ръка.

— Нищо няма да я карам. За всеки шот получава двайсетачка. Това е нашият подарък.

Усмивката му угасна, като видя намръщената физиономия на Шепли.

— Подаръкът ви е алкохолно отравяне?

Кимнах.

— Ще видим дали иска да изпие един шот за двайсет кинта, Шеп. Няма лошо.

Преместихме масата настрана, после помогнах на новациите да внесат храната и колоните. Гаджето на един от футболистите се зае да пръска с освежител за въздух из апартамента.

— Ники! Зарежи тази гадост!

Тя сложи ръка на хълбока си.

— Ако не смърдяхте така, нямаше да се налага. Десет потни момчета, събрани в един апартамент, води до много бързо вмирисване! Нали не искате, като влезе, да реши, че е попаднала в съблекалня?

— Права е — обадох се аз. — В тази връзка трябва да се прибера да си взема душ. Ще се видим след половин час.

Шепли избърса чело и кимна, като извади телефона от единия си джоб и ключовете — от другия.

Написа бързо съобщение на Америка. След секунди апаратът му изпиука. Той се усмихна.

— Да му се не види, движат се точно по план.

— Това е добър знак.

Бързо се прибрахме в апартамента и след петнайсет минути бях изкъпан, обръснат и облечен. На Шепли не му отне много по-дълго, но аз постоянно си гледах часовника.

— Успокой се — посъветва ме Шепли, докато закопчаваше иглената си карирана риза. — Още пазаруват.

Отвън изръмжа мощен двигател, чу се тръшване на врата, последвано от стъпки по железните стъпала пред вратата.

Отворих и се усмигнах.

— Тъкмо навреме.

Трентън се усмихна и ми подаде средно голям кашон с дупки, изрязани в стените и капака.

— Ял, пил и срал. Известно време нищо няма да му трябва.

— Страшен си, Трент. Благодаря ти.

Погледнах зад гърба му към татко, който седеше пред волана на пикапа. Той ми помахна и аз също му махнах за поздрав.

Трентън вдигна леко капака и се ухили.

— Бъди послушно момче. Сигурен съм, че пак ще се виждаме.

Кученцето заудря с опашка по кашона, докато не върнах капака на мястото му и не го внесох вътре.

— Ей, пич, защо в моята стая? — простена Шепли.

— В случай че Вrabчо влезе в моята, преди да съм се приготвил.

Извадих телефона си и набрах номера на Аби. Даде два пъти свободно и тя вдигна.

— Да?

— Време е за вечеря! Къде изчезнахте вие двете?

— Отдадохме се на глезотии. Двамата с Шеп знаехте как да се храните и преди да се появим ние. Убедена съм, че ще се справите.

— Не, по дяволите. Притеснихме се за вас.

— Ние сме си добре. — Усмивката се долавяше в гласа ѝ.

— Кажи му, че веднага те връщам у дома — чу се гласът на Америка. — Трябва само да се отбия у Бразил, за да взема някакви записки за Шеп, и се прибираме.

— Чу ли това?

— Да. До скоро, Враб.

Затворих и бързо последвах Шепли до чарджъра. Бях притеснен, макар да не знаех защо.

— Звънна ли на онзи тъпак?

Шепли кимна и включи на скорост.

— Докато беше в банята.

— Ще дойде ли?

— По-късно. Не остана доволен, че му се обаждаме толкова късно, но когато му напомних, че се е наложило да променим плана заради голямата му уста, млъкна.

Усмихнах се. Паркър винаги успяваше да ми бръкне в здравето. Ако не дойдеше, Аби щеше да се разочарова, така че трябваше да пренебрегна мнението си и да позволя на Шепли да го покани.

— Гледай само да не се напиеш и да не го фраснеш — предупреди ме Шепли.

— Нищо не обещавам. Паркирай тук, за да не ме види Аби казах аз и посочих към паркинга.

Изтичахме до апартамента на Бразил и аз почуках.

— Ние сме! Отвори.

Вратата се отвори и пред мен застана Крис Дженкс с глуповато ухилена физиономия. Клатушката се напред-назад, видимо пиян. Това беше единственият човек, когото не можех да понасям повече и от Паркър. Никой не можеше да го докаже, но се носеха слухове, че Дженкс е сложил нещо в питието на момиче на купон на братството. Повечето вярваха на слуха, защото това беше единственият начин да

накара някоя да си легне с него. Никой обаче не го твърдеше със сигурност, така че просто го държах под око.

Стрелнах с поглед Шепли, но той само вдигна ръце. Очевидно и той беше изненадан от присъствието на Дженкс.

Погледнах си часовника и зачакахме в тъмнината сред десетките сребристи въженца на балоните в лицата ни. Така се бяхме натъпкали в дневната, че само някой да помръднеше, цялото море от хора се люшваше.

На вратата се почука и всички замръзнахме. Очаквах Америка да влезе, но нищо не се случи. Някои зашепнаха, други ги смъмриха да млъкнат.

Почука се още веднъж и Бразил се задейства. Отиде бързо до вратата, отвори я широко и на прага застанаха Америка и Аби.

— ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН! — изревавахме всички в хор.

Аби ни гледаше с широко отворени очи. После се усмихна и закри уста с ръка. Америка я смушка да влезе и всички се струпахме около нея.

Приблжих се и тълпата се отдръпна да мина. Тя изглеждаше феноменално — със сива рокля и жълти обувки на високи токове. Обхванах лицето ѝ с длани и я целунах по челото.

— Честит рожден ден, Врабчо.

— Но той е чак утре! — отвърна тя с усмивка.

— Е, след като ни издадоха, трябваше да променим нещо в последния момент, за да успеем все пак да те изненадаме. Изненада ли се?

— Много!

Финч се втурна да я поздрави, а Америка я смушка с лакът.

— Добре че дойде с мен днес, иначе щеше да се появиш в ужасен вид!

— Изглеждаш чудесно! — отбелязах аз, като демонстративно я огледах.

„Чудесно“ не беше най-поетичната дума, която можех да използвам, но не исках да прекалявам.

Бразил се приближи до нея и я удостои с мечешката си прегръдка.

— Надявам се, разбра, че историята с флирта беше само повод Америка да те доведе тук?

Аби поклати глава, още ухилена и стъписана от изненада. Наведе се към ухото на Америка и прошепна нещо, после Америка ѝ прошепна в отговор. По-късно щях да науча за какво е ставало дума.

— Получи се, нали? — засмя се Америка.

Бразил наду уредбата и всички закрепяха.

— Ела тук, Аби! — повика я той и тръгна към кухнята.

Взе текилата от бара и застана пред чашите за шотове.

— Честит рожден ден от футболния отбор, момиче — усмихна се той и напълни всички чаши с „Патрон“. — Така отбелязваме ние рождените дни: ставаш на деветнайсет, получаваш деветнайсет шота. Можеш да ги изпиеш, а можеш и да се откажеш, но колкото повече изпиеш, толкова повече от тези ще вземеш! — Той размаха пачка с двайсетачки.

— О, божичко! — изписка Аби. Очите ѝ светнаха при вида на толкова зелено.

— Изпий ги всичките, Браб! — подканих я аз.

Аби погледна подозрително към Бразил.

— Получавам двайсетачка за всеки изпит шот?

— Точно така, мъниче. Като те гледам колко кила си с мокри дрехи, мисля, че тази вечер ще се разминем с шейсет долара.

— Помисли си пак, Бразил.

Тя грабна първата чашка и прокара ръба ѝ по долната си устна от крайчеца до средата. После отметна глава назад, изпразни я и я изтъркаля до другия край на устната си, като накрая я хвана в другата ръка.

— Мамка му! — възкликнах аз, внезапно възбуден.

— Пилееш си парите, Бразил — каза Аби, като изтри ъгълчетата на устата си. — Да беше взел „Куерво“, не „Патрон“.

Самодоволната усмивка на Бразил се стопи. Той поклати глава и сви рамене.

— Давай. Държа портфейлите на дванайсет футболисти, които твърдят, че не можеш да обърнеш и десет.

Аби присви очи.

— Двойно или нищо, че мога да изпия петнайсет.

Не можах да овладее усмивката си, а мислено се почудих как, за бога, ще съумея да се държа прилично, ако тя се вихреше като купонджия във Вегас. Беше адски сексапилно.

— Охо! — извика Шепли. — Не ти е разрешено да постъпиш в болница на рождения си ден, Аби!

— Тя може да го направи — заяви Америка, като изгледа Бразил.

— Четиресет долара на шот? — уточни Бразил неуверено.

— Страх ли те е? — попита Аби.

— Не, по дяволите! Ще ти давам по двайсет на шот, а като стигнеш до петнайсет, ще удвоя сумата.

Тя обърна още един шот.

— Така отбелязват рождените дни в Канзас!

Музиката беше силна, а аз гледах да танцувам с Аби на всяка песен, на която се съгласеше. Апартаментът беше пълен със студенти с бира в едната ръка и чаша с шот в другата. От време на време Аби отиваше в кухнята да удари поредния шот, а после се връщаше с мен на импровизирания дансинг в дневната.

Боговете на рождените дни явно бяха останали доволни от усилията ми, защото точно когато Аби започна да се замайва, пуснаха бавна песен. Една от любимите ми. Припявах с устни, почти долепени до ухото ѝ, и се отдръпвах леко, за да види как изговарям най-важните думи, които исках да знае, че идват от мен. Тя вероятно не схващаше идеята, но аз все пак се опитвах.

Наведох я назад и тя изнесе ръце зад главата си, като почти докосна пода. Засмя се силно, а аз я изправих и отново се залюляхме напред-назад. Тя обви ръце около шията ми и въздъхна в гърдите ми. Миришеше толкова хубаво. Беше абсурдно.

— Няма да можеш да го правиш, като стигна до двуцифрените шотове — изкиска се тя.

— Казах ли ти колко прекрасно изглеждаш тази вечер?

Тя поклати глава и ме прегърна, отпуснала глава на рамото ми. Притиснах я към себе си и зарових лице в шията ѝ. Това беше единственото, което исках: да бъдем заедно, тихи, щастливи, забравили, че сме само приятели.

Вратата се отвори и Аби ме пусна.

— Паркър! — изписка тя и изтича да го прегърне.

Той я целуна по устните и аз вместо като крал се почувствах като бъдещ убиец.

Паркър вдигна ръката ѝ и се усмихна, мърморейки нещо за глупавата гривна.

— Ей — каза Америка в ухото ми. Въпреки че говореше по-силно от нормалното, никой друг не можеше да ни чуе.

— Ей — отвърнах аз, без да откъсвам поглед от Паркър и Аби.

— Спокойно. Шепли каза, че Паркър ще се отбие само за малко. Имал работа утре сутрин, така че не може да остане дълго.

— А, така ли?

— Да, така че се дръж. Дишай дълбоко. Докато се усетиш, ще се е разкарал.

Аби дръпна Паркър към бара, взе още един шот и го гаврътна, а после удари чашата в плота, както беше направила и предишните пет пъти. Бразил й подаде поредната двайсетачка и тя се върна да танцува в дневната.

Без никакво колебание я грабнах и я завъртях до Америка и Шепли.

Шепли плесна Аби по дупето.

— Едно!

Америка добави втори удар и всички на купона се присъединиха.

Когато стигнахме до деветнайсет, аз потрих ръце, за да я накарам да си мисли, че хубавичко ще я цапардосам.

— Мой ред е!

Тя потърка дупето си.

— Внимателно! Боли!

Неспособен да сдържа усмивката си, вдигнах високо ръка. Аби затвори очи, а след малко пак надникна. Спрях на сантиметър от дупето ѝ и после лекичко я тупнах.

— Деветнайсет!

Гостите аплодираха, а Америка поде пиянска версия на „Честит рожден ден“. Когато стигнахме до името, цялата стая изпя „Врабчо“. Почувствах се някак горд.

По уредбата зазвуча друга бавна песен, но този път Паркър я дръпна в средата на стаята. Той танцуваше като робот с два леви крака — тромаво и сковано.

Опитвах се да не ги гледам, но преди песента да свърши, ги хванах, че се изнизват в коридора. Очите ми срещнаха погледа на Америка. Тя се усмихна, намигна ми и поклати глава, за да ми каже да не правя глупости.

Беше права. Аби остана насаме с него само пет минути, след което отидоха при вратата. Смутеното изражение на лицето ѝ подсказваше, че Паркър се е опитвал да се възползва максимално от тези пет минути. Той я целуна по бузата и ги затвори вратата след него.

— Татенцето си тръгна! — извиках аз и я дръпнах към средата на стаята. — Време е за купон!

Стаята гръмна от възторг.

— Чакай, имам норматив! — каза Аби и ме повлече към кухнята.

Като видях колко шота са останали, грабнах един и го изпих. Аби взе втори, аз също.

— Още седем, Аби — рече Бразил и ѝ подаде две двайсетачки.

През следващия час танцувахме, смяхме се и си говорихме незначителни неща. Устните на Аби бяха постоянно разтеглени в усмивка, а аз не можех да откъсна поглед от нея.

От време на време ми се струваше, че я улавям да ме гледа, и се чудех какво ли ще се случи, когато се върнем в апартамента.

Не бързаше със следващите шотове, но на десетия вече изглеждаше зле. Танцуваше на дивана с Америка, подскачаше и се хилеше, но в един момент изгуби равновесие.

Хванах я, преди да падне.

— Вече се доказа — казах ѝ. — Изпи повече, отколкото кое да е момиче, което сме виждали. Край.

— Майната ти — отвърна завалено тя. — На дъното на тази чаша ме чакат шестстотин долара и няма точно ти да ми казваш, че не мога да направя нещо лудо за пари.

— Ако толкова ти трябват пари, Вrabчо...

— Няма да взема от теб!

— Щях да ти предложа да продадеш тази гривна — усмихнах се аз.

Тя ме плесна по ръката точно когато Америка започна да отброява секундите до полунощ. Щом стрелките се събраха на дванайсет часа, всички го отбелязахме.

Никога не бях изпитвал толкова силно желание да целуна момиче.

Америка и Шепли ме изпревариха, като я целунаха по двете бузи. Аз я вдигнах и я завъртях.

— Честит рожден ден, Вrabчo! — казах, като впрегнах цялата си воля да не притисна устните си в нейните.

Тя ме гледаше с големите си сиви очи и аз се топах в тях.

— Шотове! — извика тя и се запрепъва към кухнята.

Викът ѝ ме стресна и ме върна в действителността на хаоса и шумотевицата наоколо.

— Изглеждаш зле, Аби. Мисля, че е време да приключваме — каза Бразил.

— Аз не се отказвам! Искam да видя парите си.

Бразил сложи двайсетачка под последните две чаши и извика на съотборниците си:

— Тя ще ги изпие! Трябват ми още петнайсет!

Всички изпъшкаха и завъртяха очи, но извадиха портфейлите си и наредиха купчина от двайсетачки до последната чаша.

— Не съм и предполагал, че мога да изгубя петдесет кинта от бас за петнайсет шота с момиче! — оплака се Крис.

— Приеми го, Дженкс — отвърна тя и взе по чаша в двете си ръце.

Изпи единия шот, но после замръзна.

— Вrabчo? — обадох се аз и направих крачка към нея.

Тя вдигна пръст и Бразил се усмихна.

— Няма да успее.

— Напротив — поклати глава Америка. — Дишай дълбоко, Аби.

Тя затвори очи и вдиша, взимайки последния шот от плота.

— Мили боже, Аби, ще умреш от алкохолно отравяне! — извика Шепли.

— Ще се справи — увери го Америка.

Аби отметна глава назад и изля текилата в гърлото си. Всички засвириха и закрещяха, а Бразил ѝ връчи парите.

— Благодаря — каза тя гордо и ги натъпка в сутиена си.

Никога не бях виждал такова нещо.

— Сега си невероятно секси — прошепнах в ухото ѝ на път към дневната.

Тя обви ръце около мен, вероятно за да даде възможност ма текилата да се оттече.

— Сигурна ли си, че си добре?

Понечи да потвърди, но думите излязоха завалени.

— Накарай я да повърне, Трав. Изкарай малко текила от организма ѝ.

— Божичко, Шеп, остави я на мира — скастри го Америка отегчено, — тя си е добре.

Шепли свъси вежди.

— Само се опитвам да предотвратя нещо лошо.

— Аби? Добре ли си? — попита Америка.

Аби успя да се усмихне, макар и с полузаспал вид.

Америка се обърна към Шепли.

— Остави я просто да мине през тялото ѝ, тя ще изтрезнее. Не ѝ е за пръв път. Успокой се.

— Не е за вярване — рече Шепли. — Травис?

Допрях буза до челото на Аби.

— Вrab? Искаш ли за всеки случай да повърнеш?

— Не — отвърна тя. — Искам да танцувам — заяви, като обви още по-здраво ръце около мен. Погледнах към Шепли и свих рамене.

— Щом е права и се движи...

Шепли недоволно мина през тълпата на импровизирания дансинг и се скри от погледа ми. Америка цъкна с език и завъртя очи, но го последва.

Аби притисна тяло до моето. Въпреки че песента беше бърза, ние танцувахме бавно по средата на стаята, заобиколени от хора, които подскачаха и размахваха ръце. Сините, лилавите и зелените светлини танцуваха заедно с нас по пода и стените. Сините се отразяваха от лицето на Аби и аз с усилие се сдържах да не я целуна.

Няколко часа по-късно купонът започна да утихва, но двамата с Аби още бяхме на дансинга.

Тя беше поизтрезняла малко, след като ѝ намерих няколко бисквити и сирене, и се опитваше да танцува с Америка на някаква глупава поп песен, но иначе през цялото време беше в моите обятия, сплела пръсти зад шията ми.

Повечето гости или си бяха тръгнали, или бяха припаднали някъде из апартамента, а кавгата между Шепли и Америка се влошаваше.

— Аз си тръгвам, ако искаш, ела с мен — заяви Шепли и тръгна към вратата.

— Не още — промърмори Аби с полузатворени очи.

— Мисля, че тази вечер приключи. Да се прибираме — качах аз и направих крачка към вратата, но Аби не помръдна. Гледаше вторачено пода със зеленикав цвят на кожата.

— Ще повръщаш ли?

Тя вдигна поглед към мен с притворени клепачи.

— Май е време.

Няколко пъти се сгърчи, преди да я взема в обятията си.

— Ти, Травис Мадокс, си секси, когато не се държиш като курва — рече тя с нелепа пиянска усмивка, разкривила устата ѝ във всички посоки.

— Хм... благодаря — отвърнах аз и се наместих, за да я хвана по-добре.

Аби докосна бузата ми с длан.

— Знаеш ли го, мистър Мадокс?

— Кое, мила?

Изражението ѝ стана сериозно.

— В някой друг живот бих могла да те обичам.

Взрях се в блесналите ѝ очи. Беше пияна, но за миг ми се стори, че няма нищо лошо да се престоря, че наистина го мисли.

— Аз бих могъл да те обичам в този.

Тя отметна глава и притисна устни в ъгълчето на устата ми. Искаше да ме целуне, но не успя. После се отдръпна и главата ѝ се стовари върху рамото ми.

Огледах се. Всички присъстващи, които още бяха в съзнание, ни гледаха, поразени от това, което току-що бяха видели.

Без да кажа и дума повече, я пренесох до чарджъра, където ни чакаше Америка със скръстени ръце.

— Погледни я! — каза Шепли, като посочи към Аби. — Тя ти с приятелка, а ти ѝ позволи да направи нещо безумно опасно! Насърчи я!

Америка посочи себе си.

— Познавам я, Шеп! Виждала съм я да прави много повече пари!

Стрелнах я с очи.

— Шотове — уточни тя. — Виждала съм да изпива много повече за пари. Знаеш какво имам предвид.

— Чуй се само! — изкрещя Шепли. — Дошла си с Аби чак от Канзас, за да я пазиш от неприятности. А виж я сега! Алкохолът в

кръвта ѝ е толкова много, че е изгубила съзнание! Не може да допускат това!

Америка присви очи.

— О! Благодаря за публичната проповед какво не бива да се прави в колежа, мистър Осемнайсетгодишен младеж от братство с милиард и половина сериозни гаджета зад гърба си! — Тя направи кавички с пръсти на думата „сериозни“.

Шепли зяпна. Не му беше смешно.

— Качвай се в шибаната кола. Ставаш лоша, когато си пиана.

Америка се изсмя.

— Не си ме виждал лоша, мамино момченце!

— Казах ти, че приключихме!

— Да, също и аз и моят задник! Това не значи, че ще му се обаждам по два пъти на ден!

— Кучка!

Кръвта се дръпна от лицето на Америка.

— Заведи. Ме. Вкъщи.

— С най-голямо удоволствие, ако се качиш в проклетата кола — Шепли изкрещя последните думи. Лицето му беше почервеняло, а вените на врата му пулсираха.

Америка отвори вратата и се качи на задната седалка, без да затвори. Помогна ми да сложа Аби до нея, а самият аз седнах отпред.

Пътят до къщи беше кратък и го изминахме в пълно мълчание. Когато Шепли паркира, скочих от колата и издърпах седалката напред.

Аби беше сложила глава на рамото на Америка, а косата ѝ се спускаше върху лицето. Пресегнах се и я извадих от колата, като я преметнах през рамо. Америка също се измъкна и тръгна право към своята кола, вадейки ключовете от чантата си.

— Мер — повика я Шепли, а в съкрушения му глас вече се долавяше разкаяние. Америка седна на шофьорското място, тресна вратата под носа на Шепли и даде на заден ход.

Аби лежеше на рамото ми с дупето нагоре, а ръцете ѝ се люлееха зад гърба ми.

— Тя трябва да се върне за Аби, нали? — попита отчаяно Шепли.

Аби простена и тялото ѝ подскочи. Ужасното изхълцване, което винаги предшества повръщането, беше последвано от силен плисък.

Задната страна на крачолите ми се намокри.

— Кажи ми, че не е това, което си мисля — замръзнах аз на място.

Шепли се наведе да погледне и веднага се изправи.

— Точно това е.

Изтичах нагоре по стълбите, като взимах по две стъпала наведнъж, и подканих Шепли да намери по-бързо ключовете си от апартамента. Той най-после отвори и аз се втурнах към банята.

Аби се наведе над тоалетната и започна да изпразва съдържанието на стомаха си с литри. Косата ѝ вече беше мокра от повърнатото навън, но аз взех едно от онези кръгли черни разтегливи неща от мивката и събрах дългата ѝ коса на опашка. Влажните кичури се слепваха, но успях да ги вържа неведнъж бях виждал как момичетата увиват тези ластици около косите си, така че бързо се справих.

Тялото на Аби отново подскочи. Намокрих една гъба и седнал до нея, я сложих на челото ѝ. Тя се облегна на ваната и простена.

Нежно избърсах лицето ѝ с влажната гъба, а после се опитах да седя неподвижно, защото тя отпусна глава на рамото ми.

— Ще се оправиш ли?

Тя се намръщи, а когато пак ѝ призля, успя да стисне устни, докато се наведе над тоалетната. Тялото ѝ се сгърчи и тя изля още течности в чинията.

Аби беше много дребничка, а изхвърляше огромни количества. Започнах да се притеснявам. Излязох от банята и се върнах с две кърпи, чаршаф, три одеяла и четири възглавници. Аби стенеше над тоалетната чиния с треперещо тяло. Наредих нещата до ваната и зачаках с пълното съзнание, че е много вероятно да се наложи да прекараме нощта в този ъгъл на банята.

На вратата се появи Шепли.

— Да се... обадя ли на някого?

— Не още. Ще я наблюдавам.

— Добре съм — обади се Аби. — Това е начинът да не получа алкохолно отравяне.

Шепли се намръщи.

— Не, това е глупост. И нищо друго.

— А ти оправи ли се с... с нейния...

— С подаръка ли? — повдигна вежди той.

— Да.

— Оправих се. — Беше видимо недоволен.

— Благодаря ти, пич.

Аби пак се облегна на ваната, а аз побързах да избърша лицето ѝ. Шепли намокри чиста гъба и ми я подхвърли.

— Благодаря.

— Ако ти трябва, ще лежа буден в леглото си и ще се мъча да измисля как да накарам Мер да ми прости.

Отпуснах се, доколкото можех, край ваната и притеглих Аби към себе си. Тя въздъхна и тялото ѝ се притисна в моето. Макар да бях облят в повръщано, не исках да бъда никъде другаде, освен до нея. В съзнанието ми постоянно се връщаха думите ѝ от купона.

„В някой друг живот бих могла да те обичам.“

Аби лежеше немощно в ръцете ми и разчиташе на моята грижа. В този момент осъзнах, че чувствата ми към нея са много по-силни, отколкото съм предполагал. Някъде между първата ни среща и тази нощ на пода в банята аз се бях влюбил в нея.

Тя въздъхна и склони глава в скута ми. Проверих дали е добре завита с одеялата и едва тогава си позволих да се отпусна.

— Трав? — пошепна тя.

— Да?

Не отговори. Дишането ѝ се изравни и главата ѝ натеза върху краката ми. Студеният порцелан на гърба ми и безпощадните плочки на пода нямаха милост, но не смеех да мръдна. Тя се чувстваше удобно и щеше да остане така. Двайсетина минути я гледах как диша. После онези части, които до този момент ме боляха, изтръпнаха и очите ми се затвориха.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

ОЗ

Денят не беше започнал добре. Аби беше някъде с Америка и се опитваше да я убеди да не зарязва Шепли, а Шепли си гризеше ноктите в дневната и чакаше Аби да направи чудо.

Бях извел кученцето веднъж, силно притеснен, че Америка може да се появи всеки момент и да развали изненадата. Въпреки че го бях нахранил и му бях сложил кърпа, в която да се сгуши, то постоянно скимтеше.

Съчувствието не беше от силните ми страни, но кутрето не беше виновно. На никого не би му било приятно да стои затворен в малка кутия. За щастие, секунди преди момичетата да се върнат, палето вече се беше усмирило и заспало.

— Върнаха се! — извика Шепли и скочи от дивана.

— Добре — казах аз и тихо затворих вратата на стаята му. Спокой...

Докато успея да довърша думата, той вече беше отворил вратата и тичаше надолу по стълбите. Вратата беше чудесно място, от което да наблюдавам как Аби се усмихва на въодушевеното сдобряване на Шепли и Америка. Тя пхна ръце в джобовете си и тръгна към апартамента.

Есенните облаци хвърляха сива сянка върху всичко, но усмивката на Аби напомняше на слънчев лъч. С всяка нейна стъпка, която я приближаваше към мен, сърцето ми биеше все по-силно в гърдите ми.

— И заживели честити — казах аз и затворих вратата след нея.

Седнахме на дивана и притеглих краката й в скута си.

— Какво ти се прави днес, Вrab?

— Искам да спя. Или да си почивам... или да спя.

— Може ли първо да ти дам подаръка?

— Приготвил си ми подарък? — бутна ме тя по рамото.

— Не е диамантена гривна, но реших, че ще ти хареса.

— Сигурна съм, че ще ми хареса, и без да го виждам.

Свалих краката ѝ от скута си и отидох да взема кутията.

Опитах се да не я клатя много, за да не събудя кутретото и то да се издаде.

— Шшшшт, момчето ми. Няма да плачеш, нали? Добро момче.

Оставих кашона на пода пред краката ѝ и приклеках зад него.

— Побързай, искам да се изненадаш — усмихнах се аз.

— Да побързам ли?

Тя отвори капака и зяпна.

— Кученце! — изписка и пхна ръце в кутията.

Вдигна кутретото към лицето си, а то взе да се гърчи и протегна главичка, нетърпеливо да обсипе устата ѝ с целувки.

— Харесва ли ти?

— Обожавам го! Взел си ми кученце!

— Момченце е, керн териер. Карах три часа, за да го взема в четвъртък.

— Значи, когато каза, че отиваш с Шепли да закарате колата му на майстор...

— Отидохме да вземем подаръка ти — кимнах аз.

— Колко е игрив! — засмя се тя.

— Всяко момиче от Канзас има нужда от един Тото — казах аз, като се опитвах да го опазя да не падне от скута ѝ.

— Наистина прилича на Тото! Така и ще го кръстя — отвърна тя, бърчейки нос насреща му. Беше щастлива и това правеше и мен самия щастлив.

— Можеш да го оставиш тук. Аз ще се грижа за него, когато се върнеш в „Морган“. Той ще бъде гаранцията, че ще минаваш от време на време, когато месецът изтече.

— Аз и иначе щях да минавам, Трав.

— Готов съм на всичко за тази усмивка, която в момента с на лицето ти.

При тези думи тя замълча, но вниманието ѝ бързо се върна към кутретото.

— Май искаш да си дремнеш, Тото. О, да.

Кимнах, притеглих я в скута си и се изправих заедно с нея.

— Хайде тогава.

Отнесох я в стаята си, разтворих завивките и я положих на матрака. В други случаи това би ме възбудило, но сега бях прекалено

уморен. Пресегнах се, за да дръпна завесите, и се отпуснах на възглавницата.

— Благодаря ти, че остана с мен през нощта — каза тя с леко пресипнал, сънен глас. — Не трябваше да спиш на пода на банята.

— Тази нощ беше една от най-хубавите в живота ми.

Тя се обърна и ме изгледа със съмнение в очите.

— Да спиш между тоалетната и ваната на студените твърди плочки с повръщаща идиотка до себе си? Ако това е била една от най-хубавите ти нощи, много тъжно.

— Не, да седя до теб, когато ти е зле, и да заспиш в скута ми — това беше една от най-хубавите ми нощи. Не беше удобно и изобщо не съм спал, но прекарах деветнайсетия ти рожден ден с теб, а освен това си много сладка, когато си пияна.

— Сигурна съм, че между гаденето и повръщането съм била изключително сладка.

Придърпах я към себе си и погалих Тото, който се беше сгушил до шията ѝ.

— Ти си единствената ми позната жена, която изглежда невероятно с глава в тоалетната. Това значи нещо.

— Благодаря, Трав. Няма да те карам да го правиш отново.

Подпрях се на възглавницата си.

— Няма значение. Никой не може да държи косата ти като мен.

Аби се засмя и затвори очи. Колкото и да бях уморен, не можех да откъсна поглед от нея. Нямаше грим, освен малко размазана спирала по тънката кожа под долните мигли. Тя се размърда, после раменете ѝ се отпуснаха.

Примигнах няколко пъти с натежали клепачи. Имах чувството, че току-що съм заспал, когато чух звънеца на вратата.

Аби дори не помръдна.

Откъм дневната се чува два мъжки гласа, единият беше на Шепли. Намеси се високият глас на Америка. Никой не звучеше доволен. Който и да беше, не беше дошъл просто така.

В коридора отекнаха стъпки и вратата се отвори. На прага застана Паркър. Погледна ме, после погледна и Аби със стиснати зъби.

Знаех какво си мисли и през ума ми мина да му обясня защо Аби е в леглото ми, но не го направих. Вместо това сложих ръка на хълбока ѝ.

— Затвори вратата, когато приключиш с бъркането в живота ми — казах аз и отпуснах глава до тази на Аби.

Паркър си тръгна, без да каже и дума. Не тръшна моята врата, но вложи цялата си сила в затварянето на външната.

Шепли надникна в стаята ми.

— Мамка му, братле, това не беше хубаво.

Станалото — станало, не можеше да бъде променено. За момента не ме интересуваха последствията, но докато лежах до Аби и гледах доволното ѝ красиво лице, постепенно ме обзе паника. Щом разбереше какво съм направил, щеше да ме намрази.

На следващата сутрин момичетата излязоха набързо за лекции. Вrab не успя да ми каже почти нищо, така че чувствата ѝ по отношение на предишния ден все още ми бяха неясни.

Измих си зъбите и се облякох. Намерих Шепли в кухнята. Той седеше на стол край плота и сърбаше мляко от лъжицата си. Беше по суитшърт и розовите боксерки, които Америка му беше купила, защото според нея били „секси“.

Взех си чаша от миялната и си налях портокалов сок.

— Май се сдобрихте.

Шепли се усмихна. Изглеждаше направо пиян от радост.

— Сдобрихме се. Казвал ли съм ти някога каква е Америка в леглото след скарване?

Направих физиономия.

— Не, и те моля да не го правиш.

— Скандалите с нея са страшни, но ще започнат да ме изкушават, ако всеки път се сдобряваме така. — Понеже не отговорих, той продължи: — Ще се ожения за тази жена.

— Добре. А когато спреш да се държиш като сантиментален лигльо, трябва да тръгваме.

— Разкарай се, Травис. Не си мисли, че не виждам какво става с теб.

— И какво става с мен? — скръстих ръце аз.

— Влюбен си в Аби.

— Пфу. Фантазираш си, за да не мислиш постоянно за Америка.

— Отричаш ли?

Очите му не трепваха и аз усилено се стараех да ги изригвам. След минута се размърдах неспокойно, но нищо не казах.

— Кой е сантименталният лигльо сега?

— Майната ти.

— Признай си.

— Не.

— Не, не отричаш, че си влюбен в Аби, или не, няма да си признаеш? Защото и в двата случая, задник такъв, ти си влюбен в нея.

— Е, и?

— ЗНАЕХ СИ! — възкликна Шепли и изрита стола, който се плъзна по паркета и стигна до килима в дневната.

— Аз... просто... млъкни, Шеп — отвърнах, здраво стиснал устни.

Той тръгна към стаята си, като ме сочеше с пръст.

— Току-що си призна. Травис Мадокс е влюбен. Видях всичко на този свят!

— Обувай си гащичките и да тръгваме!

Шепли продължаваше да се киска и в стаята си, а аз стоях, забил поглед в земята. Изричането му на глас, и то пред друг човек, го превръщаше в нещо реално и не знаех какво да правя с това.

Няма и пет минути по-късно вече си играех с радиото в чарджъра, докато Шепли излизаше от паркинга.

Той изглеждаше в изключително добро настроение, докато маневрираше в натовареното движение, като намаляваше само колкото да не метне някой пешеходец на капака си. След като най-после си намери подходящо място за паркиране, тръгнахме заедно към часа по творческо писане, втора част — единствения ни общ предмет.

От няколко седмици с Шепли сядяхме на най-горния ред, за да се отървем от рояка напористи женски, които обикновено се скупчваха около чина ми.

Д-р Парк влетя в залата и тръшна тежката си чанта, куфарчето и чашата си с кафе на бюрото си.

— Божичко, какъв студ! — възкликна тя и придърпа палтото около мъничката си фигура. — Всички ли сте тук? — Във въздуха се вдигнаха ръце и тя кимна, без много да ни оглежда. — Чудесно. Имам добри новини. Тест!

Всички простенаха, а тя се усмихна.

— Пак ще ме обичате. Листове и химикалки, хора, нямам цял ден.

Всички зашумоляха, докато си приготвят нещата. Аз надрасках името си най-отгоре на листа и се усмихнах на паническият шепот на Шепли.

— Защо? Тест по творческо писане? Що за абсурд? — съскаше той.

Тестът се оказа сравнително безобиден, а лекцията завърши с ново писмено задание, което трябваше да предадем до края на седмицата. В последните минути от часа един младеж, седящ точно пред мен, изви глава назад. Познавах го от лекциите по този предмет. Казваше се Ливай, но го знаех само защото бях чувал д-р Парк да се обръща няколко пъти към него по име.

Мазната му тъмна коса беше винаги залитна назад и откриваше сипаничавото му лице. Никога не го виждах в столовата, не членуваше в братство. Не беше във футболния отбор и не ходеше по купони. Е, поне на тези, на които ходех аз.

Погледнах го, после отново насочих вниманието си към д-р Парк, която разказваше някаква история за последното гостуване на любимия си приятел гей.

Погледът ми отново се спусна надолу. Онзи още ме зяпаше.

— Трябва ли ти нещо? — попитах аз.

— Току-що чух за купона у Бразил през уикенда. Добре изиграно.

— Моля?

Момичето от дясната му страна, Елизабет, също се обърна назад и светлокестенявата ѝ коса се разлюля. Елизабет беше гадже на момче от моето братство. Очите ѝ светнаха.

— Да. Жалко, че пропуснах шоуто.

Шепли се наведе напред.

— Кое? Скарването ни с Мер?

Онзи се изхили.

— Не, купона на Аби.

— За рождения ѝ ден?

Не можех да разбера за какво говори. Там се бяха случили няколко неща, които биха задвижили мелниците за клюки, но нищо, за което да чуе някой случаен непознат.

Елизабет хвърли едно око да види дали д-р Парк гледа към пас и пак се обърна назад.

— Аби и Паркър.

Още едно момиче се обърна към нас.

— А, да. Чух, че Паркър ви е сварил на другата сутрин. Вярно ли е?

— Къде си го чула? — попитах, а във вените ми пищеше адреналин.

Елизабет сви рамене.

— Навсякъде. Сутринта всички говореха за това.

— Да — потвърди Ливай.

Другото момиче само кимна.

Елизабет се наведе към мен.

— Наистина ли го е направила с Паркър в коридора на Бразил, а после се е прибрала с теб?

Шепли се намръщи.

— Тя живее у нас.

— Не — обади се момичето до Елизабет, — двамата с Паркър са се натискали на дивана на Бразил, после тя е станала и е танцувала с Травис, Паркър си е тръгнал ядосан, а тя се прибрала с Травис... и Шепли.

— Аз чух друго — каза Елизабет, като едва сдържаше ентусиазма си. — Правили тройка. Е, кое е вярното, Травис?

Ливай следеше разговора с голямо удоволствие.

— Все си мислех, че е обратното.

— Кое? — попитах аз, вече подразнен от тона му.

— Че Паркър обира трохите след теб.

Присвих очи. Който и да беше този, знаеше повече за мен, отколкото беше редно. Наведох се напред.

— Това не ти влиза в работата, задник такъв.

— Стига — намеси се Шепли, като сложи ръка на чина ми.

Ливай мигом се обърна напред, а Елизабет вдигна вежди и последва примера му.

— Шибано копеле — изръмжах аз и погледнах към Шепли. — Идва обяд. Някой ще й каже нещо. Говори се, че и двамата сме я изпраскали. Мамка му. Мамка му. Шепли, какво да правя?

Шепли започна да прибира нещата си в раницата си, аз също.

— Свободни сте — каза д-р Парк. — Изчезвайте оттук и бъдете продуктивни граждани днес.

Раницата ми се удряше в гърба, докато тичах към столовата. Видях Америка и Аби само на няколко крачки от входа.

— Мер — изпухтя Шепли, като хвана Америка за ръката.

Сложих ръце на кръста, за да си поема въздух.

— Да не би да те преследва тълпа от разярени жени? — пошегува се Аби.

Поклатих глава.

— Исках да ви хвана... преди... да влезете.

— Какво става? — попита Америка.

— Носят се слухове — подхвана Шепли. — Всички говорят, че Травис е завел Аби у дома и... подробностите са различни, по като цяло е доста зле.

— Какво?! — извика Аби. — Сериозно ли говориш?

Америка завъртя очи.

— На кого му пука, Аби? Хората говорят за вас с Трав от седмици. Не за пръв път някой ви обвинява, че правите секс.

Погледнах към Шепли с надеждата той да намери изход от кашата, в която сам се бях забъркал.

— Какво? — попита Аби. — Има и още нещо, нали?

Шепли потръпна.

— Казват, че си се изучала с Паркър у Бразил, а после си позволила на Травис... да те заведе у дома, ако ме разбираш.

Тя зяпна.

— Супер! Значи сега съм курвата на училището.

Аз бях оплел конците, а Аби го отнасяше.

— Аз съм виновен. Ако беше някой друг, изобщо нямаше да говорят така за теб.

Влязох в столовата със стиснати юмруци.

Нарочно седнах на няколко места от Аби. И преди се бяха носили слухове, че съм чукал разни момичета, а понякога биваше замесено и името на Паркър, но никога не ми беше пукало. Но Аби не заслужаваше да мислят такива неща за нея само защото ми беше приятелка.

— Не е необходимо да седиш там, Трав. Ела тук — повика ме тя, като потупа празното място на масата срещу себе си.

— Чух, че си имала забележителен рожден ден, Аби — рече Крис Дженкс и подхвърли парче маруля в чинията ми.

— Не я закачай, Дженкс — предупредих го с мрачен поглед.

Крис се усмихна с кръглите си розови бузи.

— Чух и че Паркър бил бесен. Каза, че наминал вчера през апартамента ти, а двамата с Травис сте били още в леглото.

— Просто си подремваха, Крис — изсъска Америка.

Аби ме стрелна с очи.

— Паркър е идвал?

Размърдах се неспокойно на стола си.

— Щях да ти кажа.

— Кога?

Америка се наведе и зашепна в ухото ѝ. Сигурно ѝ разказваше това, което всички други вече знаеха.

Аби заби лакти в масата и захлупи лице в шепите си.

— Става все по-хубаво.

— Значи не сте го направили, така ли? — не млъкваше Крис. — Мамка му, тъпа работа. Аз пък си помислих, че Аби все пак е била права за теб, Трав.

— Млъквай, Крис — предупреди го Шепли.

— Ако ти не си спал с нея, имаш ли нещо против аз да се пробвам? — рече Крис, хилейки се към съотборниците си.

Без да мисля, скочих от мястото си и се хвърлих на масата пред Крис. Ухилената му физиономия се смени като на забавен кадър с разширени очи и зяпнала уста. С една ръка го стиснах за гърлото, а с другата — за тениската. Кокалчетата ми едва докоснаха лицето му, макар че кипях от ярост и бях на косъм да избухна. Крис прикри лицето си, но аз не спрях.

— Травис! — изкрещя Аби и заобиколи масата.

Юмрукът ми се закова по средата на удара и пуснах тениската на Крис, който се свлече на пода. Изражението на Аби ме стресна; тя беше уплашена от сцената, която беше видяла. Преглътна и отстъпи назад. Страхът ѝ само ме вбеси още повече — не изпитвах гняв към нея, а се срамувах от себе си.

Заобиколих я и разблъсках всички останали, за да изляза. Страхотен ден. Първо успях да пусна слух за момичето, в което бях влюбен, после я уплаших до смърт.

Стаята ми изглеждаше единственото място, на което можех да отида. Срамувах се твърде много, за да поискам съвет от баща си.

Шепли ме настигна. Без да каже и дума, той се качи в чарджъра до мен и запали двигателя.

Светът прелиташе през прозорците. Не говорехме. Съзнанието ми отказваше да мисли за сцената, която неминуемо щеше да се разрази, щом Аби се прибереше у дома.

Шепли спря на обичайното си място на паркинга и аз слязох. Качих се по стълбите като зомби. Не можеше да има щастлив край. Аби или щеше да си тръгне, уплашена от онова, което беше видяла, или още по-зле — щеше да се наложи да я освободя от баса, за да може да си тръгне, дори да не ѝ се иска.

Сърцето ми се мятеше между решението да оставя Аби на мира и желанието да продължа да я преследвам. Влязох вкъщи, запратих раницата си срещу стената и блъснах вратата на стаята си, но не се почувствах по-добре. Напротив, ходенето напред-назад като малко дете ми напомняше как губя времето на Аби, като я преследвам — ако изобщо това, което правех, можеше да се нарече така.

Отвън се чу пискливото ръмжене на хондата на Америка, последвано от изключване на двигателя. Аби сигурно беше с нея. Щеше да влезе или с крясъци, или в пълно мълчание. Не бях сигурен кое от двете щеше да ме накара да се чувствам по-зле.

— Травис? — Шепли отвори вратата.

Поклатих глава и седнах на ръба на леглото. То потъна под тежестта ми.

— Дори не знаеш какво ще каже. Може да иска просто да те види.

— Казах не.

Шепли затвори вратата. Дърветата отвън бяха кафяви и дори малкото им останали листа започваха да капят. Скоро щяха да останат съвсем голи. Тогава Аби щеше да си е тръгнала.

Мамка му, бях ужасно потиснат.

След няколко минути отново се почука.

— Травис? Аз съм, отвори ми.

Въздъгнах.

— Махай се, Враб.

Въпреки това тя откряна вратата. Не се обърнах. Нямахше нужда. Тото стоеше зад мен и опашницата му ме заудря по гърба, като я видя.

— Какво става с теб, Трав?

Не знаех как да ѝ кажа истината, а част от мен беше убедена, че така или иначе няма да ме чуе, затова само гледах през прозореца и броях падащите листа. Всяко следващо, което политаше към земята, ме приближаваше до изчезването на Аби от живота ми. Моят естествен пясъчен часовник.

Аби застана до мен и скръсти ръце. Очаквах да ми се разкреци или по друг начин да ме упрекне за избухването ми в столовата.

— Няма ли да поговорим?

Тя се обърна към вратата, а аз въздъгнах.

— Нали се сещаш за онзи ден, когато Бразил се заяждаше и ти скочи в моя защита? Ами... това стана. Само че малко се увлякох.

— Ти беше ядосан още преди Крис да си отвори устата.

Аби седна на леглото до мен. Тото веднага се покатери в скута ѝ, просейки внимание. Чувството ми беше познато. Всичките ми номера, всичките ми глупави пози имаха една-единствена цел: да привлека вниманието ѝ. А тя сякаш нищо не забелязваше. Дори когато откачах.

— Преди малко говорех сериозно. Трябва да се махнеш, Вrab. Бог ми е свидетел, че аз не мога да се махна от теб.

Тя ме докосна по ръката.

— Ти не искаш да си тръгна.

Представа си нямаше колко е права... и колко греши. Противоречивите ми чувства към нея ме влудяваха. Бях влюбен в нея, не можех да си представя живота без нея, но в същото време ми се искаше да намери нещо по-добро. Въпреки това обаче мисълта за Аби с друг беше непоносима. Нито единият не можеше да спечели, но и не можех да я изгубя. Постоянното люшкане ме изтощаваше.

Притиснах я до себе си и я целунах по челото.

— Няма значение колко се старая. В крайна сметка ще ме намразиш.

Тя обви ръце около мен и сплете пръсти на рамото ми.

— Трябва да бъдем приятели. Не приемам отказ.

Беше ми откраднала репликата от първата ни среща в „Пица Шак“. Сякаш се беше случило преди сто живота. Не проумявах кога се усложниха така нещата.

— Често те гледам, докато спиш. Винаги изглеждаш толкова спокойна. Аз нямам този покой. В мен постоянно кипят гняв и ярост...

освен когато те гледам как спиш. Точно това правех, когато влезе Паркър. Аз бях буден, той влезе и застана на вратата потресен. Знаех какво си мисли, но не го разубедих. Не му обясних, защото исках да си мисли, че се е случило нещо. Сега целият университет смята, че си била и с двама ни в една и съща нощ. Съжалявам.

Аби сви рамене.

— Ако вярва на слуховете, проблемът си е негов.

— Трудно би могъл да си помисли друго, след като ни вижда заедно в леглото.

— Той знае, че живея при теб. Била съм съвсем облечена, за бога. Въздъхнах.

— Най-вероятно е бил твърде ядосан, за да забележи. Знам, че го харесваш, Вrab. Трябваше да му обясня. Поне това ти дължа.

— Все едно.

— Не си ли ми бясна? — изненадах се аз.

— Затова ли беше толкова разстроен? Мислел си, че ще се ядосам, щом науча истината?

— Нормално би било. Ако някой потъпче така репутацията ми, щях да съм, меко казано, бесен.

— На теб не ти пука за репутациите. Какво стана с онзи Травис, който пет пари не дава какво мислят другите? — подразни ме тя и ме смушка с лакът.

— Това беше, преди да видя изражението ти, когато чу какво говорят всички. Не искам да бъдеш наранена заради мен.

— Ти никога не би направил нещо, с което да ме нараниш.

— По-скоро ще си отрежа ръката — въздъхнах аз.

Отпуснах буза върху косата ѝ. Толкова хубаво ухаеше винаги, толкова хубаво беше да се притисна до нея. Присъствието ѝ ми действаше успокоително. Цялото ми тяло се отпуснаше и изведнъж усещах такава умора, че не ми се искаше да помръдна. Дълго седяхме заедно, обвили ръце един около друг, тя — сгушила глава във врата ми. След този миг нямаше гаранция за нищо, така че си стоях потопен в него заедно с Вrabчо.

Когато слънцето започна да залязва, на вратата се почука.

— Аби?

Гласът на Америка прозвуча слабо от другата страна.

— Влизай, Мер — отговорих аз. Знаех, че се притеснява защо сме толкова тихи.

Америка влезе заедно с Шепли и се усмихна, като ни видя прегърнати.

— Излизаме да си вземем нещо за хапване. На вас двамата да ви се ходи в „Пей Вей“?

— Пфу... пак ли азиатско, Мер? Сериозно? — не се сдържах аз.

— Да, сериозно — отвърна тя, видимо успокоена. — Идвате ли?

— Умирам от глад — обади се Аби.

— Естествено, не си обядвала — смръщих се аз и я вдигнах с мен. — Хайде. Да ти намерим нещо за хапване.

Не бях готов да я пусна, затова не свалих ръката си от нея чак докато стигнахме до „Пей Вей“. Тя като че ли нямаше нищо против и дори се облегна на мен в колата, когато се съгласих да си разделим някакво си ястие номер четири.

Щом си намерихме маса, оставих якето си до Аби и отидох до тоалетната. Странно беше как всички се преструваха, че нищо не се е случило, че не съм помлял някого от бой само преди няколко часа. Събрах шепи под чешмата и наплисках лицето си с вода. Погледнах се в огледалото. От носа и брадичката ми се стичаха капки. Трябваше отново да преглътна раздразнението си и да се присъединя към фалшивото настроение на другите. Сякаш трябваше да се преструваме, за да помогнем на Аби да премине през реалността в малкия си мехур от неведение, в който никой не изпитва твърде силни чувства и всичко е тип-топ.

— Мамка му, още ли не са ни донесли храната? — попитах аз, като седнах до Аби.

Телефонът ѝ беше на масата и аз го взех, направих смешна физиономия и щракнах една снимка.

— Какво, по дяволите, правиш? — закиска се тя.

Потърсих името си в указателя ѝ и прикачих снимката си към него.

— Да си спомняш колко ме обожаваш, когато ти звънна.

— Или какво си магаре!

През повечето време Америка и Шепли дрънкаха за лекциите си и най-новите клюки, като внимаваха да не споменават никого, замесен в свадата по-рано.

Аби ги гледаше, подпряла брадичка върху юмрука си, усмихната и безкрайно красива. Пръстчетата ѝ бяха съвсем мънички и аз се улових, че си мисля колко гол изглежда безименният. Тя ме погледна, наведе се към мен и ме бутна закачливо с рамо. После се изправи и продължи да слуша бърбенето на Америка.

Смяхме се и се шегувахме, докато ресторантът затвори, а после се натоварихме в колата. Бях изтощен, но макар денят да ми се струваше адски дълъг, не исках да свършва.

Шепли занесе Америка на ръце до апартамента, но аз изостанах и дръпнах Аби за ръката. Изчаках приятелите ни да се скрият в апартамента и се заиграх с пръстите ѝ.

— Дълга ти извинение, така че: извинявай.

— Ти вече ми се извини. Всичко е наред.

— Не, извиних ти се за Паркър. Не искам да си мислиш, че съм някакъв психар, който пребива хората за най-малкото нещо. Но ти дължа извинение, защото не те защитих по правилната причина.

— А тя е...?

— Нахвърлих му се, защото каза, че иска да бъде следващия, не защото те дразнеше.

— Намекът, че може да се нареди на опашка, си е предостатъчна причина да ме защитиш, Травис.

— Точно това имам предвид. Ядосах се, защото реших, че иска да спи с теб.

Аби се замисли за момент, после стисна двата края на тениската ми и подпря чело на гърдите ми.

— Знаеш ли какво? Не ми пука — заяви тя с усмивка, вдигнала поглед към очите ми. — Не ме интересува какво говорят хората, нито дали си си изпуснал нервите, нито защо помля физиономията на Крис. Последното, което ми се иска, е да ми се носи лоша слава, но ми писна да се обяснявам на всички за приятелството ни. Да вървят по дяволите.

Устните ми се извиха нагоре.

— Приятелството ни? Понякога се чудя слушаш ли ме изобщо.

— Какво значи това?

Мехурът, в който се беше затворила, беше непроницаем и аз се зачудих дали изобщо някога ще успея да го пробия.

— Да се прибираме. Уморен съм.

Тя кимна и двамата се качихме по стълбите до апартамента. Америка и Шепли вече си гукаха щастливо в стаята, а Аби се пъхна в банята. Тръбите изпищяха и се чу плисъкът на водата от душа по плочките.

Тото ми правеше компания, докато чаках. Тя не се забави; вечерният ѝ тоалет приключи за по-малко от час.

Легна на леглото и мократа ѝ коса се разпиля по ръката ми. Издиша продължително и спокойно.

— Остават само две седмици. Каква драма ще направиш, като се върна в „Морган“?

— Не знам — отвърнах аз. Не ми се мислеше за това.

— Ей — докосна ме тя по ръката, — шегувах се.

Насилих се да отпусна тяло и си напомних, че за момента тя все още е до мен. Не се получи. Нищо не ми помагаше. Исках я в обятията си. Достатъчно време бяхме изгубили.

— Имаш ли ми доверие, Вrab? — попитах аз неспокойно.

— Да, защо?

— Ела насам.

Придърпах я към себе си. Изчаках да видя дали ще възрази, но тя само замръзна за няколко секунди, после тялото ѝ се разтопи върху моето. Бузата ѝ се отпусна върху гърдите ми.

Клепачите ми веднага натезаха. На другия ден трябваше да измисля как да отложи тръгването ѝ, но в този момент единственото, което исках, беше да заспя с нея в обятията си.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА НА ДРУГИЯ ДЕН

Две седмици. С толкова разполагах, за да се наслаждавам на оставащото ни време заедно или някак си да покажа на Аби, че аз може би съм онзи, от когото се нуждае.

Използвах чара си, действах по всички фронтове, не пестях усилия. Ходехме на боулинг, по ресторанти и на кино.

Прекарвахме и колкото може повече време в апартамента: взимахме си филми, поръчвахме храна за къщи и всичко останало, за да бъда сам с нея. Не се скарахме нито веднъж.

Адам се обади няколко пъти. Въпреки че правех добро шоу, той не беше доволен от кратката продължителност на мачовете. Парите си бяха пари, но не исках да губя от времето си с Врабчо.

Тя беше по-щастлива, отколкото някога я бях виждал, а аз за пръв път в живота си се чувствах нормално, пълноценно човешко същество вместо съсипан, гневен мъж.

Вечер си лягахме и се гушкахме като стара семейна двойка. Колкото повече приближаваше последната нощ, толкова по-трудно ми ставаше да бъда ведър и да прикривам отчаяното си желание всичко да продължи постарому.

Вечерта преди последната нощ Аби пожела да отидем в „Пица Шак“. Трохите по червеникавия под, мирисът на мазнина и подправки във въздуха, отсъствието на противните футболисти — беше идеално.

Идеално, но тъжно. Това беше първото място, на което бяхме вечеряли заедно. Аби се смееше много, но не се откриваше. Нито веднъж не спомена времето, прекарано с мен. Още живееше в своя си мехур. Още не разбираше. От време на време се вбесявах, че не забелязва старанието ми, но търпението и усилията да я направя щастлива бяха единственият път към успеха.

Вечерта тя заспа сравнително бързо. Гледах я как лежи на сантиметри от мен и се опитвах да запечатам образа ѝ в съзнанието си. Отпуснатите клепки, мократа коса върху ръката ми, плодовото, чисто

ухание, което се носеше от лосиона по тялото ѝ, едва доловимия звук, който носът ѝ издаваше, когато издишаше.

Стените бяха целите в снимки, запечатали времето, което Аби беше прекарала в нашия апартамент. Беше тъмно, но добре помнех всяка от тях. А сега, когато най-последно се почувствах у дома си, тя си тръгваше.

Сутринта на последния ден на Аби у дома имах чувството, че мъката ще ме погълне. Знаех, че на следващата сутрин ще трябва да ѝ помогна да си приготви багажа и да се прибере в „Морган Хол“. Да, щях да я виждам от време на време, може би понякога щеше да идва на гости, вероятно с Америка, но иначе щеше да бъде с Паркър. Бях на ръба да я изгубя.

Фотьойлът скърцаше леко, докато се поклащах напред-назад и я чаках да се събуди. В апартамента беше тихо. Прекалено тихо. Угнетяващо тихо.

Вратата на Шепли се отвори със стон и босите крака на братовчед ми зашляпаха по пода. Косата му стърчеше във всички посоки, а очите му бяха присвити. Той седна на дивана и ме изгледа изпод качулката на суитшърта си.

Може и да беше студено. Не бях забелязал.

— Трав? Пак ще я виждаш.

— Знам.

— Като те гледам, не ми се струва така.

— Няма да бъде същото, Шеп. Ще водим различен живот. Ще се отдалечим. Тя ще бъде с Паркър.

— Това не се знае. Паркър ще си покаже рогата. Ще ѝ дойде акълът.

— Значи ще бъде някой друг като Паркър.

Шепли въздъхна и вдигна единия си крак на дивана, като го държеше за глезена.

— Какво мога да направя?

— Не съм се чувствал така, откакто почина мама. Не знам какво да правя — отвърнах сподавено аз. — Ще я изгубя.

Шепли свъси вежди.

— Значи няма повече да се бориш, така ли?

— Опитах всичко. Не мога да достигна до нея. Може би тя не изпитва същото към мен.

— Или не си го позволява. Слушай. С Америка ще се разкараме. Все още имаш тази вечер. Направи нещо специално. Купи бутилка вино. Пригответи й спагети. Правиш адски добри спагети.

Усмигнах се накриво.

— Спагетите няма да я накарат да размисли.

Шепли се усмигна.

— Никога не се знае. Заради готвенето ти се навих да си затворя очите, че си откачен, и дойдох да живея с теб.

Кимнах.

— Ще се опитам. Всичко ще опитам.

— Просто направи вечерта незабравима, Трав — сви рамене Шепли. — Може и да се осъзнае.

Двамата с Америка сами предложиха услугите си да напазаруват продукти от магазина, за да мога да сготвя вечеря за Аби. Шепли дори се съгласи да мине през някой универсален магазин, за да купи нов комплект прибори, така че да не използваме събираните оттук-оттам в чекмеджетата си.

Бях готов за последната си вечер с Аби.

Докато слагех салфетките, тя се появи, облечена в скъсани джинси и широка, свободна бяла риза.

— Устата ми се напълни със слюнка. Не знам какво готвиш, но мирише много вкусно.

Сипах в дълбоката й чиния паста и сос „Алфредо“, а отгоре — пиле в кейджън стил. Накрая поръсих с накълцани домати и зелен лук.

— Ето това готвех — казах, като сложих чинията пред мястото й.

Тя седна и с разширени очи загледа как пълня и своята чиния. Подхвърлих й парче чеснов хляб в чинията и тя се усмигна.

— За всичко си помислил.

— Така е — отвърнах аз и отворих виното. Тъмночервената течност плисна леко, докато наливах в чашата й, и Аби се засмя.

— Нямахте нужда да полагаш толкова усилия.

— Напротив — стиснах устни аз.

Тя взе една хапка, после още една и още една — толкова бързо, че едва й оставаше време да преглътне. От устните й се отрони тихо мъркане.

— Много е хубаво, Травис. Пазил си го в тайна.

— Ако ти бях казал по-рано, щеше да искаш да ти готвим всяка вечер.

Насилената ми усмивка бързо се стопи.

— И ти ще ми липсваш, Трав — каза тя, докато дъвчеше.

— Но все пак ще идваш, нали?

— Знаеш, че ще идвам. И ти ще идваш в „Морган“ и ще ми помагаш да уча, както преди.

— Но няма да бъде същото — въздъхнах аз. — Ти ще излизаш с Паркър, ще бъдем постоянно заети, ще поемем в различни посоки...

— Нещата няма да се променят толкова.

Засмях се едва-едва.

— Кой би предположил първия път, когато се видяхме, че един ден ще седим тук? Преди три месеца никога не бих повярвал, че ще бъда толкова нещастен заради сбогуване с момиче.

Лицето на Аби посърна.

— Не искам да бъдеш нещастен.

— Тогава не си отивай.

Аби преглътна, а веждите ѝ едва забележимо се свъсиш.

— Не мога да се пренеса да живея тук, Травис. Това е лудост.

— Кой го казва? Последните две седмици бяха най-хубавите в живота ми.

— За мен също.

— Тогава защо имам чувството, че повече никога няма да те видя?

Тя ме изгледа за момент, но не отговори. После стана, заобиколи плота и седна в скута ми. Единственото ми желание беше да я погледна в очите, но се боях, че ако го направя, ще се опитам да я целуна и ще съсипя вечерта.

Тя ме прегърна и притисна меката си буза в моята.

— Ще осъзнаеш какъв трън в задника съм била и изобщо няма да ти липсвам — прошепна тя в ухото ми.

Потърках я между плешките, мъчейки се да преглътна тъгата си.

— Обещавах ли?

Аби ме погледна в очите. Докосна лицето ми с ръце и погали брадичката ми с палец. Хрумна ми отново да я помоля да остане, но нямаше да ме чуе. Не и от своя мехур.

Тя затвори очи и се наведе. Знаех, че иска да ме целуне само в ъгълчето на устата, но се обърнах и устните ни се срещнаха. Това беше последният ми шанс. Трябваше да я целуна за сбогом.

Тя замръзна за миг, но после тялото ѝ се отпусна и устните ѝ се задържаха върху моите. Накрая се отдръпна и се усмихна.

— Утре ме чака голям ден. Ще оправя в кухнята и после си лягам.

— Ще ти помогна.

Измихме заедно чиниите в мълчание, а Тото спеше в краката ни. Подсуших последната чиния и я оставих на стойката, после улових Аби за ръка и я поведох по коридора. Всяка стъпка беше мъчение.

Тя си събу джинсите и съблече ризата през главата си. После взе една от тениските ми от гардероба и я нахлузи. Аз се съблякох по боксерки, както бях правил десетки пъти пред нея, но този път стаята беше изпълнена с особена тържественост.

Пъхнахме се в леглото ѝ угасих лампата. Веднага обвих ръце около нея и въздъхнах, а тя сгуши лице в шията ми.

Дърветата пред прозореца хвърляха сенки по стените. Опитвах се да се съсредоточа върху техните форми и начина, по който лекият ветрец променяше очертанията им под различни ъгли на стената. Каквото и да е, само и само да не мисля за часовника и предстоящото утро.

Утрото. Животът ми щеше да се промени към лошо само след няколко часа. Божичко. Не можех да го понеса. Стиснах очи и се опитах да пропъдя тази мисъл.

— Трав? Добре ли си?

Отне ми известно време, за да успея да изрека нещо.

— Никога в живота си не съм бил по-малко добре.

Тя отново притисна чело в шията ми и аз я прегърнах още по-силно.

— Това е глупаво — каза, — ще се виждаме всеки ден.

— Знаеш, че не е вярно.

Главата ѝ леко се повдигна. Не знаех дали ме гледа, или се готви да каже нещо. Чаках в тъмнината и тишината. Имах чувството, че целият свят ще се стовари отгоре ми.

Изведнъж, без никакво предупреждение, тя сви устни и ги долепи до шията ми. Устата ѝ леко се разтвори, за да усети вкуса на

кожата ми, и аз почувствах топлата влага на това място.

Погледнах я, безкрайно изненадан. В очите ѝ блестеше позната искра. Не знаех как, но най-после бях успял да проникна зад защитата ѝ. Аби най-сетне беше проумяла чувствата ми към нея и ѝ беше просветнало.

Наведох се и пристиснах устни в нейните, нежно и бавно. Колкото повече се сливах устните ни, толкова повече се изумявах от реалността на случващото се.

Аби ме притегли към себе си. Всяко нейно движение потвърждаваше отговора ѝ. Тя изпитваше същото. Аз я интересувах. Желаяше ме. Идеше ми да изтичам навън и да закрепця от радост, но и през ум не ми минаваше да отлепя устни от нейните.

Устата ѝ се разтвори и аз плъзнах език в нея, като нежно вкусах вътрешността ѝ.

— Желая те — промълви тя.

Разбрах какво има предвид. Част от мен искаше да разкъса всички дрехи помежду ни, друга част предупреждаваше с лампи и сирени. Най-после бяхме на една вълна. Нямахме защо да бързаме.

Леко се отдръпнах, но Аби само стана още по-напориста. Накрая се изправих на колене, но тя ме последва.

Хванах я за раменете.

— Чакай малко — казах задъхано. — Не се налага да го правиш, Враб. Не е в това смисълът на тази нощ.

Исках да постъпя правилно, но от неочакваната ѝ решителност и поради факта че не го бях правил от рекордно дълго време, пенисът ми гордо стърчеше в боксерките.

Аби отново се наведе към мен и този път я допуснах достатъчно близо, за да докосне устни до моите. Тя вдигна очи и ме погледна сериозно и категорично.

— Не ме карай да те моля — прошепна тя в устата ми.

Въпреки всичките ми благородни намерения тези думи ме повалиха. Хванах главата ѝ с ръце и притиснах устни към нейните.

Пръстите ѝ се спуснаха по гърба ми и спряха на ластика на боксерките ми, сякаш обмисляха дали да продължат. Сексуалното напрежение, трупано цели шест седмици, ме завладя, и ние се стоварихме върху матрака. Пръстите ми се вплетоха в косите ѝ и аз застанах между разтворените ѝ колене. В мига, в който устните ни

отново се срещнаха, тя плъзна ръка отпред в боксерките ми. Меките ѝ пръсти докоснаха голата ми кожа и аз тихо простенах. Това беше най-хубавото чувство, което някога бях изпитвал.

Старата сива тениска на Аби беше първото, което трябваше да се махне. Благодарение на пълната луна, която осветяваше стаята, успях да се насладя на голите ѝ гърди няколко секунди, преди нетърпеливо да продължа по останалата част от тялото ѝ. Хванах бикините ѝ и ги плъзнах надолу по краката ѝ. Усещах вкуса на устата ѝ и следвах вътрешната линия на крака ѝ.

Пръстите ми се плъзнаха в меката влажна кожа между бедрата ѝ и тя изпъшка продължително на пресекулки. Преди да продължа, спомних си разговора от неотдавна. Аби беше девствена.

Ако тя наистина желаше това, трябваше да бъде много внимателен. В никакъв случай не исках да я нараня.

Коленете ѝ се извиваха и потръпваха с всяко движение на ръката ми. Аз ближех и смучех различни места на шията ѝ и чаках да вземе решение. Хълбоците ѝ се люлееха настрани и напред-назад, напомняйки ми онзи танц във „Вратата“. Устните ѝ се разтвориха и тя прехапа долната, впила пръсти в гърба ми.

Легнах върху нея. Още бях с боксерките, но усещах голата ѝ кожа. Беше толкова топла, а да се сдържам, бе най-трудното нещо, което някога съм правил. Още сантиметър и щях да вляза в нея направо с боксерките.

— Вrabчо — казах задъхано, — не е задължително да го правим тази вечер. Ще изчакам, докато си готова.

Тя се пресегна към горното чекмедже на шкафчето и го отвори. Пакетчето изшумоля между пръстите ѝ и тя го разкъса със зъби. Ако това не беше зелена светлина, здраве му кажи.

Отдръпнах ръка от гърба ѝ и смъкнах боксерките си, като ги изритах с все сила. Цялото ми търпение се беше изпарило. Единственото, за което можех да мисля, беше да проникна в нея. Сложих презерватива и отпуснах таз между бедрата ѝ, докосвайки най-чувствителните места от тялото си в нейните.

— Погледни ме, Вrabчо.

Големите ѝ кръгли сиви очи се впериха в мен. Беше нереално. За това бях мечтал от първия път, когато завъртя очи насреща ми, и ето че то най-сетне се случваше. Извих глава и се наведох, за да я целуна с

цялата си нежност. Гласнах се леко напред и се напрегнах, за да проникна възможно най-внимателно. Когато се отдръпнах, погледнах Аби в очите. Коленете ѝ ме стискаха като в менгеме и тя хапеше устната си по-силно отпреди, но пръстите ѝ бяха впити още по-дълбоко в гърба ми и ме притискаха към тялото ѝ. Когато отново се заклатих навътре в нея, тя стисна очи.

Целувах я нежно и търпеливо.

— Погледни ме — прошепнах.

Тя измърка, простена и извика. С всеки звук ми ставаше още по-трудно да контролирам движенията си. Най-после тялото на Аби се отпусна и ми позволи да се движа по-ритмично. Колкото по-бързо го правех, толкова повече губех контрол. Докосвах всяко петънце от кожата ѝ, ближих и целувах шията, бузите, устните ѝ.

Тя ме притискаше към себе си и аз прониквах все по-дълбоко в нея.

— Толкова отдавна те желая, Аби. Ти си всичко, което искам — прошепнах аз в устата ѝ.

Сграбчих бедрото ѝ с една ръка и се подпрях на лакът. Коремите ни се плъзгаха един върху друг, а по кожата ни започнаха да се събират капчици пот. Помислих си да я обърна или да я кача върху себе си, но реших да жертвам изобретателността в името на това да я гледам в очите и да бъда възможно най-близо до нея.

Точно когато си мислех, че можем да продължим цяла нощ, Аби въздъхна.

— Травис.

Звукът от прошепването на името ми ме обезоръжи и ме гласна в бездната. Започнах да се движа още по-бързо и да се притискам силно към нея, докато всяко мускулче в тялото ми се напрегна. Няколко пъти простенах и се изтласках, а накрая се отпуснах тежко.

Дишах през носа, заровил лице в шията ѝ. Тя миришеше на пот, на лосиона си и... на мен. Мамка му, беше фантастично.

— На това му се вика първа целувка — каза тя с уморено доволно изражение.

Аз се вгледах в лицето ѝ и се усмихнах.

— Последната ти първа целувка.

Аби примигна, а аз се отпуснах на матрака до нея и прехвърлих ръка върху голото ѝ тяло. Изведнъж започнах да чакам с нетърпение

утрото. Това щеше да бъде първият ни ден заедно. Вместо да приготвяме багажа ѝ и да се мъча да скрия мъката си, щяхме да спим до късно, да лежим абсурдно дълго в леглото, а след това просто да се наслаждаваме на деня си като двойка. Звучеше божествено.

Преди три месеца никой не би могъл да ме убеди, че ще се чувствам така. А сега нямаше нищо, което да искам повече.

Гърдите ми се повдигнаха и отпуснаха и аз бавно потънах в сън до втората жена, която обиквах в живота си.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

ПРОСТРАНСТВО И ВРЕМЕ

Не изпаднах веднага в паника. Сънливото мержелеене пред очите ме объркваше достатъчно, за да ми вдъхне спокойствие. Когато се пресегнах към Аби и не я открих, усетих само леко разочарование, последвано от любопитство.

Вероятно беше в банята или закусваше на дивана. Току-що ми беше отдала девствеността си, след като бе вложила много време и усилия в преструване, че изпитва само платонични чувства. Това не беше малко.

— Вrab?

Вдигнах само глава с надеждата тя да се върне и да се пъхне в леглото при мен. След няколко секунди се предадох и седнах.

Без да имам ни най-малка представа какво ме очаква, обух боксерките, които бях изритал снощи, и облякох някаква тениска.

Отидох до банята и почуках. Вратата леко се откряна. Вътре не се чуваше движение, но аз все пак я повиках:

— Вrabчо?

Отворих по-широко и видях това, което можеше да се очаква. Празно и тъмно. Отидох в дневната, сигурен, че ще я намеря в кухнята или на дивана, но я нямаше.

— Вrabчо? — извиках отново и зачаках отговор.

Усетих как в мен се надига паника, но реших да не откачам, докато не разбере какво, по дяволите, става. Нахълтах в стаята на Шепли, без да чукам.

Америка лежеше до него в обятията му, както аз очаквах да намеря Аби сутринта до себе си.

— Виждали ли сте Аби? Не мога да я намеря.

Шепли се надигна на лакът и потри очите си с кокалчета.

— Какво?

— Аби — повторих нетърпеливо аз и щракнах лампата. Шепли и Америка трепнаха от светлината. — Виждали ли сте я?

В главата ми се разиграваха всякакви сценарии, предизвикващи различни степени на тревога. Може би беше извела Тото и някой я беше отвлякъл или наранил, или беше паднала по стълбите... Ала в коридора се чуваше как Тото трака с нокти по пода, значи не можеше да е това. Вероятно беше слязла да вземе нещо от колата на Америка.

Втурнах се към входната врата и се огледах. После изтичах надолу по стълбите и претърсих с поглед всяка педя между апартамента и колата на Америка.

Не. Беше изчезнала.

Шепли се появи на вратата, като мижеше и притискаше ръце към тялото си в студа.

— Да. Събуди ни рано. Искаше да се прибере у дома.

Взех стълбите на един дъх, хванах Шепли за голите рамене и го изблъсках назад, докато не го притиснах в стената. Той стисна тениската ми отчасти смръщен, отчасти слиян.

— Какво, по...

— Закарал си я вкъщи? В „Морган“? Посред шибаната нощ? Защо?

— Защото ме помоли.

Блъснах го още веднъж в стената, обладан от заслепяваща ярост.

Америка излезе от стаята с разрошена коса и размазана спирала под очите и стегна колана на халата си.

— Какво става, по дяволите? — попита тя и замръзна в крачка, като ме видя.

Шепли измъкна ръката си и я вдигна предупредително.

— Стой там, Мер.

— Ядосана ли беше? Или разстроена? Защо си е тръгнала? — процедих през зъби.

Америка направи още една крачка.

— Тя просто мрази да се сбогува, Травис! Изобщо не се учудих, че предпочита да си тръгне, преди да си се събудил.

Погледнах я, без да пускам Шепли.

— А... плачеше ли?

Представих си Аби отвратена, задето е позволила на някакъв задник като мен, за когото изобщо не й пука, да отнеме девствеността си, а после си помислих, че може би неволно съм я наранил.

Страхът, разкривил лицето на Америка, се замени с объркване, а после с гняв.

— Защо? — попита тя с тон, който не беше толкова въпросителен, колкото обвинителен. — Защо да плаче или да е разстроена, Травис?

— Мер — предупреди я Шепли.

Америка направи още една крачка.

— Какво си направил?

Пуснах Шепли, но той продължаваше да стиска тениската ми с юмрук, докато гледах приятелката му.

— Плачеше ли? — повторих аз.

Америка поклати глава.

— Беше си добре! Просто искаше да се прибере у дома! Какво си направил? — изкрещя тя.

— Нещо случило ли се е? — попита Шепли.

Без да мисля, се обърнах и замахнах. Юмрукът ми мина на косъм от лицето му.

Америка изпищя и закри уста с ръце.

— Травис, престани! — каза тя през пръстите си.

Шепли ме хвана за лактите и завря лицето си в моето.

— Обади й се! — извика той. — Успокой се, по дяволите, и се обади на Аби!

Откъм коридора долетя звук от бързи, леки стъпки. Америка се върна и ми подаде телефона.

— Обади й се.

Грабнах го и набрах номера на Аби. Звъня дълго и накрая се включи гласовата поща. Затворих и набрах пак. И пак. И пак. Тя не вдигаше. Мразеше ме.

Хвърлих телефона си на пода. Гърдите ми силно се повдигаха. Когато в очите ми запариха сълзи, грабнах първото нещо, което попадна под ръката ми, и го запратих през стаята. Каквото и да беше, разби се на големи парчета.

Обърнах се и видях двата стола един срещу друг, останали така след вечерята ни снощи. Хванах крака на единия и го удрях в хладилника, докато не се строши. Вратата на хладилника се отвори и аз я изритах. От удара тя пак се отвори и я заритах, докато Шепли не дотича да я затвори.

Отидох в стаята си. Разхвърляните чаршафи ми се подиграваха насреща. Ръцете ми летяха във всички посоки, докато ги дърпах от матрака — долен чаршаф, горен чаршаф, завивка, а после се върнах в кухнята и ги изхвърлих в боклука. Същото направих и с възглавниците. Все така обезумял от ярост, застанах в стаята си и се опитах да се успокоя. Само че нямаше за какво да се успокоявам. Бях изгубил всичко.

Крачех нервно напред-назад. Спрях пред нощното шкафче и си спомних как Аби бръкна в чекмеджето. Изскърца, когато го отворих. Вътре имаше купа, пълна с презервативи.

Почти не ги бях докосвал, откакто се запознах с Аби. А сега, когато тя бе направила своя избор, не можех да си представя да бъда с друга.

Взех купата и усетих студеното стъкло в ръцете си. Запратих я към стената. Тя се разби до вратата и във всички посоки се разпиляха малки пакетчета.

Отражението ми в огледалото над шкафчето ме гледаше, брадичката ми висеше надолу. Взрях се в собствените си очи. Гърдите ми се повдигаха, треперех и във всяко отношение приличах на луд, но на този етап бях абсолютно неспособен да се овладея. Завъртях се и забих юмрук в огледалото. В кокалчетата ми се забодоха малки парченца и оставиха кърваво петно.

— Травис, престани! — извика Шепли от коридора. — Престани, по дяволите!

Аз го изругах, изблъсках го навън и треснах вратата. Притиснах длани към нея, после отстъпих назад и я заритах, докато кракът ми не направи дупка в дървената плоскост. Заблъсках я настрани, за да я избия от пантите, след което я захвърлих в другия край на стаята.

Шепли отново ме хвана.

— Казах да престанеш! — изкрещя той. — Плашиш Америка!

Вената на челото му — онази, която изпъкваше само когато се разяри — пулсираше.

Аз го блъснах, той ми отвърна. Замахнах отново и той се наведе.

— Ще отида при нея! — каза умолително Америка. — Ще разбере дали е добре и ще я накарам да ти се обади!

Отпуснах ръце. Въпреки студа, който нахлуваше през отворената външна врата, по слепоочията ми се стичаше пот. Гърдите ми се

повдигаха, сякаш съм тичал с километри.

Америка изтича в стаята на Шепли. След пет минути излезе оттам, вече облечена, и върза косата си в движение. Шепли ѝ помогна да си облече якето и я целуна за довиждане, като ѝ кимна успокоително. Тя грабна ключовете си и остави вратата да се тресне зад гърба ѝ.

— Седни. Мамка. Му — процеди Шепли, като сочеше фотьойла.

Затворих очи и се подчиних. Вдигнах треперещи ръце към лицето си.

— Имаш късмет. Още две секунди и щях да се обадя на Джим. И на всичките ти братя.

— Не се обаждай на татко — поклатих глава аз. — Недей.

В очите ми пареха солени сълзи.

— Говори.

— Аз я изучах. Тоест... не я изучах, ние...

Шепли кимна.

— Явно нощта е била тежка и за двама ви. Чия беше идеята?

— Нейна. — Примигнах. — Опитах се да се дръпна. Предложих ѝ да изчакаме, но тя едва ли не ме молеше.

Шепли изглеждаше не по-малко объркан от мен самия.

Вдигнах ръце и ги отпуснах в скута си.

— Може би съм я наранил, не знам.

— Как се държа тя след това? Каза ли нещо?

Замислих се.

— Каза, че си го е бивало като за първа целувка.

— Моля?

— Преди няколко седмици се изпусна, че се притеснява при първа целувка, и аз я подкачах за това.

Шепли свъси вежди.

— Не звучи като да е била разстроена.

— Аз ѝ казах, че това е последната ѝ първа целувка. — Изсмях се и избърсах влагата от носа си с края на тениската си. Мислех си, че всичко е наред, Шеп. Че тя най-после ме е допуснала до себе си. Защо ще иска да... а после ще си тръгне?

Шепли бавно и объркано поклати глава.

— Не знам, братовчедо. Америка ще разбере. Скоро ще стане ясно.

Забил поглед в земята, мислех какво ли може да последва по-нататък.

— Какво ще правя? — попитах, като вдигнах очи към него.

Шепли ме стисна за ръката.

— Ще почистиш това, което сътвори, за да си зает с нещо, докато се обадят.

Отидох в стаята си. Вратата лежеше на голия матрак, по мода бяха посипани парчета огледало и стъкла. Изглеждаше така, сякаш бе избухнала бомба.

Шепли се появи на прага с метла, лопата и отвертка.

— Аз ще събера стъклата. Ти оправи вратата.

Кимнах и вдигнах голямата дървена плоскост от леглото. Точно когато завъртях за последно отвертката, телефонът ми иззвъня. Хукнах да го взема от нощното шкафче.

Беше Америка.

— Мер?

— Аз съм. — Гласът на Аби беше тих и притеснен.

Искаше ми се да я помоля да се върне, да ми прости, но не знаех какво съм сгрешил. После се ядосах.

— Какво, по дяволите, ти стана снощи? Събуждам се тази сутрин и теб те няма, ти... ти просто си си тръгнала, без да се сбогуваш! Защо?

— Съжалявам. Аз...

— Съжаляваш?! Аз откачих! Не си вдигах телефона, измъкваш се... защо? Мислех, че най-после сме изяснили всичко!

— Просто ми трябваше малко време да помисля.

— За какво? — замълчах, боейки се как ще отговори на въпроса, който се канех да ѝ задам. — Аз... наранил ли съм те?

— Не! Нищо подобно! Наистина много съжалявам. Сигурна съм, че Америка ти е казала. Аз не се сбогувам.

— Трябва да те видя — казах отчаяно аз.

Аби въздъхна.

— Имам много работа днес, Трав. Трябва да разопаковам багажа си и имам купища пране.

— Ти съжаляваш за това, което се случи.

— Не... не е така. Ние сме приятели. Това никога няма да се промени.

— Приятели?! Тогава какво беше това снощи, по дяволите?

Чувах сподавения ѝ дъх.

— Знам какво искаш. Просто не мога... да го направя сега.

— Значи ти трябва време? Можеше да ми го кажеш. Нямахше нужда да бягаш така.

— Стори ми се по-лесно.

— По-лесно за кого?

— Не можех да заспя. Мислех си само какво ще бъде на сутринта, как ще се кача в колата на Мер и... Не можех да го направя, Трав.

— Достатъчно лошо е, че вече няма да бъдеш тук. Не можеш просто да изчезнеш от живота ми.

— Ще се видим утре — каза тя, като се опитваше да звучи колкото може по-спокойно. — Не искам помежду ни да има неудобство, става ли? Просто трябва да премисля някои неща. Това е всичко.

— Добре. Мога да го направя.

Връзката прекъсна и Шепли ме изгледа предпазливо.

— Травис... току-що закачи вратата. Без повече поразии, става ли?

Кимнах с изкривена физиономия. Исках да се ядосам — това беше много по-лесно за овладяване от непоносимата физическа болка в гърдите ми, но усещах единствено вълна след вълна на тъга. Бях твърде уморен, за да се боря с нея.

— Какво каза тя?

— Че ѝ трябва време.

— Добре, значи това не е краят. Можеш да изтърпиш, нали?

Поех си дълбоко въздух.

— Да. Мога.

Парчетата стъкла дрънчаха в лопатата, докато Шепли се отдалечаваше по коридора. Останал сам в стаята си, заобиколен от снимки на двама ни с Аби, отново ми се прииска да счупя нещо, затова отидох в дневната да чакам Америка.

За щастие, тя не се забави. Предполагах, че се тревожи за Шепли.

Вратата се отвори и аз се изправих.

— Тя с теб ли е?

— Не.

— Каза ли нещо друго?

Америка преглътна и се поколеба.

— Каза, че ще удържи на обещанието си, и по това време утре вече няма да ти липсва.

Сведох очи надолу.

— Тя няма да се върне.

Отпуснах се на дивана, а Америка се приближи към мен.

— Какво значи това, Травис?

Стиснах главата си в ръце.

— Това, което се случи снощи, не е било нейният начин да каже, че иска да бъдем заедно. Бил е нейният начин да се сбогува.

— Не можеш да бъдеш сигурен.

— Познавам я.

— Аби държи на теб.

— Тя не ме обича.

Америка си пое въздух и всичките ѝ резерви относно характера ми се изпариха, а лицето ѝ омекна в съчувствено изражение.

— И за това не можеш да бъдеш сигурен. Слушай, дай ѝ просто малко пространство. Аби не е като другите момичета, с които си свикнал, Трав. Тя лесно се плаши. Последния път, когато някой ѝ спомена за сериозна връзка, тя смени щата. Положението не е толкова зле, колкото ти се струва.

Вдигнах поглед към нея с искрица надежда.

— Наистина ли мислиш така?

— Травис, тя си е тръгнала, защото се е изплашила от чувствата, които изпитва към теб. Ако знаеше всичко, щях да ти обясня по-лесно, но не мога да ти кажа.

— Защо?

— Защото обещах на Аби, а тя е най-добрата ми приятелка.

— Не ми ли вярва?

— Не вярва на себе си. Но ти трябва да ми повярваш. — Америка ме хвана за ръката и ме изправи. — Върви да си вземеш дълъг горещ душ, а после ще излезем да хапнем. Шепли ми каза, че довечера си на покер при баща ти.

Поклатих глава.

— Не ми се играе. Ще ме разпитват за Вrabчo. Не може ли да отидем да я видим?

Америка пребледня.

— Тя няма да си бъде вкъщи.

— Ще излизате ли?

— Само тя.

— С кого? — Трябваша ми броени секунди, за да се сетя. — С Паркър?

Америка кимна.

— Затова си мисли, че няма да ми липсва — казах сломено.

Не можех да повярвам, че ще ми го причини. Беше жестоко.

Америка без колебание пресече следващия ми пристъп на ярост.

— Ще отидем на кино, на някоя комедия, естествено, а после, ако картингът е още отворен, може пак да ме избуташ от пистата.

Америка беше умно момиче. Знаеше, че картингът е от малкото места, на които не съм ходил с Аби.

— Не съм те избутал. Ти просто не можеш да караш.

— Ще видим — отвърна тя и ме тласна към банята. — Ако трябва, наплачи се. Викай. Изкарай всичко от себе си, а после ще се забавляваме. Няма да е завинаги, но поне да мине тази вечер.

На вратата на банята се обърнах към нея.

— Благодаря ти, Мер.

— Да, да... — махна тя и се върна при Шепли.

Пуснах водата и изчаках банята да се затопли от парата, преди да вляза под душа. Стреснах се от отражението си в огледалото. С тъмни кръгове под уморените очи, прегърбен и отпуснат. Изглеждах адски зле.

Вече под душа, затворих очи и оставих водата да се стича по лицето ми. Нежните черти на Аби прогаряха клепачите ми. Не беше за пръв път: виждах я винаги, когато затворех очи. Но сега, когато я нямаше, това беше истински кошмар.

Сподавих нещо, което се надигаше в гърдите ми. През няколко минути болката избухваше наново. Липсваше ми. Божичко, как ми липсваше. Всичко, което бяхме преживели, се връщаше отново и отново в съзнанието ми.

Долепих ръце до стената и стиснах очи.

— Моля те, върни се — казах тихо. Не можеше да ме чуе, но аз копнеех да се върне и да ме спаси от нетърпимата болка.

След като си изплаках отчаянието под водата, вдишах дълбоко няколко пъти и се стегнах. Фактът, че Аби си е тръгнала, не биваше да ме изненадва толкова след всичко, случило се предната вечер. Думите на Америка звучаха логично. Това беше нещо ново за Аби и тя беше не по-малко уплашена от мен. И двамата никак не ни биваше с емоциите и в мига, в който осъзнах, че съм хлътнал по нея, разбрах, че тя ще ме разкъса.

Горещата вода отми гнева и страха и аз се изпълних с оптимизъм. Не бях нещастник, който представа си няма как да спечели някое момиче. Изгубен в чувствата си към Аби, напълно бях забравил това. Време беше отново да повярвам в себе си и да си спомня, че Аби не е просто някакво си момиче, което може да разбие сърцето ми; тя беше и най-добрата ми приятелка. Знаех как да я накарам да се усмихне, знаех кои са любимите ѝ неща. Все още държах козове.

Върнахме се от картинга в приповдигнато настроение. Америка се кискаше как е била Шепли четири пъти подред, а той се преструваше, че се цупи.

Докато той се мъчеше да отключи, държах телефона си в ръката и за тринайсети път се борех с желанието да се обадя на Аби.

— Защо просто не ѝ звънеш? — попита Америка.

— Сигурно още е на срещата. Най-добре да не я... прекъсвам — отвърнах аз, мъчейки се да пропъдя мисълта какво се случва в този момент.

— Така ли? — искрено се изненада Америка. — Не каза ли, че искаш да я поканиш на боулинг утре? Невъзпитано е да каниш момиче на среща в последния момент.

Шепли най-после уцели ключалката и отвори вратата.

Аз седнах на дивана, вперил очи в името на Аби в указателя.

— Майната му — казах и докоснах името.

Даде сигнал свободно, после още веднъж. Сърцето ми биеше по-силно в гърдите, отколкото преди бой.

Аби вдигна.

— Как върви срещата, Враб?

— Какво искаш, Травис? — прошепна тя. Поне не дишаше тежко.

— Ходи ми се на боулинг утре. Търся си партньор.

— Боулинг?! Не можа ли да ми се обадиш по-късно?

Опита се да прозвучи остро, но в тона ѝ се долавяше точно обратното. Личеше си, че се радва да ме чуе. Увереността ми рязко се повиши. Тя не искаше да бъде с Паркър.

— Откъде да знам кога ще свършиш? О... това не прозвуча добре — пошегувах се аз.

— Ще ти се обадя утре и ще се разберем, става ли?

— Не, не става. Каза, че искаш да бъдем приятели, но не можем да излезем заедно да се забавляваме, така ли? — Тя замълча и аз си представих как върти прекрасните си очи. Ревнувах, че Паркър ги гледа на живо. — Не ми върти очи. Идваш ли, или не?

— Откъде знаеш, че въртя очи? Преследваш ли ме?

— Ти винаги въртиш очи. Да или не? Губиш ценно време от срещата си.

— Да! — прошепна силно тя с доловима усмивка в гласа. — Ще дойда.

— Ще те взема в седем.

Телефонът тупна глухо, като го хвърлих в края на дивана, после вдигнах очи към Америка.

— Уреди ли си среща?

— Да — отвърнах аз и се отпуснах на възглавницата.

Америка свали краката си от Шепли и пак го подразни за състезанието, докато той превключваше каналите на телевизора. Скоро обаче ѝ омръзна.

— Връщам се в общежитието.

Шепли се намръщи. Не обичаше тя да си тръгва.

— Пиши ми.

— Непременно — усмихна се тя. — До скоро, Трав.

Завиждах ѝ, че излиза, че има нещо за правене. Още преди няколко дни бях приключил всичките си домашни работи. Погледът ми се спря върху часовника над телевизора. Минутите се нижеха бавно и колкото повече си повтарях да не мисля за това, толкова по-трудно ми беше да откъсна очи от светещия циферблат. Стори ми се, че минава цяла вечност, а беше само половин час. Ръцете ми се размърдаха.

Чувстваш се толкова отегчен и неспокоен, че дори секундите се превърнаха в мъчение. Борех се да изтласкам мислите за Аби и Паркър от съзнанието си. Накрая станах.

— Излизаш ли? — попита Шепли с лека усмивка.

— Не мога просто да седя тук. Нали знаеш каква пяна излиза на устата на Паркър, като я види. Подлудява ме.

— Мислиш ли, че...?

— Не. Аби не би го направила. Америка каза, че тя е... няма значение. Тази моя уста ще ми докара неприятности.

— Девствена?

— Ти си знаел?

Свих рамене.

— Аби ми каза. Мислиш ли, че защото ние с нея... сега тя ще...?

— Не.

Потърках тила си.

— Прав си. Мисля, че си прав. Надявам се. Тя е способна на големи безумия, за да ме отблъсне.

— Така ли? Искам да кажа, това ще те отблъсне ли?

Погледнах го в очите.

— Аз я обичам, Шеп. Но знам какво ще направя с Паркър, ако се възползва от нея.

Шепли поклати глава.

— Изборът е неин, Трав. Ако това е решението ѝ, трябва да я оставиш на мира.

Взех ключовете си за мотора и ги стиснах здраво. Острите им метални ръбове се забиха в дланта ми.

Преди да се кача на своя харли, звъннах на Аби.

— Прибра ли се вече?

— Да, докара ме преди пет минути.

— И аз идвам след пет.

Затворих, преди да е успяла да възрази. Докато карах към „Морган Хол“, студеният въздух в лицето ми помогна да притъпя гнева, възбуден от мисълта за Паркър, но с приближаването до общежитието стомахът ми се свиваше.

Двигателят ми изръмжа на паркинга и ехото от тухлените стени го усили още повече. На фона на тъмните прозорци и пустия паркинг аз и моторът ми изпъквахме в странно тихата нощ. Чакането ми се

стори безкрайно дълго. Най-после Аби се появи на вратата. Всички мускулчета в тялото ми се напрягнаха, докато тръпнех дали ще се усмихне, или ще избухне.

Тя не направи нито едното.

— Не ти ли е студено? — попита ме, като пристегна якето си.

— Изглеждаш добре — отвърнах аз. Не беше с рокля. Очевидно не се опитваше да изглежда секси пред него, което ми донесе известно облекчение. — Хубаво ли си изкара?

— Тъ... да, благодаря. Какво правиш тук?

Запалих мотора.

— Реших да покарам малко, за да си проясня главата. Искам да дойдеш с мен.

— Студено е, Трав.

— Искаш ли да взема колата на Шеп?

— Утре ще ходим на боулинг. Не можеш ли да изчакаш дотогава?

— Доскоро те виждах всяка секунда, сега съм щастлив, ако те зърна за десет минути...

Тя се усмихна и поклати глава.

— Минали са само два дена, Трав.

— Липсваш ми. Качвай си дупето на мотора и да вървим.

Тя обмисли предложението, после си закопча якето и се качи зад мен.

Без да се извинявам, притеглих ръцете ѝ около себе си така силно, че едва успях да си поема въздух. Но за пръв път тази вечер усещах, че наистина дишам.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

НИСКА ТОПКА

Не отивахме никъде конкретно. В началото успях да се съсредоточа върху движението по улиците и патрулиращите полицейски коли, които от време на време пресичаха пътя ни, но след малко останахме сами на шосето. Знаех, че нощта рано или късно ще свърши, затова реших, че ще я върна в общежитието едва когато съм изиграл и последния си отчаян ход. Въпреки че разполагах с платоничните срещи за боулинг, ако тя продължаваше да излиза с Паркър, и те щяха да спрат. Всичко щеше да спре.

Да притискаш Аби, не беше добра идея, но ако не сложех всички карти на масата, имаше много голяма вероятност да изгубя единствената гълъбица, която съм срещал. Постоянни мислех какво ще й кажа и как ще го кажа. Трябваше да бъде нещо прямо, нещо, пред което не би могла да си затвори очите, нито да се престори, че не го е чула и разбрала.

Стрелката на горивото от известно време флиртуваше с червената лампичка, така че спрях на първата отворена бензиностанция, която видях.

— Искаш ли нещо?

Тя поклати глава и слезе от мотора. Оправи с пръсти дългата си лъскава коса и се усмихна смутено.

— Откажи се. Толкова си красива.

— Можеш просто да ме запишеш за статистка в рок клип от осемдесетте.

Засмях се и се прозинах, докато вкарвах пистолета в резервоара.

Аби извади телефона си, за да види колко е часът.

— Господи, Трав. Три часът е.

— Искаш да се връщаме ли? — попитах със свит стомах.

— Добре би било.

— Ще отидем ли все пак на боулинг довечера?

— Казах ти, че ще отидем.

— И ще дойдеш с мен на купона на „Сигма Тау“ след две седмици?

— Нима намекваш, че не си спазвам обещанията? Струва ми се малко обидно.

Извадих пистолета от резервоара и го закачих на колонката.

— Просто вече не знам какво възнамеряваш да правиш.

Седнах на мотора и ѝ помогнах да се качи отзад. Тя обви ръце около мен, този път по своя инициатива, и аз въздъгнах, потънал в мисли. Стиснах дръжките, поех си въздух и точно когато събрах кураж да заговоря, реших, че бензиностанцията не е най-подходящото място да излея душата си.

— Ти си важен за мен, нали знаеш — увери ме тя, като ме стисна.

— Не те разбирам, Вrabчо. Мислех си, че познавам жените, но ти толкова ме объркваш, че не знам кое е горе и кое — долу.

— И аз не те разбирам. Ти трябваше да си женкарят на Източния. Нещо не получавам всички преживявания на първокурсничка, които ми обещаваха в брошурата.

Не можех да не се засегна. Дори да беше вярно.

— Първо на първо, никога не ми се е случвало момиче да преспи с мен само за да го оставя на мира.

— Не беше така, Травис.

Запалих мотора и излязох на улицата, без да кажа и дума повече. Пътят до общежитието беше мъчителен. Многократно се навивах и разубеждавах да говоря с нея. Въпреки че пръстите ми бяха вече вкочанени, карах бавно, ужасен от мига, в който Аби щеше да научи всичко и окончателно да ме отблъсне.

Когато спряхме пред входа на „Морган Хол“, имах чувството, че нервите ми са накълцани, подпалени и захвърлени на отвратителна купчина. Аби слезе от мотора и тъжното ѝ изражение разпали потиснатата ми паника. Можеше да ме прати по дяволите, преди да съм успял да изрека и дума.

Съпроводи я до вратата и тя извади ключовете си с наведена глава. Неспособен да чакам и секунда повече, хванах нежно брадичката ѝ и я повдигнах, като търпеливо изчаках погледът ѝ да срещне моя.

— Той целуна ли те? — попитах я, като докоснах меките ѝ устни с палец.

Тя се отдръпна.

— Ти наистина знаеш как да развалиш идеалната вечер, нали?

— Стори ти се идеална, така ли? Това означава ли, че си си прекарала добре?

— Винаги си прекарвам добре, когато съм с теб.

Сведох очи към земята и свъсих вежди.

— Целуна ли те?

— Да — въздъхна подразнено тя.

Стиснах очи. Знаех, че следващият ми въпрос може да предизвика същинско бедствие.

— Само това ли?

— Не е твоя работа!

Тя отвори вратата, но аз я затръшнах и ѝ препречих пътя.

— Трябва да знам.

— Не, не трябва! Мръдни се, Травис!

Тя ме сръга с лакът и се опита да ме заобиколи.

— Врабчо...

— Мислиш си, че след като вече не съм девствена, ще се чукам с всеки, който си поиска, така ли? Много благодаря! — заяви тя и ме блъсна по рамото.

— Не съм казал това, по дяволите! Толкова много ли искам? Само малко спокойствие!

— И как точно ще се успокоиш, ако знаеш дали спя с Паркър?

— Откъде да знам? За всички е очевидно, само не и за теб!

— Значи съм идиот. Тази вечер ти върви, Трав — каза тя и се пресегна към дръжката на вратата.

Хванах я за раменете. Пак го правеше: затваряше се, както беше свикнала, и отказваше да разбере каквото и да било. Време беше да разкрия картите си.

— Това, което изпитвам към теб... полудявам...

— Това с лудостта е вярно — сопна се тя и се отдръпна.

— Подготвих се през цялото време, докато карах, така че ме чуй.

— Травис...

— Знам, че всичко е прецакано, ясно? Аз съм импулсивен и избухлив, а ти успяваш да влезеш под кожата ми както никой друг.

Държиш се така, сякаш ме мразиш, а в следващата минута имаш нужда от мен. Никога не правя нищо както трябва и не те заслужавам... но те обичам, Аби. Обичам те повече, отколкото съм обичал когото и да било, каквото и да било, когато и да било. Щом ти си до мен, не ми трябва пиене, пари, боеве, едnodневни свалки. Нуждая се единствено от теб. Само за теб мисля. Само за теб мечтая. Само теб желая.

Няколко секунди нищо не каза. Веждите ѝ се повдигнаха и очите ѝ се премрежиха, докато осмисляше думите ми. Примигна няколко пъти.

Улових лицето И в шепи и я погледнах в очите.

— Спа ли с него?

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя поклати отрицателно глава. Без да мисля, притиснах устни в нейните и пъхнах език в устата ѝ. Тя не ме отблъсна — напротив, езикът ѝ се преплете с моя и тя ме притегли към себе си, като ме сграбчиш ризата. От гърлото ми неволно се откъсна стон и обвих ръце около нея.

След този отговор се отдръпнах, останал без дъх.

— Обади се на Паркър. Кажи му, че не искаш повече да го виждаш. Кажи му, че си с мен.

Тя затвори очи.

— Аз не мога да бъда с теб, Травис.

— Защо, по дяволите? — изгубих търпение аз.

Аби поклати глава. Милиони пъти се беше доказвала като непредсказуема, но тази целувка не беше просто приятелска и зад нея стоеше твърде много, за да бъде продиктувана само от съчувствие. Оставаше ми само извод.

— Не е за вярване. Желая едно-единствено момиче, а то не ме иска.

Тя се поколеба, преди да отговори.

— Когато двете с Америка се преместихме тук, ясно осъзнавах, че животът ми ще поеме в определена посока. Или че няма да поеме в определена посока. Боевете, хазартът, пиенето — това са все неща, които оставих зад гърба си. Когато съм с теб... всичко това отново застава пред мен в опаковка, на която не мога да устоя. Не съм изминала стотици мили, за да го преживея отново.

— Знам, че заслужаваш някой по-добър от мен. Мислиш, че не го знам ли? Но ако някога е имало жена, създадена за мен... това си ти.

Ще направя всичко, каквото трябва, Вrab. Чуваш ли ме? Ще направя всичко.

Тя се извърна, но аз нямаше да се откажа. Най-после бе проговорила и ако сега си тръгнеш, можеше да не получим втори шанс.

Притиснах вратата с ръка.

— Ще спра да се бия в мига, в който завърша. Повече няма да пийна и глътка. Ще се погрижа да заживееш щастливо с мен, Вrabчо, като в приказките. Мога да го направя, само ми повярвай.

— Не искам да се променяш.

— Тогава ми кажи какво да направя. Кажи ми и ще го направя — помолих я аз.

— Може ли да ми дадеш телефона си?

— Разбира се — смръщих се объркано аз.

Извадих телефона си и ѝ го подадох. Аби набра номер и затвори очи.

— Съжалявам, че ти звъня толкова рано — заекна тя, — но това не можеше да чака. Аз... не мога да изляза на вечеря с теб в сряда.

Беше се обадила на Паркър. Ръцете ми трепереха от страх. Чудех се дали ще го помоли да дойде да я вземе, да я спаси от мен или нещо друго.

— Всъщност изобщо не мога да се виждам с теб. Аз... съм сигурна, че съм влюбена в Травис.

Целият свят замря. Опитах се да върна лентата назад. Правилно ли бях чул? Наистина ли беше казала това, което ми се стори, че чух, или си бях въобразил?

Аби ми подаде телефона и ме погледна неохотно в очите.

— Той ми затвори — каза тя намръщено.

— Обичаш ли ме?

— Заради татуировките е — сви нехайно рамене тя, сякаш не беше изрекла току-що нещото, което най-много копнеех да чуя.

Моята гълъбица ме обичаше.

На лицето ми се разля широка усмивка.

— Ела вкъщи с мен — казах аз и я прегърнах.

Аби повдигна вежди.

— Наприказва ми всичко това, за да ме вкараш в леглото си ли? Явно много съм те впечатлила.

— Единственото, за което мисля сега, е как те прегръщам цяла нощ.

— Да вървим.

Не се поколебах. Щом Аби седна зад мен, запраших към къщи по възможно най-краткия път, като минавах на жълто и изпреварвах малкото участници в движението по това време.

Когато стигнахме до апартамента, имах чувството, че едновременно изключвам двигателя и вдигам Аби на ръце.

Тя се кискаше, притисната в устните ми, докато се мъчех да отключа входната врата. След като я оставих и затворих, изпуснах дълга, изпълнена с облекчение, въздишка.

— Това сякаш не беше моят дом, откакто ти си тръгна — качах аз и отново я целунах.

Тото се втурна по коридора и размаха мъничката си опашка, закачайки Аби с лапички по краката. Тя му липсваше почти колкото на мен.

Леглото на Шепли изскърца и чухме тежките му стъпки по пода. Той отвори вратата и примижа срещу светлината.

— Мамка му, Травис, пак ли правиш глупости! Влюбен си в А...
— Погледът му се фокусира и той осъзна грешката си. — ... би. Здравсти, Аби.

— Здравсти, Шеп — отвърна Аби развеселено и остави Тото на земята.

Преди Шепли да успее да попита каквото и да било, аз повлякох Аби по коридора. Отпуснахме се един върху друг. Не бях планирал нищо, освен да я гушна до себе си в леглото, но тя дръпна ризата ми през главата с ясни намерения. Помогнах ѝ да свали якето си, после тя съблече пуловера и тениската си. Погледът ѝ не оставяше никакво съмнение, а и аз нямах намерение да споря.

Скоро и двамата бяхме съвсем голи, а тихото гласче в мен, което искаше бавно да се наслади на мига, беше заглушено от отчаяните целувки на Аби и лекото ѝ скимтене при всяко мое докосване.

Положих я на матрака и ръката ѝ се стрелна към нощното шкафче. Изведнъж се сетих как безцеремонно разбих купата с презервативи сутринта, за да затвърдя намеренията си за целомъдрие.

— По дяволите — изругах задъхано, — изхвърлих ги.

— Какво? Всичките?

— Мислех си, че ти... че щом не съм с теб, вече нямаше да ми трябват.

— Шегуваш се! — изпъшка тя и разочаровано отпусна глава на таблата.

Наведох се към нея, силно задъхан, и опрях чело на гърдите ѝ.

Следващите секунди минаха като в мъгла. Аби направи някакви странни сметки, заключи, че не може да забременее точно тази седмица, и докато се усетя, вече бях в нея и усещах всяка част от тялото ѝ с всяка част от своето. Никога не го бях правил без тънката броня от латекс, но очевидно тази частица от милиметъра имаше голямо значение. Всеки миг пораждаше еднакво силни, противоречиви чувства: да отложи неизбежното или да му се отдам, защото беше толкова хубаво, по дяволите.

Когато бедрата на Аби се надигнаха и притиснаха в моите, а неконтролируемите ѝ стонове и скимтене се превърнаха в силен вик на задоволеност, не можех повече да се сдържам.

— Аби — прошепнах отчаяно, — аз трябва... трябва да...

— Не спирай — помоли тя и впи нокти в гърба ми.

Заклатих се още веднъж в нея. Сигурно съм стенел много силно, защото тя покри устата ми с длан. Затворих очи и се предадох. Усетих как веждите ми се сключват, докато цялото ми тяло се сгърчва и втвърдява. Тежко задъхан, се взрях в очите на Аби. Тя отвърна на погледа ми с уморена, доволна усмивка, сякаш очакваше нещо. Обсипах я с целувки, а после улових в шепи лицето ѝ и я целунах отново, този път по-нежно.

Дишането на Аби се успокои и тя въздъхна. Отпуснах тяло до нейното и я притиснах към себе си. Тя опря буза в гърдите ми, а косите ѝ се спуснаха на вълни по ръката ми. Целунах я още веднъж по челото и сплетох пръсти зад гърба ѝ.

— Моля те, този път не си тръгвай. Искам да се събудя така на сутринта.

Аби ме целуна по гърдите, но не вдигна очи.

— Никъде няма да ходя.

Тази сутрин, докато лежах до жената, която обичах, в съзнанието ми се роди безмълвно обещание. Щях да бъда по-добър за нея, щях да

бъда този, когото заслужава. Никакво изпускане на нерви, никакви избухвания, никакви изблици.

Повтарях си го всеки път, когато долепах устни до кожата ѝ в очакване да се събуди.

Спазването на това обещание извън апартамента обаче се оказа нелека задача. За пръв път не само че ми пукаше за някого, но и отчаяно исках да го задържа. Желанието ми да я закрилям и ревността ме накараха да забравя клетвата, която си бях дал само преди няколко часа.

До обяд Крис Дженкс вече беше успял да ме вбеси и аз наруших обета си. За щастие, Аби беше търпелива и готова да ми прости дори когато заплаших Паркър по-малко от двайсет минути по-късно.

Аби неведнъж беше доказвала, че може да ме приеме такъв, какъвто съм, но аз вече не исках да бъда същият избухлив задник, както дотогава. Ала смесицата от гняв и непознатото ми досега чувство на ревност се оказа по-трудна за овладяване, отколкото предполагам.

Започнах да избягвам ситуациите, които биха могли да ме вбесят, и да не забелязвам не само неописуемия сексапил на Аби, но също и факта, че всеки кретен в университета се чуди как е успяла да опитоми единствения мъж, за когото бяха убедени, че никога няма да се кротне. Струваше ми се, че всички чакат да разваля нещата, за да се пробват с нея, от което ставах още по-нервен и сприхав.

За да занимавам съзнанието си с нещо, заех се да изясня, че вече не съм на пазара, с което вбесих голяма част от жените в Източния университет.

Когато отидохме на купона за Хелюин в „Червената врата“. Забелязах, че мразовитата есен не е попречила на доста жени да изберат силно разголени костюми. Прегърнах приятелката си, благодарен, че не се е облякла като Барби Проститутка или футболист травестит. Това значително намаляваше броя на заплахите, които трябваше да отправям на разни типове, зяпащи гърдите ѝ или чакащи да се наведе.

С Шепли играехме билиард, а момичетата ни гледаха. Пак печелехме, след като вече бяхме прибрали 360 долара от предишните две игри.

С периферното си зрение видях Финч да се приближава към Америка и Аби. Тримата се покискаха заедно, после той ги дръпна на дансинга. Красотата на Аби изпъкваше дори сред всичката голоота, брокат и предизвикателни деколтета на палавите Снежанки наоколо.

Още преди края на песента Америка и Аби зарязаха Финч на дансинга и се запътиха към бара. Изправих се на пръсти, за да открия главите им сред морето от хора.

— Ти си на ред — каза Шепли.

— Момичетата изчезнаха.

— Сигурно са отишли да си вземат нещо за пиене. Хващай щеката, любовнико.

Наведох се без колебание, съсредоточих се върху топката, но не вкарах.

— Травис! Такъв лесен удар! Ще ме умориш! — оплака се Шепли.

Все още не виждах момичетата. Знаех за две сексуални нападения миналата година и се притеснявах да пусна Аби и Америка да се разхождат сами. Дори в малкото ни градче се случваше някой да надрусва нищо неподозиращо момиче.

Оставих щеката си на масата и тръгнах през дансинга.

Шепли сложи ръка на рамото ми.

— Къде отиваш?

— Да намеря момичетата. Помниш какво стана миналата година с онази Хедър.

— Аха. Да.

Когато най-после намерих Аби и Америка, видях някакви типове да им купуват питиета. И двамата бяха ниски, единият с тлъстини на кръста и едноседмична брада на потната си физиономия. Ревността беше последното нещо, което би следвало да почувствам, като го видя, но фактът, че очевидно сваляше приятелката ми, касаеше не толкова неговата външност, колкото собственото ми его. Макар да не знаеше, че тя е с мен, по вида ѝ трябваше да се досети, че надали е сама. Ревността ми се смеси с раздражение. Колко пъти бях повтарял на Аби да не поема рискове и да не взема питиета от непознати! Гневът скоро ме завладя.

Онзи, който крещеше на Аби, надвиквайки музиката, се наведе към нея.

— Искаш ли да потанцуваме?

Тя поклати глава.

— Не, благодаря. Тук съм с...

— Приятеля си — довърших аз вместо нея, като изгледах яростно двамата мъже.

Беше почти смешно да сплешваш мъже, облечени в тоги, но все пак използвах изражението си „Ще те убия на мига“ в цялата му сила. После кимнах към другия край на салона.

— Разкарайте се веднага.

Мъжете се стреснаха и погледнаха момичетата, след което се скриха в тълпата.

Шепли целуна Америка.

— Никъде не мога да те заведа!

Тя се закиска, а Аби ми се усмихна.

Бях твърде ядосан, за да отвърна на усмивката ѝ.

— Какво? — попита тя учудено.

— Защо му позволи да ти купи бира?

Америка пусна Шепли.

— Не сме им позволявали, Травис. Казах им да не го правят.

Взех бутилката от ръката на Аби.

— А какво е това?

— Ти сериозно ли? — попита тя.

— Да, сериозно! — Изхвърлих бирата в кошчето до бара. — Сто пъти съм ти казвал да не взимаш питиета от случайни мъже. Ами ако е сложил нещо вътре?

Америка вдигна чашата си.

— Не сме изпускали напитките от поглед, Трав. Преиграваш.

— Не говоря с теб — отвърнах аз, вперил очи в Аби.

В нейните очи също проблесна гняв.

— Ей! Не ѝ говори така.

— Травис, успокой се — предупреди ме Шепли.

— Не ми харесва да позволяваш на други мъже да ти купуват питиета — заявих аз.

— Искаш да се скараме ли? — повдигна вежди Аби.

— На теб приятно ли ще ти бъде, ако отида на бара да си пия с някоя мацка?

— Ясно. Ти сега си сляп за всички жени и очакваш аз да положа същото усилие.

— Би било добре — процедих през зъби.

— Ще трябва да понамалиш тези изяви в стил ревнивото гадже, Травис. Не съм направила нищо лошо.

— Идвам тук и някакъв тип ти купува пиене!

— Не й викай! — намеси се Америка.

Шепли сложи ръка на рамото ми.

— Всички пийнахме повечко. Хайде да си тръгваме.

Гневът на Аби се усили с още една идея.

— Трябва да се обадя на Финч — измърмори тя и грубо ме заобиколи, за да отиде на дансинга.

Улових я за китката.

— Ще дойда с теб.

Тя се отскубна от мен.

— В състояние съм и сама да направя няколко крачки, Травис. Какво ти става?

Аби си проби път до Финч, който размахваше ръце и подскачаше в средата на дансинга. По челото и слепоочията му се стичаше пот. Той първо се усмихна, но когато тя му извика нещо за довиждане, завъртя очи.

По устните ѝ видях, че споменава моето име. Хвърли вината върху мен, което само ме ядоса още повече. Беше съвсем естествено да откача, когато прави нещо опасно. Нямахте нищо против, когато помлях физиономията на Крис Дженкс, но когато се ядосах, че взема питиета от непознати, имаше дързостта да побеснее.

Точно когато гневът ми кипна, някакъв задник в пиратски костюм хвана Аби и се притисна към нея. Пред очите ми падна пелена и докато се усетя, юмрукът ми вече беше в лицето му. Той се просна на пода, но когато и Аби падна заедно с него, аз се опомних.

Дланите ѝ бяха разперени на пода и тя изглеждаше зашеметена. Замръзнах на място и я гледах като на забавен кадър как вдига ръка и вижда върху нея яркочервената кръв, бликаща от носа на пирата.

Спуснах се да я вдигна.

— Мамка му! Добре ли си, Враб?

Щом се изправи, тя се отскубна от мен.

— Ти полудя ли?

Америка я хвана за ръката и я повлече през тълпата. Пусна я чак когато излязоха навън. Трябваше да ускоря крачка, за да не изостана.

Шепли отключи колата и Аби се пъкна на мястото си.

— Съжалявам, Врабчо — казах умолително аз, — не знаех, че те е хванал.

Тя беше, меко казано, ядосана.

— Юмрукът ти мина на пет сантиметра от лицето ми! — извика, като улови омаслената кърпа, която Шепли ѝ подхвърли, и избърса с видима погнуса кръвта от ръката си, като увиваше плата около всяко пръстче.

Потръпнах.

— Нямахте да посегна, ако бях допуснал, че може да те ударя. Нали го знаеш?

— Млъквай, Травис. Просто млъкни — отвърна тя, забила поглед в тила на Шепли.

— Врабчо...

Шепли удари с длан по волана.

— Млъкни наистина, Травис! Каза, че съжаляваш, сега просто млъкни!

Нямаше какво да отговоря. Шепли беше прав: всичко бях оплескал, а сега рискувах и Аби да ми бие шута.

Когато стигнахме до апартамента, Америка целуна гаджето си за лека нощ.

— Ще се видим утре, мило.

— Обичам те — кимна примирено Шепли и я целуна.

Знаех, че си тръгват заради мен. Иначе щяха да останат в апартамента, както всеки уикенд.

Аби ме заобиколи и отиде до хондата, без да каже и дума.

Подтичвах до нея със смутена усмивка в опит да разсея тягостната ситуация.

— Стига. Не искам да си тръгваш ядосана.

— О, аз не съм ядосана. Бясна съм.

— Трябва ѝ малко време да се успокои, Травис — предупреди ме Америка, като отключи колата.

Когато вратата откъм пътническото място се заключи, аз изпаднах в паника и сложих ръка върху дръжката.

— Не си тръгвай, Врабчо. Не бях на себе си. Извинявай.

Аби вдигна ръка, за да ми покажа засъхналата кръв по дланта си.
— Обади ми се, когато пораснеш.

Подпрях вратата с хълбок.

— Не можеш да си тръгнеш.

Аби повдигна вежди, а Шепли дотича при нас.

— Травис, пиан си. На път си да направиш голяма грешка. Просто я остави да се прибере въщи, да се успокои... утре, когато изтрезнееш, ще поговорите.

Гледах отчаяно Аби в очите.

— Тя не може да си тръгне.

— Няма да се получи, Травис — каза тя и дръпна вратата. — Мръдни се!

— Какво искаш да кажеш с това „Няма да се получи“? — Хванах я за ръката. Страхът, който ме обзе при тези думи, ужасът, че тя може да сложи край на всичко още на мига, ме накара да реагирам, без да мисля.

— Имам предвид тъжната ти физиономия. Няма да се вържа — дръпна се тя.

Изпитах краткотрайно облекчение. Не възнамеряваше да сложи край. Поне не сега.

— Аби... — обади се Шепли, — това е моментът, за който ти говорех. Може би трябва да...

— Не се меси, Шеп — скастри го Америка и запали.

— Аз ще прецаквам много неща, Вrabчо, но ти трябва да ми прощаваш.

— На сутринта ще имам огромна синина на задника си! Ти удари този тип, защото беше ядосан на мен. Какво трябва да ми говори това? В момента в главата ми святкат червени лампички!

— Никога не съм удрял момиче — възразих аз, изненадан, че изобщо ѝ е минало през ума, че мога да ѝ посегна — на нея или на която и да било друга жена.

— И аз не възнамерявам да бъда първото — отвърна тя и дръпна отново вратата. — Мръдни се, по дяволите!

Кимнах и отстъпих назад. Последното, което исках, беше Аби да си тръгне, но по-добре така, отколкото да я ядосам толкова, че да ме разкара окончателно.

Америка включи на задна, а аз гледах Аби през прозореца.

— Нали ще ми се обадиш утре?

— Просто карай, Мер — процеди тя, без да ме погледне.

Когато стоповете на хондата се скриха от погледа ми, аз се качих в апартамента.

— Травис — предупреди ме Шепли, — без поразии. Сериозно говоря.

Кимнах и се прибрах сломен в стаята си. Струваше ми се, ме точно когато нещата се нареждаха, шибаният ми характер си показваше рогата. Трябваше да го овладея, за да не изгубя най-хубавото нещо, което някога ми се беше случвало.

За да мине времето, сготвих парченца свинско с картофено пюре, но само чоплех с вилицата си в чинията. Не можех да изям нито хапка. Убих още един час с пране, после реших да изкъпя Тото. Поиграхме си малко, но после на него му омръзна и се сви на топка на леглото. Перспективата да гледам в тавана и да се терзя за глупостта си не ме привличаше, затова реших да извадя всички чинии от шкафа и да ги измия.

Това беше най-дългата нощ в живота ми.

Облаците започнаха да сменят цвета си, възвестявайки настъпването на утрото. Грабнах ключовете за мотора си и отидох да покарам.

Накрая стигнах до „Морган Хол“.

Хармъни Хендлър тъкмо излизаше да тича. Изгледа ме, сложила ръка на вратата.

— Здравсти, Травис — каза тя с характерната си лека усмивка, която бързо изчезна. — Леле. Да не си болен? Искаш ли да те закарам някъде?

Сигурно съм изглеждал кошмарно. Хармъни беше мило момиче. Брат ѝ беше в „Сигма Тау“, така че не я познавах толкова добре. Сестрите бяха забранена зона.

— Здравсти, Хармъни — отвърнах аз, като се опитах да се усмихна. — Искях да изненадам Аби със закуска. Ще ме пуснеш ли да вляза?

— Уф — изпъшка тя и погледна назад през стъклената врата. — Нанси може да побеснее. Сигурен ли си, че си добре?

Нанси беше домакинката на „Морган Хол“. Бях чувал за нея, но никога не я бях виждал. Съмнявах се, че изобщо ще ме забележи.

Носеха се слухове, че пие повече от студентите и рядко напуска стаята си.

— Просто дълга нощ — усмигнах се аз. — Хайде. Знаеш, че не й пука.

— Добре, но не съм била аз.

Сложих ръка на сърцето си.

— Обещавам.

Качих се по стълбите и почуках тихо на вратата на Аби.

Дръжката бързо се завъртя, но вратата се отвори бавно и постепенно се показаха Аби и Америка в дъното на стаята. Ръката на Кара пусна дръжката и се пхна обратно под завивката.

— Може ли да вляза?

Аби седна в леглото.

— Добре ли си?

Влязох и паднах на колене пред нея.

— Съжалявам, Аби. Много съжалявам — казах аз, като я прегърнах през кръста и зарових лице в скута ѝ.

Аби гушна главата ми.

— Аз въъ... ще вървя — смотолеви Америка.

Съквартирантката на Аби, Кара, стана нервно от леглото и взе несесера си за баня.

— Винаги съм много чиста, когато ти си наоколо, Аби — изръмжа тя и тръшна вратата след себе си.

Вдигнах очи към Аби.

— Знам, че полудявам, когато стане дума за теб, но Бог ми е свидетел, че се старая, Вrab. Не искам да разваля всичко.

— Тогава недей — отвърна простичко тя.

— Трудно ми е. Имам чувството, че всеки момент ще разбереш какъв кретен съм и ще ме зарежеш. Докато танцуваше снощи, поне десетина типове те зяпаха. Отиваш на бара и виждам как благодариш на онзи тъпак за питието. После идиотът на дансинга те хваща...

— Аз не раздавам юмруци всеки път, когато някое момиче те заговори. Не мога все да си стоя заключена в апартамента. Ще трябва да се научиш да се владееш.

— Ще го направя — кимнах аз. — Досега никога не съм искал да имам приятелка, Вrabчо. Не съм свикнал да изпитвам такива чувства

към някого... към когото и да било. Ако си търпелива с мен, обещавам ти, че ще реша проблема.

— Нека изясним нещо: ти не си някакъв кретен, ти си невероятен. Няма значение кой ми купува питиета или ме кани на танц, или флиртува с мен. Аз ще се прибера с теб. Помоли ме да ти имам доверие, но май ти ми нямаш.

— Не е вярно — смръщих се аз.

— Ако си мислиш, че ще те зарежа заради следващия тип, който се появи, значи ми нямаш много вяра.

Стиснах я още по-здраво.

— Не съм достатъчно добър за теб, Враб. Това не означава, че не ти вярвам. Просто винаги съм готов за неизбежното.

— Не говори така. Когато сме сами, ти си съвършен. Двамата се чувстваме идеално. Но ти позволяваш на всекиго да съсипе това. Не очаквам да се обърнеш на сто и осемдесет градуса, но трябва да подбиращ битките си. Не може да замахваш всеки път, когато някой ме погледне.

Кимнах. Знаех, че е права.

— Ще направя всичко, което поискаш. Само... само ми кажи, че ме обичаш.

Съзнавах колко нелепо звучи, но това просто вече нямаше значение.

— Знаеш, че е така.

— Искам да го чуя.

— Обичам те — отвърна тя, като допря устни в моите. После се отдръпна на няколко сантиметра. — А сега спри да се държиш като бебе.

Щом ме целуна, сърцето ми заби по-спокойно и всички мускулчета в тялото ми се отпуснаха. Толкова силно се нуждаех от нея, че се ужасявах от себе си. Не можех да допусна, че всички преживяват любовта по този начин: иначе мъжете трябваше до един да ходят като лунатици от мига, в който започнат да забелязват момичетата.

Може би само с мен беше така. Може би само с нас двамата. Може би заедно бяхме летлива смес, която или ще се взриви, или ще се слее в едно. Така или иначе, в мига, в който я срещнах, животът ми се обърна. И точно така исках да бъде.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА ТРИНАЙСЕТ ЗА КЪСМЕТ

Влязох в дома на баща си, едновременно развълнуван и адски притеснен, преплел пръсти с тези на Аби. От стаята за игра се носеше димът от пурата на татко и от цигарите на братята ми и се смесваше с лекия дъх на килима, който беше по-стар и от мен.

Въпреки че отначало Аби се ядоса, че не съм я предупредил по-рано, сега тя изглеждаше по-спокойна от мен. Мъжете от семейство Мадокс нямаха навика да водят приятелките си у дома и реакцията на роднините ми беше в най-добрия случай непредсказуема.

Пръв се появи Трентън.

— Мили боже! И този задник пристигна!

Всяка надежда братята ми поне да се преструват на малко по-културни, беше чиста загуба на време. Въпреки това аз ги обичах и доколкото я познавах, Аби също щеше да ги обикне.

— Ей, ей! Внимавайте с езика пред младата дама — рече татко и кимна към Аби.

— Вrab, това е баща ми, Джим Мадокс. Татко, това е Вrabчето.

— Вrabчето ли? — развесели се баща ми.

— Аби — представи се тя и стисна ръката му.

После посочих братята си и те кимнаха един след друг.

— Трентън, Тейлър, Тайлър и Томас.

Аби изглеждаше леко слисана. Не можех да я виня; никога не говорех за семейството си, а пет момчета си бяха стряскащи отвсякъде. Петима Мадокс пък направо си плашеха.

Когато бяхме малки, съседските деца отрано се научиха да не закачат никого от нас. Само веднъж едно направи грешката да се изправи срещу всички ни. Може да бяхме съсипани от смъртта на майка ни, но когато се налагаше, се и справяхме заедно като крепост. Това беше ясно дори на онези, които не се опитвахме да сплашим.

— Аби има ли си фамилия? — попита татко.

— Абърнати — кимна учтиво тя.

— Приятно ми е, Аби — усмихна се Томас.

Аби не можеше да забележи, но изражението на Томас беше само фасада на това, което в действителност правеше: анализираше всяка нейна дума и движение. Томас вечно дебнеше да не би някой да разклати бездруго нестабилната ни лодка. Не ни трябваша вълнения и той винаги се стараше да предотвратява евентуалните бури.

„Татко няма да го понесе“, казваше Томас. Никой не можеше да го оспори. Когато някой от нас загазеше, отиваше при Томас и той решаваше проблема, преди татко да е разбрал. Дългите години на грижи за бандата ни от свадливи и груби момчета бяха превърнали Томас в мъж много по-рано, отколкото може да се очаква от когото и да било. Всички го уважавахме за това, включително и баща ни, но понякога той прекаляваше. Аби обаче се усмихваше, без да й хрумва, че е мишена за зоркия поглед на пазителя на семейството.

— Много ми е приятно — обади се Трент, като я огледа по начин, който би довел до мигновената смърт на всеки друг.

Татко го плесна зад врата и той извика.

— Какво съм казал?

— Сядай, Аби. Гледай как ще оберем парите на Трав — каза Тайлър.

Подадох ѝ стол и тя седна. Изгледах страшно Трентън, но той само ми смигна. Кретен.

— Познавали сте Стю Унгар? — попита Аби, като посочи една прашна снимка.

Не вярвах на ушите си.

Очите на татко грейнаха.

— Знаеш кой е Стю Унгар?

Аби кимна.

— И баща ми е негов фен.

Татко стана и посочи другата прашна снимка до нея.

— А това е Дойл Брансън.

Аби се усмихна.

— Баща ми го е гледал веднъж как играе. Невероятен е.

— Дядото на Травис беше професионалист... тук приемаме покера много сериозно — усмихна се татко.

Не само че досега Аби не бе споменавала, че знае нещо за покера, но и за пръв път я чувах да говори за баща си.

Докато гледахме как Трентън размесва тестето и раздава, аз се опитвах да забравя какво се бе случило току-що. С дългите си крака, слабата си фигура с идеални пропорции и големите си очи, Аби изглеждаше зашеметяващо, но фактът, че знае името на Стю Унгар, я правеше голям хит в семейството. Изпънах гордо рамене. Нямаше начин който и да е от братята ми да доведе мацка, която да бие това.

Трентън повдигна вежди.

— Искаш ли да играеш, Аби?

Аз се усмихнах учтиво и поклатих глава.

— Не мисля.

— Не знаеш как ли? — попита татко.

Наведох се и я целунах по челото.

— Играй... аз ще те науча.

— Само си целуни парите за сбогом — засмя се Томас.

Аби стисна устни, бръкна в чантата си и извади две петдесетачки. Връчи ги на татко и търпеливо го изчака да ѝ даде чипове. Трентън се усмихна. Нямаше търпение да се възползва от увереността ѝ.

— Вярвам в уменията на Травис като учител — заяви Аби.

Тейлър плесна с ръце.

— Мамка му, тази вечер ще забогатея!

— Хайде този път да започнем от по-ниско — предложи татко и хвърли чип за пет долара. Трентън раздаде, а аз подредих картите на Аби.

— Играла ли си някога на карти?

— Да, но отдавна.

— Сантасето не се брои, сладурче — обади се Трентън, като гледаше картите си.

— Затваряй си устата, Трент — изръмжах аз, като му хвърлих бърз застрашителен поглед, после вниманието ми се върна към нейната ръка. — Целиш се в по-силни карти, последователни, а ако имаш късмет — да са от един цвят.

Изгубихме на първите раздавания, но после Аби отказа да ѝ помагам повече. Схващаше много бързо. Три ръце по-късно беше наричала задниците на всички, без да ѝ мигне окото.

— Мамка му! — проплака Трентън. — Късметът на начинаещия!

— Имаш добра ученичка, Трав — отбеляза татко с пурата и уста.

Отпих от бирата си. Чувствах се като крал.

— Гордея се с теб, Врабчо!

— Благодаря.

— Който не може сам, учи другите — ухили се самодоволно Томас.

— Много смешно, задник — промърморих аз.

— Дайте бира на момичето — рече татко с развеселена усмивка.

Аз с радост скочих, взех бутилка от хладилника и я отпорих на напукания ръб на плота. Аби се усмихна, когато я сложих пред нея, и без колебание я надигна с типичната си мъжка глътка.

После избърса устни с опакото на ръката си и изчака татко да сложи чиповете си.

След още четири ръце Аби изпи последната глътка от третата си бира и се взря сериозно в Тейлър.

— Ти си, Тейлър. Ще се правиш на бебе или ще платиш като мъж?

Ставаше ми трудно да сдържам вълнението в някои части на тялото си. Като гледах как Аби обира братята ми и баща ми — ветеран в покера, — се възбуждах. Никога не бях виждал толкова сексапилна жена в живота си, а на всичкото отгоре тя ми беше гадже.

— Мамка му — изруга Тейлър и хвърли последните си чипове.

— Какво имаш, Врабчо? — попитах ухилено аз. Чувствах се като дете на Коледа.

— Тейлър? — подкани тя брат ми със съвършено безизразно лице.

На лицето му се разля широка усмивка.

— Флош! — обяви той и свали картите си на масата.

Всички вперихме очи в Аби. Тя огледа мъжете срещу себе си и плесна картите си на масата.

— Гледайте и плачете, момчета! Аса и осмици!

— Фул?! Как, по дяволите! — извика Трентън.

— Съжалявам. Винаги съм искала да го кажа! — изкиска се тя и прибра чиповете си.

Томас присви очи.

— Това не е късметът на начинаещия. Тя играе.

Изгледах го и се обърнах към нея.

— Играла ли си и преди, Враб?

Тя стисна устни и вдигна рамене, като сладко се усмихна. Отметнах глава назад и избухнах в смях. Опитах се да ѝ кажа колко се гордея с нея, но думите не можеха да излязат през неконтролируемото хилене, което тресеше цялото ми тяло. Ударих няколко пъти по масата, докато се мъчех да се овладеея.

— Приятелката ти току-що ни обра! — заяви Тейлър, като ме посочи.

— **НЯМА НАЧИН!** — изви Трентън и стана.

— Добър план, Травис. Да доведеш акула на семейната покер вечер — смигна ѝ татко.

— Аз не знаех! — поклатих глава.

— Глупости! — не повярва Томас, докато правеше дисекции на приятелката ми с поглед. — Наистина!

— Неприятно ми е да ти го кажа, братле, но мисля, че току-що се влюбих в твоето момиче — рече Тайлър.

Смехът ми бързо секна и се намръщих.

— Ей, внимавай!

— Това е. Досега те щадях, Аби, но ще си върна парите — предупреди я Трентън.

Последните няколко раздавания бях пас и гледах отстрани как момчетата се опитват да си върнат парите. Аби обаче ги размазваше ръка след ръка. Дори не се преструваше, че ги жали.

Когато братята ми бяха разорени, татко обяви край на играта и Аби върна по сто долара на всички, освен на татко, който не пожела да ги вземе.

Хванах я за ръката и тръгнахме към вратата. Беше забавно да гледам как приятелката ми обира братята ми, но останах разочарован, че им върна част от парите.

Тя стисна ръката ми.

— Какво има?

— Ти току-що пръсна четиристотин долара, Враб!

— Ако това беше покер вечер в „Сигма Тау“, щях да ги задържа. Но не мога да оберя братята ти при първата ни среща.

— Те щяха да задържат парите ти!

— И окото ми нямаше да мигне — потвърди Тейлър.

С крайчеца на окото си забелязах, че Томас гледа втренчено Аби от ъгъла на стаята. Беше по-мълчалив от обикновено.

— Защо зяпаш момичето ми, Томи?

— Как каза, че ти е фамилията? — попита той.

Аби запристъпва неспокойно, без да отговори.

Аз я прегърнах през кръста и се обърнах към брат си. Не бях сигурен какво цели. Мислеше си, че знае нещо, и се приготвяше за нов ход.

— Абърнати. Защо?

— Разбирам защо досега не си се усетил, Трав, но вече нямаш извинение — самодоволно каза Томас.

— За какво говориш, по дяволите?

— Случайно да си роднина на Мик Абърнати? — попита я Томас.

Всички глави се обърнаха към нея в очакване на отговор.

Тя нервно прокара пръсти през косата си.

— Откъде познавате Мик?

Аз още повече извих шия към нея.

— Та той е един от най-добрите покерджии, които някога са живели. Познаваш ли го?

— Той ми е баща.

Стаята избухна.

— МАМКА МУ!

— ЗНАЕХ СИ!

— ТОКУ-ЩО ИГРАХМЕ С ДЪЩЕРЯТА НА МИК АБЪРНАТИ!

— МИК АБЪРНАТИ? МИЛИ БОЖЕ!

Думите звънтяха в ушите ми, но въпреки това ми бяха необходими няколко секунди, за да ги смеля. Братята ми скачаха и крещяха, но за мен всичко беше замръзнало и светът беше замлъкнал.

Моето гадже, което беше и най-добрата ми приятелка, беше дъщеря на легенда в покера — на човек, когото братята ми, баща ми и дори дядо ми боготворяха.

Гласът на Аби ме върна в настоящето.

— Казах ви, че не трябва да играя.

— Ако беше споменала, че си дъщеря на Мик Абърнати, щяхме да се отнесем по-сериозно — рече Томас.

Аби надникна към мен изпод миглите си в очакване на реакцията ми.

— Ти си „Тринайсетгодишната щастливка“? — попитах аз смаяно.

Трентън се изправи и я посочи с пръст.

— „Тринайсетгодишната щастливка“ е в нашата къща! Няма начин! Мамка му, не го вярвам!

— Така ме кръстиха вестниците. И историята не беше съвсем точна — отвърна Аби, като нервно пристъпваше от крак на крак.

Насред цялата шумотевица, която вдигаха братята ми, единствената ми мисъл беше колко възбуждащо е, че момичето, в което съм влюбен, всъщност е знаменитост. На всичкото отгоре беше прочута с такова страхотно нещо.

— Трябва да прибера Аби у дома, момчета.

Татко я погледна над очилата си.

— Защо не е била точна?

— Не съм взела късмета на баща си. Мисълта ми е, че това е абсурдно — засмя се тя, въртейки притеснено кичур коса около пръста си.

Томас поклати глава.

— Не, това беше интервю на Мик. Той каза, че в полунощ ма тринайсетия ти рожден ден късметът му пресъхнал.

— А твоят се увеличил — добавих аз.

— Ти си била отгледана от гангстери! — усмихна се развълнувано Трент.

— Ъъ... не — засмя се кратко тя, — не са ме отгледали. Просто се въртяха наоколо... често.

— Срамота, Мик да търкаля така името ти в калта по всички вестници. Та ти си била дете — поклати глава татко.

— Беше просто късметът на начинаещия — отвърна Аби.

По изражението ѝ виждах, че умира от ужас от цялото това внимание.

— Теб те е учил Мик Абърнати — рече татко с благоговение. — Играла си с професионалисти и си печелила — на тринайсет години, за бога. — После погледна към мен и се усмихна. — Не залагай срещу нея, синко. Тя не губи.

Мислите ми веднага се върнаха към онази вечер преди боя, когато Аби се обзаложи с мен със съзнанието, че може да изгуби и да ѝ

се наложи да живее един месец с мен. През цялото време си мислех, че не й пука за мен, а сега осъзнавах, че не може да е било така.

— Трябва да вървим, татко. Чао, момчета.

Летях по улиците и изпреварвах наред. Стрелката на скоростомера се вдигаше все по-високо и бедрата на Аби ме стискаха все по-здраво, с което само усилваше желанието ми да се приберем по-скоро в апартамента.

Когато паркирах и я поведох по стълбите, Аби не каза и дума. Помогнах й да си съблече якето, а тя все така мълчеше.

Гледах я с благоговение, докато пускаше косата си. Имах чувството, че е едва ли не друг човек, и няхах търпение да я взема в обятията си.

— Знам, че си ядосан — подхвана тя, забила поглед в земята. — Съжалявам, че не ти казах, но аз просто не говоря за това.

Думите й ме слисаха.

— Да съм ядосан ли? Толкова съм възбуден, че две не виждам. Ти току-що обра братята ми, без да ти мигне окото, превърна се в легенда за баща ми и освен това сега със сигурност знам, че нарочно си изгубила баса.

— Не бих казала...

— Смяташе ли, че ще спечелиш?

— Е... не точно — призна тя, докато събуваше обувките си.

Трудно ми беше да сдържа усмивката, която се плъзна по лицето ми.

— Значи си искала да бъдеш тук с мен. Мисля, че се влюбих отново в теб.

Аби изрита обувките си в гардероба.

— Как така не си ми ядосан?

Въздъгнах. Може би трябваше да съм ядосан. Но просто... не бях.

— Това е голямо нещо, Вrab. Трябваше да ми кажеш. Но разбирам защо не си го направила. Дошла си тук, за да избягаш от всичко това. Сякаш небето се е отворило... сега всичко ми изглежда логично. Какво облекчение.

— Тринайсетгодишната щастливка — казах аз, като хванах края на тениската й и я изхлузих през главата й.

— Не ме наричай така, Травис. Не е нещо хубаво.

— Ти си известна, Врабчо!

Разкопчах джинсите ѝ и ги смъкнах до глезените ѝ, после ѝ помогнах да ги събуе.

— Баща ми ме намрази. И досега ме обвинява за всичките си проблеми.

Аз съблякох тениската си и я прегърнах. Нямах търпение да усетя кожата ѝ до своята.

— Още не мога да повярвам, че дъщерята на Мик Абърнати стои пред мен. Толкова време съм с теб, а да не знам!

Тя ме отблъсна.

— Аз не съм „дъщерята на Мик Абърнати“, Травис! Точно това оставих зад гърба си. Аз съм Аби. Просто Аби!

Отиде до гардероба, свали една тениска от закачалката и я нахлузи.

— Извинявай. Нещо се въодушевих.

— Аз съм си аз! — Тя вдигна ръка на гърдите си с отчаяна нотка в гласа.

— Да, но...

— Няма „но“. Виж се как ме гледаш. Точно затова не ти казах. — Тя затвори очи. — Няма да живея така, Трав. Дори с теб.

— О! Успокой се, Врабчо. Да не се увличаме. — Взех я в обятията си, стреснат накъде поема разговорът. — Не ме интересува каква си била или каква вече не си. Искам само теб.

— Е, тук сме на едно мнение.

Сложих я нежно в леглото и се гушнах до нея, вдъхвайки лекия мирис на пура, примесен с шампоана ѝ.

— Ти и аз срещу целия свят, Враб.

Тя се сгуши до мен, като че ли доволна от думите ми. Отпусна се на гърдите ми и въздъхна.

— Какво има?

— Не искам никой да знае, Трав. Не исках и ти да знаеш.

— Обичам те, Аби. Няма да споменавам повече за това. Твоята тайна е на сигурно място — обещах аз и нежно долепих устни в слепоочието ѝ.

Тя зарови лице в кожата ми и аз я притиснах към себе си. Изминалата вечер беше като сън. За пръв път водех момиче у дома и то не само че се оказа дъщерята на прочут покерджия, но и с лекота обра

всички ни. След като цял живот бях изтърсакът в семейството, сега имах чувството, че най-после съм си извоювал известно уважение от по-големите си братя. Благодарение на Аби.

Лежах буден в леглото. Не бях в състояние да спра мислите си за достатъчно дълго, че да заспя. Дишането на Аби се беше успокоило още преди час.

Телефонът ми светна и избръмча. Беше съобщение. Отворих го и веднага се смръщих, като видях подателя: Джейсън Бразил.

— Пич. Паркър дрънка гадости.

Много внимателно издърпах ръката си изпод главата на Аби, за да му отговоря.

— Кой го казва?

— Аз, той седи до мен.

— Така ли? И какво казва?

— За Вrabчето. Сигурен ли си, че искаш да знаеш?

— Не ставай кретен.

— Казва, че тя още му се обажда.

— Не е вярно.

— По-рано каза, че чака да се издъниш, а тя чака подходящ момент да те изрита.

— А сега какво казва?

— Че онзи ден тя му е споделила, че е нещастна, но ти си луд и тя се притеснява кога да го направи.

— Ако тя не лежеше до мен, щях да дойда да наричам шибания му задник.

— Не си струва. Всички го знаем що за лайно е.

— Ама ме вбесява.

— Чух. Хич да не ти пука за глупака. Момичето ти е до теб.

Ако Аби не спеше до мен, наистина щях да се метна на мотора и да отида право в къщата на „Сигма Тау“, за да разбия с юмрук пет хиляди доларовата фасада на Паркър. Можеше да взема и бухалка за поршето му.

Трябваше ми половин час, докато гневът ми започна да утихва. Аби не помръдваше. От тихия звук, който издаваше с нос, докато спеше, пулсът ми се успокои и не след дълго успях отново да я взема в обятията си и да се отпусна.

Аби не се обаждаше на Паркър. Ако беше нещастна, щеше да ми каже. Поех си дълбоко въздух и се загледах в сянката на дървото, която танцуваше по стената.

— Не може да бъде — каза Шепли, като се спря в крачка.

Момичетата бяха излезли да си търсят рокли за купона за двойки и аз накарах Шепли да отидем до близкия магазин за мебели.

— Може.

Подадох му телефона си да се увери сам.

— Бразил ми писа през нощта.

Шепли въздъхна и поклати глава.

— Знаел е, че ще стигне до теб. И как иначе? Тези момчета са поголеми клюкарки и от момичетата.

Спрях се пред диван, който ми хвана окото.

— Бас ловя, че затова го е направил. Надявал се е да разбере.

Шепли кимна.

— Нека си го кажем. Предишният Травис щеше да обезумее от ревност и да я подплаши, за да хукне право при Паркър.

— Копеле — казах аз, докато към нас приближаваше един продавач.

— Добро утро, господа. Мога ли да ви помогна?

Шепли се отпусна на дивана и се друсна няколко пъти. После кимна.

— Одобрявам.

— Да. Ще взема този — казах аз.

— Ще го вземете ли? — изненада се продавачът.

— Да — отвърнах аз, също изненадан от реакцията му. — Доставяте ли по домовете?

— Да, господине. Искате ли да разберете цената?

— Нали я пише?

— Да.

— Значи го взимам. Къде да платя?

— Оттук, господине.

Продавачът се опита безуспешно да ми пробута още някакви неща, които се връзвали с дивана, но този ден ме чакаха и други покупки.

Шепли им даде адреса ни и продавачът ми благодари с думите, че това била най-лесната сделка на годината.

— Къде отиваме сега? — попита Шепли, като се мъчеше да ме догони по пътя към колата.

— При Калвин.

— Ще си правиш нова татуировка?

— Да.

Шепли ме изгледа подозрително.

— Какво правиш, Трав?

— Това, което винаги съм казвал, че ще направя, ако срещна подходящото момиче.

Шепли препречи пътя ми.

— Не съм сигурен, че е добра идея. Не мислиш ли, че първо трябва да го обсъдиш с Аби... нали се сещаш, за да не откачи.

Намръщих се.

— Тя може да каже „не“.

— По-добре така, отколкото да го направиш, а тя да избяга, защото си я уплашил. Нещата между вас вървят добре. Защо просто не се успокоиш засега?

Сложих ръце на раменете му.

— Това изобщо не звучи в мой стил — казах аз и го отместих.

Шепли заобиколи чарджъра и седна на шофьорското място.

— Официалната ми позиция все още е, че това е лоша идея.

— Отбелязах си.

— Тогава накъде?

— Към „Стайнър“.

— Бижутерския магазин?

— Аха.

— Защо, Травис? — попита Шепли с още по-строг тон.

— Ще видиш.

Той поклати глава.

— Да не би да се опитваш да я прогониш?

— Ще се получи, Шеп. Просто искам да съм готов. За подходящия момент.

— Това няма да е скоро. Аз съм толкова влюбен в Америка, че понякога полудявам, но още не сме на възрастта за това, Травис. А и... ако каже „не“?

Стиснах зъби при тази мисъл.

— Няма да я питам, докато не е готова.

Шепли се усмихна накриво.

— Точно когато си мисля, че не можеш да станеш по-луд, ти правиш нещо, за да ми покажеш, че си много по-напред.

— Чакай да видиш какъв камък съм й избрал.

Шепли бавно изви глава към мен.

— Вече си ходил там, нали?

Аз се усмихнах.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ПРИ ТАТКО

Петък. Денят на купона за двойки, три дни след като Аби се усмихна на новия диван, а минути след това зяпна, видяла татуировката ми.

Момичетата бяха отишли по разни момичешки дела препи купона, а аз седях на стъпалата пред апартамента и чаках Тото да си свърши работата.

По необясними за мен самия причини нервите ми бяха обтегнати. Вече бях глътнал малко уиски, за да се успокоя, но без полза.

Зяпах китката си и се надявах злокобното ми вътрешно чувство да се окаже фалшива тревога. Тъкмо когато понечих да подканя Тото да побърза, понеже навън беше кучи студ, той изви гръб и си свърши работата.

— Крайно време беше! — казах аз и го вдигнах.

— Току-що се обадох на цветаря. По-точно на цветарите. Първият нямаше достатъчно.

Усмигнах се.

— Момичетата ще се пукнат от кеф. Ще ги доставят ли, преди да са се прибрали?

— Да.

— Ами ако се приберат по-рано?

— Има много време.

Кимнах.

— Ей — усмихна се Шепли, — притесняваш ли се за довечера?

— Не — намръщих се аз.

— О, и ти се притесняваш, лигльо! Нервен си заради купона за двойки!

— Не се дръж като кретен — отвърнах аз и си отидох в стаята.

Черната ми риза вече беше изгладена и чакаше на закачалката. Не беше нищо особено — една от двете ризи с копчета, които имах.

Да, това щеше да бъде първият ми купон за двойки, и да, за пръв път отивах с приятелката си, но стомахът ми не беше свит заради това. Беше нещо, което не можех да определя. Сякаш ужасна опасност дебне в непосредственото бъдеще.

Отидох в кухнята и си сипах още едно уиски. На вратата се позвъни и Шепли претича през дневната с препасана през кръста кърпа.

— Можеше аз да отворя.

— Да, ама трябваше да спреш да цивриш над чашата си — изръмжа той и дръпна вратата.

На прага стоеше дребничък мъж с два гигантски букета, по-големи от него самия.

— Тъ, да... насам, приятел — каза Шепли и отвори по-широко вратата.

Десет минути по-късно апартаментът започна да добива вида, който си бях представял. Беше ми хрумвало да взема цветя на Аби преди купона, но един букет не стигаше.

Тъкмо когато си тръгна първият доставчик, дойде вторият, после третият. Щом на всяка повърхност в апартамента гордо застанаха най-малко два-три ефектни букета от червени, розови, жълти и бели рози, с Шепли останахме доволни.

Взех си набързо душ, избърснах се и тъкмо си обувах джинсите, когато на паркинга изръмжа двигателят на хондата. Няколко секунди след това Америка влезе в апартамента, следвана от Аби. Реакцията им беше мигновена, а двамата с Шепли се хилехме като идиоти, докато момичетата чуруликаха от удоволствие.

Шепли се оглеждаше доволно.

— Отидохме да ви купим цветя, но и двамата решихме, че по един букет не стига.

Аби обви ръце около шията ми.

— Вие сте... удивителни. Благодаря.

Аз я плеснах по дупето, като задържах дланта си върху нежната извивка над бедрото ѝ. — Половин час до купона, Враб.

Момичетата се облякоха в стаята на Шепли. На мен ми трябваша пет минути да си закопчая ризата, да намеря колан и да обуя чорапи. Приготовленията на момичетата обаче продължаваха цяла вечност.

Шепли почука нетърпеливо на вратата им. Купонът беше започнал преди петнайсет минути.

— Време е, дами.

Америка излезе в рокля, която приличаше на втора кожа, и той подсвирна. Лицето ѝ веднага грейна в усмивка.

— Къде е тя? — попитах аз.

— Обува се. Ей сега ще дойде.

— Чакането ме убива. Врабчо!

Вратата изскърца и Аби излезе, като оправяше късата си бяла рокля. Косата ѝ беше сресана на една страна, а гърдите ѝ, макар добре скрити, се подчертаваха от тясната дреха.

Америка ме сръчка с лакът и аз примигнах.

— Мамка му!

— Откачи ли вече? — подразни ме тя.

— Изобщо не откачам, тя изглежда невероятно.

Аби се усмихна закачливо и бавно се завъртя, за да ми покаже цепката отзад.

— Добре, сега вече откачих — заявих аз, като се приближих до нея и я завъртях далеч от погледа на Шепли.

— Не ти ли харесва?

— Трябва ти връхна дреха.

Изтичах до закачалката и бързо наметнах палтото върху раменете ѝ.

— Не може да стои с него цяла вечер, Трав — засмя се Америка.

— Изглеждаш прекрасно, Аби — отбеляза Шепли, опитвайки се да извини държанието ми.

— Така е — казах аз, като отчаяно търсех начин да бъда чут и разбран, без да се скараме. — Изглеждаш невероятно... но не можеш да се облечеш така. Полата ти е... краката ти са... полата ти е твърде къса и това е само половин рокля! Та тя дори няма гръб!

— Такъв е моделът, Травис — усмихна се Аби.

Поне не ми се ядоса.

— Вие двамата май живеете с едничката мисия да се тормозите взаимно — намръщи се Шепли.

— Имаш ли по-дълга рокля? — попитах аз.

Аби се погледна.

— Всъщност отпред е съвсем скромна. Само отзад е разголена.

— Вrabчo — подхванах аз, потръпвайки, — не искам да те ядосвам, но не мога да те заведа така в къщата на братството. Ще се сбия още през първите пет минути.

Тя се надигна на пръсти и ме целуна по устните.

— Имам ти доверие.

— Тази вечер ще бъде ужасна — простенах аз.

— Тази вечер ще бъде фантастична — възрази засегнато Америка.

— Помисли си само колко лесно ще я свалиш после — каза Аби, като се надигна отново на пръсти и ме целуна по врата.

— Това е проблемът. Всички момчета ще си мислят същото.

— Да, но само ти ще го направиш — изчурулика тя. Не отговорих и тя отстъпи леко назад, за да ме погледне в очите. — Наистина ли искаш да се преоблека?

Взрях се в лицето ѝ, после я огледах от глава до пети и въздъгнах.

— Каквото и да облечеш, винаги изглеждаш зашеметяващо. Май просто трябва да свикна? — Аби сви рамене и аз поклатих глава. — Добре, вече закъсняхме. Да тръгваме.

Вървахме прегърнати по моравата към къщата на „Сигма Тау“. Аби трепереше и аз крачех бързо и непохватно с нея под ръка, за да я махна от студа толкова скоро, колкото обувките ѝ на токове позволяваха. В мига, в който минахме през дебелия двойни врати, ухапах цигара, за да допълня димната завеса, типична за купоните на братството. Басите от колоните на долния етаж пулсираха под краката ни.

С Шепли помогнахме на момичетата да си съблекат палата и аз поведох Аби към кухнята. Шепли и Америка вървяха зад нас. Стояхме в кухнята с бири в ръка и слушахме Джей Грубер и Брад Пиърс, които обсъждаха последния ми бой. Лекси докосваше ризата на Брад, видимо отегчена от мъжкия им разговор.

— Пич, написал си името на гаджето си на китката? Какво те прихвана? — попита Брад.

Аз обърнах китката си, за да покажа прякора на Аби.

— Луд съм по нея — казах, гледайки към нея.

— Ти почти не я познаваш — изсумтя Лекси.

— Познавам я.

С периферното си зрение забелязах Шепли, който дърпаше Америка към стълбите. Улових Аби за ръка и ги последвахме. За жалост, Брад и Лекси направиха същото. Слязохме заедно към сутерена, като музиката се усилваше с всяко стъпило.

В момента, в който кракът ми стъпи на последното стъпало, диджеят пусна бавна песен. Без колебание дръпнах Аби на бетонения дансинг, заобиколен от изतिकаните настрани мебели. Главата на Аби се намести идеално в извивката на шията ми.

— Радвам се, че никога преди не съм идвал на тези купони — казах аз. — Хубаво е, че доведох направо теб.

Тя притисна буза в гърдите ми и впи пръсти в раменете ми.

— Всички те зяпат в тази рокля. Май е готино... да бъда с момиче, което всички желаят.

Аби се отдръпна назад, за да завърти демонстративно очи.

— Те не ме желаят. Любопитни са защо ти ме желаяш. Пък и жалко за всеки, който си мисли, че има някакъв шанс. Аз съм безнадеждно влюбена в теб.

Как можеше дори да се съмнява?

— Знаеш ли защо те желая? Не знаех, че съм изгубен, докато ти не ме намери. Не знаех какво е да бъдеш сам до първата нощ без теб. Ти си единственото правилно нещо в живота ми. Теб чаках, Врабчо.

Аби протегна ръце към лицето ми, а аз я прегърнах и я вдигнах от пода. Устните ни се долепиха и докато тя страстно ме целуваше, аз се постарях безмълвно да ѝ внуша колко я обичам, защото само с думи не бих могъл да изкажа достатъчно.

След още няколко песни и една враждебна, но забавна размяна на реплики между Лекси и Америка, реших, че моментът е подходящ да се качим горе.

— Ела, Врабчо. Имам нужда от една цигара.

Аби ме последва по стълбите. Грабнах палтото ѝ и излязохме на балкона. Щом минахме през вратата, всички замръзнахме на място: и аз, и Аби, и Паркър, и нацапаното с грим момиче, което той задоволяваше с пръсти.

Първото движение беше на Паркър, който извади ръката си изпод полата ѝ.

— Аби — каза той изненадано и задъхано.

— Здравсти, Паркър — отвърна тя, сподавяйки смеха си.

— Как... въ... как си?

Аби се усмихна учтиво.

— Чудесно, а ти?

— Въ... — Той погледна момичето. — Аби, това е Амбър. Амбър, Аби.

— Аби, Аби?

Паркър кимна бързо и смутено. Амбър стисна ръката на Аби с погнусено изражение, а после погледна към мен, сякаш току-що беше срещнала врага.

— Приятно ми е... май.

— Амбър — предупреди я Паркър.

Аз се изсмях и им отворих вратата да минат. Паркър грабни Амбър за ръката и двамата влязоха в къщата.

— Беше... неловко — отбеляза Аби, като поклати глава и обви с ръце тялото си. Облегна се на парапета и се загледа надолу в малкото двойки, които стояха геройски на зимния вятър.

— Поне спря да се опитва да си те върне — усмихнах се аз.

— Не мисля, че е искал да си ме върне, по-скоро искаше да ме държи далеч от теб.

— Веднъж откара едно момиче от нас. А се държи така, сякаш е свикнал да спасява всички първокурснички, които съм праскал.

Аби ме изгледа накриво с крайчеца на окото си.

— Казвала ли съм ти колко ненавиждам тази дума?

— Извинявай.

Придърпах я към себе си, запалих цигара и всмукнах дълбоко, като обърнах ръка. Нежните, но плътни линии от мастилото се сплитаха, за да образуват думата „Врабче“.

— Може да е странно, но тази татуировка не само ми е любимата вече, а и ми вдъхва спокойствие.

— Наистина е странно — отвърна Аби. Повдигнах вежди и тя се засмя. — Шегувам се. Не мога да кажа, че го разбирам, но е мило... по начина на Травис Мадокс.

— Ако усещането да я имам на ръката си е толкова хубаво, колко ли по-хубаво ще бъде да сложа пръстен на ръката ти.

— Травис...

— След четири-пет години — добавих бързо, съжалил, че стигнах толкова далеч.

Аби си пое въздух.

— Трябва да забавим темпото. Многооооо да го забавим.

— Не започвай пак, Вrabчo.

— Ако продължаваме така, ще се окажа бременна домакиня, преди да съм завършила. Не съм готова да живея при теб, не съм готова за пръстен и определено не съм готова да стоя на едно място.

Аз я хванах нежно за раменете.

— Това нали не означава, че искаш да излизаме и с други хора? Защото с никого няма да те делия. Няма начин.

— Не искам друго — отговори тя подразнено.

Успокоих се и пуснах раменете ѝ, за да се хвана за перилата.

— А какво имаш предвид тогава? — попитах, тръпнейки от ужас в очакване на отговора.

— Да забавим темпото. Нищо друго.

Кимнах, явно недоволен.

Аби ме докосна по ръката.

— Не се ядосвай.

— Имам чувството, че правим една крачка напред и две назад, Вrabчo. Всеки път, когато ми се стори, че сме постигнали съгласие, ти издигаш стена помежду ни. Не разбирам... повечето момичета тормозят гаджетата си да бъдат сериозни, да говорят за чувствата си, да направят следващата крачка...

— Мисля, че вече се разбрахме, че не съм „повечето момичета“.

Наведох унило глава.

— Омръзна ми да гадая. Как виждаш ти нещата, Аби?

Тя притисна устни в ризата ми.

— Когато си мисля за бъдещето, виждам теб.

Придърпах я към себе си. Всички мускулчета в тялото ми се отпуснаха, когато чух тези думи. Загледахме се в нощните облаци, които плуваха в беззвездното черно небе. Смехът и жуженето на гласовете долу извикаха усмивка на лицето на Аби. Също като нея и аз гледах прииждащите към купона хора, които се увиваха плътно в якетата си и бързаха към топлината на къщата.

За пръв път този ден злокобното чувство, витаещо около мен, започваше да избледнява.

— Аби! Ето те! Къде ли не те търсих! — втурна се през вратата Америка с телефона си в ръка. — Току-що говорих с татко. Мик им се

обадил снощи.

Аби сбърчи нос.

— Мик ли? Защо ще им се обажда?

Америка повдигна вежди.

— Майка ти постоянно му затваряла.

— Какво иска?

Америка стисна устни.

— Да разбере къде си.

— Не са му казали, нали?

Америка посърна.

— Той ти е баща, Аби. Татко е сметнал, че има право да знае.

— Ще дойде тук — каза Аби, в гласа ѝ се четеше паника. — Ще дойде тук, Мер!

— Знам! Съжалявам!

Америка се опита да я успокои, но Аби се отдръпна и захлупи лице в шепите си.

Не знаех какво точно става, но сложих ръце на раменете ѝ.

— Той няма да те нарани, Вrabчo. Няма да му позволя.

— Ще намери начин — каза Америка, загледана в Аби с натезжал поглед. — Винаги намира. — Трябва да се махна оттук.

Аби се уви в палтото си и задърпа дръжката на вратата. Беше твърде разстроена, за да се успокои и първо да натисне надолу, после да дръпне. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Сложих ръце върху нейните и ѝ помогнах да отвори. Тя ме погледна. Не знаех дали бузите ѝ са зачервени от смущение, или от студ, но единственото, което исках, беше да върна предишния им цвят.

Хванах я под ръка и заедно слязохме по стълбите и си запробивахме път през тълпата около входа. Аби вървеше бързо с отчаяното желание по-скоро да намери сигурност в апартамента. Бях чувал само хвалебствия за Мик Абърнати като играч на покер от баща си. Докато гледах как Аби тича като уплашено момиченце, намразвах цялото време, което семейството ми бе изгубило да благоговее пред него.

Америка протегна ръка и хвана Аби за палтото, за да я спре.

— Аби! — прошепна тя и посочи малка група хора.

Бяха се скупчили около възрастен разрошен мъж, небръснат и толкова мръсен, че сигурно смърдеше. Той сочеше към къщата и

размахваше малка снимка. Младежите кимаха и обсъждаха помежду си снимката.

Аби се приближи и гневно я издърпа от ръцете му.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Погледнах снимката в ръката ѝ. Беше на не повече от петнайсет, кльощава, с провиснала коса и хлътнали очи. Изглеждаше нещастна. Нищо чудно, че е искала да се махне.

Хората се отдръпнаха. Погледнах слисаните им изражения и зачаках мъжа да отговори. Това беше Мик Абърнати, по дяволите. Познах го по пронизителните очи, хлътнали в мърлявата му физиономия.

Шепли и Америка застанаха от двете страни на Аби. Аз сложих ръце върху раменете ѝ отзад. Мик изгледа роклята на Аби и цъкна неодобрително с език.

— Е, Бисквитке. Можеш да изведеш момичето от Вегас...

— Млъкни. Млъкни, Мик. Просто се обърни и се върни там, откъдето си дошъл. Не те искам тук.

— Не мога, Бисквитке. Имам нужда от помощта ти.

— Нищо ново — изсумтя Америка.

Мик присви очи срещу нея, после се обърна пак към дъщеря си.

— Ужасно си хубава. Пораснала си. Нямахте да те позная на улицата.

Аби въздъхна.

— Какво искаш?

Той вдигна ръце и сви рамене.

— Май загазих, хлапе. Старият ти татко има нужда от малко пари.

Аби се напрегна.

— Колко?

— Справях се добре, наистина се справях. Трябваше само да взема малък заем, за да изляза напред, и... знаеш как става.

— Знам. Колко ти трябват?

— Двайсет и пет.

— Мамка му, Мик, две хиляди и петстотин? Веднага ти ги давам, ако обещаеш да се разкараш оттук — казах аз и извади портфейла си.

— Той има предвид дваайсет и пет хиляди — поясни Аби студено.

Мик ме огледа от глава до пети.

— Кой е този смешник?

Вдигнах вежди и първосигнално се приведох към жертвата си. Единственото, което ме спираше, беше дребничкото тяло на Аби помежду ни и съзнанието, че този противен човек е нейният баща.

— Сега разбирам защо умен човек като вас е стигнал дотам да иска издръжка от дъщеря си.

Преди Мик да успее да отговори, Аби извади телефона си.

— На кого дължиш този път, Мик?

Той се почеса по мазната прошарена коса.

— Смешна история, Бисквитке...

— На кого? — изкрещя тя.

— На Бени.

Аби се облегна назад върху мен.

— На Бени? Дължиш пари на Бени? Какво, по дяволите... — Тя замълча. — Нямам толкова пари, Мик.

Той се усмихна.

— Нещо ми подсказва, че имаш.

— Не, нямам! Този път наистина го направи, а? Знаех си, че няма да се спреш, докато не те убият!

Той пристъпи към нея. Самодоволната усмивка беше изчезнала от физиономията му.

— Колко имаш?

— Единайсет хиляди. Спестявах за кола.

Америка я стрелна с очи.

— Откъде имаш единайсет хиляди, Аби?

— От боевете на Травис.

Аз я задърпах за раменете, докато не се обърна, за да ме погледне в очите.

— Изкарала си единайсет хиляди от моите боеве? Кога си залагала?

— Имаме си уговорка с Адам — отвърна спокойно тя.

Погледът на Мик изведнъж се оживи.

— За един уикенд можеш да ги удвоиш, Бисквитке. Можеш да ми дадеш двайсет и петте бона до неделя и Бени няма да ми прати главорезите си.

— Ще остана без пукната пара, Мик. А трябва да си плащам и следването — каза тя с нотка на тъга в гласа.

— О, ще си ги върнеш за нула време — пренебрежително махна с ръка той.

— Кога е крайният срок?

— В понеделник сутринта. В полунощ — отговори той без капка разкаяние.

— Не си длъжна да му даваш шибаните кинти, Вrabчо — намесих се аз.

Мик сграбчи Аби за китката.

— Това е най-малкото, което можеш да направиш! Нямаше да се забъркам в тази каша, ако не беше ти!

Америка го плесна през ръката и го блъсна.

— Да не си посмял пак да дрънкаш тези глупости, Мик! Тя не те е накарала да вземеш пари от Бени!

Мик погледна Аби с омерзение. Тази ненавист в очите му заличаваше кръвната връзка помежду им.

— Ако не беше тя, щях да имам свои пари. Ти ми отне всичко, Аби! Аз нямам нищо!

Аби преглътна сълзите си.

— Ще дам парите на Бени до неделя. Но след това искам да ме оставиш на мира. Няма да го правя повече, Мик. Отсега нататък си сам, чуваш ли ме? Стой далеч от мен.

Той стисна устни и кимна.

— Както искаш, Бисквитке.

Аби се обърна и тръгна към колата.

Америка въздъхна.

— Стягайте си багажа, момчета. Отиваме във Вегас.

Тя също се запъти към колата, а двамата с Шепли стояхме като гръмнати.

— Момент. Какво? — Той ме погледна. — В Лас Вегас ли? В Невада?

— Така изглежда — отвърнах аз, като пъхнах ръце в джобовете си.

— Просто ще си вземем билети за самолета? — Той все още се опитваше да осмисли ситуацията.

— Аха.

Шепли отиде да отвори вратата на Америка, за да могат двете с Аби да се качат, после я затръшна със слисана физиономия.

— Никога не съм бил във Вегас.
Устните ми се разтегнаха в крива, закачлива усмивка.
— Май е време да поправим тази грешка.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА ПЕЧЕЛИШ, ГУБИШ

Аби почти не продума, докато си приготвихме багажа, и говори още по-малко по пътя към летището. През по-голямата част от времето зяпаше нанякъде, освен ако някой я попиташе нещо. Не бях сигурен дали се дави в отчаяние, или се съсредоточава върху предстоящото предизвикателство.

Докато се регистрирахме в хотела, говореше само Аби, която показва фалшивата си лична карта така, сякаш го беше правила хиляди пъти.

Тогава ми хрумна, че може би наистина го е правила. Вегас беше мястото, на което се бяха сдобили с такива безупречни карти; затова и Америка никога не се безпокоеше с какво може да се справи Аби. Бяха виждали всичко това и преди в града на греховете.

Шепли се разпознаваше отдалече като турист с извит врат, зяпнал в пищния таван. Качихме багажа си в асансьора и аз притеглих Аби към себе си.

— Добре ли си? — попитах я аз и я целунах по слепоочието.

— Не искам да бъда тук — сподавено отвърна тя.

Вратите се отвориха и видяхме плетеницата от шарки на килима в коридора. Америка и Шепли тръгнаха в една посока, аз и Аби — в обратната. Стаята ни беше в дъното на коридора.

Оставих куфара до стената и занатисках всички копчета, докато плътната завеса се дръпна и разкри натоварения вегаски „Стрип“ с мигащи лампи и неспирно движение. Натиснах още едно копче и другите завеси също се разтвориха.

Аби не обърна внимание на прозореца. Дори не вдигна поглед. За нея блясъкът бе изгубил привлекателността си още преди години.

Оставих чантите ни на пода и огледах стаята.

— Хубава е, нали? — казах аз, но Аби ме изгледа лошо. — Какво?

Тя отвори куфара си с едно движение и поклати глава.

— Това не е ваканция. Не биваше да идваш, Травис.

С две крачки застанах зад нея и я прегърнах през кръста. Тук тя беше различна, но не и аз. Все още бях този, на когото можеше да разчита и който щеше да я закриля от призраците на миналото.

— Аз съм там, където си и ти — пошепнах в ухото ѝ.

Тя облегна глава на гърдите ми и въздъхна.

— Трябва да слеза долу. Ти стой тук или се разходи по „Стрип“.
Ще се видим по-късно, става ли?

— Идвам с теб.

Тя се обърна към мен.

— Не те искам там, Трав.

Не очаквах това от нея, особено с този студен тон.

Докосна ме по ръката.

— Ако ще изкарвам четиринайсет бона за един уикенд, трябва да се съсредоточа. Не ми харесва онова, в което се превръщам на онези маси, и не искам да ме виждаш такава. Разбираш ли?

Отметнах косата от очите ѝ и я целунах по бузата.

— Добре, Вrabчо.

Не можех дори да се престоря, че я разбирам, но уважавах решението ѝ.

Америка почука на вратата и се вмъкна вътре, облечена и същата тясна рокля, с която беше на купона за двойки. Тоновете на обувките ѝ бяха високи до небето и беше сложила два слоя грим в повече. Изглеждаше с десет години по-голяма.

Махнах на Америка и грабнах допълнителната карта ключ от масичката. Америка вече подготвяше Аби за предстоящата вечер като треньор, който нахъсва боксьор преди мача.

Шепли чакаше в коридора и зяпаше трите табли с остатъци от храна, оставени от гостите пред вратите на стаите.

— Какво искаш да правим първо? — попитах аз.

— Определено няма да се оженя за теб.

— Много смешно. Да слезем долу.

Вратите на асансьора се отвориха и хотелът оживя. Сякаш коридорите бяха вените, а хората — кръвта му. Групички жени, облечени като порнозвезди, семейства, чужденци, тук-там по някое ергенско парти, служители на хотела се следваха едни други в организиран хаос.

Когато най-после минахме покрай всички магазини при изхода, излязохме на булеварда и тръгнахме по него, докато не се натъкнахме на множество хора, събрани пред едно от казината. Бликаше фонтан и свиреше някаква патриотична песен. Шепли беше омагьосан и не можеше да помръдне, приковал поглед в танцуващите пръски вода.

Явно бяхме хванали последните две минути, защото светлините скоро угаснаха, водата се сниши и тълпата веднага се разпръсна.

— Какво беше това? — попитах аз.

Шепли още зяпаше шадравана.

— Не знам, но беше готино.

По улиците бяха наредени Елвис, Майкъл Джексън, шоугърли и анимационни герои, готови да се снимаш с тях срещу съответната цена. По едно време чух плющене и открих откъде идва: на тротоара стояха мъже и си играеха с тесте карти в ръка. Подадох една на Шепли. Беше снимка на жена с невъзможно големи гърди в прелъстителна поза. Предлагаша проститутки и билети за стриптийз. Шепли хвърли картата на земята. Целият тротоар беше осеян с такива.

Едно момиче мина покрай нас и ме изгледа с пиянска усмивка. Носеше обувките си в ръка. Докато се разминавахме, забелязах черните ѝ крака. Земята беше мръсна — основа за блясъка и разкоша нагоре.

— Спасени сме — рече Шепли, като забеляза уличен автомат за „Ред Бул“ с всевъзможен алкохол. Взе два с водка, отпи и се усмихна. — Може да си живея тук цял живот.

Погледнах часовника на телефона си.

— Мина час. Да се връщаме.

— Ти помниш ли къде бяхме? Защото аз не.

— Да. Оттук.

Върнахме се по същия път. Зарадвах се, когато най-после стигнахме до хотела си, защото в интерес на истината и аз не бях много сигурен как ще го намерим. Не беше трудно човек да се ориентира по „Стрип“, но беше пълно с отвличащи вниманието неща, а и Шепли определено беше във ваканционно настроение.

Огледах масите за покер с надеждата да видя Аби, защото знаех, че трябва да е някъде тук. Зърнах карамелената ѝ коса: седеше уверено, с изправени рамене на една маса с възрастни мъже и

Америка. Момичетата рязко се отличаваха от останалите хора в цялата зона за покер.

Шепли ме завлече до маса за блекджек и поиграхме, за да mine времето.

Половин час по-късно той ме смушка. Аби стоеше права и разговаряше с някакъв мургав, тъмнокос тип с костюм и вратовръзка, който я държеше за ръката.

Веднага станах, но Шепли ме дръпна за ризата.

— Чакай, Травис. Той работи тук. Дай им една минута. Ако си изпуснеш нервите, може всички ни да изритат.

Наблюдавах ги. Той се усмихваше, но Аби го гледаше делово. После онзи забеляза Америка.

— Познават се — казах аз, като се опитах да отгатна по устните им какво си говорят.

Схванах само „вечеря с мен“, изречено от кретена с костюма, и „не съм сама тук“ от Аби. Шепли не можеше да ме задържи повече, но се спрях на няколко крачки от тях, когато видях костюмаря да целува Аби по бузата.

— Радвам се, че се видяхме. До утре... в пет часа, става ли? Трябва да бъда тук в осем — каза той.

Коремът ми се сви и лицето ми пламна. Америка ме видя и дръпна Аби за ръката.

— Кой беше това? — попитах аз.

— Джеси Виверос. Стар познат.

— Колко стар?

Аби погледна към празния стол на масата за покер.

— Травис, нямам време за това.

— Явно се е отказал от намерението да става пастор — отбеляза Америка със закачлива усмивка по посока на Джеси.

— Това е бившето ти гадже? — избухнах аз. — Не каза ли, че е от Канзас?

Аби стрелна сърдито Америка с очи, после ме хвана за брадичката.

— Той знае, че нямам право да бъда тук, Травис, защото съм непълнолетна. Даде ми време до полунощ. После ще ти обясня всичко, но сега трябва да се връщам в играта.

Стиснах зъби и затворих очи. Приятелката ми току-що беше приела да излезе с бившето си гадже. Цялото ми същество крещеше за типично избухване в стил Травис, но Аби имаше нужда да се държа като мъж. Противно на инстинктите си, реших да се успокоя и се наведох да я целуна.

— Добре. Ще се видим в полунощ. Късмет.

Обърнах се и си запроправях път през тълпата, а зад себе си чух гласа на Аби, извисен с поне две октави:

— Господа?

Напомни ми на онези момичета, които говорят като малки деца, за да ми привлекат вниманието, защото си мислят, че звучат много невинно.

— Не разбирам защо трябваше да сключва сделки с този Джеси — изръмжах аз.

— Сигурно за да ѝ позволи да остане — отвърна Шепли, отново зазяпан в тавана.

— Има и други казина. Можем да се преместим.

— Тя познава хората тук, Травис. Вероятно е дошла, защото знае, че ако я хванат, няма да я предадат на ченгетата. Има фалшива карта, но се обзалагам, че охраната бързо ще я познае. По тези места плащат добре на служителите да откриват хора като нея.

— Сигурно — намръщих се аз.

Намерихме Аби и Америка до масата. Америка събираше печалбата ѝ.

Аби си погледна часовника.

— Трябва ми още време.

— Искаш ли да се пробваш на масите за блекджек?

— Не мога да си позволя да губя пари, Трав.

Аз се усмихнах.

— Ти не можеш да изгубиш, Вrab.

Америка поклати глава.

— Блекджекът не е нейната игра.

— Аз спечелих малко — казах, като бръкнах в джобовете си. — Излязох с шестстотин отгоре. Можеш да ги вземеш.

Шепли ѝ подаде чиповете си.

— Аз изкарах само триста. Твои са.

Аби въздъхна.

— Благодаря ви, момчета. Но ми трябва още пет бона — въздъхна тя.

Пак си погледна часовника, а после видя Джеси да приближава.

— Как беше? — усмихна се той.

— Не ми достигат пет бона, Джеси. Трябва ми още време.

— Направих каквото мога, Аби.

— Благодаря ти, че ми позволи да остана.

— Да помоля татко да говори с Бени?

— Това си е каша на Мик. Ще го помоля за отсрочка.

Джеси поклати глава.

— Знаеш, че няма да стане, Бисквитке, независимо колко ще му дадеш. Ако е по-малко от това, което му дължи, Бени ще изпрати някого. Ти стой колкото може по-далеч.

— Трябва да опитам — каза Аби сподавено.

Джеси направи крачка напред и съвсем тихо каза:

— Качвай се на самолета, Аби. Чуваш ли ме?

— Чувам те — изсумтя тя.

Джеси въздъхна, а очите му натежаха от съчувствие. Прегърна я и я целуна по косата.

— Съжалявам. Ако не беше заложена работата ми, знаеш, че щях да измисля нещо.

Кожата на врата ми настръхна, а това се случваше само когато се чувствах застрашен или на път да излея цялата си ярост върху някого.

Миг преди да се нахвърля върху него, Аби се отдръпна.

— Знам. Ти направи каквото можа.

Джеси повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Ще се видим утре в пет.

После се наведе да я целуне по крайчеца на устата и се и отдалечи, без да каже и дума повече.

В този момент забелязах, че съм се привел напред, а Шепли отново ме стиска за ризата с побелели кокалчета.

Аби беше забила очи в земята.

— Какво има в пет? — попитах през зъби.

— Тя се съгласи да вечеря с Джеси, ако ѝ позволи да остане. Нямаше избор, Трав — обясни Америка.

Аби вдигна към мен големите си очи, молещи за прошка.

— Имала си избор.

— Имал ли си някога вземане-даване с гангстери, Травис? Съжалявам, че ще нараня чувствата ти, но едно безплатно хапване със стар приятел не е висока цена за живота на Мик.

Стиснах зъби, за да не кажа нещо, за което после да съжалявам.

— Хайде, момчета, трябва да намерим Бени — заяви Америка и дръпна Аби за ръката.

Двамата с Шепли последвахме момичетата по „Стрип“ към сградата, където се намираше Бени. Тя беше само на една пряка от ярките светлини, но блясъкът не я беше докоснал — не се и очакваше. Аби се спря за момент, после се качи по стъпалата, водещи към голяма зелена врата. Почука, а аз хванах другата ѝ ръка, за да не трепери.

Вратата се отвори и се появи портиерът. Беше огромен: чернокож, страховит, колкото висок, толкова и широк, а до него стоеше класическият вегаски негодник. Златни ланци, подозрителни очи и шкембе от преяждане с манджите на мама.

— Бени — продума Аби.

— Леле, леле... вече не си „Тринайсетгодишната щастливка“, а? Мик не ми каза каква мацка си станала. Чаках те, Бисквитке. Чувам, че ми носиш парички.

Аби кимна, а Бени махна с ръка към нас.

— Те са с мен — заяви Аби изненадващо твърдо.

— Опасявам се, че трябва да изчакат навън — рече портиерът с неестествено дълбок басов глас. Хванах Аби за ръката и завъртях рамо в защитна поза.

— Никъде няма да ходи сама. Аз идвам с нея.

Бени ме изгледа за момент, после се усмихна.

— Става — съгласи се той. — Мик ще се радва, че имаш такъв добър приятел.

Последвахме го навътре. Държах здраво ръката на Аби и гледах да стоя между нея и голямата заплаха — портиера. Заедно стигнахме до асансьора и се качихме четири етажа.

Когато вратите се отвориха, видях внушително махагоново бюро. Бени закуцука към стола си с плюшена тапицерия и седна, като ни даде знак да заемем двете свободни места прел бюрото. Седнах, но вените ми бяха издути от адреналина и постоянно потръпвах и мърдах неспокойно. Чувах и виждах всичко в стаята, включително двамата здравеняци, застанали в сенките зад бюрото на Бени.

Аби посегна да хване ръката ми и аз стиснах нейната успокояващо.

— Мик ми дължи двайсет и пет хиляди. Сигурен съм, че носиш цялата сума — започна по същество Бени, като драснеше нещо в тефтера си.

— Всъщност — прокашля се Аби — не ми достигат пет бона, Бени. Но имам целия утрешен ден. А пет хиляди не са проблем, нали? Знаеш, че ме бива.

— Абигейл — намръщи се той, — разочароваш ме. Знаеш правилата ми.

— Моля те, Бени. Моля те да вземеш деветнайсет и деветстотин, а утре ще донеса останалите.

Очите на Бени се стрелнаха към мен, после обратно към нея. Здравеняците пристъпиха напред от тъмните ъгли на стаята и аз отново настръхнах.

— Знаеш, че не приемам по-малки суми. Фактът, че се опитваш да ми дадеш по-малко, ми говори нещо. Знаеш ли какво? Че не си сигурна дали ще успееш да събереш цялата сума.

Мъжете направиха по още една крачка напред. Огледах джобовете им и всички издутини по дрехите, които биха могли да означават наличие на оръжие. И двамата имаха някакви ножове, но не забелязах пистолети. Това не изключваше възможността да имат такива в ботушите си например, но се съмнявах да са по-бързи от мен. Ако се наложеше, можеше да им ги отнема и да изчезнем оттук.

— Мога да събера парите, Бени — нервно се засмя Аби. — Спечелих осем и деветстотин за шест часа.

— Значи след още шест часа можеш да ми донесеш нови осем и деветстотин? — ухили се той със сатанинската си усмивка.

— Крайният срок е чак утре в полунощ — обадох се аз, като хвърлих поглед през рамо и след това към приближаващите мъже.

— Какво правиш, Бени? — попита Аби изтръпнала.

— Мик ми се обади тази вечер. Каза, че ти ще се погрижиш за дълга му.

— Правя му услуга. Не ти дължа никакви пари — каза тя строго. Бени подпря лакти върху бюрото.

— Мисля да дам урок на Мик и съм любопитен колко точно ти е късметът, хлапе.

Инстинктивно скочих от стола си и вдигнах Аби със себе си. Дръпнах я зад гърба си и заотстъпвах към вратата.

— Пред вратата стои Джозая, млади момко. Къде точно си мислиш, че ще избягаш?

— Травис — предупреди ме Аби.

Разговорите бяха приключили. Ако допуснех някой от тези главорези да мине покрай мен, Аби щеше да пострада. Държах я плътно зад гърба си.

— Надявам се, Бени, да си наясно, че когато се разправя с хората ти, не искам да покажа неуважение. Но аз съм влюбен в това момиче и не мога да ти позволя да я нараниш.

Бени избухна в силен кикот.

— Трябва да ти го призная, синко. Ти си най-големият куражлия, влизал през тези врати. Ще те подготвя за това, което те очаква. Едрият мъж от дясната ти страна е Дейвид и ако не те повали с юмруци, ще използва ножа си. Този отляво се казва Дейн и е най-добрият ми борец. Всъщност утре има среща и никога досега не е губил. Пази си ръцете, Дейн. Доста пари съм заложил на теб.

Дейн ми се усмихна с диви развеселени очи.

— Да, сър.

— Бени, спри! Ще ти намеря парите! — извика Аби.

— О, не... започна да става интересно твърде бързо — изкиска се Бени и се отпусна назад в стола си.

Дейвид се спусна към мен. Беше тромав и бавен. Преди още да посегне към ножа си, успях да го извадя от строя, като ударих носа му с коляно. После започнах да го налагам във физиономията на плъх. Съзнавайки, че не се намирам в сутерена на университета и се бия, за да се измъкнем двамата с Аби живи, влагах всичко от себе си във всеки удар. Чувствах се добре, сякаш най-сетне бях намерил отдушник на натрупания си гняв. След още два юмрука и един лакът Дейвид лежеше на пода в окървавена купчина.

Бени отметна глава назад и с истеричен смях удари по бюрото като дете, което се радва на неделната анимация по телевизията.

— Давай, Дейн. Нали не те уплаши?

Дейн се приближи по-предпазливо със съсредоточеността и прецизността на професионален борец. Юмрукът му полетя към

лицето ми, но аз отстъпих настрани и го ударих с все сила с рамо. Двамата залитнахме назад и паднахме върху бюрото на Бени.

Дейн ме сграбчи с две ръце и ме захвърли на земята. Беше побърз, отколкото очаквах, но не достатъчно. Започнахме да се въргаляме на пода, докато спечеля време, за да го хвана добре, но след малко Дейн се изправи и се приготви да нанесе няколко удара, докато съм заклещен между краката му.

Сграбчих го за топките и завъртях ръка. Той извика изненадано от болка и спря, колкото да ми даде достатъчно време да се измъкна. Коленичих над него и като го сграбчих за дългата коса, започнах да стоварвам удар след удар отстрани на главата му. При всеки удар лицето на Дейн се размазваше в бюрото на Бени. Накрая борецът се изправи на крака объркан и окървавен.

Изгледах го за секунда и нападнах отново, изливайки яростта си във всеки удар. Дейн замахна веднъж и заби кокалчетата си в челюстта ми.

Аз се усмихнах и вдигнах пръст.

— Ето ти един удар!

Невъздържаният смях на Бени огласи стаята, докато довършвах бияча му. Лакътят ми уцели лицето на Дейн и той падна в безсъзнание на пода.

— Удивителен младеж! Просто удивителен! — възкликна Бени, като пляскаше от удоволствие.

Веднага хванах Аби и я скрих зад себе си, като видях туловището на Джозая, което изпълни касата на вратата.

— Да се погрижа ли, сър?

Гласът на Джозая беше гърлен, но невинен, сякаш просто вършеше единствената работа, за която го биваше, и всъщност нямаше никакво желание да ни наранява.

— Не! Не, не — отвърна Бени, още зашеметен от импровизираното представление. — Как се казваш?

— Травис Мадокс — отговорих аз задъхано и избърсах кръвта на Дейн и Дейвид по ръцете си в джинсите.

— Травис Мадокс, мисля, че можеш да помогнеш на малката си приятелка.

— Как?

— Дейн трябваше да се бие утре вечер. Заложил съм много пари на него, но като го гледам, скоро няма да може да се бие. Предлагам ти да заемеш мястото му, да ми изкараш парите, а аз ще опростя оставащите пет и сто от дълга на Мик.

Аз се обърнах към Аби.

— Врабчо?

— Добре ли си? — попита тя и избърса кръвта от лицето ми. Прехапа устни и чертите ѝ се сгърчиха, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Това не е моята кръв, мило. Не плачи.

Бени се изправи.

— Аз съм зает човек, синко. Приемаш или не?

— Ще го направя. Кажете ми кога и къде и ще бъда там.

— Ще се биеш с Брок Макман. Той не е никакъв лигльо. Миналата година му беше забранено да участва в Националния шампионат по кеч.

Знаех това име.

— Кажи ми само къде трябва да отида.

Бени ми съобщи мястото и на лицето му се разля усмивка на акула.

— Харесваш ми, Травис. Мисля, че ще станем добри приятели.

— Съмнявам се. — Отворих вратата на Аби и останах в защитна поза, докато не излязохме през входната врата.

— Божичко! — извика Америка, като видя кръвта по дрехите ми. — Добре ли сте? — Тя хвана Аби за раменете и огледа лицето ѝ.

— Добре съм. Просто още един работен ден. И за двамата — отвърна тя и изтри очи.

Аз я хванах за ръка и забързахме към хотела, следвани от Шепли и Америка.

Единственият човек, който като че ли забеляза опръсканите ми с кръв дрехи, беше пиколото в асансьора.

Когато най-после стигнахме до стаята си, аз се съблякох и влязох в банята да измия гадостите от себе си.

— Какво, по дяволите, се случи? — попита Шепли накрая.

Чувах гласовете им, докато стоях под водата и си припомнях последния един час. Колкото и да се бях уплашил за Аби, усещането от

пребиването на двамата биячи на Бени без никакви задръжки беше невероятно. Най-жестокият наркотик на света.

Чудех се дали вече са се освестили, или Бени просто е наредил да ги изнесат навън и да ги зарежат на пътя.

Обзе ме странно спокойствие. Бях излял всичкия гняв и неудовлетвореност, трупани с годините, и сега се чувствах почти нормален.

— Ще го убия! Ще убия този жалък кучи син! — извика Америка.

Спрях душа и препасах кърпа през кръста си.

— Един от типовете, които нокаутирах, трябваше да се бие утре вечер — обясних на Шепли. — Аз ще се явя на негово място, а в замяна Бени ще опрости последните пет бона от заема на Мик.

Америка се изправи.

— Това е нелепо! Защо помагаме на Мик, Аби? Той те хвърли на вълците! Ще го убия!

— Не и ако аз го убия пръв — процедих аз. — Наредете се на опашка.

Шепли пристъпи неспокойно.

— Значи утре ще се биеш?

Кимнах.

— В някакво място, наречено „Нулата“. В шест часа. С Брок Макман, Шеп.

Шепли поклати глава.

— Няма начин. Мамка му, няма начин, Трав. Този тип е луд!

— Да, но не се бие за своето момиче, нали? — Гушнах Аби и я целунах по косата. Тя още трепереше. — Добре ли си, Вrabчо?

— Това не е редно. По толкова много причини, че не знам с коя да започна, за да те разубеда.

— Не ме ли видя тази вечер? Ще се оправя. Виждам съм как се бие Брок. Здрав е, но не е непобедим.

— Не искам да го правиш, Трав.

— Е, аз пък не искам да ходиш на вечеря с бившето си гадже. Явно и двамата ще трябва да преглътнем по нещо, за да спасим този мерзавец баща ти.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Шепли седеше до мен на пейката в малка, но добре осветена зала. За пръв път щях да се бия извън сутерените на университета. Публиката щеше да се състои от подземния свят на Вегас: местни гангстери, наркопласьори и техните компаньонки. Тълпата навън приличаше на армия на мрака, която ставаше все по-шумна и жадна за кръв. Вместо в обръч от хора щях да бъда затворен в клетка.

— Все още мисля, че не бива да го правиш — каза Америка от другия край на залата.

— Не сега, миличка — отвърна Шепли, докато ми помагаше да увия бинт около ръцете си.

— Притесняваш ли се? — попита тя странно тихо.

— Не. Но щях да се радвам, ако Врабчо беше тук. Чувала ли си я?

— Ще ѝ пиша. Ще дойде.

— Тя обичаше ли го? — попитах аз, чудейки се за какво ли си говорят двамата на вечеря. Той очевидно вече не беше ти пастор и не бях сигурен какво очаква в замяна на услугата си.

— Не. Поне никога не го е казвала. Те израснаха заедно, Травис, Той беше единственият човек, на когото можеше да разчита дълго време.

Не бях сигурен дали това ме радва, или ме тревожи.

— Отговори ли ти?

— Ей! — Шепли ме плесна по бузата. — Ей! Брок Макман те чака. Главата ти трябва да бъде тук на сто процента. Престани да се държиш като сантиментален лигльо и се концентрирай!

Кимнах и се опитах да си припомня няколкото боя на Брок, които бях виждал. Беше изгонен от Националния шампионат по кеч заради забранени удари и заради слуха, че се е предложил на президента на шампионата. Беше минало време оттогава, но той се биеше мръсно, беше прословут с бруталните си неправомерни изпълнения, които съдията не може да види. Номерът беше да не позволявам да ме

постави и в такова положение. Ако ме стиснеше с крака, положението бързо можеше да се влоши.

— Играй на сигурно, Трав. Остави го пръв да нападне. Горедолу като онази вечер, когато спечели облога с Аби. Не се биеш с някакво си колежанче. Тук не е Кръгът и няма нужда да правиш шоу.

— Ще видим.

— Трябва да победиш, Травис. Биеш се за Аби, не го забравяй. Кимнах. Шепли беше прав. Ако изгубех, Бени нямаше да си получи парите и опасността за Аби оставаше.

Влезе висок, едър мъж с костюм и мазна коса.

— Твой ред е. Треньорът ти може да стои до клетката, но момичетата... къде е другото момиче?

Свъсих вежди.

— Идва.

— Те имат запазени места в края на втория ред от твоята страна.

Шепли се обърна към Америка.

— Ще те заведе. — После изгледа костюмаря. — Никой да не я докосва. Ще пречукам първия, който се опита.

По лицето на онзи пробяга сянка от усмивка.

— Бени вече ни предупреди да не те разсейваме. Ще я наглеждаме през цялото време.

Шепли кимна и подаде ръка на Америка. Тя я пое и двамата излязоха безмълвно през вратата. Гласовете на коментаторите гръмнаха от огромните високоговорители, разположени във всеки ъгъл на голямото помещение. Приличаше на малка концертна зала с поне хиляда седящи места, но всички хора бяха на крака и ме приветстваха или ме наблюдаваха подозрително, когато излязох.

Вратата на клетката се отвори и аз влязох вътре.

Шепли проследи с поглед костюмаря, който седна до Америка, и остана доволен. После се обърна към мен:

— Помни: играй умно. Остави го пръв да нападне. Целта ти е да победиш заради Аби.

Кимнах в съгласие.

След секунди от високоговорителите гръмна музика и публиката избухна в неистови звуци и движения. От коридора се появи Брок Макман и един прожектор от тавана освети суровото му изражение. С него се движеше антураж, който усмиряваше зрителите, докато

борецът подскачаше, за да не губи форма. Предполагах, че е тренирал за този бой седмици, ако не и месеци.

Нямаше проблем. Братята ми ме бяха били цял живот. Имах достатъчно опит.

Погледнах назад към Америка. Тя сви рамене и аз се намръщих. До най-важния бой в живота ми оставаха броени минути, а Аби я нямаше. Точно когато се обърнах да видя Брок, който влизаше в клетката, чух гласа на Шепли:

— Травис! Травис! Тук е!

Обърнах се и отчаяно затърсих Аби с очи. Видях я как тича с все сила надолу по стъпалата. Спря се едва когато стигна до клетката, като подпря ръце в мрежата, за да не се блъсне в нея.

— Тук съм! Тук съм! — каза задъхано тя.

Целунахме се през мрежата и тя провря няколко пръста, за да хване лицето ми.

— Обичам те — поклати глава тя. — Знаеш, че няма нужда да правиш това.

Аз се усмихнах.

— Напротив.

— Хайде да започваме, Ромео — провикна се Брок. — Нямам цяла нощ.

Не се обърнах, но Аби погледна през рамото ми. Когато видя Брок, бузите ѝ пламнаха от гняв, а изражението ѝ стана студено. След по-малко от секунда очите ѝ се насочиха отново към моите и се затоплиха. Тя се усмихна палаво.

— Дай урок на този задник.

Аз ѝ смигнах и също се усмихнах.

— За теб винаги, мила.

С Брок се срещнахме в средата на ринга.

— Умната! — изкрещя Шепли.

Наведох се към ухото на Брок и прошепнах:

— Искам само да знаеш, че съм ти голям фен, въпреки че си кретен и мошеник. Затова не го приемай лично, когато ти сритам задника тази вечер.

Брок раздвижи челюсти, а очите му светнаха — не от гняв, я от смайване и объркване.

— Умната, Травис! — извика отново Шепли, видял погледа ми.

Бе даден сигнал за начало със звънеца и аз незабавно атакувах. Вложих цялата си сила и отприщих същата ярост, с която бях нападнал биячите на Бени.

Брок залитна назад, като се опита да се закрепим, за да се предпази или да ме ритне, но аз не му дадох време, а го повалих с два юмрука на земята.

Чувството да не трябва да се сдържаш беше невероятно. Наслаждавайки се на чистия адреналин, нахлул във вените ми, аз се самозабравих. Брок успя да избегне следващия ми удар и да ми приложи дясна кука. Ударите му бяха много по-злобни от онези, с които бях свикнал в Източния. Беше страхотно. Схватката с Брок ми върна спомените за някои от по-сериозните спречквания с братята ми, когато думите ескалираха до бой.

Чувствах се идеално, докато разменях удари с Брок. В този момент гневът ми си имаше цел и място.

Всеки негов замах само увеличаваше адреналина ми и аз усещах как бездруго силните ми удари набират още по-голяма мощ.

Той се опита да ме повали на земята, но аз приклеках и забих крака в пода, така че отчаяните му движения да не могат да нарушат равновесието ми. Докато се мяташе около мен, свитият ми юмрук многократно попадеше върху главата, ушите и слепоочията му.

Белият бинт на кокалчетата ми беше вече аленочервен, но не изпитвах болка, само безкрайно удоволствие от изливането на всички отрицателни емоции, които ми бяха тежали толкова време. Спомних си колко отпуснат се почувствах, когато пребих хората на Бени. Независимо дали щях да победя, или да изгубя, с нетърпение очаквах да видя що за човек ще бъде след този бой.

Съдията, Шепли и треньорът на Брок ме наобиколиха и ме издърпаха от противника ми.

— Звънецът, Травис! Спри! — извика Шепли.

Той ме заведе в единия ъгъл, Брок беше извлечен в другия. Обърнах се да видя Аби. Тя кършеше ръце, но широката ѝ усмивка показваше, че е добре. Смигнах ѝ и тя ми изпрати въздушна целувка. Жестът ѝ ми вдъхна нови сили и се върнах с още по-голяма решителност в средата на ринга.

Щом чух звънеца, отново нападнах, като този път гледах не само да раздавам удари, но и да избягвам тези на съперника си. Един-два

пъти Брок уви ръце около мен, тежко задъхан, и се опита да ме ухапе или да центрира коляно в топките в ми. Просто го отблъсках и го удрях още по-силно.

В третия рунд Брок залиташе и пропускаше, когато замахваше и риташе. Енергията му бързо се изчерпваше. Самият аз вече бях изтощен и правех повече почивки между ударите. Адреналинът, който допреди малко преливаше в мен, беше изразходван и главата ми започваше да пулсира.

Брок замахна веднъж, после още веднъж. Блокирах и трети удар, а после, готов да сложа край на всичко, се спуснах във финална атака. С останалата си сила избягнах коляното на Брок, после се завъртях и забих лакътя си право в носа му. Главата му се отметна назад, обърната с лице към тавана, той направи няколко крачки и се строполи на земята.

Шумът от тълпата беше оглушителен, но аз чувах само един глас:

— О, божичко! — пищеше Аби. — Да! Да, мило!

Съдията провери Брок и се приближи към мен, за да вдигне ръката ми. Пуснаха Шепли, Америка и Аби в клетката и те веднага ме заобиколиха. Вдигнах Аби и впих устни в нейните.

— Ти успя! — възкликна тя, уловила лицето ми в ръце.

Празненството ни бе краткотрайно. В клетката влезе Бени, следван от новите си бодигардове. Оставих Аби на земята и застанах пред нея, за да я защита.

Бени сияеше.

— Браво, Мадокс. Героят на деня. Бих искал да поговорим, ако имаш минутка.

Погледнах към Аби, която ме хвана за ръката.

— Всичко е наред. Ще се видим на изхода — казах аз, като кимнах към най-близката врата. — След десет минути.

— Десет? — попита тя с тревожен поглед.

— Десет — потвърдих аз и я целунах по челото. Погледнах към Шепли. — Дръж момичетата под око.

— Мисля, че трябва да дойда с теб.

Аз се наведох към ухото му.

— Ако искат да ни убият, Шепли, надали ще успеем да им попречим. Мисля, че Бени е намислил друго. — Отдръпнах се и го

потупах по ръката. — Ще се видим след десет минути.

— Не единайсет. Не петнайсет. След десет — натърти Шепли дръпна Аби със себе си противно на волята ѝ.

Последвах Бени към същата стая, в която чаках началото на боя. За моя изненада накара хората си да чакат отвън.

Той разпери ръце.

— Сметнах, че тук ще бъде по-добре. За да видиш, че невинаги съм толкова... лош, колкото съм принуден да бъда.

Езикът на тялото и тонът му бяха спокойни, но аз държах очите и ушите си отворени на четири, готов за всякакви изненади.

Бени се усмихна.

— Имам предложение за теб, синко.

— Не съм ти син.

— Така е — съгласи се той. — Но след като ти предложи по сто и петдесет бона на бой, може и да поискаш да станеш.

— Какъв бой? — попитах аз. Помислих си, че ще се опита да изкара, че Аби още му е длъжница. Изобщо не очаквах да ми предложи работа.

— Ти очевидно си много гневен и надарен млад мъж. Мястото ти е в тази клетка. Аз мога да го уредя... а ти можеш да станеш много богат.

— Слушам те.

Бени се ухили до уши.

— Ще се биеш веднъж месечно.

— Следвам в университет.

Той сви рамене.

— Ще го нагласим. Ще ти плащам самолетните билети, ако искаш — и тези на Аби, първа класа, само уикендите. Но като започнеш да изкарваш такива пари, може и да решиш да не си даваш зор с образованието.

— Шестцифрена сума за бой? — Бързо пресметнах, но гледах да не издам учудването си. — Да се бия и какво още?

— Това е, младежо. Само да се биеш. Да ми изкарваш пари.

— Само ще се бия... и мога да се откажа, когато поискам.

Бени се усмихна.

— Да, разбира се, но се съмнявам да стане скоро. Ще ти хареса. Видях те. Ти беше опиянен.

Обмислих за момент предложението му.

— Ще си помисля. Трябва да говоря с Аби.

— Разбира се.

Оставих куфарите на леглото и се стоварих до тях. Бях споменал на Аби за предложението на Бени, но тя изобщо не го възприе. Последва напрегнато пътуване до дома, затова роших да оставя обсъждането за по-късен момент.

Аби тъкмо беше изкъпала Тото и сега го сушеше. Бяхме го оставили у Бразил и тя остана погнусена от миризмата му, когато си го прибрахме.

— О! Сега ухаеш много по-приятно! — кискаше се тя, докато кученцето се отръскваше и хвърляше вода навсякъде. После се изправи на задни лапички и обсипа лицето ѝ с бебешки целувки. — И ти ми липсваше, момченце.

— Врабчо? — обадих се аз, нервно сплитайки пръсти.

— Да — отвърна тя, като продължи да трие Тото с жълтата кърпа.

— Искам да го направя. Искам да се бия във Вегас.

— Не — заяви тя, като се усмихна на доволната физиономия на Тото.

— Ти не ме слушаш. Ще го направя. След няколко месеца ще видиш, че това е било правилното решение.

Тя ме погледна.

— Ще работиш за Бени.

Кимнах нервно и се усмихнах.

— Просто искам да се погрижа за теб, Врабчо.

Очите ѝ заблестяха от сълзи.

— Не искам нищо, купено с тези пари, Травис. Не искам да имам нищо общо с Бени и с Вегас, и с всичко, свързано с тях.

— За теб не беше проблем да си купиш кола с пари от боевете ми тук.

— Различно е и ти го знаеш.

Аз се намръщих.

— Всичко ще бъде наред, Врабчо. Ще видиш.

Аби ме изгледа за миг, после лицето ѝ пламна.

— Защо въобще ме пита, Травис? Каквото и да бях казала, ти щеше да приемеш.

— Искам да ме подкрепиш, но става дума за твърде много пари, за да откажа. Би било лудост да го направя.

Тя дълго седя с отпуснати рамене, после кимна.

— Добре тогава. Ти взе своето решение.

Устните ми се разтегнаха в широка усмивка.

— Ще видиш, Варбчо, ще бъде страхотно. — Станах от леглото, приближих се до нея и я целунах по пръстите. — Умирам от глад. А ти?

Аби поклати глава.

Целунах я по косата и се отправих към кухнята. Тананикайки си мелодията от някаква произволна песен, грабнах две филии, малко салам и сирене. „Леле, какво пропуска“, мислех си, докато мажех люта горчица върху филиите.

Изядох сандвича на три залька и го прокарах с бира, като се чудех какво ли друго има за ядене. Не бях осъзнал колко съм изгладнял, докато не се прибрахме у дома. Може би и нервите имаха нещо общо с това, дори като оставим настрана спречкването. Сега, когато Аби знаеше плановете ми и всичко беше изяснено, апетитът ми се възвърна.

Чух стъпките на Аби по коридора и тя се появи иззад ъгъла с куфар в ръка. Прекоси дневната и отиде при външната врата, без да ме погледне.

— Вrabчо? — извиках аз.

Излязох навън. Вратата зееше отворена. Аби не се обърна, а продължи към хондата на Америка. Изтичах надолу по стълбите и прегазих тревата, за да стигна при Шепли, Америка и Аби.

— Какво правиш? — попитах, като посочих куфара ѝ.

Аби се усмихна смутено. Веднага стана очевидно, че нещо не е наред.

— Вrab?

— Ще занеса нещата си в „Морган“. Там има перални и сушилни, а се е събрало огромно пране.

Аз се намръщих.

— И щеше да си тръгнеш, без да ми се обадиш?

— Тя щеше да се прибере, Трав. Ужасно си параноичен — намеси се Америка.

— О — казах аз все още неубедено. — Ще останеш ли тази вечер?

— Не знам, зависи кога свърша с прането.

Макар да знаех, че вероятно още негодува срещу решението ми за Бени, аз само се усмихнах и я придърпах към себе си.

— След три седмици ще плащам на някого да ти пере дрехите. Или просто ще хвърляш мръсните и ще си купуваш нови.

— Пак ли ще се биеш за Бени? — попита Америка, шокирана.

— Той ми направи предложение, на което не можех да откажа.

— Травис... — обади се Шепли.

— Не започвайте и вие. Не промених решението си заради Вrabчо, няма да го променя и заради вас.

Америка и Аби се спогледаха.

— Е, да тръгваме, Аби. Тази купчина пране ще ти отнеме цяла вечност.

Наведох се да целуна Аби по устните. Тя ме придърпа към себе си и ме целуна страстно. Почувствах се малко по-добре и спокоен, че ще го преодолее.

— Ще се видим по-късно — казах аз и ѝ задържах вратата. — Обичам те.

Шепли качи куфара ѝ в багажника, а Америка седна зад колана и се пресегна да закопчае колана си.

Затворих вратата на Аби и скръстих ръце пред гърдите си Шепли застана до мен.

— Нали няма да се биеш за Бени наистина?

— Става дума за много пари, Шепли. Шестцифрена сума на бой.

— Шестцифрена?

— Ти би ли отказал?

— Да, ако мислех, че Америка ще ме зареже заради това.

Изсмях се.

— Аби няма да ме зареже.

Америка излезе на заден от паркинга и аз забелязах сълзи по лицето на Аби.

Изтичах до прозореца ѝ и почуках на стъклото.

— Какво има, Вrab?

— Карай, Мер — каза тя и избърса очите си.

Затичах успоредно с колата и заудрях с ръка по прозореца. Аби не ме поглеждаше и усетих как ужасът прониква до мозъка на костите ми.

— Врабчо? Америка! Спри шибаната кола! Аби, не го прави!

Америка излезе на улицата и натисна газта.

Аз тичах след тях, а когато хондата почти се скри от погледа ми, се втурнах обратно за харлито. Извадих ключовете от джоба си в движение и скочих на седалката.

— Травис, недей — предупреди ме Шепли.

— Тя ме зарязва, Шеп! — изкрещях аз и още щом врътнах ключа, вдигнах оборотите и полетях по улицата.

Когато стигнах до паркинга на „Морган Хол“, Америка тъкмо беше затворила вратата си. Спрях рязко, като едва не съборих мотора, защото не успях да застопоря стойката при първото ритване. Изтичах към хондата и дръпнах вратата откъм пътническото място. Америка седеше със стиснати зъби, готова на всичко.

Погледнах тухлените зидове на общежитието. Знаех, че Аби е някъде вътре.

— Трябва да ме пуснеш да вляза, Мер — примолих се аз.

— Съжалявам.

Тя включи на задна и излезе от паркинга.

Изтичах нагоре по стълбите и точно тогава от сградата излезе момиче, което никога не бях виждал. Хванах отворената врата, но тя препречи пътя ми.

— Не можеш да влезеш без придружител.

Извадих ключовете от мотора си и ги раздрънках.

— Приятелката ми Аби Абърнати си забрави ключовете в апартамента ми. Искам просто да ѝ ги занеса.

Момичето кимна колебливо и се отмести.

Качих се до етажа на Аби, като прескачах по няколко стъпала наведнъж, и най-после стигнах до нейната стая. Поех си дълбоко въздух и тихо я повиках:

— Враб? Трябва да ме пуснеш, миличка. Трябва да поговорим за това.

Тя не отговори.

— Врабчо, моля те. Ти си права. Не те слушах. Хайде да седнем и да го обсъдим отново, става ли? Само... моля те, отвори вратата.

Плашиш ме до смърт.

— Махай се, Травис — отвърна Кара отвътре.

Аз затропах с юмрук по вратата.

— Вrabчo? Отвори вратата, по дяволите! Няма да си тръгни, докато не говориш с мен! Вrabчo!

— Какво? — изръмжа Кара, като отвори вратата. Намести очилата си и сбърчи нос. Имаше много сурово изражение за такова дребничко момиче.

Въздъгнах с облекчение, че най-после ще видя Аби. Погледнах през рамото на Кара, но Аби не се виждаше.

— Кара — подзех аз, като се мъчех да запазя спокойствие, — кажи на Аби, че трябва да я видя.

— Тя не е тук.

— Тук е — възразих, изгубил търпение.

Кара пристъпи на другия си крак.

— Не съм я виждала тази вечер. Даже от няколко дни.

— Знам, че е тук! — изкрещях аз. — Вrabчo?

— Не е... Ей! — възмути се тя, като я заобиколих грубо и влязох в стаята.

Вратата изскърца. Хванах дръжката и погледнах отзад, после в гардеробите, дори под леглото. — Вrabчo! Къде е?

— Не съм я виждала! — изкрещя Кара.

Излязох отново в коридора и се огледах в двете посоки, а Кара затръшна вратата зад мен и заключи.

Усетих студената стена зад гърба си и изведнъж се сетих, че нямам яке. Бавно се свлякох покрай бетонната стена и захлупих лице в шепите си. Може и да ме мразеше, но все никога трябваше да се прибере у дома.

След двадесет минути извадих телефона си и й написах съобщение.

Вrabчo, моля те. Знам, че си ядосана, но все пак можем да поговорим.

После още едно.

Моля те, ела си у дома.

И още едно.

Моля те? Обичам те.

Тя не отговаряше. Изчаках още половин час и ѝ изпратих още есемеси.

Аз съм в „Морган“. Може ли поне да ми се обадиш, за да знам дали ще се прибиращ тази вечер?

Врабчо, адски съжалявам. Моля те, прибери се у дома. Трябва да те видя.

Знаеш, че сега не аз съм неразумният. Можеш поне да ми отговориш.

Не заслужавам това, мамка му, добре, кретен съм, защото мислех, че мога да реша всичките ни проблеми с пари, но поне не бягам всеки път, когато се скараме извинявай, не исках да кажа това.

Какво искаш да направя? Ще направя всичко, разбра ли? Само кажи какво.

Това е безумие.

Влюбен съм в теб. Не разбирам как може да си тръгнеш просто така.

Малко преди изгрев-слънце, когато вече бях сигурен, че тотално съм се изложил и Аби ме мисли за луд, най-после се надигнах от пода. Фактът, че охраната така и не се бе появила, за да ме изхвърли навън, беше сам по себе си удивителен, но ако останех там, когато момичетата започнат да излизат за лекции, късметът най-вероятно щеше да ми изневери.

Спуснах се съкрушен по стълбите и седнах на мотора, без да обръщам внимание на студения зимен въздух, въпреки че бях само по тениска. С надеждата днес да видя Аби в час по история подкарах към къщи, за да разтопя вледенената си кожа под горещия душ.

Шепли стоеше на вратата на стаята ми, докато се обличах.

— Какво искаш, Шеп?

— Говори ли с нея?

— Не.

— Изобщо? А есемеси? Все нещо?

— Казах не.

— Трав — въздъхна Шепли. — Тя вероятно няма да дойде на лекции днес. Не искам двамата с Америка да се замесваме, но това ми каза тя.

— А може да дойде — отвърнах аз и си закопчах колана.

Сложих си любимия одеколон на Аби, облякох си якето и грабнах раницата.

— Чакай, ще те закарам.

— Не, ще взема мотора.

— Защо?

— В случай че се съгласи да дойде с мен тук да поговорим.

— Травис, мисля, че е време да се замислиш и за варианта тя да не...

— Затваряй си устата, Шеп — срязах го аз. — Поне веднъж не се дръж толкова разумно. Не се опитвай да ме спасиш. Просто ми бъди приятел, става ли?

Шепли кимна.

— Става.

Америка излезе от стаята му по пижама.

— Травис, време е да я пуснеш да си върви. Всичко свърши в мига, в който реши да работиш за Бени.

Аз не отговорих.

— Травис...

— Стига. Не се обиждай, Мер, но в момента не мога дори да те гледам.

Треснах вратата след себе си, без да дочакам отговор. Драматичните жестове помагаха ако не за друго, поне да изпусна малко от тревогата, която ме изпълваше от предстоящата среща с Аби в университета. По-добре, отколкото в паниката си да пълзя на четири крака и да я моля да се върне пред всички. Не че нямаше да го направя, ако това щеше да я накара да размисли.

Вървах бавно и дори се качих по стълбите, но пак стигнах половин час по-рано. Надявах се Аби също да подрани, така че да имаме време да поговорим, но когато предишната лекция свърши, тя още не беше дошла.

Седях до празното ѝ място и чоплех кожената си гривна, докато другите студенти влизаха и заемаха местата си. За тях това беше най-обикновен ден. Разстройвах се, като гледах как техният свят продължава да се върти, а моят свършва.

Като изключим неколцина закъснели, които се промъкнаха зад преподавателя, всички бяха тук... без Аби. Мистър Чейни отвори книгата си, поздрави ни и започна лекцията. Думите му се сливаха в съзнанието ми, а сърцето ми биеше лудо в гърдите и с всяко вдишване ставаше все по-голямо. Стисках зъби и очите ми се навлажняваха от гняв, като си представех Аби с друго, доволна, че се е махнала от мен.

Станах и погледнах празния чин на Аби.

— Хм... мистър Мадокс? Добре ли сте? — попита Чейни.

Аз изритах чина ѝ, после и своя, без да забелязвам сподавените викове и писъците на околните.

— МАМКА МУ! — изкрещях аз и пак ритнах чина си.

— Мистър Мадокс — каза мистър Чейни с изненадващо спокоен тон, — мисля, че най-добре ще бъде да подишате чист въздух.

Стоях над преобърнатите чинове и дишах учестено.

— Напуснете стаята ми, Травис. Веднага — каза Чейни, потвърдо.

Грабнах раницата си от пода и блъснах вратата, която се удари в стената.

— Травис!

Единственият детайл, който регистрирах, беше, че това е женски глас. Обърнах се, като за малка част от секундата се обнадеждих, че е Аби.

По коридора се шляеше Меган.

— Не си ли в час? — усмихна се тя, като спря до мен. — Ще правиш ли нещо вълнуващо този уикенд?

— Какво искаш?

Тя повдигна вежди със светнали очи.

— Познавам те. Бесен си. Не се ли получи с монахинята?

Не отговорих.

— И аз можех да ти го кажа. — Тя сви рамене и пристъпи напред. — Ние с теб си приличаме, Травис: не ставаме за никой друг — прошепна тя толкова отблизо, че устните ѝ докосваха ухото ми.

Стрелнах я с очи, погледът ми се спусна към устните ѝ, после се вдигна нагоре. Тя ми се усмихваше с характерната си лека сексапилна усмивка.

— Разкарай се, Меган.

Усмивката ѝ изчезна, а аз се отдалечих.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Следващата седмица ми се стори безкрайна. Двамата с Америка решихме, че най-разумно ще бъде тя да се върне за и известно време в общежитието. Шепли неохотно се съгласи. Ако пропускаше всички часове по история и явно си беше намерила друго място за хранене вместо столовата. Опитах и да я намеря след някои от другите ѝ часове, но тя или не беше отишла, или си беше тръгнала по-рано. Не си вдигаше телефона.

Шепли ме уверяваше, че е добре и че нищо не ѝ се е случило. Колкото и мъчително да беше да знам, че съм разделен от Аби, още по-зле щеше да бъде напълно да се откъсна от нея и да не знам дали е жива, или умряла. Макар да изглеждаше, че тя не иска да има нищо общо с мен, не можех да спра да се надявам, че все някога ще ми прости или толкова ще ѝ липсвам, че ще дойде в апартамента. Мисълта, че повече никога няма да я видя, беше твърде болезнена, затова просто продължавах да чакам.

В петък Шепли почука на вратата ми.

— Влез — отговорих аз от леглото, забил поглед в тавана.

— Ще излизаш ли тази вечер?

— Не.

— Може би трябва да се обадиш на Трент. Да пийнете и да се разсееш.

— Не.

Шепли въздъхна.

— Слушай, Америка ще намине, обаче... много ми е гадно, че трябва да ти го кажа, но не бива да я разпитваш за Аби. Едва я убедих да дойде. Исква да стои само в моята стая. Става ли?

— Да.

— Обади се на Трент. Трябва само да хапнеш нещо и да си вземеш един душ. Изглеждаш кошмарно.

Шепли затвори вратата. Още не се затваряше добре след онзи случай, когато я изритах. Всеки път, когато някой я затвореше, си

спомнях как разбих целия апартамент заради Аби и как скоро след това тя се върна, за да бъде с мен.

Затворих очи, но както всяка вечер тази седмица не можех да заспя. Не можех да проумея как хората като Шепли преживяват тези мъчения отново и отново с различни момичета. Дори да срещнех момиче, което някак си да се мери с Аби, не можех да си представя отново да дам сърцето си. Не можех отново да изпитам същите чувства. Беше като бавна смърт, която винаги бях носил в себе си.

Двайсет минути по-късно чух гласа на Америка в дневната. Приглушеният им шепот, докато се скриваха в стаята на Шепли, сякаш отекна в целия апартамент.

Дори гласът на Америка ми идваше в повече. Мисълта, че тя вероятно току-що е говорила с Аби, беше мъчителна.

Насилих се да стана и да отида в банята, за да си взема душ и да извърша някои основни хигиенни ритуали, които бях зарязал през последната седмица. Водата заглуши гласа на Америка, но в мига, в който я спрях, отново го чух.

Облякох се и грабнах ключовете от мотора си. Щях да покарам и най-вероятно да стигна до къщата на татко, за да му съобщя новините.

Точно когато минавах покрай стаята на Шепли, телефонът на Америка иззвъня. Беше Аби. Коремът ми се сви.

— Мога да дойда да те взема и да те заведа на вечеря.

Аби беше гладна. Може би щеше да отиде в столовата.

Изтичах до харлито и бързо излетях от паркинга. Карах като луд, без да спирам на червени светофари и знаци „стоп“, чак до Източния университет.

Влязох, в столовата, но Аби я нямаше. Изчаках няколко минути, но тя така и не се появи. Раменете ми се отпуснаха и се затътрих в мрака към паркинга. Беше тиха и спокойна нощ. Студена. Обратното на онази нощ, в която спечелих баса и с Аби отидохме заедно до общежитието. Всичко ми напомняше колко пусто е без нея наблизо.

На няколко метра пред себе си видях дребничка фигурка, която вървеше сама към столовата. Беше Аби.

Косата ѝ беше вдигната на кок, а когато се приближи, видях, че не носи грим. Беше кръстосала ръце пред гърдите си, облечена само по една дебела сива жилетка, която да я пази от студа.

— Вrabчо? — повиках я аз, като излязох на светло.

Тя рязко спря, но като ме позна, се отпусна.

— Божичко, Травис! Изкара ми акъла.

— Ако си вдигаше телефона, нямаше да се налага да те дебна в мрака.

— Изглеждаш все едно си минал през ада.

— Бях там един-два пъти тази седмица.

Аби притисна още по-силно ръце към тялото си и аз едва се сдържах да не я прегърна, за да я стопля. После въздъхна.

— Тръгнала съм да си взема нещо за ядене. Ще ти се обадя по-късно.

— Не. Трябва да поговорим.

— Трав...

— Отказах на Бени. Обадох му се в сряда.

Надявах се да се усмихне или поне с нещо да покаже одобрението си.

Лицето ѝ обаче остана безизразно.

— Не знам какво очакваш да кажа, Травис.

— Че ми прощаваш. Че ще ме приемеш отново.

Тя стисна зъби.

— Не мога.

Лицето ми се сгърчи.

Аби се опита да ме заобиколи. Аз инстинктивно застанах на пътя ѝ. Ако сега си тръгнеш, щях да я изгубя.

— Не съм спал, не съм ял. Не мога да се съсредоточа. Знаем, че ме обичаш. Всичко ще си бъде по-старому, само ме приеми отново.

Тя затвори очи.

— Нищо няма да излезе, Травис. Струва ми се, че ти си обсебен от желанието да ме притежаваш.

— Не е вярно. Обичам те повече от живота си, Вrabчо.

— Точно това имам предвид. Това е лудост.

— Не е лудост. Истина е.

— Добре... как точно са подредени нещата за теб? Парите, аз, животът... или има нещо преди парите?

— Осъзнавам какво направих, ясно? Разбирам защо мислиш така, но ако предполагах, че ще ме напуснеш, никога нямаше да... Исках само да се погрижа за теб.

— Вече ми го каза.

— Моля те, не постъпвай така. Не мога да го понеса... това ме убива — простенах аз на ръба на паниката.

Стената, с която се ограждаше Аби, когато бяхме само приятели, отново беше издигната, поздрава и отпреди. Тя изобщо не ме слушаше. Думите ми не стигаха до нея.

— За мен всичко приключи, Травис.

Аз се сгърчих.

— Не го казвай.

— Всичко приключи. Върви си у дома.

Веждите ми се свъсиха.

— Ти си моят дом.

Аби се спря и за миг ми се стори, че съм проникнал до съзнанието ѝ. После обаче очите ѝ се замъглиха и стената отново се вдигна.

— Ти направи своя избор, Трав. Аз също.

— Ще стоя далеч от Вегас и от Бени... Ще завърша. Но имам нужда от теб. Имам нужда от теб. Ти си най-добрата ми приятелка.

За пръв път, откакто бях малко дете, в очите ми пареха сълзи и се спускаха по едната ми буза. Неспособен да се и младея, протегнах ръце към Аби, стиснах мъничкото ѝ тяло и обятията си и впих устни в нейните. Устата ѝ беше студена и скована и аз хванах лицето ѝ с ръце, за да я целуна още по-силно, с отчаяна надежда тя да откликне.

— Целуни ме.

Устните ѝ останаха изопнати, а тялото — безжизнено. Ако я пуснех, щеше да падне.

— Целуни ме! — молех се аз. — Моля те, Врабчо! Аз му отказах!

Тя ме отблъсна.

— Остави ме на мира, Травис!

Аби се опита да мине покрай мен, но аз я хванах за китката. Ръката ѝ се изпъна зад гърба ѝ, но тя не се обърна.

— Умолявам те! — Паднах на колене, без да пускам ръката ѝ. Дъхът ми излезе на облаче и ми напомни за студа. — Умолявам те, Аби. Не го прави.

Аби ме погледна и очите ѝ се спуснаха към ръката ми, пипнала нейната. И татуировката с нейното име на китката ми.

Отмести поглед и се обърна отново към столовата.

— Пусни ме, Травис.

Останах без въздух, всичките ми надежди се стопиха. Пуснах ръката ѝ и тя се изплъзна между пръстите ми.

Аби се отдалечи, без да погледне назад, а ръцете ми се отпуснаха на паважа. Тя нямаше да се върне. Вече не ме искаше и аз нищо не можех да направя.

Трябваша ми няколко минути, за да събера сили да се надигна. Краката ми не искаха да помръднат, но някак си успях да се завлека до харлито. Възседнах го и оставих сълзите да се стичат. До този момент само веднъж в живота си бях преживявал загуба, но този път я усещах по-истински. Загубата на Аби не беше история, която си спомнях от ранното детство: тя се случваше пред очите ми, поваляше ме като болест, ограбваше сетивата ми и ми причиняваше мъчителна физическа болка.

В съзнанието ми отекнаха думите на майка ми. Аби беше момичето, за което трябваше да се боря и аз се борех. И никога нямаше да бъде достатъчно.

До мен спря червен „Додж Интрепид“. И без да погледна, знаех кой е.

Трентън изгаси двигателя и протегна ръка през отворения прозорец.

— Здравсти.

— Здравсти — отвърнах аз, като избърсах очи с ръкава на якето си.

— Кофти вечер?

— Аха — кимнах аз, загледан в пълния резервоар на мотора.

— Тъкмо свърших работа. Трябва да пийна нещо. Хайде с мен в „Холандката“.

Поех си продължително дъх на пресекулки. И Трентън, също като татко и останалите ми братя, винаги знаеше какво да прави с мен. И двамата бяхме наясно, че не бива да карам в това състояние.

— Хубаво.

— Хубаво? — изненада се той с усмивка.

Преметнах крак през седалката на мотора и се приближих до вратата към пътническото място на колата на Трентън, Лъхна ме горещият въздух от парното и за пръв път тази вечер почувствах колко е студено, а аз съм без връхна дреха.

— Шепли ли ти се обади?

— Да. — Той излезе на заден ход и бавно подкара през паркинга към улицата. Погледна ме. — Май някакъв тип на име Френч се обадил на неговото момиче. Казал й, че двамата с Аби се карате пред столовата.

— Не се карахме. Аз само... се опитвах да си я върна.

Трентън кимна и излезе на улицата.

— И аз така си помислих.

Повече не говорихме, докато не седнахме на бара в „Холандката“. Хората тук бяха корави грубияни, но Бил, собственик и барман, познаваше татко още откакто бяхме деца и повечето редовни посетители бяха видели как израстваме пред очите им.

— Радвам се да ви видя, момчета. Отдавна не сте идвали — каза Бил, като избърса плота и сложи по една бира и шот пред двама ни.

— Здравсти, Бил — поздрави го Трентън и веднага обърна шота.

— Добре ли си, Травис? — попита Бил.

— След няколко малки ще е по-добре — отговори вместо мен Трентън.

Бях му признателен. Ако си отворех устата в този момент, сигурно щях да се разрева.

Трентън продължи да ми купува уиски, докато зъбите ми не изтръпнаха и бях на ръба да припадна. Вероятно и това се е случило по някое време между бара и апартамента, защото ми другата сутрин се събудих с дрехите на дивана, без да знам как, по дяволите, съм стигнал дотук. Шепли затвори вратата и чух познатия звук от потеглянето на хондата на Америка.

Седнах и затворих едното си око.

— Добре ли си изкарахте?

— Да. А ти?

— Сигурно. Чу ли ме да влизам?

— Да, Трент довлече задника ти по стълбите и те хвърли ни дивана. Ти се хилеше, така че вечерта явно е била силна.

— Трент може да се държи като кретен, но е добър брат.

— Определено. Гладен ли си?

— Не, за бога — простенах аз.

— Добре тогава. Аз ще си направя закуска.

Седнах на дивана и се опитах да си припомня миналата вечер. Последните часове тънеха в мъгла, но когато стигнах до момента, в който видях Аби пред столовата, целият потръпнах.

— Казах на Мер, че имаме планове за днес. Мислех да отидем до дърводелския цех да ти сменят скърцащата врата.

— Не си длъжен да се грижиш за мен като за бебе, Шеп.

— Не съм. Тръгваме след половин час. Само че първо си измий муцуната — рече той, като се настани на фотьойла с купа в ръце. — После ще се приберем да учим. Чакат ни изпити.

— Мамка му — въздъхнах аз.

— Ще поръчам пица за обяд, а на вечеря ще изядем каквото е останало.

— Наближава Денят на благодарността, забрави ли? Два дни ще ям пица за закуска, обяд и вечеря. Не, благодаря.

— Добре, тогава китайска храна.

— На това му се вика да решаваш проблемите един по един.

— Знам. Повярвай, върши работа.

Кимнах леко с надеждата да е прав.

Дните се точеха бавно, но стоенето до късно вечер с Шепли, а понякога и с Америка, скъсяваше безсънните ноци. Трентън обеща да не казва на татко и на останалите ми братя за Аби, докато не мине Денят на благодарността, но аз въпреки всичко се ужасявах от наближаването на празника, защото бях съобщил на всички, че тя ще дойде. Щяха да питат за нея и бързо да познаят, че лъжа.

След последната ми лекция в петък се обадох на Шепли.

— Слушай, знам, че прекалявам, но трябва да разбереш къде ще прекара Аби ваканцията.

— Това е лесно. Ще бъде с нас. Ще прекара ваканцията в дома на Америка.

— Наистина ли?

— Да, защо?

— Няма значение — отвърнах аз и рязко затворих телефона.

Обикалях около университета под ръмящия дъждец и чаках Аби да излезе от час. Пред факултета „Хувър“ видях събрани няколко души

от курса ѝ по математически анализ. Зърнах темето на Паркър, после и Аби.

Тя се беше свила в зимното си яке и като че ли се чувстваше неудобно, докато Паркър дрънкаше нещо.

Нахлувих ниско червената си бейзболна шапка и се затичах към тях. Погледът на Аби срещна моя и веждите ѝ лекичко се вдигнаха.

В главата ми се въртеше една и съща мантра. Какъвто и заядлив коментар да направи Паркър, дръж се хладнокрѳвни не прецаквай всичко. Не. Прецаквай. Всичко.

За моя изненада Паркър си тръгна, без да ми каже и дума.

Пъхнах ръце в джобовете на суитшърта си с емблемата на Източния.

— Шепли ми каза, че тримата с Америка заминават утре за Уичита.

— Да.

— Цялата ваканция ли ще прекараш при Америка?

Тя сви рамене, като видимо се опитваше да си придаде нехаен вид.

— Доста съм близка с родителите ѝ.

— Ами майка ти?

— Тя е алкохоличка, Травис. Изобщо не знае, че е Денят на благодарността.

Стомахът ми се сви, понеже знаех, че в отговора на следващия ми въпрос се крие последният ми шанс. В небето прогърмя и аз вдигнах лице нагоре, присвил очи срещу едрите дъждовни капки.

— Трябва да те помоля за една услуга. Ела тук — казах аз, като се скрих от пороя под най-близкия навес и дръпнах Аби, за да не се намокри до кости.

— Каква услуга? — подозрително попита тя. Едва я чувах от дъжда.

— Моето... — Пристъпих от крак на крак, нервите ми бяха на път да се скъсат. Умът ми крещеше: „Млъкни!“, но бях решил поне да се опитам. — Татко и момчетата още те очакват в четвъртък.

— Травис! — простена Аби.

Сведох поглед.

— Каза, че ще дойдеш.

— Знам, но... сега е малко неуместно, не смяташ ли?

— Каза, че ще дойдеш — повторих аз колкото можех спокойно.

— Когато се съгласих, още бяхме заедно. Ти знаеше, че няма да дойда, щом сме разделени.

— Не, не знаех, а сега е твърде късно. Томас си пристига, Тайлър си взе почивен ден. Всички с нетърпение очакват да те видят.

Аби се присви и завъртя кичур коса между пръстите си.

— Те бездруго щяха да си дойдат.

— Не всички. Не сме се събирали за Деня на благодарността от години. Но се постараха да дойдат, защото им обещах истинска вечеря. В кухнята не е стъпвала жена, откакто мама почина...

— Това не прозвуча никак сексистко.

— Стига, Вrab, нямах това предвид. Всички искаме да дойдеш. Само това казвам.

— Не си им казал за нас, нали?

— Татко щеше да пита защо, а аз не съм готов да говоря за това с него. Не бих могъл да се чуя как обяснявам що за глупак съм. Моля те, ела, Вrab.

— Трябва да сложа пуйката в шест сутринта. Значи е добре да тръгнем оттук в пет.

— Или да спим там.

Тя вдигна вежди.

— Няма начин! Достатъчно ми е, че ще трябва да лъжа семейството ти и да се преструвам, че още сме заедно.

Реакцията ѝ, макар и очаквана, все пак ужили егото ми.

— Държиш се така, сякаш те моля да минеш през огъня.

— Трябваше да им кажеш!

— Ще го направя. След празника. Наистина.

Тя въздъхна и погледна настрана. Докато чаках отговора ѝ, се чувствах така, сякаш ми изтръгват ноктите един по един.

— Ако ми обещаеш, че това не е някакъв номер, който пробваш, за да се съберем, ще дойда.

Кимнах, като внимавах да не изглежда твърде въодушевено.

— Обещавам.

Аби стисна устни, но в очите ѝ проблесна съвсем лека усмивка.

— Ще се видим в пет.

Наведох се да я целуна по бузата. Възнамерявах да го направя набързо, но устните ми отдавна жадуваха за кожата ѝ и не можех да ги откъсна.

— Благодаря ти, Врабчо.

След като Шепли и Америка заминаха за Уичита с хондата, аз почистих апартамента, сгънах последното пране, изпуших половин пакет цигари, приготвих си багаж като за преставане и започнах да проклинам часовника, че се движи толкова бавно. Когато най-после стана четири и половина, тичах по стълбите до чарджъра на Шепли и потеглих към общежитието, като се стараех да не карам твърде бързо.

Щом почуках на вратата на Аби, обърканото ѝ изражение ме учуди.

— Травис! — ахна тя.

— Готова ли си?

Тя повдигна вежди.

— За какво?

— Каза да те взема в пет.

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Имах предвид пет сутринта!

— О. Май ще трябва да се обадя на татко и да му кажа, че все пак няма да спим там.

— Травис! — простена тя.

— Взех колата на Шеп, за да не се мъчим с багажа на мотора. Има свободна стая, в която можеш да се настаниш. Можем да гледаме филм или...

— Няма да спя у баща ти!

Лицето ми посърна.

— Добре, аз... ще се видим сутринта.

Отстъпих крачка назад, а Аби затвори вратата. Тя все пак щеше да дойде, но ако не се появиеше тази вечер, както бях казал, семейството ми щеше да се досети, че нещо не е наред. Тръгнах бавно по коридора и започнах да набирам номера на татко. Той щеше да пита защо, а на мен не ми се искаше да го лъжа.

— Травис, почакай.

Обърнах се и я видях да стои в коридора.

— Дай ми минута да си взема някои неща.

Усмигнах се с облекчение. Върнахме се заедно в стаята ѝ и аз
изчаках на вратата, докато си събере багажа в една чанта.

— Още те обичам, Враб.

Тя не вдигна очи.

— Недей. Не го правя заради теб.

Преглътнах с остра болка в гърдите.

— Знам.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лесните разговори, които някога водехме, бяха потънали в миналото. Не ми хрумваше нищо уместно и се притеснявах да не я ядосам още преди да сме стигнали при татко.

Планът беше, докато тя играе ролята си, да усети, че ѝ липсвам, и аз евентуално да получа още един шанс да я помоля да се върне при мен. Беше малко вероятно, но нямах друг избор. Спрях на мократа чакълена алея и качих саковете ни на предната веранда.

Татко отвори вратата с усмивка.

— Радвам се да те видя, синко. — После видя измокреното, но красиво момиче до мен и се усмихна още по-широко. — Аби Абърнати. С нетърпение чакаме вечерята утре. Отдавна ме сме... Е, отдавна беше.

Влязохме вътре. Татко сложи ръка на изпъкналото си шкембе и се ухили.

— Приготвил съм ви стаята за гости. Реших, че няма да искате да се мъчите на тясното легло в твоята стая.

Аби ме погледна.

— Аби... тя... тя ще спи в гостната. Аз ще съм в стаята си.

— Защо? — направи физиономия Трентън. — Тя нали спеше при теб в апартамента?

— Напоследък не — отговорих аз, като едва се сдържах да ме го фрасна. Той много добре знаеше защо.

Татко и Трентън се спогледаха.

— Стаята на Томас отдавна се е превърнала в склад, затова мислех той да се настани в твоята стая. Но може да спи на дивана — каза татко, като погледна към вехтите, избелели възглавници в дневната.

— Не се притеснявай, Джим. Опитвахме се само да покажем уважение — обясни Аби, като ме докосна по ръката.

Смехът на татко отекна в цялата къща и той я потупа по ръката.

— Познаваш синовете ми, Аби. Трябва да ти е ясно, че е почти невъзможно някой да ме засегне.

Кимнах към стълбите и Аби ме последва. Отворих внимателно вратата с крак и оставих чантите на пода. Погледнах към леглото и се обърнах към нея. Големите ѝ сиви очи обхождаха стаята. Погледът ѝ се спря върху снимката на родителите ми, закачена на стената.

— Съжалявам, Вrab. Ще спя на пода.

— И още как — отвърна тя, като върза косата си на опашка. — Не мога да повярвам, че ти позволих да ме убедиш.

Седнах на леглото, осъзнавайки колко нещастна се чувства тя в тази ситуация. Част от мен се беше надявала, че и Аби ще изпита облекчение, че сме отново заедно.

— Ще стане голяма каша. Не знам какво си мислех.

— Аз пък знам точно какво си си мислел. Не съм глупава, Травис.

Вдигнах очи и уморено се усмигнах.

— Но все пак дойде.

— Трябва да приготвя всичко за утре — заяви тя и отвори вратата.

Аз се изправих.

— Ще ти помогна.

Докато Аби приготвяше картофите, пайовете и пуйката, аз ѝ носех и ѝ подавах разни неща и изпълнявах дребните задачи, които ми възлагаше. През първия час се чувствахме неловко, но когато близнаците пристигнаха, всички се събраха в кухнята и Аби се поотпусна. Татко ѝ разказваше истории за нас и се смяхме на спомените си от предишни катастрофални празници за Деня на благодарността, когато се бяхме опитвали да си сготвим нещо, вместо просто да поръчаме пица.

— Даян беше страхотна готвачка — замислено каза татко. — Трав не помни, но нямаше никакъв смисъл да се опитваме да правим каквото и да било, след като си отиде.

— Да не решиш, че някой те притиска, Аби — засмя се Трентън и си взе бира от хладилника. — Какво ще кажете да извадим картите? Искам да се опитам да си върна част от парите, които Аби ми взе.

Татко размаха пръст.

— Никакъв покер този уикенд. Приготвил съм доминото. И без залози. Сериозно говоря.

Трентън поклати глава.

— Добре, старче, добре. — Братята ми се изнизаха от кухнята, а Трент се спря на вратата. — Хайде, Трав.

— Аз помагам на Врабчо.

— Не остана много за вършене, мило — каза тя. — Върви с момчетата.

Знаех, че го казва само за пред тях, но това не промени начина, по който се почувствах. Докоснах я по хълбока.

— Сигурна ли си?

Тя кимна и аз се наведох да я целуна по бузата. Стиснах я леко по хълбока, след което излязох след Трентън.

Седнахме на масата и се приготвихме за приятелска игра на домино.

Трентън отвори кутията и изруга, защото се поряза под нокътя.

— Голямо бебе си, Трент — изсумтя Тейлър, — просто раздавай.

— Ти бездруго не можеш да броиш, тъпако. Какво си се разбързал?

Разсмях се и с това привлякох вниманието на Трентън.

— Добре се разбирате с Аби — каза той. — Как се получи?

Знаех какво има предвид и го изгледах убийствено, задето повдига въпроса пред близнаците.

— С много увещания.

Татко влезе и седна при нас.

— Тя е добро момиче, Травис. Радвам се за теб, синко.

— Така е — отвърнах, като се постарях да не издам тъгата си.

Аби чистеше в кухнята, а аз всяка секунда се борех с желанието да отида при нея. Може и да беше семеен празник, но исках да прекарам с нея цялото време.

Половин час по-късно се разнесе стържещ шум — знак, че съдомиялната вече е пусната. Аби мина покрай нас, махна ни и бързо се отправи към стълбите. Аз скочих и я хванах за ръката.

— Рано е, Враб. Нали няма да си лягаш?

— Беше дълъг ден. Уморена съм.

— Тъкмо щяхме да си пуснем филм. Защо не дойдеш при нас?

Тя погледна към стълбите, после към мен.

— Добре.

Поведох я за ръка към дивана и всички седнахме заедно, минато течаха надписите.

— Загаси лампата, Тейлър — обади се татко.

Преметнах ръка зад гърба на Аби и я подпрях на облегалката на дивана. Борех се с желанието да я прегърна с две ръце, боях се от реакцията ѝ и не исках да се възползвам от ситуацията, докато ми прави услуга.

По средата на филма входната врата се отвори и в стаята влезе Томас с чанти в ръка.

— Честит празник! — поздрави той и остави багажа си на пода.

Татко се изправи и го прегърна. Всички останали, с изключение на мен, също станаха да го посрещнат.

— Няма ли да кажеш здрасти на Томас? — прошепна Аби.

Аз гледах как татко и братята ми се прегръщат и се смеят.

— Имам една нощ с теб. Няма да изгубя и секунда от нея.

— Здравсти, Аби. Радвам се да те видя — усмихна се Томас.

Докоснах коляното ѝ. Тя погледна надолу, после вдигна очи към лицето ми. Като видях изражението ѝ, дръпнах ръката си от крака ѝ и сплетох пръсти в скута си.

— Хм, неприятности в рая ли? — попита Томас.

— Млъквай, Томи — изръмжах аз.

Настроението в стаята се промени и всички погледи се обърнаха към Аби в очакване на обяснение. Тя се усмихна нервно и взе ръката ми между своите.

— Просто сме уморени. Цяла вечер се занимавахме с храната — обясни тя и отпусна глава на рамото ми.

Погледнах ръцете ѝ и ги стиснах. Искаше ми се някак да ѝ кажа колко съм ѝ признателен за това, което направи.

— Лично аз съм изтощена. Ще си лягам, мило. Лека нощ, момчета.

— Лека нощ, сестричке — отвърна татко.

Братята ми също ѝ пожелаха лека нощ и тя тръгна нагоре по стълбите.

— Аз също ще се качвам — казах аз.

— Не се и съмнявам — подразни ме Трентън.

— Извади късмет, копеле — изръмжа Тайлър.

— Ей, няма да говорите така за сестра си! — скастри ги татко.

Без да им обръщам повече внимание, изтичах нагоре по стълбите и хванах вратата на стаята точно преди да се затвори. В този момент се сетих, че може би тя иска да се преоблече и ѝ е неудобно да го прави пред мен.

— Искаш ли да изчакам в коридора, докато се преоблечеш?

— Ще си взема душ и ще се облека в банята.

Аз потрих тила си.

— Добре. Аз ще си постеля на пода.

Тя кимна със стоманен поглед. Стената явно беше непроницаема. Взе си някои неща от чантата и влезе в банята.

Разрових в гардероба за чаршафи и одеяло и ги постлах на пода до леглото, благодарен, че поне ще имаме малко време насаме да поговорим. Аби излезе от банята, а аз хвърлих една възглавница в горния край на импровизираното си легло и на свой ред отидох да си взема душ.

Без да губя време, бързо натърках тялото си със сапун и оставих водата да го отмие. След десет минути, вече сух и облечен, се върнах в стаята.

Аби лежеше в леглото, дръпнала завивките колкото може ми високо върху гърдите си. Постелята на пода изобщо не ми виждаше толкова примамливо, колкото леглото със сгушената в него Аби. Осъзнах, че последната си нощ с нея ще прекарам буден, заслушан в дишането ѝ на няколко сантиметра от мен, без да мога да я докосна.

Изгасих лампата и се наместих на пода.

— Това е последната ни нощ заедно, нали?

— Не искам да се караме, Трав. Заспивай.

Обърнах се към нея, подпрял глава на ръката си.

— Обичам те.

Тя ме погледна за миг.

— Обеща ми.

— Обещах ти, че това не е номер, за да се съберем отново. И наистина не беше. — Вдигнах ръка, за да докосна нейната. — Но за това, че ще бъдем още един ден заедно, не мога да кажа, че не съм си го помислил.

— Държа на теб. Не искам да те наранявам, но трябваше от самото начало да се вслушам в инстинкта си. Знаех, че няма да се

получи.

— Но ме обичаше, нали?

Тя присви устни.

— Още те обичам.

Заляха ме толкова силни емоции, че не можех да отлича едната от другата.

— Може ли да те помоля за услуга?

— Точно в момента изпълнявам предишната — усмихна се тя.

— Ако наистина сме дотук... ако наистина си приключила с мен... ще ми позволиш ли да те прегръщам тази нощ?

— Не е добра идея, Трав.

Ръката ми стисна още по-силно нейната.

— Моля те. Не мога да заспя, като знам, че си толкова близо до мен, а никога повече няма да имам друг шанс.

Тя се вгледа в мен и се намръщи.

— Няма да правя секс с теб.

— Не за това те моля.

Аби зарея поглед в тъмната стая, докато обмисляше отговора си. Накрая стисна очи, отдръпна се от края на леглото и отметна завивката.

Аз се мушнах до нея и бързо я притеглих в обятията си. Чувството беше толкова невероятно, че в съчетание с напрежението в стаята едва се сдържах да не заплача.

— Това ще ми липсва — казах аз.

Целунах я по косата и я притиснах към себе си, заровил лице в шията ѝ. Тя сложи ръка върху гърба ми и аз вдишах дълбоко, сякаш се опитвах да я погълна, да запечатам този миг в съзнанието си.

— Аз... не мисля, че мога да го направя, Травис — каза тя и се опита да се измъкне от прегръдката ми.

Не исках да я задържам насила, но ако упорството означаваше избавление от дълбоката, пареща болка, която изпитвах дни наред, просто ми се струваше логично да не я пусна.

— Не мога — повтори тя.

Знаех какво има предвид. Тази близост беше мъчителна, но не исках да свършва.

— Тогава недей — прошепнах в кожата ѝ. — Дай ми още един шанс.

Тя направи последен опит да се освободи, после закри лицето си с шепи и зарίδα в обятията ми. Гледах я и в очите ми пареха сълзи.

Внимателно взех едната ѝ ръка и я целунах по дланта. Аби изхълца, а аз се взрях в устните ѝ и отново в очите ѝ.

— Никога няма да обичам някого така, както обичам теб, Врабчо.

Тя подсмръкна и ме докосна по лицето с извинително изражение.

— Не мога.

— Знам. — Гласът ми беше съкрушен. — И за миг не съм си помислял, че съм достатъчно добър за теб.

Аби поклати глава със сгърчено лице.

— Причината не е само в теб, Трав. Не сме добри един за друг.

Поклатих глава. Искаше ми се да възразя, но тя донякъде беше права. Заслужаваше нещо по-добро — онова, което бе искала през цялото време. Кой, по дяволите, бях аз да ѝ го отнема? Осъзнал това, аз си поех дълбоко въздух и отпуснах глава върху гърдите ѝ.

Събудих се от шума на долния етаж.

— Ау! — изписка Аби от кухнята.

Изтичах надолу по стълбите, навличайки някаква тениска и движение.

— Добре ли си, Врабчо? — Студенината на пода прониза цялото ми тяло, като започна от краката ми. — Мамка му, този под е леден! — Заподскачах на един крак, после на другия, а Аби едва сподави смеха си.

Беше още рано, може би пет или шест часът, и всички спяха. Аби се наведе да пъхне пуйката във фурната и сутрешната склонност на боксерките ми да щръкват намери още една причина да се изяви.

— Можеш да се връщаш в леглото — каза тя. — Трябваше само да сложа пуйката.

— Ти идваш ли?

— Да.

— Хайде тогава.

Свалих тениската си и двамата мушнахме крака под завивките, като ги дръпнахме до шията.

Аз я прегърнах здраво и треперещи зачакахме телата ни да сгреят малкото пространство между кожата ни и одеялото.

Погледнах през прозореца и видях големите снежинки, падащи от сивото небе. Целунах Аби по косата и тя сякаш се разтопи в мен.

Така прегърнати, имах чувството, че нищо не се е променило.

— Виж, Врабчо, вали сняг.

Тя обърна лице към прозореца.

— Като на Коледа — каза тя и леко притисна буза в кожата ми.

От гърлото ми се откъсна въздишка и тя погледна към мен. — Какво има?

— Няма да бъдеш тук за Коледа.

— Сега съм тук.

Опитах се да се усмихна и се наведох да я целуна по устните.

Аби се отдръпна и поклати глава.

— Трав...

Аз я прегърнах още по-силно и отпуснах брадичка.

— Имам по-малко от двацет и четири часа с теб, Врабчо. Ще те целувам. Днес ще те целувам много. Цял ден. При всяка възможност. Ако искаш да спра, само кажи, но дотогава ще направя така, че да запомня всяка секунда от последния си ден с теб.

— Травис... — понечи да каже тя, но се замисли и погледът ѝ се спусна от очите към устните ми.

Без да губя и миг в колебание, аз се наведох да я целуна. Тя ми отвърна и макар да възнамерявах това да бъде само една кратка, нежна целувка, устните ми се разтвориха и тялото ѝ веднага откликна. Езикът ѝ се плъзна в устата ми и всяка частица от мен, пълна с гореща мъжка кръв, закрепя да давам пълен напред. Притиснах я до себе си, а кракът ѝ се отмести настрани и тя ме прие между бедрата си.

Само след миг тя беше гола под мен и аз свалих дрехите си с две бързи движения. Впил устни в нейните, стиснах железните пръчки на таблата на леглото с две ръце и с бърз тласък проникнах в нея. Тялото ми се сгорещи и не можех да спра да се движа и клатя, бях неспособен да се овладея.

Простенах в устата ѝ, когато тя изви гръб, за да надигне таза си към моя. В един момент тя стъпи с цели ходила на матрака, за да може да се повдигне и аз да вляза докрай в нея.

Стиснал с една ръка железната пръчка и сложил другата върху шията на Аби, аз се клатех в нея, забравил всичко, което се бе случило помежду ни, цялата болка, която бях изпитал. Прозорецът просветля, а по кожата ни заблестяха капчици от пот, които още повече улесняваха плъзгането на телата ни.

Миг преди да свърша, краката на Аби затрепериха и тя впи нокти в гърба ми. Задържах дъха си и с последния тласък простенах от силните спазми, преминаващи по тялото ми.

Аби се отпусна на леглото с овлажняла коса и безжизнени крайници.

Дишах така, сякаш бях тичал с километри, а от косата по лицето ми се стичаше пот.

От долния етаж се чува приглушени гласове и очите на Аби светнаха. Аз се обърнах на една страна и се взрях в лицето ѝ с искрено обожание.

— Каза, че само ще ме целунеш — погледна ме тя също като някога. Беше толкова лесно.

— Защо не си останем цял ден в леглото?

— Аз дойдох, за да сготвя, забрави ли?

— Не, дойде, за да ми помогнеш да сготвя, а аз няма да се явя на служба още осем часа.

Тя ме докосна по лицето и по изражението ѝ пролича какво се кани да каже.

— Травис, мисля, че...

— Не го казвай, моля те. Не искам да мисля за това, докато не ми се наложи. — Станах, обух си боксерките и отидох до сака ѝ. Хвърлих дрехите ѝ на леглото и навлякох тениската си — Искам да го запомня като един хубав ден.

Някак бързо стана време за обяд. Денят летеше с безумна скорост. Посрещах с ужас всяка минута и проклинах часовника, чиито стрелки препускаха към вечерта.

Трябва да призная, че не оставях Аби и за секунда. Нямах значение, че тя се преструва; докато беше до мен, отказвах дори да мисля за истината.

Когато седнахме да вечеряме, татко настоя аз да нарежа пуйката, а Аби се усмихна гордо. Кланът Мадокс унищожи резултата от усиления труд на Аби и я засипа с комплименти.

— Май не ви стигна? — засмя се тя.

Татко се усмихна и облиза вилицата, за да бъде готова за десерта.

— Ти сготви предостатъчно, Аби. Ние просто искахме да се заситим до догодина... освен ако повториш всичко това и на Коледа.

Вече си Мадокс. Очаквам те тук на всеки празник, и то не за да готвиш.

При тези думи истината ме застигна и усмивката ми се стопи.

— Благодаря, Джим.

— Не така, татко — обади се Трентън. — Трябва да готви. Не съм ял така от петгодишен! — И той лапна парче орехов пай, като измърка от удоволствие.

Братята ми се заеха да разчистят масата и да измият чиниите, а аз седнах до Аби на дивана, като се стараех да не я прегръщам твърде силно. Татко ни пожела лека нощ — беше хапнал предостатъчно и му беше време за сън.

Издърпах краката на Аби в скута си и събух обувките ѝ, за да разтрия ходилата ѝ с палци. Знаех, че обожава това. Може би се опитвах някак си да ѝ напомня колко хубаво ни е било заедно, макар дълбоко в себе си да знаех, че е време тя да продължи напред.

Аби наистина ме обичаше, но и държеше твърде много на мен, за да ме отпрати, когато настъпи моментът. Макар и да ѝ бях казал, че не мога да се откъсна от нея, най-сетне осъзнах, че я обичам прекалено много, за да съсия живота ѝ или напълно да я изгубя, като се вкопча в нея, докато се намразим.

— Това беше най-хубавият Ден на благодарността, откакто мама почина.

— Радвам се, че бях тук.

Поех си дълбоко въздух.

— Аз не съм такъв — казах аз, без да съм сигурен как да продължа. — Не знам какво ми стана във Вегас. Това не бях аз. Мислех си за всичко, което можем да си купим с тези пари, и за нищо друго. Не виждах колко тежко ти е да се върнеш там, но дълбоко в себе си сигурно съм знаел. Заслужавах да ме напуснеш. Заслужавах си изгубения сън и болката. Трябваше да премина през всичко това, за да разбера колко много се нуждая от теб и на какво съм готов, за да те задържа и живота си. Каза, че си приключила с мен, и аз го приемам. От както те срещнах, съм друг човек. Промених се... към по-добро. Но колкото и да се старая, като че ли все не успявам да постъпвам правилно. В началото бяхме приятели и аз не мога да те изгубя, Вrabчо. Винаги ще те обичам, но ако не мога да те направя щастлива,

няма смисъл да се опитвам да си те върна. Не мога да си представя да бъда с друга, но ще бъда щастлив, стига да останем приятели.

— Искаш да бъдем приятели?

— Искам да бъдеш щастлива. Каквото и да е нужно за това.

Тя се усмихна, отблъсквайки онази част от сърцето ми, която искаше да си вземе обратно всички думи, които бях изрекъл. Тайно се надявах да ми каже да си затварям устата, защото двамата си принадлежим.

— Петдесет долара, че ще ми благодариш за това, когато срещнеш бъдещата си съпруга.

— Лесен бас. — Не можех да си представя живота без нея, а тя вече мислеше за бъдещето ни разделени. — Единствената жена, за която бих искал да се ожения, току-що разби сърцето ми.

Аби избърса очите си и стана.

— Мисля, че е време да ме заведеш у дома.

— Стига, Врабчо. Съжалявам, не беше смешно.

— Не е заради това, Трав. Просто съм уморена и съм готова да се прибирам.

Преглътнах и кимнах. Тя прегърна братята ми за довиждане и помоли Трентън да се сбогува с татко от нейно име.

Стоях на вратата с чантите и наблюдавах как всички обещават да се приберат отново за Коледа.

Когато спрях пред „Морган Хол“, вече започвах да приемем края, но сърцето ми въпреки всичко беше разбито.

Наведох се да я целуна по бузата и задържах вратата отворена, докато тя влезе.

— Благодаря ти за днес. Не знаеш колко щастливи направи всички у дома.

Тя се спря пред стълбите и се обърна.

— Утре ще им кажеш, нали?

Погледнах към колата, за да преглътна сълзите си.

— Почти съм сигурен, че вече знаят. Ти не си единствената с безизразно лице на покерджия, Врабчо.

Оставих я сама на стълбите и не погледнах назад. Отсега нататък любовта на живота ми щеше да бъде просто една позната. Не бях сигурен какво е изражението ми, но не исках тя да го вижда.

Чарджърът виеше, докато карах със значително по-висока от допустимата скорост към дома на баща си. Влязох в дневната и Томас ми подаде бутилка уиски. Всички държаха чаши в ръцете си.

— Каза ли им? — попитах Трентън със съкрушен глас.

Той кимна.

Паднах на колене и братята ми ме заобиколиха, сложили ръце на главата и раменете ми в знак на подкрепа.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ДА ЗАБРАВЯ

— Трент пак звъни! Вдигни си проклетия телефон! — изкрещя Шепли от дневната.

Държах телефона си върху телевизора. Най-далечната точка от моята стая в целия апартамент.

През първия мъчителен ден без Аби го оставих в жабката на чарджъра. Шепли ми го донесе с довода, че трябва да е в апартамента, в случай че баща ми се обади. Не можех да оспоря логиката му и се съгласих, но само при условие че стои върху телевизора.

Поривът ми да го взема и да се обадя на Аби ме подлудяваше.

— Травис! Телефонът ти!

Зяпах в белия таван, благодарен, че поне другите ми братя са схванали намека, и подразнен, че Трентън не е. Продължаваше да ми намира занимания и да ме напива вечер, но живееше с убеждението, че през деня трябва да ми се обажда през всяка своя почивка. Имах чувството, че ме дебне да не се самоубия.

Две седмици и половина след началото на зимната ваканция желанието да се обадя на Аби се превърна в изгаряща потребност. В никакъв случай не биваше да имам достъп до телефона си. Шепли отвори вратата и ми подхвърли малкия черен апарат. Той падна на гърдите ми.

— Божичко, Шеп, казах ти...

— Знам какво ми каза. Но имаш осемнайсет пропуснати обиждания.

— Всичките от Трент?

— Едно от „Анонимните носителки на бикини“.

Взех телефона, изпънах ръка и го пуснах на пода.

— Трябва да пийна нещо.

— Трябва да си вземеш душ. Смърдиш отвратително. Остави това трябва да си измиеш зъбите, да се обръснеш и да си сложиш дезодорант.

Надигнах се.

— Много те бива да дрънкаш, Шеп, но не съм забравил как ти прах дрехите и ти правих супа цели три месеца след Аня.

— Поне си миех зъбите — изсумтя той.

— Искам да ми организираш бой — казах аз и се отпуснах обратно на матрака.

— Би се онзи ден. И преди седмица. Печалбите бяха ниски заради ваканцията. Адам няма да насрочи нов мач преди началото на семестъра.

— Тогава доведи местните.

— Много е рисковано.

— Обади се на Адам, Шепли.

Той се приближи до леглото, вдигна телефона ми от пода, натисна няколко копчета и го подхвърли върху корема ми.

— Обади му се сам.

Долепих телефона до ухото си.

— Задник такъв! Какви ги вършиш? Защо не си вдигаш телефона? Искам да излезем тази вечер! — избълва Трентън отсреща.

Присвих очи срещу тила на братовчед си, но той излезе от стаята, без да ме погледне.

— Нямам желание, Трент. Обади се на Ками.

— Тя е барманка. Нова година е. Обаче ние можем да отидем да я видим! Освен ако имаш други планове...

— Не. Нямам други планове.

— Искаш просто да си лежиш и да умреш?

— Общо взето — въздъхнах аз.

— Травис, обичам те, братле, но се държиш като невъзможен лигльо. Ясно, тя е любовта на живота ти. Гадна работа. Знам. Но независимо дали ти харесва, или не, животът продължава.

— Благодаря, мистър Роджърс.

— Твърде си млад, за да знаеш дори кой е той.

— Томас ни караше да гледаме повторенията, не помниш ли?

— Не. Слушай. Свършвам в девет. Ще те взема в десет. Ако не си облечен и готов, искам да кажа изкъпан и избръснат, ще се обадя на доста народ, за да им кажа, че вдигаш купон в апартамента с шест кега безплатна бира и проститутки.

— По дяволите, Трент, не го прави.

— Знаеш, че ще го направя. Последно предупреждение. Десет часа, или в единайсет ще имаш гости. Кофти гости.

— Мразя тя — простенах аз.

— Така ти се струва. Ще се видим след час и половина.

Чух изпращяване и връзката прекъсна. Доколкото познавах Трентън, звънеше ми от кабинета на шефа си, вдигнал крака на бюрото му.

Седнах и огледах стаята си. Стените бяха голи; бях свалил снимките на Аби, които преди внасяха цвят върху бялата боя. Над леглото ми отново гордо висеше сомбрерото, след като бе понесло срама да бъде изместено от черно-бялата снимка на двама ни с Аби.

Трентън наистина щеше да ме принуди да го направя. Представих си как седя в бара, а светът около мен празнува, без да забелязва моето нещастие... и лигавщина, според Шепли и Трентън.

Миналата година танцувах с Меган и се прибрах с Каси Бек, която щеше да бъде подходящо име за списъка ми, ако не беше повърнала в гардероба в коридора.

Чудех се какви ли планове има Аби за вечерта, но се опитвах да не мисля твърде много с кого ще бъде. Шепли не беше споменал Америка да има планове. И тъй като не знаех дали не го крие нарочно, дори за мен беше твърде мазохистично да настоявам да разбере.

Отворих скърцащото чекмедже на нощното си шкафче. Пръстите ми опипаха дъното и се спряха върху малка кутийка. Внимателно я извадих и я притиснах към гърдите си, които се надигнаха и отпуснаха от въздишката ми. Отворих кутийката и потръпнах при вида на искрящия диамантен пръстен в нея. Имаше само един пръст, на който можех да сложа колелцето от бяло злато, но с всеки изминал ден тази мечта ми изглеждаше все по-неосъществима.

Още когато купувах пръстена, знаех, че ще минат години, преди да го дам на Аби, но ми се струваше логично да го имам подръка, когато се появи идеалният момент. Мисълта за него ми даваше нещо, което да чакам с нетърпение дори сега. В кутийката лежеше мъничкият къс надежда, който ми беше останал.

Оставих го настрани, изчетох си мислено едно конско и се затътрих по коридора към банята, като съзнателно избягвах отражението си в огледалото. Душът и бръсненето не повдигнаха настроението ми, миенето на зъбите — също (трябваше да изтъкна

това пред Шепли). Облякох черна риза и сини джинси и си обух черните ботуши.

Шепли почука на вратата и влезе, също облечен и готов за излизане.

— И ти ли идваш? — попитах аз, докато си закопчавах колана. Не знам защо се учудвах: след като Америка я нямаше, естествено беше плановете му да са свързани с нас.

— Стига да нямаш против.

— Не, разбира се. Само... предполагам, че с Трент сте го подготвили предварително.

— Е, да — призна си той скептично и може би малко развеселено от факта, че едва сега съм се досетил.

Отвън се чу клаксонът на интрепида и Шепли посочи коридора с палец.

— Да тръгваме.

Кимнах и излязох след него. Колата на Трентън миришеше на одеколон и цигари. Пъхнах една марлборо в устата си и се надигнах, за да извадя от задния си джоб запалка.

— Във „Вратата“ е претъпкано, но Ками е казала на портиера да ни пусне. Мисля, че има група, която ще свири на живо, пък и почти всички са се прибрали за празниците. Ще бъде готино.

— Купон с пияни загубеняци от гимназията в умряло университетско градче. Мечта — изръмжах аз.

Трентън се усмихна.

— Навих и една приятелка да дойде. Ще видиш.

Свъсих вежди.

— Каж ми, че не си го направил.

Пред вратата се беше скупчила групичка хора, които чакаха някой да си тръгне, за да могат да влязат. Минахме покрай тях, без да обръщаме внимание на недоволството им, платихме си и влязохме.

До входа имаше маса, която допреди известно време е била отрупана с новогодишни шапки, чаши, светещи пръчици и свирки. Повечето безплатни неща бяха разграбени, но Трентън все пак успя да намери две нелепи чаши с формата на цифрите на новата година. Целият под беше посипан с брокат, а групата свиреше „Гладен като вълк“.

Изгледах свирепо Трентън, но той се престори, че не забелязва. Двамата с Шепли тръгнахме след брат ми към бара, и където Ками отваряше бутилки и правеше коктейли на пълни обороти, като спираше само за да натрака цифрите на касовия апарат или да запише нещо в сметката на някой клиент. Бурканите с бакшиши преливаха и тя натискаше зелените хартийки всеки път, когато някой добавеше нова банкнота.

Като видя Трентън, очите ѝ грейнаха.

— Значи успя! — Тя грабна три бири, отвори ги и ги сложи на бара пред него.

— Нали ти казах. — Той се усмихна и се наведе да я млясне по устните.

Това беше краят на разговора им, защото тя бързо се обърна, за да подаде поредната бира и да напрегне слух да чуе следващата поръчка.

— Бива си я — отбеляза Шепли.

— И още как — усмихна се Трентън.

— Вие двамата да не...? — попитах аз.

— Не — поклати глава брат ми, — още не. Работя по въпроса. Има си някакво смотано колежанче в Калифорния. Трябва да я ядоса още веднъж и тя ще схване що за кретен е.

— Късмет — пожела му Шепли и отпи от бирата си.

Двамата с Трентън сплашихме една малка компания достатъчно, за да станат от масата си, и небрежно поставихме началото на нощ на пиене и зяпане на хората наоколо.

Ками се грижеше за Трентън от разстояние, като редовно и изпращаше сервитьорка с шотове с текила и бири. Радвах се, че вече съм на четвъртия шот, когато започна втората балада от осемдесетте.

— Отвратителна група, Трент — изкрещях аз, за да надвивам шума.

— Изобщо не цениш наследството на дългокосите рокаджии! Ей, я виж там! — извика той в отговор и посочи дансинга.

През тълпата се приближи червенокоса мацка с лъскаво червило, контрастиращо с бледото ѝ лице.

Трентън стана да я прегърне и тя се усмихна още по-широко.

— Здравсти, Ти! Как си?

— Добре! Добре! Работя. А ти?

— Страхотно! В момента живея в Далас. Работя в агенция за връзки с обществеността. — Погледът ѝ се плъзна по нашата маса, към Шепли, после към мен. — О, боже! Това да не с малкото ти братче? Някога ти бях бавачка!

Намръщих се. Носеше сутиен с гигантски размер и имаше форми на модел от четирийсетте години. Сигурен бях, че ако съм прекарал известно време с нея, щях да я запомня.

Трент се усмихна.

— Травис, нали помниш Кариса? Беше от випуска на Тайлър и Тейлър.

Кариса протегна ръка и аз я стиснах набързо. Пъхнах филтъра на цигарата между зъбите си и щракнах със запалката.

— Май не — казах, като натъпках почти празния пакет в джоба на ризата си.

— Не беше много голям — усмихна се тя.

Трентън махна с ръка към нея.

— Тя преживя тежък развод със Сет Джейкъбс. Помниш ли Сет? Поклатих глава, уморен от играта на Трентън.

Кариса взе шота пред мен и го пресуши на един дъх, после се приближи до мен.

— Чувам, че и ти напоследък преживяваш труден период. Какво ще кажеш да си правим компания тази вечер?

По очите ѝ личеше, че е пияна... и самотна.

— Не си търся бавачка — отвърнах аз и си дръпнах от цигарата.

— Може би просто приятелка? Беше дълга вечер. Дойдох тук сама, защото всичките ми приятелки са омъжени, нали се сещаш? — изкиска се нервно тя.

— Всъщност не.

Кариса сведе очи и аз се почувствах леко виновен. Държах се идиотски, а тя с нищо не го беше заслужила.

— Извинявай — казах, — не исках да идвам.

Кариса сви рамене.

— И аз. Но не исках и да стоя сама.

Групата спря да свири и започна обратното броене от десет. Кариса се огледа наоколо, после очите ѝ се върнаха към мен. Бяха насълзени. Спряха се върху устните ми и в този момент тълпата ревна: „ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА!“.

Групата засвири „За старата любов“ и устните на Кариса се впиха в моите. За миг ѝ отвърнах, но устните ѝ бяха толкова чужди, толкова различни от онова, с което бях свикнал, че само направиха спомена за Аби още по-ярък и съзнанието за липсата ѝ — по-болезнено.

Отдръпнах се и избърсах уста с ръкава си.

— Много съжалявам — каза Кариса, когато станах от масата.

Пробих си път през тълпата до мъжката тоалетна и се заключих в единствената кабинка. Извадих телефона си и го задържах в ръка със замъглен поглед и горчив вкус от текила върху езика си.

Аби сигурно също е пияна — помислих си. — Няма да се ядоса, че се обаждам. Нова година е. Може дори да го очаква.

Прехвърлих имената в указателя и се спрях на Вrabчо. Обърнах китката си и видях същата дума, изписана върху кожата ми. Ако Аби искаше да говори с мен, щеше да ми се обади. Бях пропуснал шанса си, а и у татко ѝ бях казал, че ще и позволя да продължи напред. Пиян или не, щеше да бъде и егоистично да ѝ се обадя.

На вратата се почука.

— Трав? — повика ме Шепли. — Добре ли си?

Отключих вратата и излязох навън, все още с телефон в ръката.

— Обади ли ѝ се?

Поклатих глава и погледнах към плочките на отсрещната стена. Замахнах и запратих телефона си срещу нея, той се пръсна на милион парченца по пода. Някакво нещастно копеле на писоара подскочи и раменете му се вдигнаха до ушите.

— Не — отвърнах аз, — и няма да го направя.

Шепли ме последва, без да каже и дума. Кариса си беше тръгнала, а на масата ни чакаха нови шотове.

— Мислех, че може да те разсее, Трав, съжалявам. В твоето положение винаги съм се чувствал по-добре, когато изучукам някоя секси мацка — каза Трентън.

— Значи не си бил в моето положение — отвърнах аз и излях текилата в гърлото си. Изправих се бързо и се хванах за ръба на масата за равновесие. — Време е да се прибирам и да припадам, момчета.

— Сигурен ли си? — попита Трентън с известно разочарование.

След като успя да привлече вниманието на Ками, за да ѝ каже довиждане, тримата се отправихме към колата му. Той ме погледна,

преди да запали.

— Мислиш ли, че някога ще те приеме обратно?

— Не.

— Значи може би е време да го преглътнеш. Освен ако искаш да изчезне напълно от живота ти.

— Опитвам се.

— Имам предвид, когато започне семестърът. Преструвай се, че всичко е такова, каквото е било, преди да я видиш гола.

— Млъквай, Трент.

Той запали и включи на задна.

— Просто си мислех — продължи той, като завъртя волана и превключи скоростите, — че беше щастлив и когато бяхте приятели. Може би трябва пак да се върнете към това. Може би си толкова нещастен, защото си мислиш, че и това е невъзможно.

— Може би — отвърнах аз, загледан през прозореца.

Най-после дойде и първият ден на пролетния семестър.

Не бях мигнал цяла нощ, мятах се и се въртах, изпълнен едновременно с ужас и трепет в очакване да видя отново Аби.

Въпреки безсънната нощ бях решил само да се усмихвам и в никакъв случай да не показвам колко страдам — нито пред нея, нито пред когото и да било.

На обяд сърцето ми едва не изхвъркна от гърдите ми, когато я видях. Изглеждаше някак различна и все пак същата. Разликата беше, че сякаш беше непозната. Не можех просто да отида при нея и да я целуна или докосна както преди. Когато ме забеляза, големите ѝ очи примигнаха, а аз се усмигнах и ѝ намигнах, седнал в края на обичайната ни маса. Футболистите бяха заети да псуват загубата си от Държавния, така че се опитах да облекча страданието им, като им разкажа по-колоритните си преживявания покрай раздялата, като например да гледам как Трентън пуска лиги по Ками, и онзи случай, когато интрепидът се повреди и едва не ни арестуваха за пианство, докато се прибирахме пеша към къщи.

С периферното си зрение зърнах Финч да прегръща Аби и за миг се зачудих дали тя иска да се махна, или би се разстроила.

И в двата случая незнанието ме убиваше.

Лапнах последната хапка от нещо препържено и отвратително, върнах таблата си и се приближих зад гърба на Аби, като сложих ръце

на раменете ѝ.

— Как ти се виждат лекциите, Шеп? — попитах аз възможни най-небрежно.

Шепли направи гримаса.

— Първият ден е скапан. Преглед на програмата и обявяване на правилата. Изобщо не знам защо идвам първата седмица. При теб как е?

— То си е част от играта. А при теб, Врабчо?

Стараех се напрежението от раменете ми да не премине в ръцете ми.

— Същото — отговори тя тихо и дистанцирано.

— Добре ли си изкара ваканцията? — попитах я, като игриво я разклатих.

— Доста добре.

Адско неловко.

— Супер. Имам лекции. До после.

Излязох бързо от столовата, като бръкнах в джоба си и извадих цигара още преди да съм минал през вратата.

Следващите два часа бяха истинско мъчение. Единственото ми убежище беше стаята ми, далеч от университета, далеч от всичко, което ми напомняше, че съм сам, далеч от целия свят, който продължаваше хода си, без пет пари да дава колко ме боли. Шепли постоянно ми повтаряше, че след време ще ми мине, но не забелязвах това да става.

Срещнах се с братовчед си на паркинга пред „Морган Хол“, като с всички сили се стараех да не гледам към входа. Шепли изглеждаше напрегнат и почти не говори по пътя към апартамента.

Спря на обичайното си място пред блока и въздъхна. Чудех се да го питам ли дали с Америка имат проблеми, но не мислех, че мога да понеса и неговото страдание, и своето.

Грабнах раницата си от задната седалка и отворих вратата, като се спрях само колкото да отключи.

— Ей — извика Шепли, като затвори вратата след себе си. — Добре ли си?

— Аха — отвърнах аз, без да се обръщам.

— Получи се малко неловко в столовата.

— Да — съгласих се аз, докато се качвах по стъпалата.

— Е, хм... може би трябва да ти кажа какво дочух. Имам предвид... по дяволите, Трав, не знам дали да ти казвам. Не знам дали от това ще ти стане по-добре, или още по-зле.

Обърнах се.

— От кого го чу?

— Мер и Аби си говореха. И... спомена се, че Аби е била нещастна през цялата ваканция.

Онемях, мъчейки се да успокоя дишането си.

— Чу ли какво казах? — попита Шепли със свъсени вежди.

— Какво значи това? — вдигнах ръце аз. — Била е нещастна заради мен ли? Защото вече не сме приятели? Какво?

Шепли кимна.

— Определено беше лоша идея.

— Така ли? — изкрещях аз разтреперан. — Не... не издържам повече. — Хвърлих ключовете си в коридора и те издрънчаха и стената. — Тя едва ме забеляза днес, а ти ми намекваш, че иска да се върна? Като приятел? Както беше преди Вегас? Или просто си е нещастна?

— Не знам.

Пуснах раницата си на пода и я изритах към Шепли.

— Защо ми го причиняваш, човече? Наистина ли мислиш, че не страдам достатъчно? Защото те уверявам, че е повече от достатъчно.

— Съжалявам, Трав. Просто си помислих, че аз бих искал да знам... на твое място.

— Само че не си на мое място! Просто... остави ме на мира, Шеп. Остави ме на мира, по дяволите.

Треснах вратата и седнах на леглото си, захлупил лице в шепите си.

Шепли откряхна леко вратата.

— Не се опитвам да ти вгорча живота, ако това си мислиш. Реших само, че ако някога разбереш, ще ми наритащ задника, задето не съм ти казал. Само това.

Кимнах.

— Добре.

— Мислиш си... мислиш си, че като се терзаеш за гадостите, които е трябвало да преживееш с нея, ще ти бъде по-лесно?

Въздъгнах.

— Опитвах се. И се връщах на една и съща мисъл.

— И каква е тя?

— Че сега, когато всичко свърши, иска ми се всички гадости да се върнат... за да се върне и хубавото.

Шепли се озърна, мъчейки се да измисли нещо утешително, но очевидно съветите му бяха изчерпани. Телефонът му избръмча.

— Трент е — каза той, като погледна дисплея, и очите му светнаха. — Искаш ли да пийнеш с него във „Вратата“? Днес свършва в пет. Колата му се е повредила и иска да го закараш да се види с Ками. Трябва да отидеш, пич. Взemi моята кола.

— Добре. Кажи му, че ще отида — подсмръкнах аз и избърсах носа си, преди да стана.

По някое време между излизането от апартамента и спирането на чакъления паркинг пред студиото за татуировки, в което работеше Трентън, Шепли беше успял да го осведоми за отвратителния ми ден. Трентън се издаде, като каза веднага да караме към „Червената врата“, вместо първо да минем през дома му да се преоблече.

Когато пристигнахме, бяхме само ние, Ками, собственикът на заведението и някакъв тип, който зареждаше бара. Но все пак беше средата на седмицата — прекрасно време за ходене на бар и пиене на бира. Не след дълго се напълни с хора.

Когато Лекси мина покрай нас с няколко приятелки, вече бях замаян, но си направих труда да вдигна поглед едва когато Меган се спря до мен.

— Изглеждаш много зле, Мадокс.

— Не съм зле — възразих аз, като с усилие оформях думите с изтръпналите си устни.

— Хайде да танцуваме — изхленчи тя и ме дръпна за ръката.

— Не мисля, че мога — отказах аз, олюлявайки се.

— Не мисля, че трябва — пошегува се Трентън.

Меган ме почерпи бира и седна на стола до мен. След десет минути вече ме галеше по ризата и не особено дискретно докосваше ръцете и пръстите ми. Малко преди барът да затвори, се беше отказала от стола си и стоеше до мен, по-скоро възседнала бедрото ми.

— Не видях мотора ти навън. Трентън ли те докара?

— Не, взех колата на Шепли.

— Обожавам тази кола — изгука тя. — Трябва да ми позволиш да те закарам у вас.

— Искаш да караш чарджъра? — попитах задавено аз.

Хвърлих поглед към Трентън, който едва сдържаше смеха си.

— Може би не е лоша идея, братле. Само внимавай... във всички отношения.

Меган ме издърпа от стола и ме повлече през бара към паркинга. Беше само по бюстие с пайети и джинсова пола, ми като че ли нямаше нищо против студа... ако беше студено. Аз не можех да преценя.

Преметнах ръка през раменете ѝ за равновесие и тя се изкиска. Когато стигнахме до пътническата врата на колата на Шепли, спря да се хили.

— Някои неща никога не се променят, а, Травис?

— Май не — отвърнах аз, вперил поглед в устните ѝ.

Меган обви ръце около врата ми и ме притегли към себе си, а езикът ѝ без никакво колебание нахлу в устата ми. Беше влажен и мек, някак смътно познат.

След няколко минути стискане на задници и обмяна на слюнка тя вдигна крак и го уви около мен. Аз я сграбчих за бедрото и притиснах таза си в нейния. Задникът ѝ се удари във вратата на колата и тя простена в устата ми.

Меган винаги е обичала грубата игра. Прокара език по шията ми и едва тогава забелязах студа — топлата следа бързо се охлади на зимния въздух.

Меган провря ръка между телата ни и ме сграбчи за пениса, като се усмихна. Бях точно там, където ме искаше.

— Ммм, Травис — избъбри тя, захапала устната ми.

— Вrabчо.

Думата се откъсна приглушено от устата ми, впита в нейната. По това време на нощта беше лесно да си фантазирам.

— Какво? — изкиска се Меган, но типично в неин стил не настоя за обяснение. — Да отидем в апартамента ти — предложи тя, като взе ключовете от ръката ми. — Съквартирантката ми е болна.

— Така ли? — Хванах дръжката на вратата. — Наистина ли искаш да караш чарджъра?

— По-добре аз, отколкото ти — отвърна тя и ме целуна за последно, преди да заобиколи колата и да седне зад волана.

Докато шофираше, Меган се смееше и разказваше за ваканцията си, но това не ѝ пречеше да разкопчае джинсите ми и да бръкне вътре. Добре че бях пиян — не бях спал с момиче от Деня на благодарността и ако не беше така, докато стигнем до апартамента ми, Меган можеше да си вземе такси и да си ходи.

По средата на пътя се сетих за празната купа с презервативи.

— Чакай малко. Чакай малко. Спри на „Суифт Март“, Трябва да си вземем...

Меган бръкна в чантичката си и извади малка кутийки презервативи.

— Подсигурила съм се.

Облегнах се и се усмигнах. Това беше наистина момиче за мен.

Тя паркира на обичайното място на Шепли. Беше идвали достатъчно често в апартамента, за да е наясно. Заобиколи колата, като подтичваше със ситни крачки, мъчейки се да бърза с високите си токове.

Облегнах се на нея, за да се кача по стълбите, а тя се хилеше в устата ми. Най-последно схванах, че вратата вече е отключена, и просто влязохме.

Замръзнах по средата на целувката. Аби стоеше в дневната и гушкаше Тото.

— Врабчо!

— Намерих го! — извика Америка и изскочи от стаята пи Шепли.

— Какво правиш тук? — попитах аз.

Изражението на Аби премина от изненада в гняв.

— Радвам се да те видя както едно време, Трав.

— Тъкмо си тръгнахме — изръмжа Америка, грабна я за ръката и я повлече покрай двама ни с Меган.

Трябваше ми секунда да реагирам, но бързо се спуснах по стълбите. Чак сега забелязах хондата на Америка. В главата ми бушуваше ураган от ругатни.

Без да мисля, хванах Аби за палтото.

— Къде отиваш?

— Вкъщи — тросна се тя и приглади палтото си.

— Какво правиш тук?

Снегът скърцаше под краката на Америка, която застана зад гърба на Аби. Изведнъж Шепли се озова до мен, вперил поглед в приятелката си.

Аби вирна брадичка.

— Съжалявам. Ако знаех, че ще бъдеш тук, нямаше да дойда.

Пъхнах ръце в джобовете на якето си.

— Можеш да идваш тук, когато поискаш, Врабчо. Никога не съм искал обратното.

— Не бих искала да те прекъсвам. — Аби погледна към площадката на стълбите, където, разбира се, стоеше Меган и гледаше шоуто. — Приятна вечер — каза тя и се обърна.

Аз я хванах за ръката.

— Почакай. Ядосана ли си?

Тя дръпна палтото си и се изсмя.

— Знаеш ли... дори се чудя защо съм изненадана.

Може и да се смееше, но в очите ѝ блестеше омраза. Каквото и да правех — независимо дали продължавах живота си без нея, или лежах в леглото си и агонизирах, — тя все щеше да ме мрази.

— Не мога да те спечеля. Не мога! Ти казваш, че всичко е свършено... Нещастен съм! Трябваше да разбия телефона си, за да не ти се обаждам всяка проклета минута, а в училище да се правя, че всичко е наред, само за да бъдеш доволна... а ти, мамка му, ми се ядосваш! Ти разби шибаното ми сърце! — изкрециях аз.

— Травис, пиан си. Пусни Аби да си върви — обади се Шепли.

Сграбчих Аби за раменете и я притеглих към себе си, като я гледах в очите.

— Искаш ли ме, или не? Не можеш да постъпваш така с мен, Врабчо!

— Не дойдох при теб.

— Не искам нея — казах аз, като гледах устните ѝ. — Толкова съм нещастен, Врабчо. — Наведох се да я целуна, но тя ме хвана за брадичката и ме отблъсна.

— Червилото ѝ още е по устата ти, Травис — заяви погнушено.

Отстъпих крачка назад и вдигнах тениската си, за да си избърша устните. Червените следи не оставяха място за съмнение.

— Исках просто да забравя. Само за една шибана нощ.

По бузата на Аби се търкулна сълза, но тя бързо я изтри.

— Тогава не ми позволявай да ти попреча.

Обърна се, но аз отново я хванах за ръката.

Изведнъж в лицето ми се развилия руса буря, размахала малките си, но зловни юмруци.

— Остави я на мира, копеле!

Шепли хвана Америка и я дръпна, но тя го отблъсна, извъртя се и ме зашлеви по лицето. Потръпнах от резкия и силен звук от плесницата. За миг всички замръзнахме, шокирани от внезапния ѝ изблик на ярост.

Шепли отново хвана приятелката си и я поведе към колата, като я държеше за китките, но тя продължаваше да се бори в ръцете му. Русата ѝ коса се мятеше, докато се мъчеше да се измъкне.

— Как можа? Тя заслужаваше да ѝ дадеш нещо по-добро, Травис!

— Америка, ПРЕСТАНИ!

Не бях чувал Шепли да крещи толкова силно. Тя отпусна ръце и го изгледа с отвращение.

— Ти го защитаваш?

Макар и да беше уплашен до смърт, той реши да отстоява позицията си.

— Аби скъса с него. Той просто се опитва да продължи напред.

Америка присви очи и издърпа ръката си.

— Защо тогава ти не отидеш да си намериш случайна КУРВА — тя погледна към Меган — и да я изучукаш, а после ми кажи дали ти е помогнало да ме превъзмогнеш.

— Мер... — каза Шепли, като се опита да я хване, но тя му се изплъзна, седна зад волана и тресна вратата. Аби отвори пътническата врата и седна до нея.

— Миличка, не си тръгвай — умоляваше я Шепли, наведен през прозореца.

Америка запали колата.

— Тук има правилна страна и грешна страна, Шеп. И ти си от грешната страна.

— Аз съм на твоята страна — отчаяно каза той.

— Не, вече не си.

Тя даде на заден.

— Америка? Америка!

Когато хондата се скри от погледа ни, Шепли се обърна, и едва дишаше.

— Шепли, много...

Преди да успея да довърша изречението си, Шепли замахна и стовари юмрук в челюстта ми.

Аз поех удара, докоснах лицето си и кимнах. Заслужавах го.

— Травис? — извика Меган от стълбите.

— Ще я закарам у тях — каза Шепли.

Гледах задните светлини на хондата, които се смаяваха и отнасяха Аби все по-далеч от мен.

В гърлото ми беше заседнала буца.

— Благодаря ти.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

САМО МОЯ

Тя ще бъде там.

Ще направя грешка, ако отида.

Ще бъде неловко.

Тя ще бъде там.

Ами ако някой я покани на танц?

Ако тази вечер се запознае с бъдещия си съпруг и аз стана свидетел на всичко?

Тя не иска да ме вижда.

Може да се напия и да направя нещо, с което да я изкарам от нерви.

Тя може да се напие и да направи нещо, с което да ме изкара от нерви.

Не бива да ходя.

Трябва да отида. Тя ще бъде там.

Мислено броях доводите „за“ и „против“ купона за Свети Валентин, но стигах все до един и същ извод: трябваше да видя Аби, а тя щеше да бъде там.

Шепли се приготвяше в стаята си. Почти не ми говореше, откакто двамата с Америка отново се бяха събрали. Отчасти защото повечето време си стояха в стаята му и наваксваха изгубеното време, а и той още ме винеше за петте седмици, които бяха прекарали разделени.

Америка не пропускаше случай да ми напомни, че ме мрази до дъно, особено след последния път, когато разбих сърцето на Аби. Убедил бях Аби да зарече срещата си с Паркър, за да дойде с мен на бой. Разбира се, исках да бъде с мен, но допуснах грешката да си призная, че съм искал и да спечеля тъпо състезание: Паркър да разбере, че няма власт над нея. Аби усещаше, че съм се възползвал от чувствата ѝ към мен, и беше права.

Всички тези неща бяха достатъчни, за да се чувствам виновен, но фактът, че Аби беше нападната на място, където я бях завел аз, направо не ми даваше да я погледна в очите. Като добавим и разминаването на косъм с полицията, аз се превръщах в един огромен, тотален провал.

Независимо от постоянните ми извинения, Америка не спираше да ме гледа кръвнишки и да подхвърля с нищо непредизвикани гадни забележки по мой адрес. Въпреки всичко, радвах се, че двамата с Шепли се бяха сдобрили. В противен случай той никога нямаше да ми прости.

— Тръгвам — каза Шепли, като влезе в стаята ми. Аз седях вътре по боксерки и все още не знаех какво да правя — Ще взема Мер от общежитието.

Кимнах.

— Аби ще ходи ли?

— Да. С Финч.

— Това трябва ли да ме радва? — усмихнах се криво аз.

Шепли сви рамене.

— Аз бих се радвал. — После огледа стените и кимна. — Пак си закачил снимките.

Огледах се и също кимнах.

— Не знам. Не ми се струваше редно да стоят в чекмеджето.

— Е, ще се видим по-късно.

— Шеп?

— Да? — каза той, без да се обръща.

— Много съжалявам, братовчеде.

— Знам — въздъхна той.

Веднага щом излезе, отидох в кухнята и си налях последното уиски. Кехлибарената течност замря неподвижно в чайника в очакване да ме утеши.

Глътнах я и затворих очи, обмисляйки дали да не отскоча до магазина за алкохол. Ала във вселената нямаше достатъчно уиски, което да ми помогне да взема решение.

— Мамка му — изругах аз и грабнах ключовете за мотора.

Отбих се в „Ъгли Фиксър“, после качих харлито на бордюра и като паркирах в предния двор на къщата на братството, отворих четвъртинката уиски, която току-що бях купил.

Намерил смелост на дъното на бутилката, влязох в „Сигма Тау“. Всичко беше покрито в розово и червено, от таваните висяха евтини украси, а по пода беше посипан брокат. Баловете от колоните на долния етаж бумтяха в цялата къща, оглушаваха смеха и несекващите разговори.

Имаше толкова много хора, че не само нямаше къде да седна, но и трябваше да си пробивам път през множеството от двойки, докато се оглеждах за Шепли, Америка, Финч или Аби. Особено за Аби. Не беше в кухнята, нито в другите стаи. Нямаше я и на балкона, затова слязох долу. Дъхът ми спря, когато най-последно я зърнах.

Ритъмът на музиката се забави, а ангелската ѝ усмивка се виждаше дори на слабата светлина в сутерена. Ръцете ѝ бяха обвити около врата на Финч, който се движеше непохватно в такт с музиката.

Краката ми ме понесоха напред и преди да се усетя какво правя или да помисля за последствията, вече стоях на сантиметри от тях.

— Ще позволиш ли да се намеся, Финч?

Аби замръзна и очите ѝ проблеснаха.

Финч погледна към мен, после към Аби.

— Разбира се.

— Финч! — просъска тя, докато той се отдалечаваше.

Придърпах я към себе си и започнах да танцувам. Аби ме следваше, но се опитваше да запази колкото може по-голямо разстояние помежду ни.

— Мислех, че няма да идваш.

— Нямаше, но разбрах, че си тук. Трябваше да дойда.

Очаквах веднага да се отдръпне и отдалечи и всеки миг, в който тя оставаше в обятията ми, беше като чудо.

— Красива си, Врабчо.

— Недей.

— Какво? Да ти казвам, че си красива?

— Просто... недей.

— Не исках да кажа това.

— Благодаря — изсумтя тя.

— Не... наистина си красива. Имам предвид онова, което казах в стаята си. Няма да те лъжа. Приятно ми беше да те измъкна от срещата с Паркър.

— Не беше среща, Травис. Просто хапвахме. Сега той не ми говори благодарение на теб.

— Чух. Съжалявам.

— Не, не съжаляваш.

— Д-добре, права си — заекнах аз, като видях, че се ядосва. — Но... това не беше единствената причина да те заведа на боя. Искях да бъдеш там с мен, Вrabчо. Ти си моят талисман.

— Не съм ти никаква — изгледа ме яростно тя.

Аз се намръщих и спрях да танцувам.

— Ти си всичко за мен.

Аби стисна устни, но погледът ѝ се смекчи.

— Не ме мразиш наистина... нали? — попитах аз.

Тя се извърна и се отдръпна.

— Понякога ми се иска да те мразех. Тогава всичко щеше да бъде много по-лесно.

На устните ми се изписа едва доловима предпазлива усмивка.

— Кое те вбесява повече? Това, което направих, та да искаш да ме мразиш? Или съзнанието, че не можеш?

Гневът ѝ в миг се завърна. Заобиколи ме и хукна нагоре по стълбите към кухнята. Аз останах сам на дансинга, едновременно слисан и отвратен, че някак си бях успял отново да разпаля омразата ѝ към мен. Опитът ми да говоря с нея сега ми изглеждаше безсмислен. Всеки контакт помежду ни само увеличаваше лавината от недоразумения.

Качих се по стълбите и се запътих право към кега с бира, като проклинах стиснатостта си и празната бутилка от уиски, захвърлена някъде на моравата пред къщата.

След един час наливане с бира и монотонни пиянски разтвори с момчетата от братството и техните приятелки отново надзърнах към Аби с надеждата да уловя погледа ѝ. Тя всъщност ме гледаше, но бързо отмести очи. Америка като че ли се опитваше да я развесели, после Финч я докосна по ръката. Явно беше готов да си ходи.

Аби допи бързо бирата си и хвана Финч за ръката. Направи две крачки, но в този момент откъм стълбите долетя песента, на която бяхме танцували на купона за рождения ден. Тя протегна ръка и грабна бутилката на Финч, за да отпие още една глътка.

Не знам дали в мен говореше уискито, но нещо в погледа и ми каза, че спомените, пробудени от песента, са също толкова болезнени за нея, колкото и за мен.

Тя още държеше на мен. Нямаше друг начин.

Един тип от братството се подпря на плота до Аби и се усмихна.

— Искаш ли да танцуваме?

Беше Брад и въпреки че сигурно просто беше забелязал печалното изражение на лицето ѝ и се опитваше да я ободри, целия настръхнах. В мига, в който тя поклащаше отрицателно глава, аз вече бях до нея, а проклетата ми глупава уста се движеше, преди да успея да я спра.

— Танцувай с мен.

Америка, Шепли и Финч гледаха Аби и очакваха отговора ѝ също толкова напрегнато, колкото и аз.

— Остави ме на мира, Травис — отвърна тя и скръсти ръце.

— Това е нашата песен, Вrabчо.

— Ние нямаме песен.

— Вrabчо...

— Не.

Тя погледна към Брад и насила се усмихна.

— С удоволствие ще танцувам, Брад.

Луничките по лицето му се разтеглиха в усмивка и той я покани да слезе първа по стълбите. Залитнах назад, все едно някой ме беше фраснал в корема. Кръвта ми кипеше от гняв, ревност и тъга.

— Тост! — изкрещях аз, като се качих на един стол. Пътьом свих нечия бира и я вдигнах пред себе си. — За тъпаците! — извиках аз, като махнах към Брад. — И за момичетата, които ти разбиват сърцето. — Поклоних се към Аби със стегнато гърло. — И за шибания ужас да изгубиш най-добрата си приятелка, защото си имал глупостта да се влюбиш в нея.

Надигнах бутилката, допих я и я хвърлих на пода. Цялата стая мълчеше; чуваше се само музиката от долния етаж. Всички ме гледаха объркани.

В следващия миг вниманието ми беше привлечено от рязкото движение на Аби, която грабна Брад за ръката и го поведе надолу към дансинга.

Скочих от стола и се спуснах към сутерена, но Шепли допря юмрук до гърдите ми и тихо каза:

— Трябва да спреш. Всичко ще свърши зле.

— Ако всичко свърши, какво значение има?

Избутах го от пътя си и слязох по стълбите, за да видя как Аби танцува с Брад. Лавината вече беше набрала твърде голяма сила, за да я спра, затова реших просто да се гмурна в нея. Нищо срамно нямаше в куража. Така или иначе вече ме можехме да бъдем приятели; изглеждаше ми добра идея единият да намрази другия.

Пробих си път през двойките на дансинга и спрях до Аби и Брад.

— Взимам дамата.

— Не — отказа Аби, навела глава от смущение.

Вперих изпепеляващ поглед в Брад.

— Ако не се махнеш от моето момиче, ще ти изтръгна шибания гръклян. Тук, на дансинга.

Брад като че ли не знаеше какво да прави и стрелкаше с очи ту мен, ту нея.

— Съжалявам, Аби — каза той накрая и бавно отдръпна ръцете си, след което се отдалечи към стълбите.

— Това, което чувствам в момента, Травис... доста се доближава до омраза.

— Танцувай с мен — помолих я аз, като се олюлявах, за да запазя равновесие.

Песента свърши и Аби въздъхна.

— Иди да пиеш още едно уиски, Трав.

После се обърна и затанцува с единственото друго само момче на дансинга.

Темпото беше по-бързо и с всеки такт Аби все повече се приближаваше към новия си партньор. Дейвид, най-неприятният тип от братството, танцуваше зад нея, като я държеше за хълбоците. Двамата се усмихваха и я опипваха цялата с ръце. Дейвид я сграбчи и притисна таза си в задника ѝ. Всички ги зяпаха. Вместо ревност заля ме чувство на вина. Ето в какво я бях превърнал.

Само с две крачки се озовах до нея, хванах я за краката и я преметнах през рамо, като не пропуснах да съборя Дейвид на земята, задето е такова опортюнистично копеле.

— Остави ме! — заудря тя с юмруци гърба ми.

— Няма да ти позволя да се излагаш заради мен — изръмжах аз, докато взимах по две стъпала наведнъж.

Всички, покрай които минахме, гледаха как я нося през стаята, а тя рита и пици.

— А това не е излагане, така ли? Травис!

— Шепли! Дони отвън ли е? — попитах аз, избягвайки ударите на крайниците ѝ.

— Тъъ... да?

— Остави я! — извика Америка и направи крачка към нас.

— Америка! — изкрещя Аби, гърчейки се. — Не стой така! Помогни ми!

Америка обаче се изсмя.

— Вие двамата сте просто абсурдни.

— Много ти благодаря, приятелко! — отвърна Аби, не вярвайки на ушите си. Когато излязохме навън, ме заудря още по-ожесточено. — Остави ме, по дяволите!

Отидох до колата на Дони, отворих задната врата и хвърлих Аби вътре.

— Дони, ти ли си шофьорът тази вечер?

— Да — отвърна той, като тревожно наблюдаваше хаоса отзад.

— Закарай ни до апартамента ми.

— Травис... не мисля...

— Закарай ни, Дони, за да не забия юмрука си във врата ти. Кълна се в бога, ще го направя.

Дони незабавно включи на скорост и потегли. Аби се хвърли към дръжката на вратата.

— Няма да дойда в апартамента ти!

Хванах първо едната ѝ китка, после и другата. Тя се наведе и впи зъби в ръката ми. Адски ме заболя, но само затворих очи. Когато проби кожата ми и болката се разпространи като огън нагоре, изръмжах, за да я потисна.

— Прави каквото искаш, Вrab. Писна ми от твоите глупости.

Тя ме пусна и размаха ръце, мъчейки се да ме удари — повече от обида, отколкото от желание да се освободи.

— Моите глупости?! Пусни ме да сляза от шибаната кола!

Придърпах китките ѝ към лицето си.

— Обичам те, по дяволите! Няма да ходиш никъде, докато не изтрезнееш и не се разберем!

— Само ти не си разбрал, Травис!

Пуснах я и тя скръсти ръце, като продължи да се муси по целия път.

Когато колата намали и спря, Аби се наведе напред.

— Би ли ме закарал у дома, Дони?

Отворих вратата и я издърпах навън за ръката, като отново прераметнах през рамо.

— Лека нощ, Дони.

— Ще се обадя на баща ти! — извика Аби.

Не можах да сдържа смеха си.

— А той вероятно ще ме потуша по рамото и ще ми каже, че е било крайно време!

Тялото на Аби се гърчеше неистово, докато вадех ключовете от джоба си.

— Откажи се, Враб, иначе и двамата ще паднем!

Щом вратата най-после се отвори, запътих се право към стаята на Шепли.

— Пусни ме! — пищеше Аби.

— Добре — казах аз и я оставих на леглото на Шепли. — Сега заспивай. Ще говорим на сутринта.

Представях си колко е бясна, но въпреки че гърбът ми пулсираше от юмруците ѝ, изпитвах огромно облекчение, че отново е при мен.

— Не можеш да ми казваш какво да правя, Травис! Не ти принадлежа!

Думите ѝ разпалиха дълбок гняв у мен. Приближих се с тежки стъпки, сложих ръце на леглото от двете страни на бедрата ѝ и се наведох към лицето ѝ.

— ДА, НО АЗ ТИ ПРИНАДЛЕЖА! — Вложих толкова сила и думите си, че усещах как кръвта нахлува в лицето ми. Аби отвърна на погледа ми, без да трепне. Гледах устните ѝ и едва дишах. — Аз ти принадлежа — прошепнах вече без гняв, обзет от копнеж.

Аби протегна ръце, но вместо да ме зашлеви, хвана лицето ми и притисна устните си в моите. Без да се колебаю, я вдигнах на ръце и я отнесох в стаята си, където и двамата се стоварихме на леглото.

Тя сграбчи дрехите ми с отчаяно желание да ги свали. Аз разкопчах роклята ѝ с едно бързо движение и я видях как я съблича през глава и я хвърля на пода. Погледите ни срещнаха и я целунах, простенвайки в устата ѝ, когато тя ми отвърна.

Докато се усетя, и двамата бяхме голи. Аби ме стисна за задника, нетърпелива да ме усети в себе си, но аз се отдръпнах. Адреналинът ме изгаряше през уискито и бирата, но разумът ми се беше възвърнал и в съзнанието ми проблясваха мисли за трайни последици. Бях се държал като задник, бях я ядосал, но не исках да се пита дали съм се възползвал от нея.

— И двамата сме пияни — казах аз, дишайки тежко.

— Моля те.

Притисна крака в хълбоците ми и аз почувствах мускулите под нежната ѝ кожа, тръпнещи в очакване.

— Не е редно.

Борех се с алкохолното опиянение, което ми казваше, че следващите няколко часа си струват всичко, което може да последва след тях.

Притиснах чело в нейното. Колкото и да я желяех, болезнената мисъл, че на другата сутрин ще се срамува от станалото, беше силна от хормоните. Ако наистина го искаше, трябваше да ми го докаже.

— Искам те — прошепна тя в устата ми.

— Кажй го.

— Ще кажа каквото поискаш.

— Тогава кажи, че ми принадлежиш. Кажй, че ще ме приемеш отново. Няма да го направя, ако не сме заедно.

— Ние всъщност никога не сме се разделяли, нали?

Поклатих глава и погалих устните ѝ със своите. Не стигаше.

— Искам да те чуя да го казваш. Да знам, че си моя.

— Твоя съм от мига, в който те срещнах — каза тя умоляващо.

Взрях се за миг в очите ѝ и устните ми неволно се разтеглиха в усмивка. Надявах се, че говори истината, а не го казва просто така. Наведох се и нежно я целунах. Тя бавно ме притегли в себе си. Имах чувството, че тялото ми се разтопява в нейното.

— Кажй го отново.

Част от мен не можеше да повярва, че всичко това наистина се случва.

— Твоя съм — промълви тя. — Не искам никога повече да се разделям от теб.

— Обещай ми — простенах аз със следващия тласък.

— Обичам те. Винаги ще те обичам.

Докато изричаше това, ме гледаше в очите. Най-после осъзнах, че думите ѝ не са празно обещание.

Впих устни в нейните, а ритъмът на движенията ни набираше сила. Нямахше нужда да казваме нищо повече. За пръв от месеци насам светът ми не беше обърнат наопаки. Аби изви гръб и краката ѝ обвиха гърба ми. Вкусах всеки милиметър от кожата ѝ, до който можех да достигна, сякаш умирах от глад за тялото ѝ. Всъщност беше точно така. Мина час, после още един. Макар и изтощен, не спирах, защото се боях, че ако спрем, ще се събудя и ще разбера, че всичко това е било само сън.

Примижах срещу светлината, нахлуваща в стаята. Не можах да мигна цяла нощ, защото знаех, че когато слънцето изгрее, всичко ще свърши. Аби се размърда и аз стиснах зъби. Няколкото часа, които бяхме прекарвали заедно, не ми стигаха. Не бях готов да я пусна.

Аби сгуши буза в гърдите ми. Целунах я по косата, после по челото, бузите, шията, раменете. Вдигнах ръката ѝ към устата си и нежно докоснах с устни китката, дланта ѝ, пръстите. Искаше ми се да я притисна към себе си, но се въздържах. Очите ми се напълниха с парещи сълзи за трети път, откакто я доведох в апартамента. Когато се събудеше, тя щеше да се вкамени от ужас, да се ядоса и да ме изостави завинаги.

Никога не бях очаквал с такъв страх да видя сивите оттенъци на ирисите ѝ.

Без да отваря очи, Аби се усмихна и аз долепих устни в нейните, тръпнейки от ужас какво ще последва.

— Добро утро — промълви тя в устата ми.

Притиснах се в нея и продължих да галя с устни тялото ѝ. Обгърнах я с ръце и зарових лице в шията ѝ, за да вдъхна за последен път уханието ѝ, преди да е излетяла през вратата.

— Много си мълчалив тази сутрин — отбеляза тя, галейки голия ми гръб. Спусна ръце надолу и праметна крак през хълбоците ми.

Аз поклатих глава.

— Просто искам винаги да бъде така.

— Да не съм пропуснала нещо?

— Не исках да те будя. Защо не заспиш отново?

Аби се отпусна на възглавницата и придърпа брадичката ми.

— Какво ти има? — попита тя, а тялото ѝ изведнъж се напрегна.

— Просто заспи, Вrabчо. Моля те.

— Случило ли се е нещо? Америка?

Изправи се и седна в леглото. Аз седнах до нея и си избърсах очите.

— Не... Америка е добре. Прибраха се към четири. Още са в леглото. Рано е, нека просто си доспим.

Очите ѝ се стрелкаха в стаята, докато си припомняше изминалата нощ. Знаех, че всеки миг ще си спомни как я извлякох от купона и шоуто, което направих. Хванах лицето ѝ и я целунах за последно.

— Ти спа ли въобще? — попита тя, като ме прегърна с две ръце през кръста.

— Аз... не можах. Не исках...

Тя ме целуна по челото.

— Каквото и да има, ще го преживеем! Защо не поспиш? Ще го измислим, когато се събудиш.

Изобщо не очаквах това. Вдигнах рязко глава и се взрях в лицето ѝ.

— Какво искаш да кажеш? Ние ще го преживеем?

Тя склучи вежди.

— Не знам какво става, но аз съм тук.

— Ти си тук? И ще останеш? С мен?

Изражението ѝ беше повече от объркано.

— Да. Не говорихме ли за това снощи?

— Да. — Вероятно изглеждах като пълен идиот, но кимах с разбиране.

Аби присви очи.

— Мислел си, че като се събудя, ще ти се ядосам? Мислел си, че ще си тръгна?

— С това си известна.

— Затова ли си толкова разстроен? Цяла нощ си будувал, чудейки се какво ще се случи, когато се събудя?

Аз се размърдах неспокойно.

— Не исках снощи да става така. Бях малко пиан и те дебнех на купона като някакъв шибан преследвач, а после те довлякох тук против волята ти... а после ние... — Поклатих глава, отвратен от самия себе си.

— Правихме най-хубавия секс в живота ми? — усмихна се тя и стисна ръката ми.

Засмях се, удивен колко добре върви разговорът ни.

— Значи всичко е наред?

Аби погали лицето ми и нежно ме целуна.

— Да, глупчо. Нали обещах? Казах ти всичко, което искаше да чуеш, отново сме заедно, а ти още не си доволен?

Дъхът ми секна и аз се опитах да преглътна сълзите си. Още не можех да повярвам.

— Травис, престани. Обичам те — каза тя и поглади бръчките покрай очите ми. — Тази нелепа постановка можеше да свърши още в Деня на благодарността.

— Чакай малко... какво? — прекъснах я аз и се отдръпнах назад.

— Бях готова да се предам в Деня на благодарността, но ти каза, че си се отказал от опитите да ме направиш щастлива, и аз бях твърде горда, за да си призная, че те искам обратно.

— Ти шегуваш ли се? Аз само правех каквото мога, за да бъде по-лесно за теб! Имаш ли представа колко нещастен бях?

— Изглеждаше доста добре — намръщи се тя.

— Заради теб! Боях се, че ако не се преструвам, че нямам нищо против да бъдем само приятели, ще те изгубя. Можел съм да бъда с теб през цялото това време? Защо, Вrabчо?

— Аз... Съжалявам.

— Съжаляваш? Пропих се до смърт, едва ставах от леглото, разбих си телефона на милион парченца на Нова година, за да не ти се обадя... а ти съжаляваш!

Аби прехапа устни и кимна засрамено.

— Аз... много съжалявам.

— Простено ти е — отвърнах без колебание аз. — Но не го прави повече.

— Няма. Обещавам.

Поклатих глава, идиотски ухилен.

— Ако знаеш само колко те обичам...

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ПАНИКА

Животът се беше върнал в обичайното си русло — може би повече за Аби, отколкото за мен. Външно изглеждахме щастливи, но аз усещах как около мен се издига стена от предпазливост. Не можех да приема и една секунда с Аби като даденост. Когато я погледнех и ми се приискаше да я докосна, правех го. Когато не беше у нас и ми липсваше, отивах в общежитието. Когато бяхме в апартамента, държах я в обятията си.

Първата ни поява в университета като двойка имаше очаквания ефект. Докато се разхождахме заедно, хванати за ръце, смеехме се и от време на време се целувахме — добре де, често се целувахме, — слуховете плъзнаха по-необуздано от всякога. Както винаги в Източния, клюките и историите, достойни за жълтата преса, щяха да продължат, докато друг скандал не разтърси студентската общност.

Не ми стигаха тревогите за връзката ни с Аби, ами Шепли ставаше все по-нервен заради последния бой за годината. Не че аз бях много спокоен. И двамата разчитахме на печалбата от този мач, за да покрием разходите си през лятото, пък и тези през част от есента. А тъй като бях решил, че последният бой тази година ще бъде и последният в живота ми, ставаше още по-важен.

Пролетната ваканция приближаваше, но от Адам нямаше вест. Най-сетне Шепли научи през няколко човека, че Адам се е снишил след арестите след последния мач.

В последния петък преди ваканцията настроението в университета беше приповдигнато въпреки навалелия през нощта сняг. По пътя към столовата с Аби се измъкнахме на косъм от няколко престрелки със снежни топки, но Америка не успя.

Докато чакахме на опашката, за да сложим в таблите си бог знае какво, не спирахме да бърбим и да се смеем, а после седнахме на обичайните си места. Шепли успокояваше Америка, а аз забавлявах

Бразил, като му разказвах как Аби обра братята ми на покер. Телефонът ми иззвъня, но не го забелязах, докато Аби не ми го посочи.

— Трав?

Щом чух името си, изречено с нейния глас, аз се обърнах, оглушал за всичко останало.

— Може би ще искаш да вдигнеш.

Погледнах телефона си и въздъхнах.

— Или не.

Част от мен се нуждаеше от последния бой, но друга част съзнаваше, че това означава да прекарам известно време отделно от Аби. След като я нападнах на предишния мач, нямаше начин да се съсредоточа, ако тя дойдеше без охрана, нито ако изобщо не беше там. Последният мач за годината винаги беше най-големият, така че не можех да си позволя да мисля за друго.

— Може да е важно — каза тя.

Поднесох телефона към ухото си.

— Какво става, Адам?

— Лудо куче! Сега ще те зарадвам. Всичко е готово. Навих шибания Джон Савидж! Другата година започва да се бие професионално! Това е шансът на живота ти, приятелю! Пет цифри. Ще ти стигнат за известно време.

— Това е последният ми бой, Адам.

Отсреща настъпи мълчание. Представях си как скърца със зъби. Неведнъж беше обвинявал Аби, че застрашава притока му на пари, и бях сигурен, че и сега ще хвърли вината за решението ми върху нея.

— Ще я водиш ли?

— Още не съм сигурен.

— По-добре я остави вкъщи, Травис. Ако това наистина е последният ти бой, искам да дадеш всичко от себе си.

— Няма да дойда без нея, а Шепли няма да бъде в града.

— Без глупости този път. Сериозно говоря.

— Знаем... чух те.

Адам въздъхна.

— Ако не искаш да я оставиш вкъщи, може да се обадиш на Трент. Така ще си по-спокоен и ще можеш да се концентрираш.

— Хм... това всъщност не е лоша идея.

— Помисли си. И ми кажи.

Адам затвори телефона. Аби ме гледаше очаквателно.

— Ще бъде достатъчно, за да си платя наема за следващите осем месеца. Адам е поканил Джон Савидж. Той се опитва да стане професионалист.

— Не съм го виждал да се бие, а ти? — облегна се напред Шепли.

— Само веднъж в Спрингфилд. Добър е.

— Не достатъчно — каза Аби. Аз се наведох и я целунах по челото. — Мога да си остана вкъщи, Трав.

— Не — поклатих глава аз.

— Не искам да те удрят като последния път, защото се притесняваш за мен.

— Не, Врабчо.

— Ще те чакам.

Усмиваше се, но очевидно насила, което още повече затвърди решението ми.

— Ще помоля Трент да дойде. Той е единственият, на когото бих се доверил, за да се съсредоточа върху боя.

— Много благодаря, задник — измърмори Шепли.

— Ти имаше своя шанс — подразних го аз, макар и не съвсем на шега.

Шепли се усмихна накриво. Можеше да се цупи колкото си ще, но истината беше, че той сгази лука в „Хелертон“, като допусна Аби да се откъсне от него. Ако беше внимавал, това нямаше да се случи. Всички го знаехме.

Америка и Аби се кълняха, че е било злощастно съвпадение, но аз не мислех така и му го казах. Беше гледал мача, а не Аби, и ако Итън беше довършил започнатото, сега щях да лежа в затвора за убийство. Шепли се извинява седмици наред на Аби, но по едно време го дръпнах настрана и му казах да спре. На никого не му беше приятно да преживява случилото се наново всеки път, когато го обземеше чувство на вина.

— Шепли, ти не беше виновен. Точно ти го разкара от мен, не помниш ли? — каза Аби, като се пресегна през Америка, за да го потупа по ръката. После се обърна към мен. — Кога е боят?

— По някое време другата седмица. Искам да дойдеш. Имам нужда от теб там.

Ако не бях такъв задник, щях да настоявам да си остане у дома, но неведнъж бях доказал, че съм. Потребността, която изпитвах от присъствието на Аби Абърнати, надвиваше всяка разумна мисъл. Така беше открай време и мислех, че винаги ще си остане така.

Аби се усмихна, подпряла брадичка на рамото ми.

— Значи ще дойда.

Изпратих я до следващата лекция и я целунах за довиждане, след което се запътих към „Морган“, за да се видя с Шепли и Америка. Наоколо бързо опустяваше и аз се скрих зад ъгъла, за да пуша на спокойствие, без да се налага постоянно да избягвам разни мацки, мъкнещи сакове или пране.

Извадих телефона от джоба си и набрах номера на Трент. На всеки сигнал „свободно“ все повече губех търпение. Накрая се включи гласовата му поща.

— Трент, аз съм. Трябва ми голяма услуга. Не може да чака, така че ми звъни при първа възможност. До после.

Затворих и видях Шепли и Америка, които излизаха през стъклени врати на общежитието с по два сака в ръце.

— Май сте готови.

Шепли се усмихна, но Америка — не.

— Не са страшни — смушках я аз с лакът, но това не помогна.

— Ще се отпусне, когато стигнем — рече Шепли, повече за да окуражи приятелката си, отколкото да убеди мен.

Помогнах им да натоварят багажа в чарджъра и зачакахме Аби да свърши часовете си, за да дойде при нас.

Нахлупих плетената си шапка над ушите и запалих цигара. Трентън не се обаждаше и се тревожех, че няма да може да дойде. Близнаците бяха в Колорадо с някогашни приятели от „Сигма Тау“, а нямах доверие на никого другого да пази Аби.

Дръпнах няколко пъти от цигарата, като обмислях различни сценарии, в случай че Трентън не се обади, и се обвинявах какъв егоист съм, като застрашавам сигурността на Аби по този начин. За да спечеля боя обаче, ми беше нужна пълна концентрация, а това означаваше две неща: Аби да бъде там и да бъде в безопасност. Ако Трентън беше на работа или не ми се обадеше, трябваше да отменя боя. Това беше единственият ми вариант.

Дръпнах си за последно от последната цигара в пакета. Така бях потънал в грижи, че не бях забелязал колко съм изпушил. Погледнах си часовника. Аби трябваше да е приключила вече.

В този миг чух името си.

— Здравсти, Вrabчo.

— Всичко наред ли е?

— Вече да — казах аз и я притиснах към себе си.

— Добре. Какво става?

— Просто имам много неща на главата си — въздъхнах аз. Като видях, че очаква още, продължих: — Тази седмица, боят, твоето присъствие...

— Казах ти, ще си остана у дома.

— Имам нужда от теб там — заявих аз и хвърлих цигарата си на земята.

Загледах се как изчезва в дълбокия отпечатък от стъпка в снега, а после хванах Аби за ръка.

— Говори ли с Трент? — попита ме тя.

— Звънях, но не вдигна. Чакам да се обади.

Америка свали прозореца на чарджъра и подаде глава.

— Побързайте! Умряхме от студ!

Аз се усмихнах и отворих вратата пред Аби. Шепли и Америка повтаряха същия разговор, който водеха, откакто тя бе разбрала, че ще се запознава с техните. Точно когато спряхме пред апартамента, телефонът ми извъня.

— Какво става, по дяволите, Трент? Звънях ти преди часове. Не е като да си свръхзаеет с работа или нещо подобно.

— Не са часове и съжалявам. Бях при Ками.

— Както и да е. Слушай, трябва ми услуга. Другата седмица имам бой. Искам да дойдеш. Не знам кога е, но когато ти се обадя, трябва да се появиш до час. Ще можеш ли?

— Не знам. Какво ще получа? — подразни ме той.

— Можеш или не, тъпако? Защото искам да държиш под око Вrabчo. Предния път я докопа някакъв задник и...

— Какви ги дрънкаш? Наистина ли?

— Да.

— Кой го направи? — Гласът на Трентън изведнъж стана сериозен.

— Погрижих се. Та ако ти се обадя...?

— Да. Разбира се, братле, ще дойда.

— Благодаря ти, Трент.

Затворих телефона и облегнах глава назад.

— Сега спокоен ли си? — попита Шепли, като ме гледаше и огледалото.

— Да. Не бях сигурен как ще се справя без него.

— Казах ти — подзе отново Аби, но аз я спрях.

— Врабчо, колко пъти да ти повтарям?

Тя поклати глава на нетърпеливия ми тон.

— Просто не разбирам. Преди не ти бях нужна.

Обърнах се към нея и погалих бузата ѝ с пръсти. Тя изобщо не осъзнаваше колко са дълбоки чувствата ми.

— Преди не те познавах. Когато не си там, не мога да се съсредоточа. Чудя се къде си, какво правиш... когато си там и те виждам, мога да се концентрирам. Знам, че е лудост, но е така.

— Много ми харесва тази лудост — отвърна тя и ме целуна по устните.

— Очевидно — промърмори под нос Америка.

Преди слънцето да се е скрило зад хоризонта, Америка и Шепли поеха с чарджъра на юг. Аби залюля ключовете на хондата и се усмихна.

— Поне няма да мръзнем с харлито.

Аз също се усмихнах. Тя сви рамене и подхвърли:

— А може би и ти трябва да си вземеш кола?

— След мача отиваме да купим. Какво ще кажеш?

Тя скочи, обви ръце и крака около мен и обсипа бузите, устата и врата ми с целувки.

Качих се бързо до апартамента и я занесох право в стаята си.

Следващите четири дни прекарахме гушнати или в леглото, или на дивана с Тото в гледане на стари филми. Така очакването на обаждането от Адам беше по-поносимо.

Най-сетне във вторник вечерта, между повторенията на „Момчето се запознава със света“, на дисплея на телефона ми светна името на Адам. С Аби се спогледахме.

— Лудо куче. Искам те след час. В „Кийтън Хол“. Вземи си маската на играч, сладък, чака те среща с Хълк Хоган на стероиди.

— До после.

Станах и вдигнах Аби.

— Облечи си нещо топло, миличка. „Кийтън“ е стара сграда и отоплението вероятно е спряно през ваканцията.

Аби изигра малък танц на радостта и изтича по коридора към стаята. Неволно се усмигнах. Коя друга жена би се вълнувала от перспективата гаджето ѝ да си разменя удари с някого? Нищо чудно, че се влюбих в нея.

Намъкнах суитшърта и ботушите си и зачаках Аби на вратата.

— Идвам! — извика тя и се появи зад ъгъла.

Хвана дръжките от двете страна на вратата и присви устни като модел... или патица. Не бях сигурен.

Очите ми се спуснаха по дългата ѝ сива жилетка, бялата тениска и тесните сини джинси, напъхани във високите черни ботуши. Искаше да се пошегува, но на мен дъхът ми спря.

Тя се отпусна и ръцете ѝ увиснаха покрай тялото.

— Толкова ли е зле?

— Не — отвърнах аз, мъчейки се да намеря верните думи. — Изобщо не е зле.

Отворих с една ръка вратата, а другата протегнах към нея. Аби прекоси дневната с пружинираща крачка и преплете пръсти в моите.

Хондата не беше от най-бързите, но все пак стигнахме до „Кийтън“ достатъчно рано. По пътя звъннах на Трентън, като се молах да спази обещанието си.

Аби стоеше до мен и заедно чакахме Трентън до високата олющена стена на „Кийтън“. Източната и западната стена бяха опасани със скелета. Университетът се готвеше за пластична операция на най-старата си сграда.

Запалих цигара и всмукнах, издухвайки дима през носа си.

Аби стисна ръката ми.

— Ще дойде.

От всички посоки вече се стичаха хора, които бяха паркирали подалече. Колкото повече приближаваше уреченият час, толкова повече народ се трупаше около южния пожарен изход.

Аз се намръщих. Изборът на място не беше добре обмислен. Последният бой за годината винаги привличаше по-сериозните комарджии и те идваха рано, за да дадат залозите си и да си осигурят

хубави места. Високата миза привличаше и не толкова опитни фенове, които идваха късно и се оказваха притиснати до стените. Тази година тълпата беше особено голяма. „Кийтън“ се намираше в края на университетското градче, което беше хубаво, но сутеренът му беше от най-малките.

— Това е една от най-лошите идеи на Адам досега — измърморих аз.

— Вече е късно за промяна — отвърна Аби, като оглеждаше тухлите.

Отворих телефона си, за да пусна шестото поред съобщение на Трентън, после пак го затворих.

— Изглеждаш нервен тази вечер — прошепна Аби.

— Ще се почувствам по-добре, когато Трент си довлече задника.

— Тук съм, мрънкало! — обади се тихо Трентън.

Въздъгнах с облекчение.

— Как си, сестричке? — Трентън прегърна Аби с една ръка, а с другата закачливо ме сръга.

— Добре съм, Трент — отвърна развеселено тя.

Хванах Аби за ръка и я поведох към задната част на сградата, като хвърлих поглед на Трентън.

— Ако се появят ченгета и се разделим, чакайте ме в „Морган Хол“.

Трентън кимна, а аз спрях пред отворен прозорец ниско до земята.

— Подиграваш се с мен — възмути се Трент, като видя прозореца. — Дори Аби едва ще мине оттук...

— Ще минеш — успокоих го аз и пропълзах в мрака навътре.

Отдавна свикнала с промъкването по такива места, Аби без колебание застана на четири крака върху замръзналата земя и бавно се спусна заднешком през прозореца, сигурна, че ще я хвана.

Изчакахме няколко секунди, докато Трент с пъшкане се отгласна от площадката и скочи на пода, като едва не падна.

— Имаш късмет, че обичам Аби. За никой друг не бих го направил — изръмжа той и си изтупа тениската.

Подскочих и с едно движение затворих прозореца.

— Оттук — казах аз и ги поведох в тъмнината.

Вървахме към вътрешността на сградата, докато не видяхме пред себе си трепкаща светлинка.

Докато краката ни стържеха по бетонения под, до нас долетя и тихото жужене на гласове.

След третия завой Трент въздъхна.

— Никога няма да успеем да се измъкнем оттук.

— Просто ще ме следвате — отвърнах аз.

Стана ясно, че приближаваме, по нарастващия шум от тълпата, събрана в основното помещение. Чу се и гласът на Адам през рупора, който крещеше имена и числа.

Спрях в следващата стая и огледах чиновете и столовете, покрити с бели чаршафи. Обзе ме неприятно чувство. Изборът на това място беше грешка. Почти толкова голяма, колкото идеята ми да доведе Аби на такова опасно място. Ако станеше сбиване, Трентън щеше да пази Аби, но обичайното убежище беше заето от мебели и вещи.

— Е, как ще го изиграеш? — попита Трентън.

— Разделяй и владей.

— Какво ще разделяш?

— Главата от тялото му.

Трентън кимна.

— Добър план.

— Вrabчо, искам да стоиш до тази врата, ясно? — Аби гледаше хаоса в съседната зала с разширени очи. — Вrabчо, чу ли? — докоснах я по ръката аз.

— Какво? — примигна тя.

— Искам да стоиш до тази врата. И през цялото време дръж Трент за ръка.

— Няма да мръдна. Обещавам.

Усмяхнах се на милото й, стъписано изражение.

— Сега ти изглеждаш нервна.

Тя погледна към вратата, после към мен.

— Имам лошо чувство, Трав. Не за боя, а... нещо друго. От това място ме побиват тръпки.

Не можех да възразя.

— Няма да стоим дълго.

Прозвуча гласът на Адам през рупора, обявяваше предстоящия мач.

Докоснах лицето на Аби и я погледнах в очите.

— Обичам те.

По устните ѝ премина сянка от усмивка и аз я притиснах силно към гърдите си.

— ... така че не се опитвайте да прецакате системата с курвите си, момчета! — гърмеше гласът на Адам, усилен от рупора.

Сложих ръката на Аби върху тази на Трентън.

— Не я изпускай от очи. Нито за секунда. Започне ли боят, всички полудяват.

— ... Да приветстваме участника в днешния мач... ДЖОН САВИДЖ!

— Ще я пазя с живота си, братле — увери ме Трентън, като я стисна леко за ръката. — А сега върви да нариташ задника на тоя и да се махаме оттук.

— Треперете като листа, момчета, сваляйте гащи, момичета! Тук е ТРАВИС МАДОКС, ЛУДОТО КУЧЕ!

Излязох в голямата зала. Всички ръкомахаха, а гласовете им гърмяха в унисон. Морето от хора се раздели пред мен и аз бавно се отправих към Кръга.

Помещението се осветяваше само от газените лампи, висящи от тавана. Адам още се стараеше да се крие, след като едва не беше спипан предния път, и не искаше да се издава с ярки светлини.

Въпреки сумрака виждах суровото изражение на Джон Савидж. Той беше по-висок от мен, а очите му бяха диви и нетърпеливи. Подскочи няколко пъти от крак на крак, после спря и ме изгледа убийствено от главата до петите.

Савидж не беше аматьор, но имаше само три начина да ме победи: нокаут, подчинение и решителност. Предимството обаче беше на моя страна, защото имах трима братя, които се биеха по различен начин.

Ако Джон Савидж се биеше като Трентън, щеше да разчита на нападение, скорост и изненадващи атаки. Цял живот бях тренирал това.

Ако се биеше като близнаците, с комбинация от удари и ритници, или променяше тактиката на ударите си, чудесно — и това бях

тренирал цял живот.

Томас беше най-смъртоносният. Ако Савидж се биеше умно, а вероятно беше така, ако се съдеше по начина, по който ме измерваше с поглед, щеше да използва съвършен баланс от сила, скорост и стратегия. Бях си разменял удари с най-големия си брат само няколко пъти, но когато станах на шестнайсет, вече не можеше да ме надвие без помощта на другите.

Колкото и да беше тренирал Джон Савидж, каквото и предимство да си мислеше, че има, аз вече се бях бил с него. Бях се бил с всеки... и бях побеждавал.

Адам даде сигнал за начало и Савидж направи малка крачка назад, преди да замахне силно към мен.

Избегнах удара. Определено щеше да се бие като Томас.

Приблужи се твърде много, а аз впрегнах цялата си енергия и го блъснах назад в тълпата. Те го върнаха обратно в кръга и той тръгна към мен с подновена решителност.

Заби ми две крошета, но аз го сграбчих и притиснах лицето му в коляното си. Джон залитна назад, окопоти се и пак ме нападна.

Завъртях се и избегнах удара, но той се опита да ме сграбчи през кръста. Вече потен, лесно се изплъзнах от хватката му. Когато се обърнах, лакътят му пресрещна челюстта ми. Светът спря за по-малко от секунда, после го отблъснах и му отговорих с лява и дясна кука без никакво забавяне.

Долната устна на Савидж се разцепи и рукна кръв. Тя усили децибелите в залата до оглушаващи нива.

Свих лакът и юмрукът ми полетя напред, като спря чак в носа на Савидж. Нарочно го зашеметих, за да имам време да погледна към Аби. Тя стоеше там, където я бях помолил, все още хванала Трентън за ръката.

Спокоен, че тя е добре, отново се съсредоточих върху боя. Бързо отскочих от несигурния замах на Савидж, но той ме хвана и двамата заедно паднахме на земята.

Джон се озова под мен и лакътят ми без никакво усилие се заби във физиономията му. Той ме приклеци с крака и ги склучи в глезените.

— Ще те довърша, шибано копеле! — изръмжа той. Усмихнах се и се изправих, надигайки и него от пода. Той се опита да ме събори

отново, но беше време да заведе Аби у дома.

Гласът на Трентън надвика тълпата:

— Спукай му задника, Травис!

Спуснах се напред и леко настрани, като с един унищожителен удар блъснах гърба и главата на Джон в бетона. Противникът ми вече беше замаян; аз свих лакът и започнах да стоварвам юмруци в лицето и главата му, докато ме хванаха две здрави ръце и ме издърпаха назад.

Адам хвърли червения парцал върху гърдите на Савидж и вдигна ръката ми във въздуха. Залата избухна.

Погледнах към Аби, която стърчеше няколко глави над тълпата, вдигната от брат ми.

Трентън крещеше нещо, ухилен до уши.

Точно когато множеството започна да се разпръсва, зърнах ужасеното лице на Аби. След секунда се чу всеобщ писък и настъпи паника. Една от газените лампи в ъгъла на голямата зала беше паднала и беше подпалила чаршафа долу. Пламъците бързо обхванаха и съседния чаршаф, с което започна верижна реакция.

Пищящата тълпа се втурна към стълбището, а помещението бързо се изпълни с дим. Огънят осветяваше ужасените лица на мъже и жени.

— Аби! — изкрещях аз, осъзнал колко далече е тя и колко много хора ни делят един от друг.

Ако не успеех да стигна до нея, двамата с Трентън трябваше да намерят пътя обратно до прозореца през лабиринт от тъмни коридори. Обзе ме ужас и бясно заудрях всички, изпречили се на пътя ми.

В залата притъмня и от другия край се чу силен пукот. Останалите лампи също се бяха запалили и бяха гръмнали. Зърнах Трентън, който държеше Аби за ръка и я теглеше след себе си, мъчейки се да си пробие път в тълпата.

Аби клатеше глава и се дърпаше назад.

Трентън се огледа, за да си състави план за бягство, докато стояха наред хаоса. Ако се опитаха да излязат през пожарния изход, щяха да бъдат сред последните. Пожарът бързо се разрастваше. Нямах да успея.

Всичките ми опити да стигна до Аби бяха осуетени от множеството, което се люшкаше и ме изблъскваше далеч от нея. Развълнуваните викове, които бяха огласили залата само преди

минути, бяха заменени от ужасени писъци на страх и отчаяние, докато всички се мъчеха да се доберат до изхода.

Трентън дърпаше Аби към вратата, но тя се съпротивляваше и гледаше назад.

— Травис! — изкрещя тя, протегнала ръка към мен.

Поех си въздух, за да ѝ отговоря, но дробовете ми се напълниха с дим. Закашлях се и размахвах ръце, за да разчистя пушека пред себе си.

— Насам, Трав! — извика Трент.

— Изведи я оттук, Трент! Изведи Вrabчo!

Аби поклати глава с разширени очи.

— Травис!

— Вървете! Ще ви настигна навън!

Аби спря за секунда, после стисна устни. Изпитах облекчение. Аби Абърнати имаше силен инстинкт за оцеляване, който най-последно беше взел превес. Тя хвана Трентън за ръкава и го издърпа към тъмнината, далеч от огъня.

Аз се обърнах, търсейки изход. Десетки зрители драпаха със зъби и нокти към тесния подстъп на стълбището, като пицяха и се биеха, за да стигнат първи.

Помещението беше почерняло от дим, дробовете ми се бореха за въздух. Коленичих на земята и се опитах да си спомня вратите на стаята. Обърнах се пак към стълбището. Това беше посоката, но нямаше да изпадна в паника. Имаше още един път, водещ към аварийния изход, но на малцина би хрумнало да го използват. Наведох се и се затичах към него, но се спрях.

Помислих си, че Аби и Трентън може да се изгубят, и се върнах назад.

Чух името си и присвих очи по посока на звука.

— Травис! Травис! Насам!

Адам стоеше на вратата и ми махаше да отида при него. Аз поклатих глава.

— Трябва да помогна на Вrabчeтo!

Пътят към малката стая, в която избягаха Трентън и Аби, беше почти чист, затова се втурнах натам, но се сблъсках с някого. Оказа се момиче, може би първокурсничка, с изцапано със сажди лице. Изправи се, разтреперана от ужас.

— Помогни ми! Не мога... не знам как да изляза! — каза тя, кашляйки.

— Адам! — изкрещях аз и я избутах към изхода. — Помогни й!

Момичето се затича към Адам и той я хвана за ръката, след което и двамата изчезнаха през изхода, а димът ги скри от погледа ми.

Надигнах се и хукнах към Аби. В лабиринта от коридори тичаха и други хора, които крещяха и задъхано се мъчеха да намерят изход.

— Аби! — извиках аз в мрака. Мисълта, че може да са сбъркали пътя, ме смразяваше.

В дъното на един коридор стояха няколко момичета и плачеха.

— Виждали ли сте едно момче и момиче да минават оттук? Трентън е ей толкова висок, прилича на мен? — попитах ги, вдигнал ръка до челото си.

Те поклатиха глави.

Коремът ми се сви. Аби и Трентън бяха тръгнали по грешен коридор.

— Вървете оттук, докато стигнете до края — посочих им аз. — Там има стълбище с врата. Качете се до нея и свийте наляво. Ще намерите прозорец, през който да излезете.

Едно от момичетата кимна, избърса очите си и кресна на приятелките си да я последват. Вместо да се върна по същите коридори, по които бяхме дошли, свих наляво. Тичах в тъмнината и се молах някак си да ги срещна.

Чувах писъците от главното помещение, но продължавах да бягам, решен да се убедя, че Аби и Трентън са успели да излязат. Нямах да се махна оттук, докато не го разберях със сигурност.

След няколко коридора почувствах как паниката притиска гърдите ми. Усещах миризмата на дим и знаех, че в тази стара сграда със струпаните мебели и чаршафи, които подхранваха пламъците, след минути целият сутерен ще бъде погълнат от огъня.

— Аби! — изкрещях отново аз. — Трент!

Отговор нямаше.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ОГЪН И ЛЕД

Димът беше навсякъде. В която и стая да се озовях, дишах плитко, а въздухът пареше и изгаряше дробовете ми.

Наведох се и се подпрях задъхано на колене. Чувството ми за ориентация беше отслабнало от тъмнината и от реална възможност да не успея да намеря приятелката си и брат си, преди да е станало твърде късно. Вече дори не бях сигурен дали самият аз ще мога да изляза.

Между пристъпите на кашлица чух тропане от съседното помещение.

— Помощ! Някой да ми помогне!

Беше Аби. Изпълнен с нова решителност, аз се втурнах пипнешком по посока на гласа ѝ.

Ръцете ми опряха в стена и спрях да потърся вратата в нея. Беше заключена.

— Вrabчо? — извиках, тропайки по вратата.

Гласът на Аби беше станал пронизителен. Отстъпих назад заритах вратата, докато я разбих.

Аби стоеше върху един чин точно под прозореца и удряше толкова отчаяно по стъклото, че дори не ме забеляза.

— Вrabчо? — повиках я аз, кашляйки.

— Травис! — изкрещя тя, скочи от чина и се хвърли в обятията ми.

Хванах лицето ѝ.

— Къде е Трент? — попитах.

— Тръгна след тях! — промълви тя, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. — Опитах се да го накарам да дойде с мен, но не се съгласи!

Погледнах назад към коридора. Пламъците приближаваха към нас, поглъщайки покритите мебели покрай стените.

При тази гледка Аби затаи дъх и се разкашля. Аз се намръщих, чудейки се къде, по дяволите, е брат ми. Ако е бил и края на коридора,

беше невъзможно да се е спасил. Гърлото ми се сподави от ридание, но като видях ужаса в очите на Аби, го потиснах.

— Ще се измъкнем, Враб.

Долепих бързо и настойчиво устни в нейните, след което се качих на чина.

Натиснах прозореца и завъртях дръжката с мускули, потръпващи от напрежението.

— Дръпни се, Аби! Ще разбия стъклото!

Аби отстъпи крачка встрани. Цялото ѝ тяло трепереше. Аз свих лакът и изсумтях, когато юмрукът ми разби прозореца. Стъклото се пръсна.

— Хайде! — извиках и ѝ подадох ръка.

Въздухът в стаята се нажежи от пламъците. Тласкан от неистов страх, вдигнах Аби с една ръка и я избутах навън.

Тя ме изчака на колене да се кача при нея и ми помогна да се изправа. Сирените виеха от другата страна на сградата, ѝ по тухлите на съседните сгради танцуваха червените и сините светлини на пожарните и полицейските коли.

Дръпнах Аби след себе си и двамата заедно се затичахме към тълпата, събрана пред сградата. Оглеждахме покритите със сажди лица, за да открием Трентън, и крещях името му. Нямаше го там. Погледнах телефона си с надеждата да ме е търсил. Не беше.

Покрих уста с ръце. Бях на ръба на отчаянието, не знаех какво да правя. Брат ми се беше изгубил в горящата сграда. Нямаше го навън и изводът беше само един.

— ТРЕНТ! — изкрещях аз, като обхождах тълпата с очи и триех врата си.

Тези, които бяха успели да излязат, се прегръщаха и плачеха зад колите на Бърза помощ и с ужас гледаха как пожарните изливат вода през прозорците. Огнеборците тичаха навътре с маркучи в ръка.

— Не се е измъкнал — прошепнах аз. — Не се е измъкнал, Вrabчо.

Свлякох се на колене, а по бузите ми се стичаха сълзи.

Аби падна до мен и ме прегърна.

— Трент е умен, Трав. Излязъл е. Трябва да е намерил друг път.

Отпуснах се в скута ѝ, стиснал тениската ѝ с ръце, свити и юмруци.

Мина час. Виковете и плачът на избягали и зяпачи утихнаха и се възцари зловеща тишина. Пожарникарите изнесоха само двама оцелели, после излизаха все с празни ръце. Всеки път, когато от сградата се покажеше някой, притаявах дъх. Част от мен се надяваше да е Трентън, друга част се страхуваше да не е.

Половин час по-късно изнасяха само безжизнени тела. Вместо да ги реанимират, просто ги оставяха до другите жертви и ги завиваха. Земята се покри с трупове, значително повече от броя на оцелелите.

— Травис?

Адам стоеше до нас. Изправих се и помогнах на Аби да стане.

— Радвам се, че сте се измъкнали — каза Адам с шокиран, объркан вид. — Къде е Трент?

Не отговорих.

Погледите ни се върнаха към овъглените останки от „Кийтън Хол“. От прозорците продължаваше да излиза гъст черен дим. Аби зарови лице в гърдите ми и стисна тениската ми в малките си юмруци.

Гледката беше кошмарна, но нищо не можех да направя.

— Трябва... трябва да се обадя на татко — сбръчках чело аз.

— Може би трябва да изчакаш, Травис — каза Аби. — Още нищо не знаем.

Дробовете ми пареха, очите също. Цифрите се размазваха пред погледа ми от сълзите, които се стичаха по лицето ми.

— Не трябваше да става така. Той изобщо не трябваше да е там.

— Това беше нещастен случай, Травис. Не можеш да предвидиш, че ще се случи такова нещо — опита се да ме успокои Аби, като ме докосна по бузата.

Лицето ми се сгърчи и аз стиснах очи. Трябваше да се обадя на баща си и да му кажа, че Трентън все още е в горяща сграда и че аз съм виновен за всичко. Не знаех дали семейството ми може да понесе още една загуба. Трентън живееше с баща ми, докато се опитваше да си стъпи на краката, и двамата бяха малко по-близки.

Дъхът ми почти секна, докато натисках клавишите и си представях реакцията на баща ми. Почувствах колко студен е телефонът в ръката ми и притиснах Аби до себе си. Дори да не го усещаше, сигурно замръзваше.

Изведнъж цифрите се превърнаха в букви и очите ми се разшириха от изумление.

— Трент?

— Добре ли си? — извика той в ухото ми. Гласът му беше изпълнен с паника.

От устните ми се откъсна смях и погледнах към Аби.

— Трент е!

Аби ахна и ме стисна за ръката.

— Къде си?

— Вися пред „Морган Хол“, тъпако! Нали каза, че ще се срещнем тук! Защо те няма?

— Как така пред „Морган“? Идвам след секунда, да не си мръднал!

Хукнах напред, влачейки Аби след себе си. Когато стигнахме до „Морган“, и двамата кашляхме и не можехме да си поемем въздух. Трент се спусна по стълбите и се втурна към нас.

— Божичко, братле! Мислех, че сте изгорели! — каза той и силно ни стисна.

— Задник такъв! — извиках аз и го блъснах. — Мислех, че си умрял! Чаках пожарникарите да изнесат овъгленото ти тяло!

Намръщих се за миг, после го прегърнах. Протегнах ръка, напипах пуловера на Аби и я притеглих към себе си. След няколко секунди пуснах Трентън.

Той погледна Аби извинително.

— Съжалявам, Аби. Паникьосах се.

Тя поклати глава.

— Важното е, че си добре.

— Аз ли? За предпочитане е да бях мъртъв, ако Травис ме беше видял да излизам от сградата без теб. Опитах се да те намеря, след като избяга, но се изгубих и трябваше да открия друг път. Обикалях сградата да търся онзи прозорец, но налетях на ченгета и те ме накараха да се махна. Откачих тук! — разказваше той, като прокарваше ръка по главата си.

Изтрих бузите на Аби с палци, после вдигнах тениската си да избърша саждите от лицето си.

— Да се махаме оттук. След малко ще плъзнат ченгетата.

Прегърнах брат си още веднъж и той се запъти към колата си, а ние с Америка тръгнахме към хондата на Америка. Докато закопчаваше колана си, Аби се закашля и аз се намръщих.

— Може би трябва да те заведе в болницата да те прегледат.

— Добре съм — увери ме тя и преплете пръсти в моите. После сведе очи и видя дълбоката рана на кокалчетата ми. — Това от боя ли е или от прозореца?

— От прозореца — отговорих аз и отново се намръщих при вида на окървавените ѝ нокти.

Погледът ѝ омекна.

— Ти ми спаси живота.

— Нямаше да си тръгна без теб.

— Сигурна бях, че ще дойдеш.

Държахме се за ръце, докато не стигнахме до апартамента. Аби си взе дълъг душ, а аз с треперещи ръце налях бърбън за двамата.

Тя излезе от банята и се строполи със замъглен поглед на леглото.

— Заповядай — казах аз, като ѝ подадох чашата с кехлибарената течност. — Ще ти помогне да се отпуснеш.

— Не съм уморена.

Отново ѝ подадох чашата. Може и да беше израснала сред гангстери във Вегас, но току-що бяхме видели смъртта на много хора и самите ние едва се бяхме измъкнали от лапите ѝ.

— Опитай се да си починеш малко, Врабчо.

— Страхувам се да затворя очи — призна тя, като взе чашата и я пресуши на един дъх.

Взех празната чаша, оставих я на нощното шкафче и седнах до нея на леглото. Седяхме така часове наред и просто мълчахме, потънали в мисли. Не можехме да повярваме, че това наистина се е случило.

— Много хора загинаха тази вечер — промълви Аби.

— Знам.

— Чак утре ще разберем колко точно.

— На излизане с Трент срещнахме една група. Чудя се дали са оцелели. Изглеждаха толкова уплашени.

Ръцете ѝ затрепериха и аз я успокоих по единствения начин, който знаех: прегърнах я.

Тя се отпусна на гърдите ми и въздъхна. Дишането ѝ се изравни и тя сгуши буза в кожата ми. За пръв път, откакто отново се бяхме

събрали, се чувствах напълно спокоен до нея, както преди да заминем за Вегас.

— Травис?

— Да, миличка? — промълвих аз в косата ѝ.

В този момент телефоните ни иззвъняха едновременно и тя вдигна, докато ми подаваше моя.

— Ало?

— Травис? Добре ли си, човече?

— Да, братле, добре сме.

— Добре съм, Мер. Всички сме добре — каза Аби, за да успокои Америка на другата линия.

— Мама и татко откачиха. Тъкмо гледаме новините. Не им казах, че и ти си там. Какво? — обърна се Шепли към родителите си. — Не, мамо. Да, говоря с него! Добре е. В апартамента са! — После пак заговори на мен: — Какво стана, по дяволите?

— Шибаните газени лампи. Адам не искаше да пуска осветлението, за да не привлечем внимание и да ни спипат. Една от тях подпали всичко... много е зле, Шеп. Много хора загинаха.

Шепли си пое дълбоко въздух.

— Някой познат?

— Още не знам.

— Радвам се, че си добре, братле. Ех... радвам се, че си добре.

Аби разказваше на Америка какъв кошмар е преживяла, докато се е препъвала в мрака и се е опитвала да намери изход. Потръпнах, когато чух как е впила пръсти в прозореца, мъчейки се да го отвори.

— Не, Мер, няма нужда. Добре сме. Наистина сме добре — повтори тя твърдо. — Ще ме прегърнеш в петък. И аз те обичам. Постарайте се да си изкарате добре.

Аз притиснах телефона до ухото си.

— Прегърни момичето си, Шеп. Струва ми се разстроена.

Шепли въздъхна.

— Аз просто... — каза той и отново въздъхна.

— Знам, човече...

— Обичам те. Ти си ми повече от брат.

— Аз също. До скоро.

Затворихме едновременно и помълчахме заедно, опитвайки се да асимилираме случилото се. Накрая се отпуснах на възглавницата и я

притеглих върху гърдите си.

— Добре ли е Америка?

— Разстроена е. Ще се оправи.

— Радвам се, че не бяха там.

Усетих как Аби стисва зъби и вътрешно се проклех, че съм я натоварил с още по-мрачни мисли.

— Аз също — потрепери тя.

— Съжалявам. Ти преживя много тази вечер. Няма защо да добавям още.

— Ти също беше там, Трав.

Спомних си как търсех Аби в тъмнината, без да знам дали ще я намеря, и как накрая разбих вратата и видях лицето ѝ.

— Аз не се плаша често — казах. — Уплаших се първата сутрин, когато се събудих, а ти не беше до мен. Уплаших се, когато ме остави след Вегас. Уплаших се, когато помислих, че ще трябва да съобщя на татко, че Трент е загинал в пожара. Но когато те видях от другата страна на пламъците... бях ужасен. Стигнах до вратата, бях на няколко крачки от изхода, но не можах да изляза.

— Какво? Ти луд ли си? — рязко вдигна глава тя и ме погледна в очите.

— Никога не съм бил толкова наясно за нещо. Обърнах се, тръгнах към онази стая и те намерих там. Нищо друго нямаше значение. Дори не знаех дали ще успеем да излезем. Исках само да бъда при теб, каквото и да значи това. Единственото, от което се страхувам, е живот без теб, Врабчо.

Аби се надигна и нежно ме целуна по устните. Когато устните ни се разделиха, се усмихна.

— Значи няма от какво да се боиш. Ще бъдем заедно завинаги.

Аз въздъхнах.

— Знаеш ли, бих направил всичко от самото начало. Не бих заменил и една секунда, стига да бъдем тук, в този момент.

Тя си пое дълбоко въздух и аз нежно я целунах по челото.

— Това е — прошепнах.

— Кое?

— Мигът. Когато те гледам как спиш... този покой на лицето ти. Това е. Не съм го изпитвал, отпреди мама да почине, но сега отново го

усещам. Още когато те срещнах, разбрах, че в теб има нещо, от което се нуждая. Оказа се, че изобщо не е нещо в теб. А просто самата ти.

Аби се усмихна уморено и зарови лице в гърдите ми.

— Ние, Травис. Нищо не изглежда смислено, ако не сме заедно. Забелязал ли си?

— Дали съм забелязал? Цяла година ти го разправям! — подразних я аз. — Вече е съвсем ясно. Мацки, скандали, раздели, Паркър, Вегас, дори пожари... нашата връзка може да устои на всичко.

Тя повдигна глава, втренчила очи в моите. Виждах как в главата ѝ се оформя план. За пръв път не се тревожех каква ще бъде следващата ѝ стъпка, защото знаех, че какъвто и път да избере, ще вървим заедно по него.

— Вегас? — попита тя.

Аз се намръщих.

— Да?

— Мислил ли си някога, че може да се върнем там?

Вдигнах невярващо вежди.

— Не смятам, че е добра идея за мен.

— А ако отидем само за една вечер?

Огледах се объркано в тъмната стая.

— За една вечер?

— Ожени се за мен — изтърси тя.

Чух думите, но ми трябваше секунда да ги осмисля.

Устните ми се разтеглиха в широка усмивка. Говореше глупости, но щом това ѝ помагаше да се разсее от преживяното, с радост щях да откликна.

— Кога?

Тя сви рамене.

— Може да си резервираме полет за утре. Ваканция е. И нямам други планове. А ти?

— Веднага ще изоблича блъфа ти — отвърнах аз и се пресегнах за телефона си. Аби вирна упорито брадичка. — „Американ Еърлайнс“ — казах, като внимателно наблюдавах реакцията ѝ. Тя дори не трепна.

— „Американ Еърлайнс“, с какво мога да ви помогна?

— Два билета до Вегас, моля. За утре.

Жената провери и попита колко ще останем там.

— Хмм... — Погледнах Аби в очакване да промени решението си, но тя не го направи. — Два дни, двупосочни. Каквото имате.

Аби подпря брадичка на гърдите ми и с широка усмивка зачака да приключи разговора.

Служителката поиска номера на картата ми и аз помолих Аби да ми подаде портфейла. Това беше моментът, в който мислех, че ще се разсмее и ще ми каже да затворя телефона, но тя с радост извади картата и ми я подаде.

Продиктувах числата, като след всяко поглеждах към Аби. Тя само слушаше развеселено. Докато съобщавах срока на валидност, мина ми през ума, че плащам два самолетни билета, които вероятно няма да използваме. Аби имаше безизразното лице на обигран покерджия.

— Да, госпожо. Ще си ги вземем от гишетото. Благодаря ви.

Подадох ѝ телефона си и тя го остави на шкафчето.

— Току-що ме помоли да се оженя за теб — казах аз, като все още чаках да признае, че се е шегувала.

— Знам.

— Но това беше наистина. Резервирах два билета до Вегас за утре по обяд. Което ще рече, че утре вечер ще се оженим.

— Благодаря.

Аз присвих очи.

— В понеделник, когато отидеш на занятия, ще бъдеш вече госпожа Мадокс.

— О — изненада се тя и се огледа наоколо.

— Да не размисли?

— Ще имам доста работа по документите си другата седмица.

Кимнах бавно, изпълнен с предпазлива надежда.

— Значи утре ще се омъжиш за мен?

Тя се ухили.

— Аха.

— Сериозно?

— Да.

— Обичам те! — Хванах лицето ѝ с две ръце и притиснах устни в нейните. — Толкова много те обичам, Вrabчо — повторих аз, като не спирах да я целувам. Устните ѝ едва успяваха да ми отвърнат.

— Само си го спомни след петдесет години, когато продължавам да те бия на покер — закиска се тя.

— Ако това значи шейсет или седемдесет години с теб, миличка... имаш абсолютното ми разрешение да правиш каквото поискаш.

Тя повдигна вежди.

— Ще съжаляваш за това.

— Обзалагам се, че няма.

Милата ѝ усмивка се стопи в изражението на сериозната Аби Абърнати, която бях видял на масата за покер във Вегас.

— Достатъчно сигурен ли си, за да заложиш онзи лъскав мотор отвън?

— Ще заложа всичко, което имам. Не съжалявам нито за секунда с теб, Врабчо, и никога няма да съжалявам.

Тя ми подаде ръка и аз я улових без колебание, стиснах я кратко, а после я вдигнах и нежно я целунах по кокалчетата.

— Аби Мадокс... — прошепнах, неспособен да сдържа усмивката си.

Тя ме прегърна силно и раменете ѝ се стегнаха от усилие.

— Травис и Аби Мадокс. Добре звучи.

— Още нямаш пръстен — смръщих се аз.

— Това ще го мислим по-късно. Аз те изненадах.

— Ъъ... — заекнах, спомнил си кутийката в чекмеджето. Чудех се дали е добра идея да ѝ го дам. Преди няколко седмици, дори само преди няколко дни Аби щеше да откачи от ужас. Но това беше минало. Поне така се надявах.

— Какво?

— Само не откачай. Аз... вече съм се погрижил за тази част.

— Коя част?

Вперих поглед в тавана и въздъхнах, осъзнал грешката си твърде късно.

— Ще откачиш...

— Травис...

Пресегнах се към чекмеджето на нощното шкафче и порових секунда в него.

Аби се намръщи и издуха влажната коса от очите си.

— Какво? Купил си презервативи?

Аз се засмях.

— Не, Вrabчo.

Бръкнах по-дълбоко в чекмеджето и ръката ми най-сетне напипа познатите ръбове. Извадих кутийката от скривалището ѝ, без да откъсвам поглед от изражението на Аби.

Тя сведе очи към малкото кадифено квадратче, което оставих върху гърдите си. Аз вдигнах ръка към възглавницата си и подпрях глава на нея.

— Какво е това? — попита тя.

— На теб на какво ти прилича?

— Добре. Нека си променя въпроса: кога го купи?

Поех си въздух.

— Преди известно време.

— Трав...

— Просто един ден го видях и разбрах, че има само едно място, което ще му приляга... твоят съвършен пръст.

— Един ден кога?

— Има ли значение?

— Може ли да го видя? — усмихна се тя с блеснали очи.

Неочакваната ѝ реакция извика широка усмивка на лицето ми.

— Отвори я.

Аби леко докосна кутийката с пръст. После хвана златната закопчалка с две ръце и бавно повдигна капачето. Очите ѝ се разшириха и тя бързо го затвори.

— Травис!

— Знаех си, че ще откачиш! — заявих аз, като седнах и обвих ръце около нейните.

— Ти луд ли си?

— Знам. Знам какво си мислиш, но просто трябваше да го направя. Това беше Пръстенът. И бях прав! Оттогава не съм виждал друг, толкова съвършен.

Вътрешно се присвих с надеждата да не е забелязала как току-що си признах колко често гледам пръстени.

Аби отвори очи и бавно вдигна ръце от кутийката. После отново повдигна капачето и извади пръстена от малкия прорез, в който беше поставен.

— Божичко... удивителен е — прошепна тя, а аз поех лявата ѝ ръка в своята.

— Може ли да го сложа на пръста ти? — попитах я, като се вгледах в нея. Тя кимна, аз стиснах устни и плъзнах сребрилата халка на пръста ѝ, като я задържах за миг, преди да я пусна. — Ето това е удивително.

И двамата се загледахме за миг в ръката ѝ. Пръстенът най-последно беше на мястото си.

— Това ти е струвало колкото половин кола — каза тя тихо, сякаш не смееше да говори на глас пред пръстена.

Вдигнах безименния ѝ пръст към устните си и целунах кожата точно пред кокалчето.

— Милион пъти съм си представял как ще изглежда на пръста ти. И ето че сега е там...

— Какво? — усмихна се тя, надявайки се да довърши изречението.

— Мислех си, че ще трябва да се потя пет години за този момент.

— И аз го исках не по-малко от теб. Просто имам ужасно безизразно лице на покерджия — отвърна тя и притисна устни в моите.

Колкото и да ми се искаше да я разсъблека, за да остане само по пръстен, легнах на възглавницата, а тя се отпусна върху мен. Ако имаше начин да мислим за друго, вместо за ужаса на изминалата нощ, определено го бяхме намерили.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

МИСТЪР И МИСИС

Аби стоеше на бордюра и ме държеше за двата свободни пръста. Останалите бяха заети да държат саковете ни и да махат на Америка.

Два дни по-рано бяхме дошли с хондата до летището, така че сега Шепли трябваше да остави приятелката си при колата ѝ. Америка настояваше тя първа да ни вземе и всички знаехме защо. Когато спря до нас, гледаше право пред себе си. Дори не слезе да ни помогне с багажа.

Аби закуцука до пътническото място, като пазеше хълбока, който вече носеше моята фамилия. Хвърлих чантите в багажника и се опитах да отворя задната врата.

— Хм... — дръпнах отново аз, — отключи вратата, Мер.

— По-скоро не — отвърна тя, като извърна глава, за да ми хвърли кръвнишки поглед.

Потегли леко напред и Аби се стресна.

— Мер, спри.

Америка натисна спирачките и повдигна вежди.

— Не стига, че едва не уби най-добрата ми приятелка на тъпия си бой, но я отведе във Вегас да се ожениш за нея, докато ме няма, така че не само да не мога да ѝ бъда шаферка, ами дори да не мога да гледам?

Аз дръпнах отново дръжката.

— Хайде, Мер. Ще ми се да можех да кажа, че съжалявам, но вече съм женен за любовта на живота си.

— Любовта на живота ти е харлито! — процеди Америка и пак потегли напред.

— Вече не! — напомних умолително аз.

— Америка Мейсън... — подзе Аби.

Мъчеше се да звучи заплашително, но Америка я стрелна с такъв убийствен поглед, че Аби се присви до вратата.

Колите зад нас свиреха с клаксони, но Америка беше твърде вбесена, за да им обърне внимание.

— Добре! — казах аз и вдигнах ръка. — Добре. Какво ще кажеш, ако... ако направим още една сватба през лятото? С рокля, покани, всичко. Можеш да ѝ помогнеш с планирането. Можеш да стоиш до нея, да ѝ направиш моминско парти, каквото искаш.

— Не е същото! — изръмжа Америка, но лицето ѝ малко се отпусна. — Но все е някакво начало. — Протегна се назад и отключи вратата.

Аз отворих и се вмъкнах вътре, като много внимавах да не говоря, докато стигнем до апартамента.

Шепли тъкмо миеше чарджъра си, когато спряхме на паркинга.

— Ей! — усмихна се той и прегърна първо мен, после Аби.

— Честито!

— Благодаря — отвърна Аби, все още смутена от избухването на Америка.

— Добре че с Америка бездруго обсъждахме възможността да си потърсим собствена квартира.

— О, така ли? — учуди се Аби и погледна приятелката си с наклонена глава. — Май не сме единствените, които взимат сами решения.

— Ние щяхме да го обсъдим с вас — каза Америка отбранително.

— Няма защо да бързате — отвърнах аз. — Но ще се радвам, ако ми помогнете днес да пренесем нещата на Аби.

— Естествено. Бразил тъкмо се прибра. Ще му кажа, че ни трябва бусът му.

Аби ни стрелна с очи.

— Ще му кажем ли?

Америка не можа да сдържи самодоволната си усмивка.

— Трудно ще го скриете с тази канара на пръста ти.

Аз се намръщих.

— Не искаш никой да знае?

— Не, не е това. Но ние избягахме и се оженихме, мило. Хората ще откачат.

— Вече си мисис Травис Мадокс — казах аз без колебание. — Да вървят по дяволите.

Аби се усмихна и погледна пръстена си.

— Така е. Най-добре да нося достойно фамилията.

— Мамка му — сетих се аз, — трябва да кажем на татко.

Лицето на Аби побеля.

— Трябва ли?

Америка се разсмя.

— Много искаш от нея. Малко по малко, Трав.

Изсумтях насреща, все още ядосан, задето не искаше да ме пусне в колата.

Аби обаче чакаше отговор.

— Не се налага да го правим днес — свих рамене аз, — но нека да е скоро, става ли? Не искам да научи от другиго.

Тя кимна.

— Разбира се. Нека само да изкараме уикенда и да се порадваме на първите си дни като младоженци, без да каним всички в брака си.

Усмихнах се и взех багажа от хондата.

— Става. Само още нещо.

— Какво?

— Може ли да прекараме първите дни в търсене на кола? Струва ми се, че ти обещах.

— Наистина ли? — усмихна се тя.

— Само си избери цвета, миличка.

Аби скочи, обви ме с крака и ръце и обсипа лицето ми с целувки.

— О, я стига — взмути се Америка.

Аби слезе и Америка я дръпна за китката.

— Да влизаме вътре. Искан да видя татуировката ти!

Момичетата хукнаха нагоре по стълбите, като зарязаха двама ни с Шепли да мъкнем багажа. Аз грабнах нашия и му помогнах с многобройните тежки чанти на Америка.

Замъкнахме всичко по стълбите и бяхме признателни, че са оставили вратата отворена.

Аби лежеше на дивана с разкопчани джинси, докато Америка разглеждаше нежните черни щрихи по кожата ѝ.

Америка вдигна поглед към Шепли, който беше целият зачервен и плувнал в пот.

— Толкова се радвам, че ние не сме луди, мило.

— И аз — съгласи се Шепли. — Надявам се, че искаше багажа си тук, защото няма да го сваля обратно до колата.

— Благодаря ти — усмихна се тя сърдечно и погледът ѝ се върна на татуировката на Аби.

Шепли изпуфтя, скри се в стаята си и след малко излезе с по бутилка вино в двете ръце.

— Какво е това? — попита Аби.

— Вашата почерпка — ухили се той.

Аби спря бавно на свободното място на паркинга, като внимателно се огледа от двете страни. Предния ден си беше избрала чисто нова сребриста „Тойота Камри“ и няколкото пъти, когато успях да я накарам да седне зад волана, караше така, сякаш беше свила нечие „Ламборгини“. След две маневри най-после паркира и изключи двигателя.

— Трябва да платим паркинга — каза тя, като отново провери разстоянието до съседната кола.

— Да, Вrab. Ще се погрижа — уверих я аз за четвърти път.

Почудих се дали не трябваше да изчакам една седмица, преди да добавя и стреса от нова кола. И двамата знаехме, че до края на деня мелницата за слухове в Източния отдавна ще е разпространила новината за женитбата ни, заедно с един-два въображаеми скандала. Аби нарочно носеше тесни джинси и плътно прилепнал пуловер, за да обезкуражи неизбежните въпроси дали не е бременна. Може и да се бяхме оженили набързо, но децата бяха съвсем друга работа и двамата с радост щяхме да почакаме.

Докато вървахме към факултета, от сивото пролетно небе паднаха няколко капки. Нахлупих червената си бейзболна шапка ниско на челото, а Аби отвори чадъра си. На минаване покрай „Кийтън Хол“ забелязахме жълтата опасваща лента и почернелите зидове над прозорците. Аби ме стисна за палтото и аз я прегърнах, мъчейки се да не мисля за случилото се.

Шепли беше чул, че Адам е арестуван, но аз не бях казал нищо на Аби. Боях се, че ще бъда следващият, и не исках да се тревожи излишно.

Донякъде си мислех, че новините около пожара ще отклонят вниманието от пръстена на ръката на Аби, но знаех, че повечето ни колеги с радост ще се разсеят с него от ужасяващата гибел на толкова много момичета и момчета.

Както и очаквах, още с влизането ни в столовата членовете на братството и футболния отбор ни поздравиха за сватбата и очакваното дете.

— Не съм бременна — поклати глава Аби.

— Но... все пак сте женени? — попита Лекси със съмнение.

— Да — отвърна простичко Аби.

Лекси повдигна вежди.

— Подозирам, че скоро ще разберем истината.

Аз поклатих глава.

— Стига, Лекси.

Тя не ми обърна никакво внимание.

— Сигурно сте разбрали за пожара?

— Малко — отвърна Аби, видимо смутена.

— Чух, че някакви студенти са вдигнали купон там. Цяла година се били промъквали в различни мазета.

— Така ли? — учудих се аз.

С периферното си зрение виждах, че Аби ме гледа, но се постарях да прикрия облекчението си. Ако беше вярно, можеше и да ми се размине.

През целия ден всички ни зяпаха и ни поздравяваха. За пръв път между лекциите не ме спираха момичета, които да ме питат какви са плановете ми за уикенда. Само ме гледаха, но не смееха да се приближат до мъж, който е нечий съпруг. Готино беше.

Денят ми вървеше доста добре и се чудех дали Аби би казала същото. Дори преподавателката по психология се усмихна и кимна, като чу как отговарям на въпросите дали слухът е верен.

След последния час с Аби се срещнахме при тойотата и аз хвърлих раниците ни на задната седалка.

— Толкова зле ли беше, колкото очакваше?

— Да — отвърна тя.

— В такъв случай сигурно няма да искаш точно днес да съобщим и на татко?

— Прав си, но по-добре да го направим. И аз не искам да чуе новината от другиго.

Отговорът ѝ ме изненада, но не казах нищо. Тя се опита да ме накара да шофирам, но аз отказах. Исках да свикне с волана.

Пътят до дома на татко не беше дълъг, макар да ни отне повече време, отколкото ако карах аз. Аби спазваше всички правила, най-вече защото се притесняваше да не я спрат и неволно да покаже фалшивата си карта.

Градчето ми изглеждаше различно... а може би аз не бях същият. Не бях сигурен дали фактът, че съм женен, ме прави по-спокоен, дори по-отпуснат, или най-последно се бях почувствал добре в собствената си кожа. Вече нямаше нужда да се доказвам, защото единственият човек, който ме приемаше докрай, най-добрата ми приятелка, беше станала завинаги част от живота ми.

Имах чувството, че съм изпълнил мисия, че съм преодолел препятствие. Мислех за майка си и за казаното от нея преди толкова години. Тогава проумях: тя ме беше помолила да не се примирявам, да се боря за човека, когото обичам, и аз за пръв път постъпвах така, както тя очакваше от мен. Най-последно бях станал такъв, какъвто тя искаше да бъде.

Поех си дълбока, пречистваща глътка въздух и сложих ръка на коляното на Аби.

— Какво има? — попита тя.

— Какво да има?

— Изглеждаш странно.

Очите ѝ се местеха любопитно от пътя към лицето ми и обратно. Подозирах, че изражението ми е различно отпреди, но представа си няхмах как изглежда.

— Просто съм щастлив, миличка.

Аби измърка и се засмя.

— Аз също.

В интерес на истината, притеснявах се как ще кажем на татко, че сме избягали и сме се оженили във Вегас, но не защото щеше да се ядоса. Не можех да определя какво ме тревожи, но с всяка следваща пресечка стомахът ми се свиваше все повече и повече.

Аби сви по чакълена аля, подгизнала от дъжда, и спря до къщата.

— Какво ли ще каже? — попита тя.

— Не знам. Но съм сигурен, че ще се зарадва.

— Мислиш ли?

Стиснах пръстите ѝ в своите.

— Убеден съм.

Татко излезе на верандата още преди да стигнем до вратата.

— Привет, хлапета — усмихна се той, от което очите му се присвиха. — Чудех се кой е. Нова кола ли си взела, Аби? Хубава е.

— Здравсти, Джим — усмихна се Аби. — Травис я взе.

— Наша е — уточних аз, като си свалих шапката. — Решихме да наминем да те видим.

— Радвам се... радвам се. Вали, като гледам.

— Да — отвърнах аз, но нервите ми задушаваша всички умения за водене на небрежни разговори. Всъщност това беше просто вълнението, че ще споделя голямата новина с баща си.

Татко усети, че има нещо.

— Добре ли изкарахте ваканцията?

— Беше... интересно — отвърна Аби, като се облегна на мен.

— Така ли?

— Попътувахме малко — подзех аз. — Отскочихме до Вегас за няколко дни. Решихме да... решихме да се оженим.

Татко замръзна за миг, после погледът му се спусна към лявата ръка на Аби. Щом видя потвърждението, което търсеше, вдигна очи към нея, после към мен.

— Татко? — учудих се аз от безизразното му лице.

Очите му се навлажниха и ъгълчетата на устата му леко се повдигнаха. Той разпери ръце и прегърна двама ни едновременно.

Аби се усмихна и ме погледна. Аз ѝ намигнах.

— Чудя се какво ли би казала мама — отроних аз.

Татко отстъпи назад, а очите му бяха пълни със сълзи от радост.

— Щеше да каже, че добре си направил, синко. — После погледна към Аби. — А на теб щеше да ти благодари, че връщаш на момчето ѝ онова, което си отиде заедно с нея.

— Не знам — отвърна Аби, като си избърса очите. Беше видимо развълнувана от прочувствената реакция на татко.

Той пак ни прегърна, като едновременно се смееше и ни притискаше към себе си.

— Искаш ли да се обзложим?

ЕПИЛОГ

По стените се стичаше дъжд от улиците горе. Капките падаха в нарастващите локви, сякаш плачеха за копелето, проснато по средата на мазето сред собствената си кръв.

Тежко задъхан, погледнах към него, но за кратко. Двата ми глока бяха насочени в противоположни посоки към хората на Бени, докато дойде останалата част от екипа ми. Слушалката в ухото ми избръмча.

— Идваме до десет секунди, Мадокс. Браво на теб.

Шефът на екипа, Хенри Гивънс, говореше тихо. И той като мен знаеше, че щом Бени е мъртъв, всичко е свършило.

В помещението нахлуха дузина мъже, целите в черно и с автомати в ръце. Аз свалих оръжията си.

— Тези са само пионки. Разкарайте ги оттук.

Прибрах pistolетите в кобурите им, свалих остатъка от лента от китките си и тръгнах нагоре по стълбите. Горе ме чакаше Томас, а кафеникавото му яке и косата му бяха подгизнали от бурята.

— Направи каквото трябваше. Добре ли си? — попита той на път към колата, забелязал раната на челото ми.

Бях прекарал два часа на онзи дървен стол и ми ритаха задника, докато Бени ме разпитваше. Бяха ме „разкрили“ сутринта, което, разбира се, също влизаше в плана, но разпитът трябваше да завърши с арестуването, не със смъртта му.

Стиснах силно зъби. Отдавна бях спрял да си изпускам нервите и да пребивам всеки, който ме ядоса. Но само за няколко секунди цялото ми обучение отиде по дяволите: достатъчно бе само Бени да спомене името й.

— Трябва да се прибирам, Томи. Нямахте ме със седмици, а днес имаме годишнина... все още. — Отворих вратата на колата, но Томас ме хвана за китката.

— Първо трябва да дадеш отчет. Ти работи години по този случай.

— Пропилях... Пропилях години.

Томас въздъхна.

— Нали не искаш да отнесеш всичко това у дома?

Аз също въздъгнах.

— Не, но трябва да вървя. Обещах й.

— Аз ще й се обадя. Ще й обясня.

— Ще я излъжеш.

— Това ни е работата.

Истината винаги беше грозна. Томас беше прав. Той на практика ме беше отгледал, но аз не го познавах истински, докато не постъпих на работа във ФБР. Когато замина за колежа, мислех, че учи реклама. По-късно дори ни каза, че е станал шеф на рекламен отдел в Калифорния. Беше достатъчно далеч, за да поддържа с лекота тази версия.

Като погледнах назад, разбрах защо Томас беше решил веднъж да се прибере у дома без специален случай — вечерта, когато се запозна с Аби. Тогава, когато е започвал да разследва Бени и многобройните му нелегални дейности, по чист късмет малкото му братче се беше запознало и влюбило в дъщерята на един от длъжниците на Бени. На всичкото отгоре и ние се бяхме замесили в бизнеса му.

В мига, в който взех дипломата си по наказателно право в Източния, от ФБР веднага се свързаха с мен. Не съзнавах каква чест е това. Нито аз, нито Аби подозирахме, че получават хиляди молби за кандидатстване на година и нямат навика сами да си търсят хора. Но аз бях внедрен — вече имах връзка с Бени.

Дългите години на обучение и отсъствия от дома завършиха с Бени, проснат на пода, вперил мъртвите си очи в тавана на подземиеето. Бях изпразнил целия си пълнител в тялото му.

Запалих цигара.

— Обади се на Сара в офиса. Кажи й да ми запази място на следващия самолет. Искам да се прибера преди полунощ.

— Той заплаши семейството ти, Травис. Всички знаем на какво е способен Бени. Никой не те обвинява.

— Той знаеше, че е свършено, Томи. Знаеше, че няма къде да избяга. Подхвърли ми стръв. И аз се хванах.

— Може и така да е. Но подробното описание на изтезанията и смъртта на съпругата на най-смъртоносния му враг не беше добър ход. Трябваше да се сети, че не бива да те заплашва.

— Да — процедих аз през стиснати зъби, като си спомних яркия разказ на Бени как отвлича Аби и къса месото ѝ парче по парче от костите. — Бас държа, че сега му се иска да не беше толкова красноречив.

— Остава Мик. Той е следващият в списъка.

— Казах ти, Томи. Мога само да помагам. Не е добра идея да участвам.

Томас само се усмихна. Нямахше нищо против да изчака и да говорим по-късно за това.

Седнах на задната седалка на колата, която ме чакаше, за да ме закара на летището. Щом вратата се затвори и шофьорът потегли, набрах номера на Аби.

— Здравсти, мило — изчурулика тя.

Поех си дълбока, пречистваща глътка въздух. Гласът ѝ беше единственото, от което имах нужда.

— Честита годишнина, Врабчо. Вече пътувам към къщи.

— Наистина? — Гласът ѝ се повиши с една октава. — Това е най-хубавият подарък.

— Как сте?

— Дойдохме при татко. Джеймс тъкмо спечели още една ръка на покер. Започвам да се тревожа.

— Той ти е син, Врабчо. Да не би да се учудваш?

— Той би мен, Трав. Добър е.

Аз замълчах.

— Бил е теб?

— Да.

— Мислех, че имаш правило.

— Знам — въздъхна тя. — Знам. Вече не играя, но той имаше тежък ден, а само така можех да го накарам да си развърже езика.

— Какво е станало?

— Едно дете в училище казало днес нещо за мен.

— Надали за пръв път момче подхвърля нещо за сексапилната си учителка по математика.

— Не, но това май е било доста грубо. Джеймс му казал да млъква. И се сбили.

— Наритал ли му е задника?

— Травис!

Аз се разсмях.

— Само питам!

— Видях всичко от стаята. Джесика стигна преди мен. Може би... е унижила брат си. Малко. Без да иска.

Затворих очи. С големите си меденокафяви очи, дълга тъмна коса и четирийсет килограма злост тя беше мое малко копие. Имаше същия избухлив нрав и не си губеше времето с думи.

Първото ѝ сбиване беше в детската градина, когато защитила братчето си близник Джеймс от някакво нещастно, нищо неподозиращо момиченце, което го дразнело. Опитахме се да ѝ обясним, че момиченцето сигурно си е падало по него, но Джеси не щеше и да чуе. Колкото и пъти Джеймс да я молеше да го остави сам да се бие, тя свирепо се спускаше да го защитава, въпреки че той беше с осем минути по-голям от нея.

— Дай да поговоря с нея — изпъшках аз. — Джес! Татко е!

От другата страна долетя сладко тънко гласче. Удивително беше как може да бъде свирепа като мен, а да звучи като ангелче.

— Здравсти, тате.

— Миличка... имаше ли проблеми днес?

— Не съм виновна, татко.

— Ти никога не си.

— На Джей му течеше кръв. Онзи го беше притиснал.

Кръвта ми кипна, но по-важно беше да напътствам децата си в правилната посока.

— Какво каза дядо?

— Че е било време някой да натрие носа на Стивън Матис.

Радвах се, че не вижда усмивката ми.

— Не те виня, че си искала да защитиш брат си, Джес, но трябва да го оставиш сам да се бие понякога.

— Обещавам. Но не и когато е на земята.

Отново сподавих смеха си.

— Дай ми мама. След няколко часа се прибирам. Много те обичам, миличка.

— И аз те обичам, тате!

Телефонът изпращя, после отново чух нежния глас на жена си.

— Нищо не направи, нали? — попита тя, макар да знаеше отговора.

— Сигурно. Имаше добри аргументи.

— Винаги има.

— Така е. Слушай, стигнахме до летището. Ще се видим след малко. Обичам те.

Когато колата спря, веднага грабнах чантата си от багажника. Сара, асистентката на Томас, току-що ми беше изпратила мейл с информацията за полета. Самолетът излиташе след половин час. Претичах през регистрацията и охраната и стигнах точно навреме за първото повикване.

Полетът до дома продължи цяла вечност, както винаги. Макар да прекарах една четвърт от него в опити да се освежа и преоблека в тоалетната, което си беше голямо предизвикателство, останалите часове се влачеха едва-едва.

Мисълта, че семейството ме чака, беше мъчителна, но още повече ми тежеше фактът, че това е единайсетата ни годишнина с Аби. Искях само да прегърна жена си. Винаги съм искал само това. На единайсетата година бях толкова влюбен в нея, колкото и през първата.

Всяка годишнина беше победа, среден пръст в лицето на всички, които мислеха, че бракът ни няма да издържи. Аби ме опитоми, семейният живот ме успокои, а когато станах баща, целият ми светоглед се промени.

Погледнах китката си и навих ръкава на ризата си. Прякорът на Аби още си беше там и това ме караше да се чувствам още по-добре.

Самолетът кацна и едва се сдържах да не хукна през терминала. Но докато стигна до колата си, търпението ми се беше изчерпало. Минавах на червено и задминавах всички. Беше забавно, напомняше ми за студентските години.

Спрях на алеята и угасих фаровете. Когато се приближих, лампата на верандата светна.

Аби отвори вратата. Карамелената ѝ коса докосваше раменете ѝ, а големите ѝ сиви очи, макар и малко уморени, издаваха какво облекчение изпитва, че ме вижда. Притиснах я в обятията си, като гледах да не я стискам твърде силно.

— О, боже — въздъгнах аз, заровил лице в косата ѝ, — как само ми липсваше.

Тя се отдръпна и докосна раната на челото ми.

— Да не си паднал?

— Имах тежък ден в работата. Може да съм се блъснал във вратата на колата на път към летището.

Аби ме притегли отново към себе си и впи пръсти в гърба ми.

— Толкова се радвам, че се прибра. Децата си легнаха, но казаха, че няма да заспят, докато не отидеш да ги завиеш.

Аз кимнах и се наведох, за да пипна кръглото ѝ коремче.

— А ти как си? — попитах третото си дете.

Целунах щръкналото пъпче на Аби и се изправих. Тя погали корема си в кръг.

— Още се приготвя.

— Хубаво. — Извадих малка кутийка от ръчната си чанта. — Преди единайсет години отидохме във Вегас. И това продължава да бъде най-хубавият ден от живота ми.

Аби взе кутийката и ме поведе за ръка към вратата. Миришеше на препарат, свещи и деца. На дом.

— И аз имам нещо за теб.

— Така ли?

— Да — усмихна се тя. Скри се в кабинета и след малко излезе с кафяв плик в ръка — Отвори го.

— Взела си ми писмо? Най-добрата съпруга! — подразних я аз.

Тя само се усмихна.

Отворих плика и извадих малка купчина документи. Дати, часове, трансакции, дори имейли. Към и от Бени за бащата на Аби — Мик. Години наред беше работил за Бени. Беше взимал още пари назаем, а после се беше наложило да изработи дълга си, за да не бъде убит, след като Аби отказа повече да плаща вместо него.

Имаше само един проблем: Аби знаеше, че работя с Томас... но доколкото ми беше известно, мислеше, че сме в рекламата.

— Какво е това? — престорих се на объркан аз.

Аби все още имаше безупречното неразгадаемо изражение на покерджия.

— Това е връзката, която ти трябва, между Мик и Бени. Ето това — каза тя, като извади втория лист — е пиронът в ковчега.

— Добре... но какво да правя с него?

На лицето ѝ се разля колеблива усмивка.

— Каквото правиш с тези неща, скъпи. Просто реших, че ако направя малко проучване, този път ще можеш да си останеш по-дълго у дома.

Мислите ми препускаха в търсене на изход от положението. Някак си бях прецакал прикритието си.

— Откога знаеш?

— Има ли значение?

— Ти луда ли си?

Аби сви рамене.

— Отначало малко се обидих. Лъжите ти бяха съшити с бели конци.

Прегърнах я, без да пускам плика и документите.

— Много съжалявам, Вrab. Много съжалявам. Нали не си казала на никого?

Тя поклати глава.

— Дори на Америка и Шепли? На татко и децата?

Тя отново поклати глава.

— Не съм толкова глупава, Травис. Да не мислиш, че не ми стига умът да си трая? Сигурността ти зависи от това.

Аз взех лицето ѝ в шепи.

— Какво значи това?

Тя се усмихна.

— Значи да спреш да ме лъжеш, че отиваш на поредната конференция. Някои от историите ти са направо обидни.

Отново я целунах, допирайки нежно устни до нейните.

— А сега какво?

— Целуни децата, а после можем да отпразнуваме единайсет години „казахме ли ви!“. Какво ще кажеш?

Устните ми се разтеглиха в широка усмивка, после погледът ми попадна върху документите.

— Наистина ли нямаш нищо против? Да ми помогнеш да пипна баща ти?

Аби се намръщи.

— Той го е повтарял милион пъти: все казваше, че съм го погубила. Нека се гордее, че е бил прав. А и децата ще бъдат в по-

голяма безопасност.

Оставих плика на масичката в антрето.

— Ще говорим пак след малко.

Тръгнах по коридора, хванал Аби за ръка. Стаята на Джесика беше по-близо, така че влязох и я целунах по бузата, като внимавах да не я събудя. После отидох в стаята на Джеймс. Той беше още буден и лежеше тихо в леглото си.

— Здравсти, приятел — прошепнах аз.

— Здравсти, тате.

— Чух, че си имал тежък ден. Добре ли си? — Той кимна. — Сигурен ли си?

— Стивън Матис е тъпак.

Аз кимнах.

— Прав си, но е можело да намериш по-уместен начин да го опишеш.

Джеймс се усмихна криво.

— Значи би мама на покер, а?

Той се ухили.

— Два пъти.

— Това не ми го каза — погледнах към Аби аз. Тъмните извивки на силуета ѝ украсяваха светлия правоъгълник на вратата. — Утре ще ми разкажете подробно.

— Да, сър.

— Обичам те.

— И аз, тате.

Целунах сина си по нослето и с майка му се отправихме към нашата стая. Стените бяха целите накичени със семейни и училищни портрети и рисунки в рамки.

Аби стоеше в средата на стаята с третото ни дете в корема си, ослепително красива и щастлива да ме види, дори след като беше разбрала тайната, която бях крил от нея през по-голямата част от брака ни.

Никога не се бях влюбвал преди Аби и никоя не бе успяла да възбуди интереса ми след това. Животът ми беше тази жена, която стоеше пред мен, и семейството, което бяхме създали заедно. Аби отвори кутийката и ме погледна с насълзени очи.

— Винаги знаеш какво да ми подариш. Прекрасен е — каза тя, като докосна с нежните си пръсти зодиакалните камъни на трите ни деца. После сложи пръстена на десния си безименен пръст и вдигна ръка да му се полюбува.

— Не колкото повишението, което ще ми издействаш ти. Но да знаеш — ще разберат какво си направила и ще си имаме проблеми.

— Кога сме нямали? — отвърна тя без капка смущение.

Поех си дълбоко въздух и затворих вратата на стаята. Макар да бяхме минали през ада, бяхме намерили рая. Може би това беше повече, отколкото двама грешници заслужават, но няхах намерение да се оплаквам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.